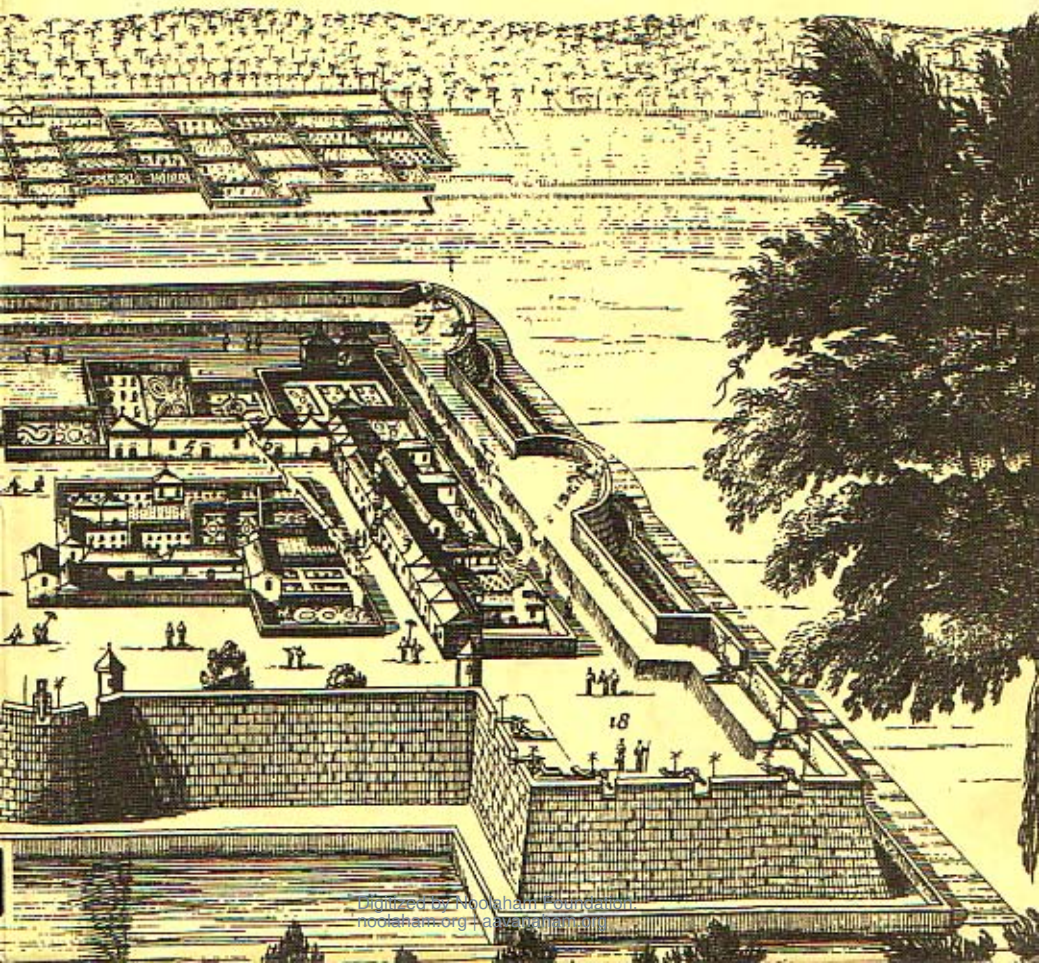

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்

முதலியார்
செ.இராசநாயகம்

(HISTORY OF JAFFNA)
C. RASANAYAGAM

HISTORY OF JAFFNA

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்

முதலியார்
செ. இராசநாயகம்

HISTORY OF
JAFFNA

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்

முதலியார்
செ. இராசநாயகம்

HISTORY OF
JAFFNA

(C. RASANAYGAM)

ஏசியன் எடுகேஷனல் சர்வீசஸ்
புதுதில்லி ★ சென்னை ★ 2003

ASIAN EDUCATIONAL SERVICES

* 31, HAUZ KHAS VILLAGE, NEW DELHI - 110016
Tel : 26560187, 26568594 Fax : 011-26494946, 26855499
e-mail : asian_jj@vsnl.com / aes_publications@yahoo.co.in

* 5, SRIPURAM FIRST STREET, MADRAS - 600 014,
Tel : 28115040 Fax : 044-28111291
e-mail : asianeds@md3.vsnl.net.in

www.asianeds.com

உள்ளுறை.

	பக்கம்.
1. முன்னுரை	i
2. அணிந்துரை	viii
3. முதலாம் அதிகாரம்: நாகர் காலம்	1
4. இரண்டாம் அதிகாரம்: கலிங்கர் காலம் ...	27
5. மூன்றாம் அதிகாரம்: ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள்காலம்	46
6. நான்காம் அதிகாரம்: ஆரிய வாசர் இறுதிக்காலம்	87
7. ஐந்தாம் அதிகாரம்: பேரார்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலம்	127
8. ஆறாம் அதிகாரம்: ஒல்லாந்தர் காலம்.	163
9. அதுபந்தம். ...	233
10. இந்நாலுக்கு ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்ட மேற்கோள் நூல்கள்	256
11. பிழைதிருத்தம் ...	265

Price : Rs. 195 (PB)
SL Rs. 365 (Special Price for Sri Lanka only)
First Published: 1933
AES First Reprint : New Delhi, 1986
AES Sixth Reprint : New Delhi, 2003
ISBN : 81-206-1373-2

Published by J. Jetley
for ASIAN EDUCATIONAL SERVICES
31, Hauz Khas Village, New Delhi - 110 016.
Processed by AES Publications Pvt. Ltd., New Delhi-110 016
Printed at Chaudhary Offset Process, DELHI - 110 051

முன்னுரை

இவ்வுலகினிடத்தே எத்தேசத்தினும், எச்சாநியாருக்கும் இன்றியமையாத கொன்றுகளிருந்துவருங் கொள்கைகள் முன்று. அவைகள், சமயம், பாவை, சாநியெனப்படும். இவைகளுள் ஒவ்வொன்றினை ஒவ்வோர் காரணம்பற்றி அதனதன் அபிமானிகள் அதனதன் உண்மைப் பிறப்புக்களையுந் தோற்றங்களையும் நிலையிட்டு வருகின்றனர். இவைகளுக்கு ஆகாசமாகவிருப்பது அவ்வத்தேச சரித்திரமென்பது எவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதொன்றாகும். இம்முறையில் எமது யாழ்ப்பாண நாட்டின் பூர்வ சரித்திரங்களை அறிய யாழ்ப்பாணச் சகோதர சகோதரிகள் போவாவுடன் முற்படவிழைவாரென்பது நிண்ணம். இவ்விழைவு காரணமாக, எம்மால் சிலவாண்டுகளுக்கு முன் ஆங்கில மொழியில் “Ancient Jaffna” (புராதன யாழ்ப்பாணம்) என்னும் ஆராய்ச்சி நூலொன்று வெளியிடப்பட்டது. அது சரித்திர வாதாரத்திற்கு இன்றியமையாத உண்மைக் கூறுபாடுகளை புரணின்றிக் கூறும் அவ்வக்கால ஆசிரியர்களால் இயற்றப்பட்ட பிறமொழி நூல்களின் கருத்துக்களைத் தழுவி யாக்கப்பட்டது. இக்கயிற்றால் அவ்வாங்கில நூலைத் தழுவினும், கொளற்பு, யாழ்ப்பாணநாட்டின் இடங்களில் அரசினர் நிலையங்களிலுள்ள புத்தகக் குறிப்புக்களைக் கொண்டும் யாக்கப்பட்டது.

சரித்திர வாராய்ச்சியென்னும் இருளடர்ந்த வனத்திற் புழுது ஒன்றுடனென்றெவ்வாது மாறுபட்டுச் செல்லும் நூல்களென்னும் வழிகளில் அலைந்து, சுருதி, யுக்தி, அனுபவங்களுக்குப் பெருந்துமாறு உண்மைச் சரிதமென்னும் அரசன்குருவியல்களைத் துருவி யாராய்ந்து கண்டு வெளியேயெடுத்து வருந் சிரமம் இனையதெனக் கூறுந் தாத்தகன்று. அதனை இத்தொழிலில் ஈடுபட்டுழைக்கும் அறிவுடைப் பெருமக்களை அறிவர். இதுதிற்க:

இற்றைக்கு 200 வருடங்களுக்குமுன் துவக்கம் இவ்வித யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை எழுதவேண்டுமென்னும் ஆசையால் முற்பட்டு நின்றோர் பலராவர். கி. பி. 1736 ல் இங்கிருந்த ஒல்லாந்த கம்மந்தோரின் கேள்விப்படி மாதகலில் வதிந்த மயில்வாகனப் புலவர் என்பவர், அக்காலத்திருந்த கேள்வியுரையின் வழிவழிச் சங்கதிகளைக் கொண்டும், கைலாயமாலை, வையாபாடல், பராசசேகரன் உலா, இராசமுறையென்னும் நூல்களின் ஆதாரங்களைக் கொண்டும், யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையென்னும் நூலைக் கத்திய ரூபமாக வரைந்து வெளியிட்டனர். கைலாய மாலையைத் திரு: த. கைலாயபிள்ளையவர்கள் இற்றைக்கு 26 வருடங்களுக்கு முன் அச்சிட்டு வெளியுரிக்கினர்; வையாபாடலைத் திரு: J. W. அருட்பிரகாசமவர்கள் வெளியிட்டுள்ளார். பராசசேகரன் உலாவும் இராசமுறையும் எப்புண்ணியவாவிடத்துளதோ, இன்னும் வெளிவந்தபாடில்லே. அச்சேறியிருக்கும் வையா பாடலும், செய்யுண்டையிலுஞ், சொற் சுவையிலும் மிகவுந் தாழ்ந்த வகுப்பிலிருப்பதால், இயற்றமிழ்ப் பண்டிதரொருவரால் செய்யப்பட்டதெனத் துணிதற்கிடமில்லை. அன்றியும், அதிற் பறங்கியரைப் பற்றியும், நல்லூர் வில்லவராய முதலியாரைப்பற்றியுஞ் சொல்லியிருப்பதால் அதனைப் பிற்காலத்தே யொருவர் ஆக்கியதென்றும், மயில்வாகனப் புலவருக்கு ஆதாரமான நூல் இஃதல்லவென்றுத் தெரிகிறது. இருப்பின், அந்நூலிலிருந்து எவ்வகைப் பொருளேனும் வைபவ மாலையில் துழைந்திருக்கும். அவ்வாறில்லாமையே யதன் காலத்தை வலியுறுத்தச் சான்றாகின்றது.

வைபவ மாலை யெழுதி 142 வருடங்களுக்குப் பின் தெல்லிப்பளைப் போதனா சக்தி வித்தியாசாலைத் தமிழாசிரியராகவிரந்த திரு: ஜோன் ஆசிரியர் அவர்கள் அவ் வைபவ மாலையையே பெரிதும் பின்பற்றிச் சென்று, அதிலுள்ள சிற்சில சரிதங்களை மாற்றியும், சிற்சிலவற்றைத் திருத்தியும், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்னும் நூலை வெளியிட்டனர். இஃதன்றித், திரு: ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை யென்னும் அறிஞர் சரித்திரங்களை முன்பின்னாக்கியும், விகாரப்பாட்டினைத் தழுவினும், மனோரம்

சியஞ் செய்தும், 1912 ல் ஒரு யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை வெளியிட்டனர். அதன்பின் தமிழாசர் காலத்தை வைபவமாலைப்படியும், வண: ஞானப்பிரகாச சுவாமியவர்கள் ஆராய்ச்சியுடனெழுதி யுதவிப் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தராதியோர் காலங்களை யுஞ் சேர்த்து “யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுதி” யெனவொரு நூல் 1918 ல் வசாவிளான் திரு: க. வேலுப்பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. இதில் யாழ்ப்பாணவாசிகளின் பாம்பரை விளக்கமே நிறைந்தொளிருவதால் மாணவர்களுக்கு உபயோகமற்றதெனக் கண்டு. பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் பிரயோசனபாதுர்ப்பொருட்டு, ஒரு யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை யெழுதத் தொடங்கிய காலையில், முன்னுள்ள சரித்திரங்களுக்கு முரண்பட வனேக சங்கதிகள் புதியனவாய் வெளிவந்தபடியால், உண்மைச் சரித்திரம் இஃதெனத் துணிந்து நிறுவப்பட்டமுன், எமக்கெட்டிய வாராய்ச்சிப் பொருட பயன்களை உலகினர்க்கு களித்து, அவைகளைப்பற்றி அன்னவர் கொள்ளும் அபிப்பிராயங்களை யற்றந்தபின்னரே, உண்மைச் சரித்திரம் வெளிப்படுத்தவேண்டுமென அவரால், அவ்வாராய்ச்சிகளைத் திரட்டி, ஓர் ஆராய்ச்சி நூலாக வாங்கிலத்திலெழுதிப், “புராதன யாழ்ப்பாணம்” (Ancient Jaffna) எனப் பெயரிட்டு, கி. பி. 1926-ல் வெளியிட்டனம். வெளியிட்டு ஆறு வருடங்கள் சென்றும் எதுதூறியிலேனும் மாறுகொண்டு ஐயப்பாடின்றி யொருகலை துணிந்தாரில்லர்; மாறுகொண்டோர் மிகச் சிலரே.

சரித்திர வாராய்ச்சித் துறையில் நெடிது சென்றுதேர்ந்த வண: ஞானப்பிரகாச சுவாமியவர்கள், எமது ஆராய்ச்சி முடிபுகளை அதிகமாகத் தழுவினும், சிலவற்றில் மாறுபட்டும், “யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்” என்னும் நூலைக் கி. பி. 1928 ல் வெளியிட்டனர். தமது பிதாவினால் எழுதி முன்னர் வெளியிட்ட யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தின் முற்பகுதியை மூன்றாம் பதிப்பாக 1930 ல் வெளியிட்ட திரு: தானியேல் ஜோன் வைத்தியர் அவர்கள், எமது நூற் கொள்கைகளை நிறுவுவதற்குப் பயன்பட்ட பிற சான்றுகளுடன் ஒருங்கு வைத்துத் துணிந்து ஏதுவின் முடித்தலின்றி, எமது நிரூபணங்களிற் பலதை

யேற்றுத், தந்தையின் கொள்கைகளொடு மாறுபடுமிடங்களில் தந்தையின் கூற்றே யுறுதிபெற்றதெனக் காரணங் காட்டாது வாராகூறி, ஆங்கிலத்தில் மறுப்புரைப்பொன்று எழுதிச் சேர்த்துக், கற்போர் பனத்தைக் கலக்கத்தில் விட்டிருக்கின்றார். கி. பி. 1932 ல் வெளிவந்த “தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளி” என்னும் நூலில் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்ற வாராய்ச்சியுட்புகுந்த தெல்லிப்பளை திரு: வ. குமாரசுவாமியவர்கள் அது பற்றி யான் வெளியிட்ட ஆராய்ச்சி எண்ணங்களை மறுக்க எழுப்பி யெழுந்தது துழைபுலனவாவுந் திறனுடைத்தாயினும், கொழுகொம்பற்ற கொடிபோல் மறுப்புரை யூசலாடி யோர் உறுதியைப் பயந்திலது. இம் மறுப்புரைகளால் உண்மைச் சரிதம் யாதோவெனக் காண அவாவுற்றிருந்த எமக்கு யாது பயனும் விளைந்தில.

சரித்திர வாராய்ச்சி செய்பவர்கள் ஒரு நிகழ்ச்சியை உண்மையெனத் தம்மக நாட்ட நிகழும்போது, பல வேதுக்கள் கொண்டும், அகச் சான்று புறச் சான்றுகள் கொண்டும் நிலை நாட்டுவர். “இன்னதல்ல திதுவென மொழிதல்” அன்றேற் “பிறநான் முடிந்தது காணுடம்படுதல்”, இவ்விரண்டிலொன்றே உண்மை காண்பவர் திண்மைய நிலையாம். இப்படியிருக்கலாம் அப்படியிருக்கலாமெனக் கூறுவதில் யாது பயன்? மேற்கோளின்றி ஒன்றைச் சாதிப்பது நூல்வழக்கொடுபடா; அது தம் மனத்தொடு பட்டதுவே. கர்னபரம்பரையாய் வந்தவைகளையும் நாமும் நம் முன்னோரும் உண்மையென நம்பியிருந்தவைகளைவும் ஒருங்கே யழித்து விடலாமா வெனப் புலப்புவது சரித்திர வாராய்ச்சி யேற்றுக்கொள்ளுந் வாசகமல்ல. தற்கால வாராய்ச்சி யறிஞர்களால் காணப்பட்டனவுங் காணப்படுகின்றனவுமாகிய சாசனஞ் சின்னம் முதலியவைகளால் எத்தனையோ ஆடிப்பட்ட தடிப்பேறிய கொள்கைகள் மாற்றமுடைந்த தேற்றமுறுவைதச் சிறந்த வறிஞர் உரைகளை யேற்றுவரும் வெளியீடுகளிற் காணலாம். எவ்வளவோ காலமாய் எத்தனையோ நூல்களைத் துருவி யாராயந்து பல திற நியாயங் காட்டிக் கர்னபரம்பரைக் கதை யண்மைக் கூற்றுக்களின் துண்பொருள்தெனத் தெரித்து திறுவி,

அவைகளை யெழுதிய வக்கால வாசிரியர்கள் ஈனம் போனவாறு சிருட்டித்துத் துரும்பைத் தூணுக்கியும், ஒன்றை மற்றொன்றுக்கியும் எழுதி வைத்தார்களென்று, அவர்களது உண்மையொடுபடாத கூற்றுக்களை மறுத்து, இஃது பிழையெனக் காட்டினேம். எமது காட்டுக்களை யெடுத்துப் பிழையென்னுஞ் சொல்லை மாத்திரஞ் சொல்ல ஆவல்கொண்ட சிலர், “பிழை பிழை” யென்றும் “நகைப்புக்குக் காரணம்” என்றுங் கூறி முடித்தார்களேயன்றிப்

“பிற்தொடு படாஅன்றன்மதங் கொளல்

ஒருதலை துணிதல் எடுத்துக் காட்டல்

இன்ன தல்ல திதுவென மொழிதல்” என்னும் இவற்றில் எதுமொன்றைக் கடைப்பிடித்து நிலை நாட்டினாலர். அவ்வாறு நிலைநாட்டியிருப்பாராயின், சரித்திர வுலகத்திற்குப் புட்கலா வர்த்தத்தை யொப்பாரன்றோ?

யாழ்ப்பாண வைபவ மாலையிலுள்ள தவறுகளையும், பின்வந்த நூலாசிரியர்களுடைய மாறுபாடுகளையும், எமது முந்திய வாங்கில வாராய்ச்சி நூலில் எடுத்துக்காட்டி மறுத்து, உண்மையில்தென நிறுவியிருக்கின்றோம். ஆனாலும் அவைகளில் முக்கியமான சிலவற்றை இந்நூலிலும் ஆராய்ந்து தெளிவது நன்மை பயப்பதற்கேதுவாகுமெனக் கொண்டு அவைகளை அறுபந்தமாக அணைத்திருக்கின்றோம்.

இந்நூலில் முதல் மூன்று அதிகாரங்களும் அதிகமாய் எமது ஆங்கில வாராய்ச்சிநூலைப் பின்பற்றியே பெழுதப்பட்டன. நான் காம், ஐந்தாம் அதிகாரங்களாகிய போர்த்துக்கேயர் காலர் வண: ஞானப்பிரகாசசுவாமி யவர்கள் ஆராய்ந்தெழுதி யிருப்பதைப் பின்பற்றினும், சிறப்பாக ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கும் போர்த்துக்கேயநூல்கள் யாவற்றையும் ஆராய்ந்து, உண்மையோடு பட்டத்தையே தெளிந்தெழுதியிருக்கின்றோம். ஆறாம் அதிகாரமாகிய நல்லாந்தர்காலம் அவ்வக்கால யாழ்ப்பாணக் கம்மந்தோர்கள் எழுதிய அறிக்கைப்பத்திரங்களையும், அவர்கள் ஆட்சிக்காலத்தைப்பற்றிப் பிறவாசிரியர்கள் எழுதியிருக்கும் ஆங்

லை நூல்களையும் ஆராய்ந்தே எழுதினேம். ஆதரையில்லாமல் எப்பொருளையும் துணிந்து கூறினேமல்லேம். ஆங்கிலேயர் காலச்சரித்திரம் இன்னுமாய்சித்துறையில் சென்றுகொண்டிருப்பதால், அஃது முடிவுற்றபின் நூலை யச்சேற்றி வெளியிடற் குக் காலம்மிகத்தாழ்க்குமென வெண்ணியும், பிறரிலையாமகளை யெண்ணியும் எழுதிமுடிந்தவரையில் சேர்த்திருக்கின்றோம். எந்த சிய வாங்கிலேயர்காலத்தைத் தனிநூலாகவேனும், இதின் இரண்டாம் பதிப்பு வேண்டப்படின் அத்துடனேனும் அச்சிடு தற்கு மதித்துள்ளோம்.

முன்கூறியபடி சரித்திர வாராய்ச்சித்துறையி லீடுபட்டுழைக் கும் பெருமக்கட்கே ஆராய்ச்சியின் தீட்புதட்பங்களும், உழைப்பினிடரும், களைப்பினின்னலுந் தெரியும். யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் என்னுமிந்நூல் இத்துடன் பூரண நிலையப்பெற்று விட்டதெனச் சொல்லத்துணியேம். ஆனலொருதுணிவு மாத் திரமுண்டு; காலஞ் செல்லச்செல்ல ஆராய்ச்சி வல்லுனரால் தருவியாராய்ந்த வெளியிடப்பட்டுச் சரித்திரங்களுக்கு இஃ தோர் தூண்டுகோலாகவிருந்து, சரித்திரவுலகிற்குப் பெருவிருந் தளித்து மகிழ்க்குமென்பதொன்று கொண்டேயாம். அத் துடன் இயற்கையான முக்குணவசத்தின் முறைபிறழ்ந்துரைத் தனவும், சிற்றறிவினாற் செப்பிய பிழையும், தெற்றென விளங்கித் தெளிந்தறிவடைய வுற்றதோர்வழியாகு மெனப் பின்னு மெண்ணிமகிழ்கின்றும். இதனால் அன்பர்கள் எம்மை யிகழமாட்டார்களென்ற நம்பிக்கை பின்னொருபால் மகிழ்வுட்டு கின்றது. “குற்றமே தெரிவார் குறுமாமுனி சொற்ற பாவினு மோர் குறை சொல்வர்.”

“வாரம்பட்டுழித் தீயவு நல்லவாம்
தீரக்காய்ந்துழி நல்லவுந் தீயவாம்.”

இந்நூலைத்தாளிலெழுதித் திருத்தமுறவுதனிய பேராசனே திரு: க. வேற்பிள்ளையவர்களுதவி மறக்கற்பாலதன்று. எழுத் துப்பிழை சொற்பிழைகளைந்து திருத்தமுறவுதனிய பண்டிதர் வே. மகாலிங்கசிவம் அவர்கள் உதவி நீனைவுகூருந்தகைத்தே.

பின் உடனிருந்தெழுதியும், வசனப்பிழை இலக்கணப்பிழை முதலியவற்றைத் திருத்தியும், அச்சப்பிரதியைப் பலமுறை ஒப் புநோக்கியுந் திருத்தியும் பேருபகாரம் புரிந்த பண்டிதர் வண்ணை நெ. வை. செல்லையா அவர்களுக்குப் பலமுறையும் நன்றி கூ றக் கடமைப்பட்டுள்ளோம். இன்னும் தங்கள் அரியகாலத்தையும் நோக்கையுஞ் செலவு செய்து தேகசிரமத்தையும்பாராது உதவி புரிந்த மேற்கூறிய மூவருக்கும் எமது மனமாரந்த நன்றி கூறுதல் பின்னுமொருமுறை உரித்தாகின்றது.

யாழ்ப்பாணம்,
25-2-1933.

செ. இராசநாயகம்.

யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவரக் கல்லூரித்
தலைவராகிய திரு. சு. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L.,
அவர்கள் எழுதி உதவிய

அணிந் து லா ர.

தேச வாலாற்றுச் செய்திகளை முறையாகவும் தொடர்ச்சி யாகவும் பழைய காலத்தில் பரத கண்டத்தினர் எழுதவில்லை என்று மேற்றிசை நாட்டுச் சரித்திர விற்பன்னர்கள் பொதுப் படக்கூறுவதுண்டு. ஆனால் இக்கூற்று இலங்கையைப்பற்றிய அளவிற பொருத்தமற்றது. அநேக நூற்றாண்டுகளாக மகா வமிசம் என்ற சரித்திரநூல் தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் எழு தப்பட்டு இந்நாட்டுச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு இப்பொழுது பெரி தும் துணையாயுள்ளது. உலகத்திலேயுள்ள தொன்மையான சரித்திர நூல்களில் மகாவமிசம் தலைசிறந்தது என்று கூறுத லும் மிகையாகாது. ஆயினும் இத்தகைய நூலைப் பெற்றுள்ள இலங்கைநாட்டினரில் மிகச் சிலரே தம் நாட்டின் சரித்திரத்தை நன்குணர்வார்கள். எழுகடலுக்கப்பாலுள்ள பிற நாடுகளின் சரித்திரப்படலங்களை அறிந்த மேதானிகள் பலருடைய பனதில் தமது சொந்த நாட்டின் சரித்திரம் அந்தகாரப் படலமாகவே காணப்படுகின்றது. இங்குள்ள கல்விமுறை வகுத்தவர்களின் கவனக் குறைவாலே இப்பரிதாப நிலை நேர்த்துள்ளது. ஆனால் இக்குறையை நீக்குதற்குச் சில முயற்சிகள் இப்பொழுது செய யப்பட்டு வருகின்றன. பள்ளிக்கூடங்களில் இலங்கைச் சரித் திரத்தைப் பாடமாக வைத்துக் கற்பித்தல் இம்முயற்சிகளுள் முக்கியமானதாகும். இது நன்கு நிறைவேறுகற்கு இளஞ்சிறுந் தரும் இலங்கைச்சரித்திரத்தை எளிதில் அறிந்துகொள்ளத்தக்க சரித்திரப் புத்தகங்கள் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலன வாம். சரித்திர ஆராய்ச்சித்துறையில் உழைக்கும் அறிஞர்களே இத்தகைய புத்தகங்களை எழுதி உதவுதற்குரியர்.

இலங்கைச் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்தறிந்த விற்பன்னர்களின் முதலணியிலுள்ள திரு. இராசநாயக முதலியாரவர்கள் இப் பணியை ஏற்று நடத்தற்கு எவ்வாற்றாலும் தகுதியுடையவர்கள்.

அவர்களது திறனை இலங்கையில் மாத்திரமன்றி இந்தியாவிலும் ஆராய்ச்சி வல்லுநர் வியந்து பாராட்டியுள்ளார்கள். தமிழ்க் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய மணிமேகலையிற் கூறப்பட்ட மணி பல்லவம் என்ற திணை யாழ்ப்பாணத்துடன் இயைத்துக்காட்டி, புறநானூறு முதலிய சங்கநூல்களிற் குறிக்கப்பட்ட தொண்டை மான் இளந்திரையன் என்ற மன்னன் மணிபல்லவத்து நாககன் னிகையின்பால் சேர்மு தாசனுக்குத் தோன்றிய புத்திரன் என் றும், அக்காரணம்பற்றி அவ்விளந்திரையன் வமிசத்தினர் பல்ல வர் என்ற நாமம் தரித்தனர் என்றும் திரு. முதலியாரவர்கள் தக்க ஆதாரங்களுடன் வெளியிட்ட ஆராய்ச்சி தென்னிந்தியா னின் பூர்வீக சரித்துக்குப் பெரிதும் துணையாயிற்று. பல்லவ அரசர்கள் பாரசீக தேசத்தினின்று வந்தவர்கள் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர் மயங்கிக் கூறிய அசம்பாவிதக் கொள்கையை அகற்றிப் பல்லவர்கள் சோழர் மரபைச் சார்ந்த தமிழ் அரசர் களே யென்று திரு. முதலியாரவர்கள் தெளிவாக நாட்டிய கட டுரை அவர்களது புகழைச் சரித்திர ஆராய்ச்சித்துறையில் என் றும் நிலைநிறுத்தும் பெற்றியதாகும். சிலப்பதிகாரத்திற் கூறிய கயவாகு மன்னன் இலங்கையில் ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டு களுக்கு முன் ஆட்சி செய்த முதற் கயவாகு என்று விளக்கிக் காட்டிய கௌரவ பொன். குமாரசுவாமி அவர்கள் தமிழகச் சரித்திரத்துக்குச் செய்த நன்றியைப்போல் திரு. இராசநாயக முதலி யாரவர்களது ஆராய்ச்சியும் தமிழ்மக்களால் எஞ்ஞான்றும் போற்றற்பாலதாகும்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் திரு. முதலியாரவர்கள் புராதன யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயருடன் ஒரு நூலை ஆங்கிலத்தில் வெளி யிட்டார்கள். சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் இந்திய நாட்டுச் சரித்திரப் பேராசிரியப்பதவி வகித்திருந்தவரும், தமிழகச் சரித்த் துக்காகப் பெருந் தொண்டு செய்து வருபவருமான திரு. கிருஷ்ண சுவாமி ஐயங்காரவர்கள் அந்நூலைப் புகழ்ந்திருத்தலே அதன் சிறப்பை விளக்கும். ஆனால் அது ஆராய்ச்சி நூல் வகை யைச் சேர்ந்தது. அதில் திரு. முதலியாரவர்கள் யாழ்ப்பாணத்

யாழ்ப்பாணம் பரமேசுவரக் கல்லூரித்
தலைவராகிய திரு. சு. நடேசபிள்ளை, B. A., B. L.,
அவர்கள் எழுதி உதவிய

அணி ந்து லா ர.

தேச வரலாற்றுச் செய்திகளை முறையாகவும் தொடர்ச்சி யாகவும் பழைய காலத்தில் பரத கண்டத்தினர் எழுதவில்லை என்று மேற்றிசை நாட்டுச் சரித்திர விற்பன்னர்கள் பொதுப் படக்கூறுவதுண்டு. ஆனால் இக்கூற்று இலங்கையைப்பற்றிய அளவிற்பொருத்தமற்றது. அநேக நூற்றாண்டுகளாக மகா வமிசம் என்ற சரித்திரநூல் தொடர்ச்சியாக இலங்கையில் எழு தப்பட்டு இந்நாட்டுச் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு இப்பொழுது பெரி தும் துணையாயுள்ளது. உலகத்திலேயுள்ள தொன்மையான சரித்திர நூல்களில் மகாவமிசம் தலைசிறந்தது என்று கூறுத லும் மிகையாகாது. ஆயினும் இத்தகைய நூலைப் பெற்றுள்ள இலங்கைநாட்டினரில் மிகச் சிலரே தம் நாட்டின் சரித்திரத்தை நன்குணர்வார்கள். எழுகடலுக்கப்பாலுள்ள பிற நாடுகளின் சரித்திரப்படலங்களை அறிந்த மேதாவிகள் பலருடைய மனதில் தமது சொந்த நாட்டின் சரித்திரம் அந்தகாரப் படலமாகவே காணப்படுகின்றது. இங்குள்ள கல்விமுறை வகுத்தவர்களின் கவனக் குறைவாலே இப்பரிதாப நிலை நேர்த்துள்ளது. ஆனால் இக்குறையை நீக்குதற்குச் சில முயற்சிகள் இப்பொழுது செய யப்பட்டு வருகின்றன. பள்ளிக்கூடங்களில் இலங்கைச் சரித் திரத்தைப் பாடமாக வைத்துக் கற்பித்தல் இம்முயற்சிகளுள் முக்கியமானதாகும். இது நன்கு நிறைவேறுதற்கு இளஞ்சிறுர் களும் இலங்கைச்சரித்திரத்தை எளிதில் அறிந்துகொள்ளத்தக்க சரித்திரப் புத்தகங்கள் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலன வாம். சரித்திர ஆராய்ச்சித்துறையில் உழைக்கும் அறிஞர்களே இத்தகைய புத்தகங்களை எழுதி உதவுதற்குரியர்.

இலங்கைச் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்தறிந்த விற்பன்னர்களின் முகவணியிலுள்ள திரு. இராசநாயக முதலியாரவர்கள் இப் பணியை ஏற்று நடத்தற்கு எவ்வாற்றாலும் தகுதியுடையவர்கள்.

அவர்களது திறனை இலங்கையில் மாத்திரமன்றி இந்தியாவிலும் ஆராய்ச்சி வல்லுநர் வியந்து பாராட்டியுள்ளார்கள். தமிழ்க் காப்பியங்களுள் ஒன்றாகிய மணிமேகலையிற் கூறப்பட்ட மணி பல்லவம் என்ற தலைவ யாழ்ப்பாணத்தாடன் இயைத்துக்காட்டி, புறநானூறு முதலிய சங்கநூல்களிற் குறிக்கப்பட்ட தொண்டை மான் இளந்திரையன் என்ற மன்னன் மணிபல்லவத்து நாககன் னிகையின்பால் சேரீழ ஆசனாக்குத் தோன்றிய புத்திரன் என் றும், அக்காரணம்பற்றி அவ்விளந்திரையன் வமிசத்தினர் பல்வ வர் என்ற நாமம் தரித்தனர் என்றும் திரு. முதலியாரவர்கள் தக்க ஆதாரங்களுடன் வெளியிட்ட ஆராய்ச்சி தென்னிந்தியா னின் பூர்வீக சரித்துக்குப் பெரிதும் துணையாயிற்று. பல்லவ ஆசர்கள் பாரசீக தேசத்தினின்று வந்தவர்கள் என்று சில ஆராய்ச்சியாளர் மயங்கிக் கூறிய அசம்பாவிதக் கொள்கையை அகற்றிப் பல்லவர்கள் சோழர் மரபைச் சார்ந்த தமிழ் அரசர் களே யென்று திரு. முதலியாரவர்கள் தெளிவாக நாட்டிய கட டொகை அவர்களது புகழைச் சரித்திர ஆராய்ச்சித்துறையில் என் றும் நிலைநிறுத்தும் பெற்றியதாகும். சிலப்பதிகாரத்திற் கூறிய கயவாகு மன்னன் இலங்கையில் ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டு களுக்கு முன் ஆட்சி செய்த முதற் கயவாகு என்று விளக்கிக் காட்டிய கௌரவ பொன். குமாரசுவாமி அவர்கள் தமிழகச் சரித்துக்குச் செய்த நன்றியைப்போல் திரு. இராசநாயக முதலி யாரவர்களது ஆராய்ச்சியும் தமிழ்மக்களால் எஞ்ஞான்றும் போற்றற்பாலதாகும்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் திரு. முதலியாரவர்கள் புராதன யாழ்ப்பாணம் என்ற பெயருடன் ஒரு நூலை ஆங்கிலத்தில் வெளி யிட்டார்கள். சென்னைச் சர்வகலாசாலையில் இந்திய நாட்டுச் சரித்திரப் பேராசிரியப்பதவி வகித்திருந்தவரும், தமிழகச் சரித் துக்காகப் பெருந் தொண்டு செய்து வருபவருமான திரு. கிருஷ்ண சுவாமி ஐயங்காரவர்கள் அந்நூலைப் புகழ்ந்திருத்தலே அதன் சிறப்பை விளக்கும். ஆனால் அது ஆராய்ச்சி நூல் வகை யைச் சேர்ந்தது. அதில் திரு. முதலியாரவர்கள் யாழ்ப்பாணத்

தின் சரித்திரத்தைத் தொடர்பு முறையிற் கூறாமல், தாம் கொண்ட சில ஆராய்ச்சி முடிபுகளை விரிவாகவிளக்கச் சொல்கின்றார்கள். இக்காரணம் பற்றியும், ஆங்கில மொழி அறியாதார்க்கு அந்நூல் பயன்படாதாகையாலும், திரு. முதலியாரவர்கள் தமிழில் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தை எழுதும் கடனை மேற்கொண்டு இப்பொழுது அதனை நிறைவேற்றியுள்ளார்கள்.

ஈண்டு அவர்கள் தந்துள்ள யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் பல சிறப்புகள் அமையப் பெற்றிருக்கின்றது. ஏறக்குறைய இரு நூறு வருடங்களுக்கு முன் மயில்வாகனப் புலவர் யாத்த யாழ்ப்பாண வைபவ மாலைபைப் பெரும்பாலும் தழுவிச் சமீபகாலத்தில் சில சரித்திரநூல்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டிருப்பினும், அவை ஆராய்ச்சி முறையில் எழுதப்படாமையால் அதிகமாகப் பயன்படவில்லை. ஆராய்ச்சி முறையில் எழுதப்பட்ட ஒரு சில நூல்கள் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் முழுவதையும் விரிவாக விளக்கவில்லை. இங்ஙனமின்றித் திரு. முதலியாரவர்களது நூல் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தைப் பூர்வ காலத் தொட்டு ஆங்கிலர் ஆட்சிக் காலம் வரையில் தொடர்பாக ஆய்ந்து கூறுகின்றது. இலங்கையின் சிரோபாகமாகவும் தமிழகத்தின் ஒரு முக்கிய பகுதியாகவுமுள்ள யாழ்ப்பாண நாட்டின் பூர்வீக வாலாற்றைத் திரு. முதலியாரவர்கள் சிங்கள மக்களின் சரித்திரத்தோடும் தென்னிந்தியத் தமிழரின் சரித்திரத்தோடும் இயைத்து மகாவமிசம் முதலிய சிங்கள நூல்களையும் சோழபாண்டியரது கல்வெட்டுச் சாதனங்களையும், வைபவமாலையாதிக் கர்ணபாப்பரைச் சரித்திரங்களுடன் ஆதாரமாகக் கொண்டு முறைப்படுத்தி விளக்கியிருக்கிறார்கள்; போர்த்துக்கேயர் ஆட்சியைப் பற்றியும் ஒல்லாந்தர் ஆட்சியைப் பற்றியும் அவ்விருசாதிக் சரித்திரகாரர்கள் எழுதிய வாலாற்றுக் குறிப்புகளை ஆய்ந்து அச்சரித்திரப் பகுதியை முடித்துள்ளார்கள். இவ் யாழ்ப்பாணச் சரித்திர நூலில் திரு. முதலியாரவர்கள் பழைய தமிழரது வாணிபச் சிறப்பைச் சங்க இலக்கியங்களைக் கொண்டும், யவனர்கள் எழுதிய சில நூல்களைக் கொண்டும் விளக்கியிருப்பதோடு, யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்

கள் காலகதியில் அடைந்த மாறுதல்களையும் ஆங்காங்குக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். விரிவாக ஆராய வேண்டிய சில சரித்திரக் குறிப்புகள் அதுபந்தத்திற் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வதுபந்தத்தில் திரு. முதலியாரவர்கள் பிற ஆராய்ச்சியாளர் கொள்கைகளை மறுத்துத் தமது கொள்கைகளின் வலிமையைச் சாதிக்க முயன்றிருக்கிறார்கள்.

இந்நூலை ஈழமண்டலத் தமிழர்கள் மாத்திரமன்றி ஏனைய தமிழ்மக்களும் படித்தல் அவசியமென ஈண்டு யான் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகின்றேன். போர்த்துக்கேயர் வருதற்குமுன் இலங்கை முழுவதும் யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய சக்கரவர்த்தி ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்தமை ஈழமண்டலத் தமிழ்மக்களது வெற்றிப் பாட்டை விளக்குவதாகும். யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் தமிழகச் சரித்திரத்துக்கு ஒரு பிரதான அங்கம் என்று கூறுதல் அமையும். இவ் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தைப் பள்ளிக்கூடங்களிற் பயிலும் மாணவர்களும் எளிதில் அறிந்து பயன்பெறுமாறு திரு. முதலியாரவர்கள் இலகுவான நடையில் எழுதியிருப்பதை யான் மிகவும் பாராட்டுகின்றேன்.

சு. நடேசபிள்ளை.

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்.

முதலாம் அதிகாரம்.

நாகர் காலம்.

இப்போது குடாநாடாக விருக்கும் யாழ்ப்பாணம், முன்னொரு காலத்தில், அதாவது கிறிஸ்துவுக்கு அநேக வாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே, இரண்டு தீவுகளாக்விருந்தது. மேற்கேநாகதீவம், மணிநாகதீவம், மணிபுரம், மணிபல்லவம் என்னும் நாமங்களால் வழங்கப்பட்டபெருந்தீவும், கிழக்கே எருமைமுல்லைத்தீவு, எருமைதீவு என்றுபெயர் பெற்ற சிறுதீவும் ஆக இரு பிரிவாக இருந்தது. காலந்தோறும் பூகம்பங்களினாலும், பிரளயங்களினாலும் அழிக்கப்பட்டு, மேற்கே ஒன்றாயிருந்த பெருந்தீவகம் பலதீவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. † காரைதீவு, வேலணை, மண்டைதீவு, புங்குடுதீவு, அனலைதீவு, நயினாத்தீவு, நெடுந்தீவு முதலிய

யாழ்ப்பாணப் பிரிவுகள்

† சரித்திரகாலத்துக்குள்ளே, அஃதாவது கி. மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலே திஸ்ஸன் என்னும் நாகவாசன் கல்யாணியில் அரசாண்ட காலத்தில் சம்பவித்த கடற்கோளினால் இலங்கையின் மேற்குக்கரையில் ஒரு பெரும்பாகம் கடல்வாய்ப்பட்ட போது இத்தீவும் பிரிக்கப்பட்டிருக்கலாம். இதற்கு முன்னும் இருமுறைகளில் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பெரும்பாகங்கள் கடல்வாய்ப்பட்டன, கி. பி. 150 அளவிலும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் அழிந்ததும் ஒரு கடற்கோளினாலென்க.

திவுகளும், வலிகாமமும் அப்பெருந்தீவகத்தின்பகு
திகளேயாம். அவ்வாறே கீழ்க்கே ஒன்றாக விருந்த
சிவதீவகம், களப்புக்கடலால் வடமராட்சி, தென்ம
ராட்சி, பச்சிலைப்பள்ளியென்னும் பகுதிகளாகப் பிரிக்
கப்பட்டது.

களப்புக்
கடல்

பண்ணைக்கடல், பூநகரிக்கடல், யானையிறவுக்
கடல் என்னுங் களப்புக்கடல்கள் முன்னே வங்காளக்
குடாக்கடலுடன் சேர்ந்து, ஆழமும் அகலமும் உள்
ளனவாயிருந்தன; அன்றியும், மேலத்தேசங்களி
லும், சீனம்முதலிய கீழைத்தேசங்களிலுமிருந்து
போக்குவாவு செய்யுங் கப்பல்களுக்குப் பெரும் வழி
யாகவும், சோளகம் வாடைக்காற்றுக்கள் தொடங்
குங் காலங்களில் உண்டாகும் புயல்களுக்கு, அக்
கப்பல்களின் ஒதுக்கிடமும் உறைவிடமுமாகவும்
இருந்தன.

நிலப்பண்பு

இத்தீவுகள் வடபக்கத்திலே முருகைக்கற் பூச்
சிகளினால் உண்டாக்கப்படும் கற்பாறைகளினாலும்,
தென்பக்கத்திலே சோளக்காற்றினால், முகிற் படலங்
கள் போலக் கொண்டுவரப்படும் மணலினாலும், வா
வா உயர்ந்தும், அகன்றும் வருகின்றன. வங்காளக்
குடாக்கடலின் அலைகளால் ஒதுக்கப்படும் மணற்றி
ளால், யானையிறவுக் கடலின் கீழ்முகம் தூர்ந்து, மேடு
பட்டு, இப்போது யாழ்ப்பாணம் குடாநாடாய்விட்
டது. யாழ்ப்பாணம், முன்னிருந்த சொற்பபாகங்கள்
தவிர, மிகுதியானநிலம் முருகைக்கற்பாரின் மேலகே.
யாழ்ப்பாணத்தின் வடகடற்கரையில் நிலத்தினின்
றும் கடலுட்பாயும் பல அருவிகளினால் இது துணி
யப்படும்.

கீரிமலை

இவ்வருவிகளில் மிகவும் முக்கியமானது கீரிமலை
யில் உள்ளது. இவ்வருவி புராதனகாலந்தொட்டு மிக
வும் பரிசுத்த தீர்த்தமாகக் கொண்டாடப்படுகின்றது.

நாகுலம் எனும் இதன்பழைய நாமம்† நகுலமென
மருவிப் பின்தமிழில் கீரிமலையென்றாயிற்று (நகுலம்
=கீரி). அன்றியும், நகுலமுனி யென்னும் முனிவர்
தவஞ்செய்து, முன்னொருசாபத்தாற்பெற்ற கீரிமுகம்
மாறப் பெற்ற தலமெனவும் ஐதீகமுண்டு.

இத்தீவின் ஒருபகுதி சிங்களத்தில் வலிகம என்
யாழ்ப்பாண
தீர்த்தின் பண்
தலை நிலை
மணற்றி, மணலூர் என்றுஞ் சிலகாலங்களில் வழங்
நாகர் குடி
யேற்றம்
கையின் மேற்பாகத்திலும், சரித்திரகாலத்துக்கு முந்
யேற்றம்
தீயே நாகர் என்னும் ஒரு சாதியார் குடியேறியிருந்
கந்த
தார்கள். இத்தீவுகளுக்கு இப்போது கந்தரோடை
ரோடை
யென்று அழைக்கப்படும் கதிரமலையே இராசதானி
யாகவிருந்தது.*

கீறிந்துவுக்கு 1500 வருடங்களுக்குமுன் வட அருச்சுனன்
இந்தியாவிலிருந்து அரசாண்ட பாண்டவர்களில் ஒரு தீர்த்தயாத்
வனாகிய அருச்சுனன், தீர்த்த யாத்திரை காரணமாகத் தீரை
திவ்விய தீர்த்த சேஷத்திரமான நகுலமலையைக் கொண்
ட இம்மணிபுரத்திற்கு வந்தான் என்பதும், அங்கே

† “நாகுலம் நாம சம்சுத்தம் அஸ்தி ஸதானம் மகிதலே”
என்பது கீரிமலையைப்பற்றிச் சூத சம்ஹிதையிற் கண்ட
சுலோகம். ‘நாகுலம்’ ‘நகுலம்’ எனமாறிவழங்கிய காலத்
தில், பண்டைவழக்கப்படி கட்டிவைத்த நகுலமுனியின் கதை
பிற்காலத்தில் உண்மையென ஏற்கப்பட்டது. இதுபோலவே
மாருதப்பிர வல்லிக்குக் குதிராமுகமிருந்ததெனவும், அம்மு
கம் அவள் பாம்பொன்றைக்கொண்டு ஒருமுனிவருடையகழுத்
தில் மாலையாகப் போட்டுச் சிரித்தபடியால், அம்முனிவரின்
சாபத்தால் உண்டானதெனவும், பின் அம்முனிவர் சொன்ன
படி கீரிமலையில் ஸ்நானஞ் செய்து சாபநீங்கினான் எனவுங்கதை
யொன்று உருக்கொண்டுளமுந்தது. இவ்விதக்கதைகள் ஊர்களு
க்கும் மாங்களுக்கும், பறவைகளுக்கும், பூக்களுக்கும் புனைந்து
பாலிக்கும் வழக்கம் கீழைத்தேசங்கள் எங்கும் இருக்கின்றன.

சீத்திர
வாகன்

யொரு பூங்காவனத்தில் தனியே உலாவிய சித்திராக்
கதை பென்னும் நாககன்னிகையைக் கண்டு காத்தல்
கொண்டு அவளை மணந்தான் என்பதும், அவளுக்குப்
பிறந்த சித்திரவாகன் அரசனாயிருந்தபோது, அஸ்வ
மேதயாகஞ் செய்வதற்காகத் திக்கு விஜயஞ் செய்த
தன் தகப்பனாகிய அருச்சுனனைச் செய்தித்தான் என்ப
தும், அவனுடைய கொடிகள் சிங்கக் கொடியும் +
பனைக்கொடியுமென்பதும், மகாபாரதத்தால் அறிய
லாம். ஆகையால், அக்காலத்தில் இவ்வியாழ்ப்பாண
மாகிய மணிபுரத்தில் வசித்த நாகர் சீர்திருத்தமுடைய
வர்கள் என்பதும், இங்கே அரசாண்ட நாகவா
சன் புத்திரி, ஆரிய வாசகுமாராகிய அருச்சுனன்
மனதைக் கவாவல்ல வனப்புஞ் சீரும் உடையவரா
யிருந்தான் என்பதும் ஒருதலை.

நாகர்தலம்

நாகர் மங்கோலிய வகுப்பைச் சேர்ந்த திபெத்
தோவர்ம (Thibeto-Burman) குலத்தவர்களென்றும்,
கி. மு. 4000 ஆண்டுகட்கு முன்னரே, மத்தியஆசியா
வினின்றும் இந்தியாவின் வடகிழக்குக்கணவாய் வழி
யாக வந்து, இந்தியாவின் குடியேறியவர்களென்றும்
அவர்களுடைய தட்டை மூக்கும், மஞ்சள்நிறமும்
சிறுகண்களும், உயர்ந்தகன்ன எலும்புகளும், அற்ப
மீசை தாடிகளும், அதற்கு அக்தாட்சிகளென்றும்,
“இந்து சரித்திரம்” என்னும் நூலில், ஏ. கே. மாகம்
தார் (A. K. Mazumdar) என்னும் சரித்திர ஆராய்ச்சி
வல்லவர் எழுதியிருக்கின்றார். அவர்கள் ஆரியருடைய
குடியேற்றம் அதிகரிக்க அதிகரிக்கத் தென்னிந்தியா
விலும் இலங்கையிலும் குடியேறினார்கள். கிறிஸ்து
வுக்குச் சிலவருடங்களுக்கு முன் மாதோட்டக்கரை

+ பிற்காலத்தில் மணிபுரமாகிய யாழ்ப்பாணத்தில் அரசாண்ட நாகவாசனின் சந்ததியார் இலங்கைச் சிங்க வரசராகிய பின்னும் தம்முன்னோர் பாவித்த சிங்கக் கொடியையே கையாண்டுவந்தார்கள்.

யைச் சேர்ந்த ஜம்புலஸ் என்னும் ரோமகேசத் தடிமை
யொருவன் அவ்விடத்தில் வசித்த நாகரைத் தலையி
லும், புருவத்திலும், தாடையிலும் மாத்திரம் மயி
ருள்ளவர்கள் என்று விவரித்திருப்பதும், அவர்கள்
மங்கோலிய வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதைக்
காட்டும்.

இலங்கையின் மத்தியினுந் தெற்கினும் வசித்த இயக்கர்
இயக்கர் என்னுஞ் சாதியாரும் புராதன காலத்
திலே இமயமலைக் கணவாய் வழிகளால், ஆரிய
ருக்குமுன், மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்த “யூக்கி”
என்னும் மஞ்சள் நிற மங்கோலியரே என்றும், அவர்
களும் ஆரியர்களால் நெருக்கப்பட்டு இந்தியாவின்
தென்பக்கத்திற்கும் இலங்கைக்கு மேகினர்களென் வேடர்
றும், “1800 வருடங்களுக்கு முந்திய தமிழர்” என்
னும் நூலில் திரு: கணகசபைப்பிள்ளை அவர்கள் எழு
தியிருக்கின்றார்கள். இப்போது இலங்கையின் தென்
கிழக்குக் காடுகளில் வசிக்கும் வேடர் அற்ப மீசை
தாடியுடையவர்களென அறிவதால், அவர்கள், நாக,
இயக்க குலத்தவர்களின் வழித்தோன்றல்கள் என்றே
ஊகிக்கவேண்டும். கி. பி. 400க்கும் 414க்கு மிடையில்
இலங்கைக்கு வந்த பாஹியன் என்னுஞ் சீனப் பிரயா
ணி, அக்காலத்தில் இலங்கைவாசிகளுக்குள்ளே பா
வியிருந்ததென்று குறித்துப்போந்த பண்டமாற்று
வழக்கம், இக்காலத்தும் இலங்கைவேடருக்குள்
இருப்பதே, அதனைவலியுறுத்தும்.

வேடர்
வழக்கம்

இவ்விருகுலத்தவர்களும் திராவிட வகுப்பைச் சேர்ந்த
வர்களென்று ஒருசிலரும், திராவிடருக்கும் ஆரிய
ருக்கும் முந்திய பூர்வத் தனிக்குடிகளென்று பிறி
தொருசாராரும் வேறு வேறு காரணங்கள் காட்டிக்
கூறுவர்.

பேரிதிகாசங்களாகிய இராமாயணத்திலும் மகா
பாரதத்திலும், இயக்கர் நாகர் என்னும்மிருகுலத்தவர்
இதிகாசக் கூற்று

நாகர் இயக்
கரின் உரு
வத் தோற்
றம்

களைப்பற்றிப் பாக்கக் கூறியிருத்தலைக் காணலாம். அவ்விதிகாசங்கள் எழுதிய காலத்தில் நாகரை மனித சபாவமுடைய சற்பங்களாகவும், இயக்கரைப்பேய்க் கணங்களோடு அடுத்த இராஷாசராகவும் பாவித்ததாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது. அதனைப்பின்பற்றி மானுடத்தையும் பாம்பினுடலுங் கொண்டவர்களாகவும், பாம்பின் படங்களைப்போன்ற தலையணி உடையவர்களாகவும் நாகரைச் சித்திரித்தது போலவே, சிங்களர் இன்று நடித்தும்பேய்க் கூத்துக்களில் நடித்துக்காட்டும் பாவனைபோல விகாரரூபமும் வக்கிரத்தங்களுமுடையவராக இயக்கரையும் பழைய சுவர் ஓவியங்களிலும் கற்சித்திரங்களிலும் காட்டியிருப்பது சரித்திர ஆராய்ச்சியில் நினைவுகூரும் பகுதியிலொன்றும்.

மாந்தையில்
அரசாண்ட
நாகர்

அயோத்தி அரசனாகிய இராமனால் கொல்லப்பட்ட இராவணாதியர் இயக்ககுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களே. இராமாயணகாலத்தில், இலங்கையின் வடமேற்குக் கரையிலே யுள்ளதும், இப்போது மாதோட்டமென்றழைக்கப்படுவதுமான மாந்தை என்னும் நகரத்தில், நாகர் வகுப்பைச் சேர்ந்த ஓவிய குலத்தவரும், தேவசிற்பியாகிய விஸ்வகர்மாவின் வம்சத்தவருமாகிய கம்மியர் அரசாண்டு வந்தார்கள். இலங்கையை அரசாண்ட இயக்கவரசனாகிய இராவணன் தேவிமண்டோதரியும், அவன் சிறியதந்தையாகிய குபேரன் தேவிசித்திரரேகையும், இம்மாந்தைநகரில் அரசுசெய்த தேவகம்மியரின் கன்னிகைகளே. முருகக்கடவுளால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அசுரர்கோனாகிய சூரபன்மனுடையதேவி பதுமகோமளையும் இம்மாந்தைநகரத்தவளே. குபேரனிடத்திருந்த புட்பகவிமானமும், இராவணன் சீகையைக்கவர்ந்துவைத்துச்சென்ற ஆகாயவூர்தியும், இம்மாந்தைநகரின் கம்மியரார் செய்யப்பட்டனவே. மாந்தையில் அரசாண்ட கம்மிய அரசர்கள் பெருஞ்செல்வமும் கீர்த்தியும் பொருந்தினவர்களாயி

ருந்தமையாலன்றோ தென்னிலங்கை வேந்தராகிய இராவணாதியர் அவ்வோவியவரசர் வம்மிசத்தில் மணஞ் செய்யலாயினர். இயக்க வரசர்கள் வலிகுன்றிப் பண்டைப்பெருஞ் சிறப்பருகிய காலத்தும், விஜ காந்தக்கோயராசன் இலங்கைக்கு வந்தபின்னரும், கிறீஸ்துவக் பீடையுடைய சிலநூற்றாண்டுகளாகவும், இம்மாந்தை அரசர், காந்தக்கோட்டையென்று பலதேசத்தவர்களாற் கொண்டாடப்பட்டதும், தூங்கெயில்[†] என்று பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிற் பாராட்டப்பட்டதுமான இருப்புக்கோட்டையையுடையவர்களாயும், வாணிபத்திற் பெருஞ் செழிப்புற்றோங்கியவராயும், வீரமுற் தியாகமும் பொருந்தினவர்களாயும், வாழ்ந்திருந்தார்களென்றால், அவர்களாகிய பெருமையும் புராதவிர் சிறப்பும் அறைபுந்தாதத்தோ! மாந்தையில் வாழ்ந்த ஓவியகுலத்தார்செய்த சித்திரத் தொழிலினாலேயே ஓவியம் என்னுஞ்சொல் தமிழ் மொழியில் வழங்கப்படுகின்றது. பிற்காலத்தில் மாந்தையிலிருந்து சிதறுண்டுபோன சிற்பிகளும் ஓவியருமாகிய நாகர்குலத்தவர்கள் செய்த கைச்சித்திரங்களாகிய கற்சிலைகளுங் குகைஓவியங்களும் இன்றும் மேலைத் தேசத்தவர்களாற் புகழ்ந்து கொண்டாடப்படுவனவாய் இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பலஇடங்களிற் காணப்படுகின்றன.

சித்திரக்
கலை

பன்னெடுங்காலமாகப் பீனீசியர் என்னும் எபி இலங்கையின் மேலைத் தேச உழவு

† சீனப் பிரயாணியாகிய ஹியூன் திஸங்(Hioun Thsang) எழுதிய நூலிலும், அரபிக்கதைகளிலும், மாந்தைப்பன் என்னும் நூலிலும் காணலாம்.

§ புறநானூறு - 39, சிலப்பதிகாரம் - வாழ்த்துக்காதை - அம்மானைவரி; பழமொழி - 49, சிறுபாணாற்றுப்படை - 81-82, கலிங்கத்துப்பராணி - ராஜபாரம்பரியம் - 17. மேற்கூறிய நூல்களின் அடிகளைக்கொண்டு அறியலாம்.

மார்க்கமாக வாணிபம் நடத்திவந்தார்கள். விகிலிய நூலில், “ஒவிர்தேசத்திலிருந்து பொன்னும், வெள்ளியும், தந்தமும், குரங்கும், தோகையும், கொண்டு வரப்படும்” என்று சொல்லப்பட்ட ஒவிர்தேசம் ஒவியராகிய நாகர் வாழ்ந்த மாந்தையே. எபிரேய மொழியில் தந்தத்துக்கும் குரங்குக்கும் அகிலுக்கும் மயிலுக்கும் பாவிக்கப்படுஞ் சொற்கள் இபம், கபி, அகில் தோகை என்னும் தமிழ்ச்சொற்களே. அதுபோலவே அரிசி, இஞ்சிவேர், கறுவா என்னும் பண்டங்களையும், அவற்றின் தமிழ்ச்சொற்களையும் கிரேக்கர் இலங்கையினின்றுங் கொண்டுபோனார்கள்.

புறநாடுநாடாநாடிகள்

ஒவியரல்லாத மறுநாகர் வகுப்பைச் சேர்ந்த அரசர்கள் கதிராமலையாகிய கந்தரோடையிலும், எருமையூரென்றழைக்கப்பட்ட எருமை முல்லைத்தீவிலும், குதிரையிலுமிருந்த அரசாண்டவந்தார்கள். அல்லியரசானியும், எழினியும், பிட்டங்கொற்றனும், குமணனும் குதிரையிலும், ஆந்தை, ஆதனழிசி, நல்லியக்கோடன், வில்லியாதன் என்பார் மாந்தையிலும், எருமையூரன் எருமை முல்லைத்தீவிலும் இருந்து அரசாண்டமை பண்டடைத் தமிழிலக்கியங்களால் வறியலாம்.

புத்தபகவானுரை

சாக்கிய புத்ததேவர் தமது சீவன காலத்தில் இலங்கைக்கு மும்முறைவந்தனரென மகாவம்மிசத்திலும், அதில் இரண்டாம்முறை, மணிபல்லவமென்று தமிழ் நூல்களிலும் நாகதீவமென்று சிங்கள இதிகாசங்களிலும் கூறப்படுகின்ற இத்தீவிலேயிறங்கி, இரு நாகவாசர்களது பிணக்கைப்போக்கி, அவர்கள் தந்தமக்கு புரிமையாக்கவேண்டிப் போர்புரிந்த மணித்தவிசமர்ந்து, மூன்றுகோடி நாகர்களுக்குத் தனதுதருமத்தைப் போதித்தனரென, மணிமேகலையிலும், மகா

புத்தபிடிதை

† புரநானூறு - 71, 158, 163, 168, 176, 379; அகநானூறு - 36, 105, 143, 211 ம் பாடல்களாலறியலாம்.

வம்மிசத்திலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இம்மணித்தவிச பிற்காலத்தில் இந்தியாவினின்றும் இலங்கையினின்றும் செல்லும் பல்லாயிர யாத்திரிகர்களுக்கு வணக்கத்துக்கேற்ற தூயபொருளாக மதிக்கப்பட்டது.

இலங்கைச் சரித்திரம், கலிங்கதேசத்திலிருந்து இங் விஜயன் குவந்திறங்கிய விஜயராஜன் காலத்திருந்தே தொடங் வருகையதாகக் கணிக்கப்படும். கி.மு. 543-ம் வருடத்தில் புத்த தேவர் தீர்வாணதசையடைந்த நாளில் விஜயன் இலங்கையிலிறங்கினானென மகாவம்மிசங் கூறினும், அந்நாட்டு நூறு ஆண்டுகட்குப் பின்னரே அவன் வந்திருக்கலாமென்று துணியப்படும். கலிங்கதேசத்திலே, சிங்கபுரந்தையாசாண்ட சிங்கவாகு என்பான், தனது புத்திரன் விஜயனது தீயொழுக்கங்காரணமாக, அவனையுந் தோழர் எழுதுற்றுவரையும் மூன்று கப்பல்களிலேற்றித்தன் நாட்டினின்றும் தூத்திவிட்டான். விஜயகுமாரன் ஏறிவந்த மாக்கலம் தாயிரபர்ணியென முன்னொருகாலத்திலழைக்கப்பட்ட இலங்கையின்வடமேற்குப் பகுதியிலோரிடத்திலும், மற்றையிருகப்பல்களிலொன்று நக்கவாரத்தீவார்தாத்திலும், மற்றொன்று மகிந்ததீவம் அல்லது மகிலதீவமென்னுமிடத்திலும் சென்றடைந்தனவென மகாவம்மிசத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் விஜயன் ஏறிவந்தமாக்கலம், இப்பொழுதுமாதோட்டம் என்றழைக்கப்படும் மாந்தையிலோ, அன்றித்திருத்தம்பலை என்னும்பெயருள்ள இடத்தையுடைய கீரிமலையிலோ, வந்தடைந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது எமது துணிபு.† எனினும், பிற்குறிய விடத்திலிறங்கியபடியாற்றான், “கதமைலையில் வசித்த நாகவாசனுடன் நட்புக்கொண்டு, இலங்

† இத்துணியின் காரணத்தை எமது (Ancient Jaffna) என்னும் நூலில் காண்க

கையிற் பலவிடங்களிலுங் கிலமாய்க்கிடந்த கோயில் களைப் புதுப்பித்தும் புதிய ஆலயங்களைக் கட்டுவித்தும் வந்தான்” என்னுங் கர்ன பரம்பரைக்கதை மயில்வா கனப் புலவரால் தமது யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. மூன்றாவது மார்க்கலஞ் சேர்ந்தவிடம் மகிஷிவமென்று பிழையாகவரையப் பட்டது. அது மகிஷிவமாகிய எருமைத்தீவராக விரு க்க வேண்டும். அவ்விடத்திலிறங்கிய கலிங்கர் தாங்கள் விட்டுவந்த நகராகிய சிங்கபுரத்தின்பெயரை அவ் விடத்துக்கிட்டுவழங்கி வந்த படியாற்றான், பிற்காலத் திலே அந்நகர் யாழ்ப்பாணத்தின் இராசதானியாய் வந்தபின், சிங்கைநகர் என்னும் பெயராலழைக்கப் பட்டது. இப்பெருநகர் அழிந்து மணலால் மூடப்பட்டிருக்குமிடத்தைப் பருத்தித்துறைக்குத் தெற்கே வல்லி புரக்கோயிலுக் கணிமையில் இன்றுங் காணலாம்.

நாகர் இயக்
கரிச்சமயம்

விஜய குமாரன் வருவதற்குமுன் இலங்கையி லிருந்த நாகரும் இயக்கருஞ் சைவசமயிகளாயிருந் தும், இயக்க அரசனாகிய இராவணன் சிவபக்தனா யிருந்தும், இயக்கர்களுக்குள் பைசாசவணக்கமே யதி கரித்திருந்தது. இக்காரணத்தால் இயக்கன் என்னும் பதம் சிங்களத்தில் பைசாசம் என்னும்பொருளைக் கொண்டது. விஜயகுமாரனு மவனுடன் வந்த கலிங் கர்களுஞ் சைவசமயிகளே. அதனாலன்றோ விஜயன் இலங்கையின் வடகரையிற் கிரிமலைச்சாரலிலே பிற் காலத்தினரால் நகுலேச்சரமென வழைக்கப்பட்ட திருத்தம்பலேச்சரம் என்னுஞ் சைவாலயத்தையும், தென்கரையிலுள்ள தெய்வந்துறையிலே சந்திரசேகரன் கோயிலையும், கிழக்கே தம்பலகாமத்திலே திருக்கோ ணேசர் கோயிலையும், கதிர்காமமாகிய கதிரமலையிலே முருகவேளுக்கோராலயத்தையும் கட்டுவித்ததுமன்றி, மாதோட்டத்திற் கிலமாயிருந்த திருக்கேதீஸ்வரர்

கோயிற் நிருப்பணியையுந் திருத்தமுறச் செய்வித் தான். திருக்கேதீச்சரமும் சலாபத்திலுள்ள முன் னீச்சரமும் விஜயனுக்கு முன் உள்ள புராதன ஆல யங்கள். இராவண சம்மாரத்தின் பின் இராம பிரான் முன்னீச்சரத்திற்றங்கி அங்குறையும் பெரு மாலை வணங்கிச் சென்றனரென ஓர் ஐதிகமுண்டு.

விஜயன், இவ்வாலயங்களைக் கட்டும் நோக்கமாகச் விஜயன் சென்ற காலத்திற்றான், இயக்கருலக்கொடியாகிய கு மணம் வேனியைச் சந்தித்து, அவனைமணந்து, அவள் துணை கொண்டு இயக்கவரசனை வென்று, தம்மன்னாவென் னுமிடத்தை இராசதானியாக்கி, இயக்கர்களுக்கு அரசனாயினான். பின் குவேனியை வெறுத்து, அவ னையும் அவள் வயிற்றிற்பிறந்த இருகுழந்தைகளையும் விலக்கிவிட்டு, யாழ்ப்பாணத்துக்கதிரமலையிலரசாண்ட நாகவரசன் மகளை மணந்தான். குலனும் நலனுந் தெரியாத இவ்வியக்கர்கோனுக்குப் பாண்டியன் தன் மகளை மணம்முடிப்பித்தான் என்னும் சிங்கள இதிகாசக் கூற்று நம்புந்தகைமைத்தன்று. இதற்குப் பின் இலங்கையை அரசாண்ட பெரும்புகழ் படைத்த வென்றிசேர் வேந்தரும் பாண்டியனிடத்திற் பெண் எடுத்தாரில்லை! ஆனால் கதிரமலையிலுங் கழனி யிலும் வசித்த நாகர்குலக்கலப்பே அநிகரித்துவந்தது. விஜய னுக்குப்பின் சில்லாண்டுகட்குள் இலங்கையரசர்கள், கலிங்ககுலம் நீங்க, நாகர்குலத்தவரானார்கள்.

விஜயன்
செய்த ஆல
யப் பணி

அக்காலத்தில், இலங்கையில் வசித்த நாகரும் பாவை இயக்கரும் “எலு” வென்று இக்காலத்தில் பிழைபட வழங்கப்படும் “ஈழு” வென்னும்நிறைவற்றபாஷையே பேசி வந்தார்கள். அதனால் இலங்கைக்கு “ஈழம்” என் றும், “ஈழமண்டலம்” என்றும் பெயர் உண்டாயது. “ஈழம்” “சீழம்” எனமருவிச், “சிறுமீழம்” “சிங்களம்” சிங்களநாம காரணம் எனமாறியது. “சீழம்” என்னும் பெயரிலிருந்தே

“சீழம்தீப்” “சோண்டிப்” என்னும் அரபிய நாமங்களும், “சிலாங்” “சிலோன்” என்னும் மேலைத்தேயத் தவரிட்ட பெயர்களும் வந்தன. “சிஹ” வென்னும் பாலிபாஷைச் சொல் “சிங்கம்” என்னும் பொருளையுடையதானபடியால், “சிஹழம்” சிங்களமாகமருவியது அதிசயமல்ல. விஜயன் மிருகேந்திரனாகிய ஒரு சிங்கத்தின் வழித்தோன்றலானபடியால், அவன் வழித்தோன்றினோரும் சிங்களவர் என்றழைக்கப்பட்டார்கள் என்னும் மகாவம்மிசக்கூற்று உண்மையுமன்றிச் சிங்களசாதியாருக்கோர் பெருமையுந் தராத வெற்றுவாயாதல் காண்க.

அதாரத
புரம்

விஜயனுக்குப்பின்னராசாண்ட அவன் குலத்தோன்றலாகிய பாண்டுவாசனுக்கு, மகதநாட்டிலிருந்து கொண்டுவந்த பெண்ணுடன் வந்த அரசினக்குமாரில் ஒருவனாகிய அநாராதன் என்பான், அநாராத புரத்தை இராசதானியாக்கினான். அவ்விடத்தையே பிற்காலத்தாசர்களும் இராசதானியாக்கியாசாண்டார்கள். அநாரதபுரத்தாசர்கள் யாழ்ப்பாணத்துக் கதிரமலையாசர்களுடன் நட்புரிமைகொண்டு விளங்கியதோடு மணவுரிமையும் படைத்து வந்தார்கள். தேவநம்பியதிஸ்ஸாவின் அன்னையும் மூத்தசிவ என்பவனின் இல்லக்கிழத்தியுமாகிய பெண் கதிரமலை நாகர்வமிசத்துதித்தவளே. “திஸ்ஸன்” “நாகன்” என்னும் நாகவமிசப் பெயர்கள், அக்காரணம்பற்றியே மூத்தசிவனின் பிள்ளைகளுக் கிடப்பட்டன.

நாகர்துலப்
பெயர்கள்

இலங்கை
யிற் புத்த
சமயம்

வட இந்தியாவிலே மகதநாட்டை அரசாண்ட அசோகனும் இலங்கைவேந்தனாகிய தேவநம்பியதிஸ்ஸனும் ஒரேகாலத்தவர்களே. புத்தசமயத்தை உலகமெங்கும் பரப்பவேண்டி அசோகன் செய்த பிரயத் தனங்களோ பல. அவன், சமயத்தினுண்மைகளைப் போதிப்பதற்காகப் பலபிக்குகளை நான்கு பக்கத்திலு

முள்ள தேசங்களுக்கனுப்பினான். பிரபலபிக்குவா யிருந்த அவன்மகன் மஹிந்தனென்போன் இலங்கை மஹிந்தன் க்குவந்து, தேவநம்பியதிஸ்ஸனையும், அவன் குடுப்பத் தையும், அவன்மந்திரி பிரதானிகளையும், குடிசனங் களையும் புத்தமதத்தினராக்கியதுமன்றி, அவர்களில னேகரைப் பிக்குகளாக்கியும் விட்டான். பெண்களி லுமனேகர் பிக்குகளாகவேண்டுமென்னும் ஆசையு டையவனாய், அப்படிச் செய்விக்குமதிகாரம் தனக் கில்லாமெகண்டு, அரசனிடஞ் சொல்லி அசோக னுக்குத்தார்புத்திய மனுப்ப வேண்டினான். திஸ்ஸன் அதற்கிணங்கித், தன் பிரதானி ஒருவனைப் பலதிரவியங் களுடனனுப்பி, அசோகனின் நட்பை வேண்டியது மன்றிப், புத்ததேவர்கீழிருந்து ஞானஒளியைப்பெற மேலே தண்ணிழல்பாப்பி நின்ற வெள்ளாசின் களைக லில் ஒன்றும், தந்தேசத்துப் பெண்களிற் சிலரைப் பிக் குணிகளாக்குவதற்கு அதிகாரமுடைய ஒருபிக்குனி யையும் அனுப்பிவைக்குப்படி வேண்டினான். அவ்வே வெள்ளாக ண்டுகோளுக்கிணங்கி, வெள்ளாசின்களையொன்றைப் வரவு பொற்கலத்திலமைத்துப், புத்தபிக்குனியாயிருந்த தன் மகள் சங்கமித்தா என்பவளைப் பரிவாரங்களுடனும் அனுப்பினான். அவர்கள் ஏறிவந்த கப்பல்கள் யாழ்ப் சம்புத் பாணத்து வடகரையிலே இப்பொழுது சம்புத்துறை துறை யெனப்படுஞ் சம்புக்கோவளத்தில் வந்திறங்கின. அவர்களின் வரவேற்புக்காகத் தேவநம்பியதிஸ்ஸனும் தன்பரிவாரத்துடன் வந்து, பாளைமடித்து, “சமுத்தா சனசாலே” என்னுங் கட்டிடமுமமைப்பித்துக் காத் திருந்தான். அவன், அவர்கள் வந்திறங்கியபின், விழா க்கொண்டாடிக் கோலாகலத்துடன் கதிரமலைவந்து, பூநகர் அங்குத்தங்கிப், பின் பூநகரிவழியாகப் புறப்பட்டுப் பதினான்காம்நாள் அநாரதபுரமடைந்தான். அக் காலத்தாசர்கள் உலாப்போங்காலத்துப், பந்தரிட்டுக்

தேரணமமைத்தப், பூக்கனிவலங்காரஞ் செய்து
அவர்களைவாவேற்குமிடப் இது வாதலால், இது முன்
பூதுக்கி என்னும் பெயருடையதாய்ப், பின் பூக்கரி
யாய்விட்டது.

புத்தபள்ளி
கள்

பறளாய்

கதிரமலை

இன்னும் அவன், அதுராதபுரத்தின் நாட்டப்
பட்ட வெள்ளாசின் வித்துக்களிலங்குநிக் தெழுந்த
முதலெட்டுக் கிளைகளுள் ஒன்றைச் சம்புகோவளத்
தில் நாட்டினான். அதுவுமன்றிக் கடற்கரையில் ஒரு
தாதுகற்பமும் அதற்கு அணிமையில் இப்போது திஸ்ஸ
மளுவையென வழங்கப்படு மிடத்தில், திஸ்ஸமகா
விகாரையென்னும் புத்த பள்ளியுங் கட்டுவித்தான்.
களிபுரத்துப் பறளா யென்னுமிடத்தில் மிகவும்
முதிர்ந்த வெள்ளாசும் புராதனக் கேணி யொன்
றும் இப்பொழுதுமிருக்கின்றன. கடற்கரையிலே கோ
துமளுவையெனப்படும் போதிமளுவையிலும், அழிந்து
போன கட்டிடங்களின் கற்களும் ஓடுகளும் ஆங்காங்
குச் சிதறிக்கிடக்கக் காணலாம். கடற்கரையிலிருந்து
திஸ்ஸமளுவைக்கு வந்த அகன்றவீதி இப்போது உப
யோகமின்றியிருப்பதையும், அவ்விடத்திருந்து மாத
கலுக்கடாக, இராசமுருக்கடிமருங்காக, மாகையை
ப்பிட்டிக் கணித்தாய்க், கதிரமலைக்கு வழிபோன
அடையாளங்களையும் இன்றுங் காணலாம். தேவ
நம்பிய திஸ்ஸன் கதிரமலையாகிய கந்தரோடையில்
“பாசினுவிகாரை” என்னுங்கோயிலையுங் கட்டினான்.
கதிரமலையாசரும் புத்தசமயிகளாய் அனேக புத்தபள்
ளிகளையும், பிக்குகள் பிக்குணிகள் வசிக்கும் மடங்
களையும், தாதுகர்ப்பங்களையுங் கட்டுவித்தார்கள். அழி
ந்துகிடக்கும் கட்டிடங்களின் அடையாளங்களாலும்,
கண்டெடுக்கப்பட்ட கற்சிலைகள் கற்சிலைகளினாலும்,
பாவிக்கிடக்கும் ஓடுகளின் துண்டுகளினாலும், கதிர
மலை யென்னுமிட பழையநகர் மிகவும்விசாலமானதும்,

அழகிய வீதிகளையும் மாடமாளிகைகள் கூடகோ நாக இராச
புரங்களையுமுடையதுமாய்க், கண்ணைக்கவரும் வனப்பு
வாய்ந்ததாயிருந்திருக்கவேண்டுமென ஊகிக்கலாம்.

அதுராதபுரத்தாசர்களின் ஆணைவலிமிக்க காலத்
துத்தாம் திறைகட்டியும், அவர் வலிகுறைந்தஞான்று
சுய அதிகாரத்தோடும் கதிரமலையாசர்கள் அரசுபுரிந்து
வந்தார்கள். அதுராதபுரத்திலுங் கதிரமலையிலுமன்றி
மேற்கே கழனியிலும், தெற்கே திஸ்ஸமகாருமையி
லும், கிழக்கே கொட்டியாரத்துக் கணித்தான கிறிதுவ
ரையிலும், மாத்தளைக்கு வடக்கே வேனதொறை
என்னுமிடத்திலும் நாக இராசதானிகளிருந்தன. இவ்
வாசர்கள் சம்பந்தங்களும் கலந்து செய்துவந்தனர்.
அதுராதபுரத்திலே கலிங்கவாசர்க்குலம் விஜயனிலிருந்து
ஐந்து தலைமுறைகளுக்குள் அற்றுப்போக, கலிங்கரும்
நாகரும் கலந்த மிசிராசுலத்தாசர்களே அதன்பின்
அரசாண்டு வந்தார்கள். தமிழாசரும் பலமுறைக
ளில் அதுராதபுரத்தை வெற்றிகொண்டு அரசாண்டு
வந்தார்கள். அதனால் தமிழ்க்குடிகளு மிலங்கையிற்
குடியேறின. நாகரும் இயக்கரும் கலிங்கரும் தமிழ்
ருங்கலந்தே சிங்களர் ஆயினார்கள். இலங்கைக்கு
டிசனங்களைச் சிங்களர் என்னும் பெயரால் வழங்கத்
தொடங்கியதுதொட்டு நாகர், இயக்கர், கலிங்கர்
என்னும் நாமங்கள் வழக்கிறந்தன.

சிங்களர்
தோற்பு

சிங்களப்
பாலை

சிங்களநாடு
முடைய
இடங்கள்

சுழப்பாலை, வடஇந்தியாவிலிருந்து வந்த புத்த
சமயத்தைப் பற்றிய பாலை நூல்களின் பாலைக்கலப்
பாலும், தமிழ்ப்பாலைக் கலப்பாலும், கிறிஸ்துவக்
குப்பின் ஆயிரம்வருடங்களுக்குள், இலக்கணவரம்பு
வாய்ந்த சிங்களபாலையாயிற்று. யாழ்ப்பாணத்திலே
முற்காலத்திருந்த நாகர், சிங்களபாலைக்குத் தாயா
கிய சுழப்பாலை பேசிவந்தபடியாற்றான், யாழ்ப்பா
ணத்திலுள்ள சில ஊர்களுங் காணிகளு மின்றிஞ்

சிங்களப்பெயருடையனவாயிருக்கின்றன. அப்பெயர்கள் விஜயன் வரவுக்குமுன்னரே இடப்பட்டன வென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. கதிரகொடை என்னுஞ் சிங்களப்பெயர், தமிழிற் கதிரமலை என்றும், பின்பறங்கிக்காரர் காலத்திற் கந்தர்குடை என்றும், ஓல்லாந்தர் காலத்திற் கந்தரோடை என்றும் ஓடைக்குறிச்சி என்றுத் திரிந்து வருவதாயிற்று.

தலக்
கலப்பு

இரண்டாம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் அதுராதபுரத்தில், முன்னர் வாசற்காரனாயிருந்து பின்னர் அரசனான சுபனென்பவனின்மகனை மணந்த வங்கானிக்கதிஸ்ஸனின்பிதா வாசவன் என்போன், வடக்கே (யாழ்ப்பாணம்) இருந்து வந்த இலம்பகன்னென்று மகாவம்மிசங் கூறும். இலம்பகன்னர் என்னும்பதம், தோளிலே தட்டுங் காதுகளை யுடையவரென்னும் பொருளைத் தருகலால், அக்காலத்தில் கதிரமலை யரசர் தமிழருடன் கலந்து விட்டனரென்பதும், அப்பெயர் இழிபாக இடப்பட்ட தென்பதும் தோற்றும்.

கரிகாலன்
இலங்கை
வெற்றி

இத்திஸ்ஸன் காலத்திலே சோழவாசனாகிய கரிகாலன் இலங்கைக்குப் படையெடுத்து வந்து வெற்றி கொண்டு, புத்தசமயிகளினுற் போற்றப்பட்ட புத்த கமண்டலத்தைக் கைக்கொண்டதுமன்றிப், பன்னீராயிரஞ் சனங்களையுஞ் சிறைப்படுத்தி அவர்களைக் காவிரியாற்றுக்கரையிலே தான் கட்டுவித்த அணைக்கட்டில் வேலைசெய்யும்படி விட்டான். இத்திஸ்ஸன் மகனாகிய கயவாகு பழிக்குப்பழி தேடுவான் வேண்டிச் சோழநாட்டிற்குப் படையெழுந்து போய், சோழனை வென்று, தன்னாட்டுச் சிறையினர் தொகையினிரு மடங்கு சனங்களைச் சிறையாக்கி, அவர்களை இலங்கையின் பலபாகங்களிலுங் குடியேற்றினான்.

கயவாகு
பழிவாங்கி
னமை

சோன் செங்குட்டுவன் தன் தலைகராகிய வஞ்சியிலே கண்ணகிக்குக் கோயிலமைத்து விழாச் செய்த காலத்திலே, கயவாகுவையும் வரவழைப்பிற் திருந்தபடியால், ஆங்குச் சென்ற கயவாகு கண்ணகித்தெய்வத்தின் அற்புதங்களைக்கண்டு, இலங்கைக்கு வந்தவுடன், அக்கண்ணகித்தெய்வ வணக்கத்தை உண்டாக்கிப் பெருவிழாச் செய்தான். யாழ்ப்பாணத்தில் முதலாவதாகக் கண்ணகிக்குக் கோயிலமைத்த விடம் அங்கணக்கடவை எனப்படும் (அங்கனம்=அம்மன்). சிங்களநாட்டில் பத்தினிதெய்யோ எனவணங்கப்படும் தெய்வம் அக்கண்ணகியே. அங்கணக்கடவைப்பூவலினருகே பன்னெடுங்காலமாக நின்றதும், ஒல்லாந்தர்காலத்து யானையால் உடைக்கப்பட்டதும், டக்டர் பவுல் பிரிஸ் அவர்களினால் சின்னாட்குமுன் கண்டெடுக்கப்பட்ட பாதங்களையும் தலையையுமுடைய துமர்ய கற்கிலே அக்கயவாகுவின் சிலை என ஊகிக்கலாம். கயவாகுவுக்குப்பின் அவன் மாமனும் யாழ்ப்பாணவாசனுமாகிய மகல்லக்கநாகன் இலங்கைக்கு அரசனாயினான். அதன்பின் கதிரமலையிலரசு செய்த யாசர்நாகர் வர்கள் இலங்கை அரசர்களுக்குப் பணிந்தேயிருந்தார் துலமானதுகள்.

கண்ணகித்
தெய்வ வழி
பாடு

பத்தினி
தெய்யோ

சோழர்-நா
தர்கலப்பு

மகல்லக்க நாகனுக்கு முன்னோ பின்னோ வளைவணன் என்னும் நாகவரசன் கதிரமலையிலரசு புரியுங்காலத்தில், கிள்ளிவளவன் என்னுஞ் சோழவரசன், யாத்திரை காரணமாக மணிபுல்லவத்திற்கு வந்து, நாகவரசன் மகளாகிய பிலிவளை என்பவள் மேற் காதல்கொண்டு, முன்னாள் அருச்சுனன் நாககன்னியொருத்தியை மணந்தபிரகாரம் அவளை மணந்து, ஓர் ஆணமகவைப்பெற்றான். பிலிவளை தான் பெற்ற மகனைக்கம்பளச்செட்டியென்னும் வணிகனிடங்கொடுத்து, அவன்தந்தையிடஞ் சேர்க்கும்படி கையடையாகக்கொடுத்தான். அச்செட்டியேறிப் போந்த கப்பல் காற்றி

னாடிபட்டுக் கரையிலேற்றப்பட்டு உடைந்து பிள்ளை
யுந்தவறிப்போனபடியால்,

“கெடுகலமாக்கள் புதல்வனைக்கெடுத்தது
வடிவேற்கள்ளி மன்னனுக்குரைப்ப
மன்னவன் மகனுக்குற்றது பொருஅ
னன்மணியிழந்த நாகம்போன்று
கானலுங் கடலுங் கரையுந்தேர்வுழி”,

தொண்டை
மாண்டிளந்
திரையன்

தொண்டைக்கொடியாற் சுற்றப்பட்டுக் கரையிலிருந்த
புதல்வனைக் கண்டெடுத்துத், தொண்டைமான் இள
ந்திரையன் எனப்பெயர்வகித்துத், தக்கபருவத்திலே
தனதாசரிமையிலொருபகுதியை அவனுக்குக் கொ
டுத்துக், காஞ்சிபுரம் என்னும் நகரிலிருந்தாசானும்
படி வைத்தான். அவனாசாண்டபூமி தொண்டை
மண்டலம் எனப்பெயர்பெற்றது. இளந்திரையனுக்
குப்பின் அரசாண்ட அவன் குலத்தவர்கள், அவனு
டைய தாயின் தேசமாகிய மணிபல்லவத்தை விளங்க
வைக்கும்படி, பல்லவரென்னுங் குலப்பெயரை வழங்
கிச், சோழ, பாண்டிய, ஆந்திர, கலிங்க, ஈழதேசங்களை
வெற்றி கொண்டு, கீர்த்திப்பிரதாபத்துடன் எழுநூறு
ஆண்டுகளுக்குமேல் அரசாண்டிருந்தார்கள். யாழ்ப்
பாணமும் அவர்கள் கொற்றைக் குடைக்கீழுடங்கியி
ருந்ததென்பதற்கு அங்கே வழங்கும் பல்லவராயன்
கட்டு என்னும் ஊர்ப்பெயரும், நன்னி முகலிய ஆட்
பெயரும், போத்தராயர் என்னுந் தெய்வப்பெயருஞ்
சான்றுகளாகும்.

பல்லவர்

மேலைத்
தேச வியா
பாரவழி

கிறீஸ்துவுக்குமுன் ஒரு நூறாண்டு தொடக்கம்
பின் நானூறாண்டுகள் வரைக்கும், மேலைத்தேசவாசிக
ளாகிய கிரேக்கரும் ரோமரும் இந்தியா இலங்கைமுத
லிய கிழைத்தேசங்களுடன் முக்கியமான வியாபா
ரஞ்செய்துவந்தார்கள். கிரேக்க ரோமதேசங்களின்
ருந்துவரும் வர்த்தகர்கள் எகிப்திலே அலெக்சாந்திரியா

நகருக்குக் கப்பல் மார்க்கமாகவந்து, எகிப்திற் கூடாக
ஒட்டைகளிலிவந்து பிரயாணஞ்செய்து, செங்கடலின்
வடகரையிலேயிருக்கும் பெரிநயிசி என்னுங் துறை
முகத்தைச்சேர்ந்து, அதிலிருந்து வங்கமேற்கி, கடற்க
ரையோரமாக இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் வரு
வது வழக்கமாயிருந்தது. அரபியர்களே இம்மார்க்க
மாய், கிரேக்கருக்கு முன் வரத்தொடங்கியவர்கள்.
மன்னரிலும் மாதோட்டத்திலுங் காணப்படும் பெ
ருக்குமரங்கள் அரபியரால் கொண்டுவரப்பட்டனவே.

கிறீஸ்துவுக்குப்பின் 50 ம் ஆண்டிலே அன்னியஸ்பு
ளொக்காமஸ் என்னும் ரோமநகரான் ஏறிவந்தமரக்
கலம் காற்றினால் அடிபட்டு அராபியாவிலிருந்துசமுத்
திரமார்க்கமாகக் குதிரைமலைவந்து சேர்ந்தது. அ
வன் குதிரைமலையிலிருந்து கதிரைமலைபோய், தன்தே
சத்தின் பெருமையைப்பற்றியும் அரசனின் மகத்து
வத்தைப் பற்றியும், அவனுடன் செய்யக்கூடிய வியா
பாரத்தின்பலனைப் பற்றியும் புகழ்ந்துகூறக், கதிரைமலை
யாசனும் மகிழ்ந்து தன் அதிகாரியாகியவோர் ஆரசி
யாரை அவனுடன் ரோமதேசத்தரசனிடம் தானா
பத்தியமாகவனுப்பினான்.

ரோம தே
சத்துக்குத்
தாலு பத்தி
யம்

அக்காலத்தில் இலங்கையின் பிரசித்த துறைமு
கம் மாதோட்டம் என்னும் பெருந்துறையே. அதைப்
பிரதானதுறைமுகமாகக் கொண்டு வங்காளக்குடாக்
கடலுக்கூடாய்க் கிழைத்தேசங்களுக்குப் போதும்
மாக்கலங்களும், சினதேசத்திலிருந்து வரும் மாக்க
லங்களும் யானையிறவுக்கடலுக் கூடாகப் போக்குவ
ரசெய்வதுண்டு. அக்கடலிலே இப்போது பூக்கரி
எனப்படும் பூதுக்கியும், கல்முனை எனப்படும் தலக்
கோடியும், நாவாந்துறையும், துறைமுகங்களாக
விருந்தன. நாவாந்துறையிலிருந்து சங்கடம் என்னுந்
தோணிகளிலே, முற்காலத்தில் ஆழ்த்துமகன்றுமிருந்த
வழக்கியாறு வழியே கதிரைமலைக்கு வியாபாரப் பண்

யாழ்ப்பா
ணப் பண்
டைத்
துறைமுகங்
கள்

இறக்குமதி
ஏற்றுமதி

டங்களேற்றிச் செல்வதுண்டு. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சாவார்துறைக்கு இப்பொழுது சங்கடநாவார்துறை என்னும் பெயர் வழங்குவது நோக்கத்தாகும். கதிராமலையே பலதேசவியாபாரங்களுக்கும் மத்திய ஸ்தானமாயிருந்தது. துகிலும், மிளகும், முத்தும், பொன்னும், அகிலும், அரிசியும், கறுவாவும், இஞ்சியும், வைக்கற்களும், சங்கும் இலங்கையிலிருந்து பிறதேசங்களுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட பண்டங்களாகும். பொன்செய்பாவையும், வயிரமும், அம்பரும், கர்ப்பூமும், பட்டும், சந்தனமும் பிறதேசங்களிலிருந்து இங்கே வந்தன.

காநகத்
தொழிலும்
பருத்தி
விளைவும்

மாந்தைப்பகுதியிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் பருத்தி அதிகமாக விளைவிக்கப் பட்டபடியால், துணியுமதிகமாக நெய்யப்பட்டது. “நோக்குதுழை கல்லாதுண்மைய பூக்கனிர், தாவுரியன்னவறுவை”, “காம்புசொலித்தன்னவறுவை”, “ஆவியன்ன அகிர்தூற் கலிங்கம்”, “புகைவிரிந்தன்ன பொங்குதுகில்”, “கண்ணுழைகல்லா துண்ணுற்கைவினை வண்ண அறுவை”, “பாம்புபயந்தன்ன வடிவின் காம்பிஞர் கழைபடுசொலியின் இழைமணிவாரா ஒண்பூங்கலிங்கம்”, என்று புலவர்களாற் பலபடப்புகழப்பட்ட மிகவும் மென்மையான ஆடைகள் துண்ணிய நூலால் நெய்யப்பட்டன. ரோமதேசத்துப் பெண்கள் இத்துகில்களுக்கு மிகவும் விரும்புடையவர்களாயிருந்தபடியால், இத்துணியாபாரம் மேலதேசங்களுடன் சிறப்பாக நடந்தது. மாற்று எஞ்சிய பருத்தி பிறதேசங்களுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. அக்காரணம்பற்றியே

† பொருநராற்றுப்படை - 82 - 83, சிறுபாணாற்றுப்படை - 236, பெரும்பாணாற்றுப்படை - 469. புறநானூறு - 383, 398, மணிமேகலை - 28ம் காதை - 52 - 53. மேற்கூறிய நூல்களின் அடிகளைக்கொண்டு அறியலாம். *

யாழ்ப்பாணத்து வடகரைத் துறைமுகத்திக்குப் பருத்தித்துறை யென்னும் பெயரிடப்பட்டது. ஆங்கிலேய வரகாட்சி தொடங்கிய பின்னரும் மன்னாற்பகுதியிற் பருத்திச்செய்கை ஓர் ஐரோப்பியனின் மேற்பார்வையின் கீழ் நடத்தப்பட்டதானால், அக்காலத்துப் பருத்திச்செய்கையின் பெருக்கம் எத்துணையளவாயிருந்திருக்குமென்பதை ஒருவாறு ஊகிக்கறியலாம். நூல்தூற்றும் இராட்டினங்களும் ஒவ்வொரு விட்டிலுமிருந்தன. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் பிறதேசங்களுக்குப் பருத்தியுற் துகிலும் ஏற்றுமதிசெய்த விந்நாடு, இப்போது தனக்குவேண்டிய புடைவைக்காகப் பிறதேசங்களை நோக்கிக் கைகூப்பி நிற்பது தற்கால நவீனநாகரீகத்தின் கெடுகொல்பயனென்றே சொல்லவேண்டியது! அக்காலத்தில் பொன்னனிகளுடன் சங்குநகைகளும் பெரும்பாலும் அணியப்பட்டு வந்தன. பின்னாட்களில் சங்குநகைகள் புறக்கணித்தொதுக்கப்பட்டபடியால், நூற்றுக்கணக்கான கைத்தொழிலாளர் சேவனம் செய்யும் வருவாயற்றனர்.

மகல்லக்கராகனின் மகனாகிய கனிட்டநிஸ்ஸன் யாழ்ப்பாணப்பவன் (கி. பி. 165-193) அநாதரபுத்திலரசு ணத்திற் செய்தகாலத்தில், கதிராமலையிலிருந்த பெரிய பள்ளியின் கட்டிடத்தைத் திருத்தியமைத்தான். வொஹரிக்நிஸ்ஸன் காலத்தில் (கி. பி. 215-237), அவன் மத்தியாகிய முகநாகன் என்பவன், சுளிபுரத்தில் நிஸ்ஸிகாரையைச் சுற்றி ஒருமதில் கட்டுவித்தான். அரசனும் கண்ணகிக்கோட்டத்திற்கு திவாசரிச் செலவுக்கு வேண்டிய பொருள் விடுத்ததுமன்றி, நாகதிவதுணை நிஸ்ஸமகானிகாரை யென்னும் பள்ளிகளைச்சுற்றி மதில்களங் கட்டுவித்தான். வொஹரிக்கதிஸ்ஸனின் தம்பியாகிய அபபநாகன் என்பவன்,

தனது தமையன் தேவியுடன் தான் கூடாவொழுக்கம் புரிந்தது வெளிப்பட்டமையால் பயந்து, வல்லுவெட்டித்துறைக்குப்போய், அங்கு கப்பலேறி இந்தியா சென்று, தமிழ்ச்சேனையொன்றைத் திரட்டிப், பின் இலங்கைக்கு வந்த, தமையனை வெற்றிகொண்டு, எட்டுவருடமரசாண்டான்.

இரண்டாம்
கன்னி

அதாரதபுத்திலாசாண்ட நாகவரசர்களிற் பின்னவனாகிய விசயன் என்பவனைக்கொன்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த இலம்பக்கன்னராகிய சங்கத்திஸ்ஸன், சங்கபோதி, கோதபயன் என்னும் மூவரும் ஒருவர்பின்னொருவராக அரசாண்டார்கள். சங்கத்திஸ்ஸன் என்பவன் (கி. பி. 248-252) சம்புப்பழம் தின்பதற்காக, பாசினாதிவாகிய யாழ்ப்பாணத்திற்குத் தனது அந்தப்புரப் பெண்களுடனும் மந்திரிபிரதானிகளுடனும் போகும் வழக்கமுண்டு. அவன் அங்குச் செல்லுங்காலமெல்லாம், அவனுக்குப்பந்தர் அமைத்து உபசாரம் செய்யவேண்டிய குடிகள், அப்படி நெடுநாளும் செய்ய ஆற்றுகவராய்ப் பழங்களிலே நஞ்சுட்டிவைக்க அவனுண்டிற்றான். அவனுக்குப்பின் வந்த ஸ்ரீசங்கபோதி பென்பவனைக், கோதபயன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சேனையொன்றுடன் வந்த தூத்திவிட்டு அரசுபுரிந்தான். ஸ்ரீசங்கபோதி வியாங்கொடைக்கு அணிமையிலுள்ள ஒரு பள்ளியிலொளித்திருந்தான். கோதபயனே அவன் தலையைக் கொய்து வருபவனுக்கு ஆயிரம்பொன் பரிசுகொடுப்பதாகப் பிரசிக்கற் செய்திருந்தான். இதையறிந்த கயவனொருவன் சங்கபோதியிடத்திற்குச் சென்று அண்புராட்டி, உண்டியுதவப்பெற்றுப், பிந்தியாகங்கேட்டான். உடனே சங்கபோதி, கோதபயன் விளம்பரப்படி விலையைப்பெறுகவெனச்சொல்லிக், தனது உடைவாளாற் சிரத்தைக்கொய்து கொடுத்தான். ஸ்ரீசங்கபோதி தனக்கு தூறுண்டுக்கு

ஸ்ரீ சங்க
போதியுங்
குமணனும்

முன் குதிராமலையிலிருந்து குமணனுடைய வள்ளந், நன்மையைப் பின்பற்றினானென்றே நினைக்கவேண்டிக் கிடக்கின்றது.

சகவருடம் 358 க்குச் சரியான கி. பி. 436-ல் குளக்கோட்டன் என்னும் ஓர் இந்தியவாசன் திருக்கோணேசர்மலைக்குச் சென்று, கோணேசர் கோயிலைப் பெருப்பித்துப் புதுக்குவித்து, அநேக மானியங்களைக் கோயிலுக்குச் சாதனஞ்செய்து, தம்பலகாம வயல் நிலங்களுக்குரீர்ப்பாய்ச்சும்பொருட்டுக் கந்தளாய் என்னும் பெருங்குளத்தையுங் கட்டுவித்தான். அக்காலத்தில் அதாரதபுத்தில் அரசாண்ட பாண்டு என்னுந் தமிழரசன், சைவசமயிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, புண்ணிய தீர்த்த ஸ்தலமாகிய கிரிமலைக் கணித்தாயுள்ள விடங்களில் மீன்பிடித்துக் கருவாடாக உலர்த்தும் முக்குவர்களை அவ்விடங்களினின்றும் தூத்திவிடும்படி, யாழ்ப்பாணம் போயிருந்தான். அவனாற்றாததப்பட்ட முக்குவக்குடிகள் மட்டக்களப்புக்கு அணித்தாயுள்ள இலங்கையின் கிழக்குக்கரையிற் குடியேறினார்கள். அவர்களின் பிரதானிகளாகிய உஸ்மான், சேந்தன் என்பவர்களின் பெயர்களுடன் உஸ்மானதுறை, சேந்தன்களம் என்னுமிடப்பெயர்களோடு சேர்த்து வழங்கப்படுகின்றன. குளக்கோட்டனின் பிரயத்தனங்களைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற பாண்டுவின் மனைவி, குளக்கோட்டனை அவனிருந்தும் தூத்திவிடும்படி மந்திரியை அனுப்பினாள். மந்திரி குளக்கோட்டனின் வேலைகளைப்பார்த்து அதிசயித்தவனாய், அவன்சேனையைக் கண்டுபயந்து, அவனைப்புகழ்ந்து நிரூபினான்.

குளக்கோ
ட்டன் திருப்
பணி

கிழக்குக்
கரையிற்
தவர்துடி
யேற்றம்

† குமணனைப்பாடிய பெருஞ்சித்திரஞர் நகராண்மொன்ற அசியமான் நெடுமானஞ்சி காலத்தவராகையாலும், அந்நெடுமானஞ்சியையும் சேன் செங்குட்டுவனையும் பாணர் பாடியிருப்பதாலும், செங்குட்டுவன் முதலாக் கயவாகு காலத்தவனாகையாலும், குமணனுங் கயவாகு காலத்தவனே.

வன்னியர்
அதிகாரம்

குளக்கோட்டனே திருக்கோணேசர் கோயிலுக்கு அதிகாரிகளாக வன்னியர்களைக்கொண்டு வந்து நியமித்தான் என்பது நம்பொணுக்கற்றேயாம். பிற்காலத்தில் சோழ பாண்டிய சேனைகளுடன் வந்த போர் வீராகிய வன்னியர் சிலர் இலங்கையிலே தங்கிக்கோயிலதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியதுமன்றி, மன்னார்முதல் திருக்கோணமலைவரையும், யானையிறவு முதல்காட்டுத்தம்பளைவரையுமுள்ள பார்த்தேசத்தின் அதிகாரிகளாயுஞ் சிற்றரசர்களாயுமிருந்தார்கள். யாழ்ப்பாணத்தரசரினதுஞ் சிங்களவாசரினதும் அதிகாரங்கள் குறைந்தகாலத்திற்குள் இப்பகுதிகளிலாசரிமை வகித்தார்கள். வன்னியரின் ஆட்சிக்குள்ளிருந்தபடியால் அத்தேசம் வன்னி நாடெனப்பட்டது.

ஸ்ரீநாகன்
தோஷி

இரண்டாம் அக்கிரபோதி அரசன் கதிராமலையில் ஒரு புத்தபள்ளி கட்டுவித்தான். சிலமேகவண்ணன் காலத்திலே (கி. பி. 614-623) கதிராமலையாசனாகிய ஸ்ரீநாகன் என்பவன் இந்தியாவில் பல்லவவாசனாகிய சிங்கவிஷ்ணுவனுடைய உதவிகொண்டு அவன்சேனைகளுடன்வந்து சிங்களவாசனையெடுத்தான். அப்போரில் அவன் உயிரிழந்ததுமல்லாமல், அவன் படைவீரர்களும் பிடிக்கப்பட்டுப் புத்தபள்ளிகளுக்குச்சிறைகளாகவுமனுப்பப்பட்டார்கள். தான் ஒருகாலத்தும் இலங்கைக்குப் படைபெடாதிருந்தும், சிங்களவாசனை வென்றதாகக் காசாக்குடித் தாயிராசனத்தில் சிங்கவிஷ்ணுவால் வரையப்பட்டது இப்போரைக்குறித்தேயாம்.

சிங்களவா
சர் உட்ப
கையுந் தமிழ்
நரின் உயர்வு

அக்காலத்தில், சிங்கள வாசர்களுக்குள்ளே உட்பகைகளைந்து தமிழ்ச்சேனைகளினுதவிகொண்டு அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் இகலிப் போர்புரியலாயினர். இருபகுதியாரின் சேனைகளையுங் காப்பாற்றப் புத்தப்பள்ளிகளின் பொருள்களெல்லாங் கவரப்பட்டன.

டன். என்றாலும், சின்னளில் சிங்களவாசனுடைய மந்திரி பிரதானிகள் தமிழானதுமன்றி, அதிகாரத்திலுந் தமிழர் மேற்பட்டார்கள்.

இரண்டாங்காசியப்பன் (கி. பி. 652-661) இறந்தபின் அரசெய்திய தப்புலன் (கி. பி. 661-664) தமிழதிகாரிகளை நீக்கத்தொடங்கியபொழுது, டாத்தோப திஸ்ஸனின் மருகனாகிய ஆத்தடாத்தன் என்பவன் இந்தியாவுக்குப்போய்த், தமிழ்ச்சேனையுடன் வந்திறங்க, இலங்கையிலுள்ள தமிழரெல்லோரும் அவனுடனேசேர்ந்து, அரசரிமையை அவனுக்குக்கொடுத்து, இரண்டாம் டாத்தோபதிஸ்ஸன் என மருடஞ் சூட்டினார்கள். பின்னுஞ் சிலகாலத்திற் பொலன்னறுவையாகிய புலத்திரகரத்தில் முதல் அரண்மனைவகுத்த நான்காம் அக்கிரபோதியாசனிறந்தபின், பொத்தக்குட்டன் என்னும் தமிழ்ப்பிரதானியின் அதிகாரம் மேற்பட்டபடியால், இரு சிங்களவாசர்களுக்கு முடிசூட்டி, அவரை ஒருவரின் ஒருவராகப் பெயரளவில் மாத்திரம் அரசர்களாகவைத்துத், தானேயாசசெய்துவந்தான்.

இரண்டாங் காசியப்பன் மகனாகிய மாணவர்மன் என்போன், சிங்களவாசர்களுக்குப் பயந்து சிலகாலம் யாழ்ப்பாணத்தில் மறைந்திருந்து, பின் இந்நியாசென்று, பல்லவ அரசனாகிய முதலாம் நரசிங்கவர்மனுக்குக்கீழ் உத்தியோகத்தமர்ந்து, அதிகாரியாயிருந்தான். இவன் நரசிங்கவர்மனின் படைத்தலைவனாயிருந்த சிறுத்தொண்டருடன் “தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித் தொன்னகரத்துகளாக”ப் பொருது தன் வீரத்தைக் காட்டியபடியால், பல்லவ வாசனும் இவனுக்கு இருமுறை சேனைகளுகவி இலங்கை அரசனை வெல்லும்படி அனுப்பினான். இரண்டாம் முறையில், யாழ்ப்பாணத் துறைமுகமொன்றி

லிறங்கி, அத்தேசத்தை வெற்றிகொண்டு, அதுராத புராஞ் சென்று, இரண்டாம் ஆத்தடாத்தனையும் அவ னுடனுதவிக்கு வந்த பொத்தக்குட்டனையும் வென்று, கி. பி. 668-ல் இலங்கையாசனாயினான். பல்லவர்க ளுக்கமைந்து சிற்றாசர்களாயிருந்த முத்தரையர் குல த்தவனாகிய பெரும்பிடுகு முத்தரையன் வைரன் மாறன் என்போன், மணலூரை வெற்றிகொண் டதெனச் செதுக்கிய கற்சாசனமொன்று செந்தனை யென்னும் ஊரிலிருக்கின்றது. † அம்மாறன் மாண வர்மனுக்குக் கொடுத்த பல்லவசேனைக் கதிபதியாய் வந்து, மணலூராகிய யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றி கொண்டதை அச்சாசனங் குறிக்கும்.

“பேய்

† புண்ணைந்து கையூம்பப் போர்மணலூர் வென்றதே மண்ணைந்த சீர் மாறன் வான்”

எனச்சாசனத்திற் கண்டது.

இரண்டாம் அதிகாரம்.

கலிங்கர் காலம்

கி. பி. நாலாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் எட்டாம் நூற்றாண்டு முடியும் வரையிருந்த யாழ்ப்பாணத்தாசர், சிலகாலங்களிற் றனிபாசாயுஞ் சில காலங்களில் அதுராதபுரத்தாசர்களுக்கு அடங்கிய மாசாண்டார்களென்பதும், முன்னாகாயிருந்து பின் சிங்களவாசரான மிரசுலத்தைச் சேர்ந்தவர்களென் பதும், நாடெங்குங் கிலமாய் விளங்கும் புத்தபள்ளி களின்சான்றால் அவர்கள் புத்தசமயத்தைச் சேர்ந்த வர்களென்பதும் அறியக்கிடப்பதன்றி, அவர்கள் பெ யர்களாதல், அவர்கள் அரசாட்சிசெய்த காலத்துண் டான விசேட ஊர்ச்சம்பவங்களாதல் தெரியவில்லை. முறைக்குமுறை பல்லவ அரசர்களாலடிக்கப்பட்டு, அவர்களுக்குத் திறையுங்கொடுத்துவந்தவர்களாகவும் ஊக்கிக்கலாம். எட்டாம் நூற்றாண்டிலே பல்லவர்வலி யும் அதுராதபுரத்துச் சிங்களவாசர் வலியுங் குன்றின படியால், அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தைக் கவனியாது விட்டார்கள் போலும்! யாழ்ப்பாணத்திலும் சிற்றா சர்கள், சக்தியற்றோ அன்றி வழித்தோன்றல்களில் லாமலோ, அவர்கள் சந்ததி தலைகாட்டாததன்கின.

இதையறிந்த கலிங்கவாசன் உக்கிரசிங்கன் என் னோன், கி.பி. 785-ல் கதிமலையிலிருந்த மணித்தவசை கிங் டீவளவி, அநிலிருந்து இலங்கையின் வடபாகத்தை அரசு செய்துவந்தான். அவன் விஜயராசனின் வமி சத்தைச் சேர்ந்தவனென்றும், வடதேசத்திலிருந்து பெரும்படையுடன் வந்தான் என்றும் வைபவமாகை

இடையிட்ட காலம்

கூறும். ஆனால் அவன் கலிங்க தேசத்திருந்து வந்த வன்ருளே, அல்லது கதிரமலையின் விவாங்களை இல குவிலறியக்கூடியதும், விஜயராசனுடன் வந்த கலிங்கர் குடியேறியதுமான அண்ணிய சிங்கபுரத்திலேவனே என்று தெரியவில்லை. அவன் சின்னாட்களுக்குள் கதிரமலையை விடுத்துச் சிங்கைநகரைத் தன் இராசதானியாக்கியதே, பிந்தியதை உண்மையென ஒருவாறு நிலை நிறுத்தும்.

மாநுதப்பிரவல்லிவரவு
ம், அவன்
மணமும்

அவன் கதிரமலையிலிருந்தரசாண்ட காலத்தில், மாநுதப்பிரவல்லி என்னுமோர் அரசுகன்னிகை இந்தியாவிலொரு பகுதியினின்றுத் தன் பரிவாரங்களுடன், திர்த்தயாத்திரை காரணமாகக் கிரிமலைக்கு வந்து, குமாரத்திபள்ளமென்னுமிடத்திற் பானைய மடித்துக், கிரிமலையில் நீராடிக்கொண்டு, தன் பானையத்துக் கணித்தாய்க் கந்தவேளுக்கொருகோயில் எடுப்பித்தாள். அப்படியிருக்கும்பொழுது உக்கிரசிங்கன் அவள்மேற்கொண்ட சாதலினாலோ, அல்லது தன்னரசு குடும்பத்தைப் பெருமைப்படுத்தும் சோக்கத்தினாலோ, ஒரிரவு அவன் கூடாரத்துட்புகுந்து, அவளைப்பலவந்தமாகத் தன் கதிரமலைக்கு எடுத்துச்சென்று, அவளைமணந்தான். அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, உக்கிரசிங்கன், மாவட்டப் புரத்தில் அவளால் தொடக்கிய கந்தவேள்கோட்டத்தைக் கட்டிமுடிப்பித்து, இந்தியாவிலிருந்து அக்கோயிலுக்கு வேண்டிய விக்கிரகங்களையும் பூசைசெய்யத்திலைவாழந்தணர்குடியில் பெரியமனத்துள்ளார் என்றும் விப்பிரணையுமழைப்பித்து, ஆனிமாசத்து உக்தாநாளில் கொடியேற்று விழாவையுஞ் செய்வித்தான். முன் புத்தசமயிகள் காயா யாத்திரைசெய்வதற்காகக் கப்பலேறுந் துறையாகவிருந்த காயாத்துறை, அல்லது காசாத்துறை என்பது, காங்கேயனென்னும் நாய

மாவட்டப்
புரம் கந்த
கோட்டம்

காங்கேயன்
துறை நாம
விளக்கம்

முடைய கந்தவேள் சிலை வந்திறங்கியபின்னர் காங்கேயன்துறை பென மாநிலமுங்குவதாயிற்று. பெரிய மனத்துள்ளாரின் சந்ததியாரே இன்றும் மாவட்டப் புரக் கந்தவேள் ஆலய சொந்தக்காரராயும் அருச்சு கர்களாயுமிருக்கின்றார்கள்.

இதற்குச்சிலகாலத்திற்குப்பின், உக்கிரசிங்கன், சிங்கைநகர் நாகவாசர்களுக்கு அநேகவாயிரவாண்டுகளாகத் தலை இராசதானி நகராகவிருந்த கதிரமலையைவிட்டுச் சிங்கபுரமாகிய யானை சிங்கைநகரைத் தன் இராசதானியாகவுந் தலைநகராக வுஞ் செய்தான்.† தன்னினத்தவர்களுஞ் சனத்தவர்களுமாகிய கலிங்கர்அவ்விடத்திற் குடியேறியிருந்தபடியாலும், கடற்கரைத்துறைமுகமாகவிருந்தபடியாலும், தான் சிவவழிபாடுடையவனானபடியாலும், புத்தபள்ளிகள் நிறைந்திருந்தகதிரமலையிலுஞ் சிங்கைநகரே சிறந்ததென நினைத்தான்போலும். அவ்விடத்தில் அவனரசு செய்யுங்காலத்தில், நரசிங்கன் என்னும் ஓர் ஆண்மகவும் செண்பகவதி என்னும் ஓர் பெண்மகவும் பிறந்தார்கள். மகனை இளவரசனாக்கினான். உக்கிரசிங்கன் இறந்தவுடன் இள வரசனாகியமகன் ஜெயதுங்கபராசசிங்கன் என்னும் நாமத்துடன் அரசாண்டான்.

அவன் அரசியற்றும் நாளிலே யாழ்ப்பாடி என்னும் பாணகுலத்தானொருவன், பரிசில் பெறுவான் வேண்

யாழ்ப்
பாணநாம
விளக்கம்

† 'சிங்கை நகர்' என்னும் பெயரை மயில்வாகனப் புலவரோ, அவருக்குப் பின் ஏடெழுதியவர் எவரோ, 'செங்கடகநகர்' என்று வைபவமாலையில் மாற்றிவிட்டனர். உக்கிரசிங்கன் காலத்தில் 'செங்கடக நகர்' என்னும் நகர் கனவிலும் அறியப்படாத தொன்று என்பதை அவர் அறியார் போலும். செங்கடகநகர், செங்காடன் நகர் என வானாகடும் ஜோன் வைத்தியர் அந்நகர், ஒன்றற்கொன்று திரிபடைதற்குச் சிறிதுஞ் சம்பந்தமில்லாத சிங்கைநகராகி, நல்லூராகிப் பின் கண்டியாவதற்கு அவர். கூற்றே ஆதாரம் போலும்.

டி அரசனைவைக்களம்புக்கு, யாழ்வாசித்து, அதன் மாட்டுத் தனக்குள்ளே போற்றலைக் காட்டினான். அரசனும் அவ்விபாழினின்றும் எழுந்த தே விற்பத்திலே டுபட்டுத், தன் தேசத்துத் தென்கோடியிலிருந்ததும், இப்போது கரையூர், பாசையூரென்றழைக்கப்படுவது மாகிய மணல்மேட்டைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தான். யாழ்ப்பாடிய முவகையுடனேற்றுத், தன்னூர்சென்று, தன்குலத்தார்களாகிய சிலபாணர்களைக் கொணர்ந்து, மேட்டைத் திருத்திக்குடியேற்றினான். அவனும் அவன்குலத்தாருங் குடியேறிய இடம் யாழ்ப்பாணம் என்றழைக்கப்பட்டது. பாணநிற்சிலபிரிவினர் மீன் பிடிக்குத் தொழிலுடையவர்களானபடியால், ஆவ் குக் குடியேறியவர்களும்,த்தொழிலையே செய்துவந்தார்கள். நெய்தல் நிலமாக்கள் வசித்தபடியால் இக்கிராமங்களுக்கு யாழ்ப்பாணப்பட்டினம் என்னும் பெயர் இடப்பட்டது. அவ்விடம், பின்னாலில் பிற தேசப்பிரபாணிகளின் கப்பல்கள்கட்டுந்துறையாகி, யாழ்ப்பாணத்துறை, யாழ்ப்பாணப்பட்டினத்துறை, பட்டினத்துறை என்ற பெயர்களாலழைக்கப்பட்டு, அப்பெயர் பிற்பறங்கிக்காரர் கட்டிய நகரிக்காகி, சுற்றில் குடாநாடு முழுவதற்குமுரித்தாய்விட்டது.

வரகுணன்
வேற்றி

கி. பி. 823 தொடக்கம் 843 வரை இலங்கையிலாசாண்ட முசலாம் சேனன்காலத்தில், சின்னமனூர் தாமிரசாசனத்திற் கூறப்பட்டவனும், இராசஜிம்மனுக்குப்பின் மதுரையையாண்டவனுமாகிய வரகுணன் என்னும் பாண்டியன், இலங்கைக்குப்படையெடுத்துவந்து, சிங்கைநகரில் ஜெயதுங்கனை வென்று†.

† உதயேந்திரம் தாமிரசாசனத்தில் குறிக்கப்பட்டவனும், திருப்புறம்பயம் எறிந்தவனுமாகிய வரகுணன் இவனே. (தென்னிந்திய சாசனங்கள் 2ம் வலியும், 3ம் பகுதி, 76ம் சாசனம்.)

தன்னுணைக்குள்ளாக்கி, பொலன்னறுவையைப் பாழாக்கி, புத்தபள்ளியிலிருந்த தங்கவிக்கிரகங்களையும், புத்தனின் பிஷாபாத்திரத்தையும், ஜயபேரிகையை யும் எடுத்து நகரத்தைக்கொள்ளுகொண்டும், சேனனிடம் திறைபெற்றுஞ் சென்றான்.

இறையனார் அகப்பொருளில் உதாரணமாக எடுத்தாளப்பட்டிருக்குங் கோவை நூற்செய்யுள் ஒன்றில், † மணற்றியைவென்றவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் பாண்டியன், இவ்வரகுணனேயென்பதும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருக்கோவையாரிற் புகழ்ந்துபாடியிருக்கும் வரகுணனுட் மிவனே என்பதும், அதனால் மணிவாசகப்பெருமான் இவ்வரகுணன் காலத்தவரே என்பதுஞ் சில ஆராச்சியாளர் கூற்று. எனினும் பல்லாவரம் சுவாமி வேதாசலம்பிள்ளை அவர்கள் பலதிற கியாயங்கள் காட்டி மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டிலுள்ளவரென்று நிறுவியிருக்கின்றார். சுவாமிகள் எக்காலத்தவராயினுஞ்சரி, அவர் ஞானோபதேசம் பெற்ற பெருந்துறை மாதோட்டமே. ‡ சம்பந்தசுவாமிகளும் சந்

மாணிக்க
வாசகரும்
பெருந்
துறையும்

† “மின்னேரொளிமுத்த வெண்மணன்மேல் விரை நாயு புன்னேப்

பொன்னேர் புதுமலர்த்தாய்ப் பொதிவண்டு முரன்று புல்லா மன்னேரொழிய மணற்றிவென்றான் கன்னிவார்துறைவாய்த் தன்னேரிலாத தகைத்தின்றி யான்கண்ட தாழ்ப்பாழிலே.

52ம் பக்கம்

‡ மன்னவன் நெம்முனை மேற்செல்லுமாயினு மாலரியே நன்னவன்றேர் புறத்தல்கல் செல்லாது வரகுணனார் [லா தென்னவனேத்து சிற்றம் பலத்தான் மற்றைத் தேவர்க்கெல் முன்னவன் மூவலன்னொருமற்றேர் தெய்வமுன்னவனே.

செய்யுள் 306

‡ ‘மாதோட்டம்’ என்னும் பெயர் ‘மாதோட்ட’ வென்னுஞ் சிங்கநாப்பெயர்திரிந்த தமிழ் வடிவமே. மா = பெரிய, தொட்ட = துறை.

தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் இத்தலத்தை மாதோட்டமெனக் கூறியிருப்பினும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் மாதோட்டம் எனப்பெயர்தரும் பெருந்துறை என்று அருந்தமிழ் மொழியால் கூறியிருக்கின்றார். தேவாரத்தில், “வங்கம்மலிகின்ற கடல் மாதோட்டநன்னகர்” எனவும், பீனீசியர், கிரேக்கர், ரோமர் முதலிய மேலைத் தேசவணிகரின் கப்பல்களுக்கு உறைவிடமெனவும், இந்திய அரசர்களுக்கு வேண்டிய அரசிய, பாரசீய குதிரைகளைப் பெருந்தொகையிலிறக்கப்படும் புகழ்மலிந்த துறை எனவும், இம்மாதோட்டம் பொலிந்து விளங்கியிருக்கவும், இவைதலைப்புறக்கணித்து, மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் ஞானதிக்கைபெற்ற பெருந்துறை இந்தியாவின் கரையிலென்றே சிலசாரர் கூறுவர்.

ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே மாதோட்டக்கரை மண்நிறைந்து, துறைமுகமாம் உபயோகம் ஒழிந்து வந்தபடியாலும், ஊராததுறையாகிய “கலா” என்னும்துறையே அக்காலத்துப் பிரசித்திபெற்ற விளங்கியதாலும், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் காலமும் அதற்குமுந்தியேயிருக்கவேண்டுமென்பது ஒருதலை.

வாகுணனாற் ஜெயதுங்கவாசன் கொல்லப்பட்டமையாற்போலும், அவனுக்குப்பின் அரசாண்ட அவன்சந்ததியாரின் பெயர்கள் தெரியாது, யாழ்ப்பாணனுக்கு அரசனென்னும் பட்டங் கட்டிவைத்ததுமன்றிப், “பொன்பற்றியூர் பாண்டிமழவ” னென்போன் இந்தியாசென்று சோழவரசுமரணியோ, பாண்டியவரசுமரணியோ கொணர்ந்து, அவனுக்குக் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி எனப்பெயருமிட்டு, நல்லூரில் முடியுஞ்ஞாட்டி வைத்தான் என்னும் புரட்டுக்கதையை யுஞ் சரித்திராகிரியர்கள் கட்டிவிட்டார்கள்.

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டுமத்திதொடக்கம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டுவரையும், ஜெயதுங்கவா

சன் சந்ததியாரே சிங்கைநகரி லாசாண்டு வந்தும், உக்கிரசிங் அவர்கள் இலங்கைச்சிங்களவாசருக்குக் கீழ்ப்பட்டோன்வழித் தோன்றல்கள் அன்றிப் பலமுறையும் இலங்கையை வெற்றிகொண்டு குறையாடிய சோழ, பாண்டியவாசர்களுக்குப் பணிநீதோ விருந்தார்களென்று துணியலாம். ஆனால் சோழ வாசர் ஆட்சியின்பின் அவர்களுட் சிலரின் பெயர்கள் ஆங்காங்குச் சிங்கள சரித்திரத்திற் கேட்கப்படுகின்றன.

இலங்கை அரசனாகிய ஐந்தார்த்தப்புலன் காலத் சோழவாசர்படை யெடுப்பு தில் (கி. பி. 917-929) பாண்டியனொருவன், சோழனுக்காற்றொழுந்த தன் தேசம்விட்டு இலங்கையாசனிடஞ்சாணடைந்தான். அவனுக்குப் படைத்துணைபுரியச்சேனை கூட்டுங்காலத்து, இலங்கையிலே உட்பகை உண்டாக்கிக் கலகந் தொடங்கியபடியால், பாண்டியன் தன்முடியையும் அரசுஉடுப்பையும், இலங்கையில் விட்டு மதுரைக்குத் திரும்பினான். ஆனால் மூன்றாம் உதயன் காலத்தில் (கி. பி. 941-949) பாண்டியன் விட்டுச் சென்ற மணிமுடியும் உடுப்புங் கவர்தல் வேண்டிச், சோழபார்த்தகன் படையெடுத்து இலங்கைக்குவந்து, சிங்கைநகர் அரசனைக் கொன்றும், சிங்களவாசனைப் புறங்கண்டும், மணிமுடியைக்

கைக்கொள்ளமுடியவில்லை. இவனுடைய இலங்கை வெற்றியைப் பற்றி “சோழவரசனின் கோபத்தை வாரிநீர்தணிக்கமுடியாமல் அவன் ஆபுதங்களாலுடலழிந்த சிங்களவரசன் பெண்கள் வாரியிறைத்த கண்ணீரே தணித்தது”, என்று முதலாம் இராசேந்திர சோழனின் திருவாலங்காட்டுச் சாசனம் கூறும்.

அப்போரில் சிங்கள வரசனாகிய மூன்றாம் உதயன் கொல்லப்படாதபடியால் அதில் உடலழிந்தவன், சோழப்படை ஊடறுத்துச் சென்ற யாழ்ப்பாணத்தரசனாயிருத்தல் வேண்டும். கி. பி. 945 ல் நடந்த இந்த யுத்தத்திற்குப் பின், பராந்தகன் “மதுரையுழிமுழங் கொண்ட” என்னும் பட்டத்தையுங் கொண்டான். இவன் பதவிக்குளத்துக்கருகில் ஒரு நகர் உண்டாக்கி ஸ்ரீ உத்தமசோழனைச் சோழசிறுநரசனாக்கிப்போயினான்.

பராந்தகனுக்குப் பின் வந்த முதலாம் இராஜ முதலாம் ராஜன் என்னுஞ் சோழவரசன், நாலாம் மகிந்தன் ராஜராஜன் காலத்திலே, அதாவது கி. பி. 995ல், இலங்கைமேற் வேற்றி படையெடுத்து, மகிந்தனை அவன் இராசதானியாகிய பொலன்னறுவையிலிருந்து தூக்கி, “பொருகடலீழ்த்தரைசர் தம்முடியும் ஆங்கவர் தேவியர் ஒங்கெழில் முடியும், முன்னவர் பக்கல் தென்னவர்கைத்த சுந்தமுடியும் இந்திரனாமுங்” கவர்ந்து சென்றான்.

முதலாம் இராஜேந்திரதேவன், கி. பி. 1014ல் இலங்கையை வெற்றிகொண்டு, மகிந்தனையு எகாதிபத்மவன் மனைவிமக்களையுஞ் சிறைப்படுத்தி, இலங்கை தீயம் பைச் சோழமண்டலத்தினொருபகுதியாக்கி, மும்முடிச்

† இப்பதவிக்குளம் முதலாம் பாக்கிரமவாகுவின் காலத்தில் பெருப்பித்தக்கட்டப்பட்ட பாக்கிரம சாகரம் ஆகும். அது வடமத்திய மாகாணத்தில், முல்லைத்தீவுக்குத் தெற்கேயும், கொக்குளம்வாவிக்கு மேற்கேயுமுள்ளது.

சோழமண்டலமென்று இலங்கைக்குப் பெயர்வகித்து, பொலன்னறுவையைச் சோழ இராசதானியாக் கி, அதன் பெயரையும் ஜனநாதபுரம் அல்லது ஜனநா, மங்கலம் எனப்பெயர் மாற்றி, ஒருசிறைசாலை அ விடத்திருத்திச் சென்றான்.

இலங்கையின் வடபக்கம் கி. பி. 941ல் சோழமண் டலத்திலொருபகுதியாயது. கி. பி. 1012ல் முழுஇலங் கையும் சோழமண்டலத்திற்குச் சேர்ந்தது. கி. பி. 1070ல்முதலாக் குலோத்துங்கன் சோழவாசகட்டிலே றும் வரையும், இலங்கை சோழவாசரின் ஆட்சிக்குள் டங்கியிருந்தது. சோழர் இலங்கையை யாசாண்டகா லம் 126 ஆண்டுகள் என்ப. சிங்கைநகர் அரசர்களும் சோழப்பிரதானிகளானார்கள். அவர்களிருந்த பகுதிக்குச் செம்பியன்பற்று எனப்பெயரிடப்பட்டது. மா தோட்டத்திற்கு இராஜராஜபுரம் என்றும், கேதீச்சா மென்னுஞ் சிவாலயத்திற்கு இராஜராஜேஸ்வரமென் றும் பெயர்கள் மாற்றப்பட்டன. பொலன்னறுவை, மாதோட்டம், பதவிஎன்னுமிடங்களில் சோழவாசர் கள் சிவாலயங்களைக்கட்டினார்கள். வானவன் மாதே வி ஈஸ்வரம் என்னும் இராஜராஜன் தேவி பெயரால் கட்டப்பட்ட சிவாலயம் பொலன்னறுவையிலிருந்த சிவாலயங்களுளொன்று. சோழவாசர்கள், வரியற விடுதற்கும் வழக்குவிளக்கத்திற்கும், நீர்ப்பாய்ச்சல் ஒழுங்குகள் கவனிப்பதற்கும், கிராமச்சபைகளை அமைத்தும், இடைவிடாது போருங்கலகமுமிருந்தும் வேளாண்மையிற்கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து, அது குன்றாதுசெழிக்கவேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்தும் வைத்தார்கள்.

செம்பியன்
பந்துபெய
ரீகோணம்

கிராமச்
சபை, வே
ளாண்மை

உள்நாட்டுக்
கலகம்

இலங்கை முழுவதும் சோழ வாசாட்சிக் குள் அமைந்தும், சமாதானம் எப்பொழுதும் இருந் ததில்லை. சிங்கை நகர் அரசருஞ் சிங்கள அரசருங் கூடிச் சோழருடன் சமர்நீளக்க நேருங்காலங்களில்,

சோழவாசர் படைபுடன் வந்து கலகம் விளைத்தாமைக் கொன்றும் வென்றுஞ் செல்வர்.

சோழனுக்கு விரோதமாய்ப் பாண்டியனுக்குத் துணைபோன,

1. “மாநாபராணன் பொன்முடி ஆனப் [ஹம், பருமணிப்பசந்தலை பொருகளத்திரிந்தான்” என்
2. “ஒருதனித்தண்டாற் பொருகடலிலங்கையர் கோமான் விக்கிரம வோஹுவின் மகுடமு, முன்றனக்குடைந்து தெண்டமிழ் மண்டல முழுவது மிழந் தேழுகட லீழம்புக்க விலங்கேசுரனாகிய விக்கிரம்பாண்டியன் பருமணிமகுடமும், காண்டகுதன்னதாநிய தன்னகுச்சியினு மார்வலியீழஞ்சீரிதென்றெண்ணி உளங்கொள்தன்னாடு தன்னுறவொடும்புகுந்து விளங்குமுடிகவித்த விரசலாமேகன், பொருகளத்தஞ்சித் தன் கராக்களிறிழந்து கவ்வையிற் றோடக் காதலியொடுந்தன் தவ்வையைப் பிடித்து தாயைமூக்கரிய, ஆங்கவமானம் நீங்குதற்காக மீட்டும் வந்துவிட்டொழில் புரிந்து வெங்களத்துலர்ந்தவச்சிங்கள வரைசன் பொன்னணி முடியுங் கன்னரன்வழிவந் துரைகொளீழத் தரைசனாகியசீர் வல்லவமதனராஜன் மெல்லொளித் தடமணிமுடியுங் கொண்டான்,” என்றும்

மணிமங்கலத்திற் கண்டெடுத்த, முதலாம் இராஜாதி ராஜனான சோழவாசனின், கி. பி. 1046-ம் வருடத் திசை சிவாசாசனத்திலும்,

3. தென்றிசைவயிற் போர்ப்படை நடாத்திக் கார்க்கடலிலங்கையில் விறற்படைக்கலிங்கர்மன்

11-ம் காற்ற
ண்டிலிருந்த
சிங்கைநக
ரரசர்

வீரசலாமேகனைக் கடற்களிறொடு
மகப்படக்கழிர் முடி கவித்
திலங்கையிற் கிறைவன் மானாபரணன்
காதலிருவரைக் களத்திடைப் பிடித்" தான்,
என்று சோழ இராஜேந்திர தேவனின் 1055-ம் வரு
டத்து இன்னொரு மணிமங்கலசாசனத்திலும் † வரை
யப்பட்டிருக்கின்றது.

இரண்டாஞ்சாசனத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட விக்கிரம
வாகுவும் விக்கிரமபாண்டியனுஞ்சிங்களவாராஜன் றும்,
அவர்கள் கி.பி. 1038லும், 1042லும் இறந்தார்களென்
றும், மகாவம்மிசத்திலிருந்து தெரிவதால், 1038ல்
கொலையுண்ட விக்கிரமவாகுவுக்கு முன்னரே, மானாப
ரணன் 'பசுந்தலை' அரியப்பட்டாரெனவும், விக்கிரம
பாண்டியன் கொலையுண்ட 1042ல், வீரசலாமேகனுஞ்
ஸ்ரீ வல்லபமதனராஜனும் மகுடமீழந்தனரெனவுந்
துணியலாம். முன்னாள் சாசனத்தால், முன்மகு
டமீழந்த வீரசலாமேகனும், 1038க்கு முன் கொல்
லப்பட்ட மானாபரணன் இருமக்களும், 1055க்கு
முன் பிடிபட்டார்களென்று தெரியவருகின்றது.
ஆகையால், இச்சாசனங்களிற் சொல்லப்பட்ட மானா
பரணன், வீரசலாமேகன், ஸ்ரீ வல்லபமதனராஜன்
என்போர், கலிங்கரென்றுங் கன்னியகுப்தத்திலிருந்து
வந்தவர்களென்றுங் குறித்திருப்பதால், அவர்கள்
சிங்கைநகர் அரசரென்றே தீர்மானிக்கலாம். ‡

† இவ்விருமணிமங்கலசாசனங்களையும், தென்னிந்தியசாச
னங்கள் 3-ம் பிரிவு 1-ம் பகுதியிற் காண்க.

‡ சாசனத்திற் சொல்லியிருக்கும் கன்னக்குச்சியென்னுமூர்
கலிங்கதேசத்திலுள்ள கன்னியகுப்தமென்றே சாசனப்பரி
சீகாதகராசிய டக்தர் ஹல்ஹ்ஷ எழுதியிருக்கின்றார். 'An-
cient Jaffna' வென்னும் நூலின் 282ம் பக்கத்தில் வெளிப்
படுத்தியிருக்கும் எமது அபிப்பிராயம் தப்பென்றும்,
ஹல்ஹ்ஷ அவர்கள் கூற்றே உறுதியுடைத் தென்றும் இப்
போது தோன்றுகிறது.

இக்கலிங்கவாசர் பத்தாம் நூற்றாண்டிலும் பதி
னொராம் நூற்றாண்டிலும் சிங்கைநகரிலிருந்து அரசா
சாண்டிருப்பதால், அவர்கள் ஒன்பதாம் நூற்
றாண்டிலிருந்தரசாண்ட ஜெயதுங்கனின் வம்மிசத்த
வர்களாகவே யிருக்கவேண்டும். ஆகையாலாயாழ்ப்பா
ணன் அரசாண்டான் என்பதும், பாண்டியமழவன்சோழ
வரசகுமாரனைக் கொணர்ந்தானென்பதும் பயனில்
புனைந்துரைகளேயாம் என்பது தெளியக்கிடக்கின்றது.

பாரந்தகச் சோழனுக்குப் பின் கந்தராதித்யதே
வர், உத்தமசோழதேவர், இரண்டாம் பாரந்தகன், வேளேக்
முதலாம் ராஜராஜன், முதலாம் ராஜேந்திரன், முத கார வீரப்
லாம் ராஜாதிராஜன், இரண்டாம் ராஜேந்திரதேவன், படை
வீரராஜேந்திரன் என்னும் எண்மர் சோழநாட்டை
அரசாண்டார்கள். ஈற்றில் அரசாண்ட வீரராஜேந்
திரன் காலத்திலே, இலங்கைக்கு இராசப்பிரதிநிதியாக
அதிராஜேந்திரன் பொலன்னறுவையி லரசுசெய்திருந்
தான். அவன்கீழ் வேளேக்காரர் என்னுந் தமிழ்
வீரப்படை பொலன்னறுவையிலிருந்தது. வேளேக்
காரர் என்பது, தங்களரசனுக்கு யுத்தகளத்தில் திங்
ருவராத வஞ்சினங்கூறி நான் மருங்குங்காத்து நிற்
போர். அரசன் புறந்தரின், அல்லது போர்க்களத்தே
உயிர்விடநேரின், தாமுந் தம்முயிர் நீக்குபவர்.

வீரராஜேந்திர னிறந்தபொழுது குலோத்துங்க முதலாம்
னும் அதிராஜேந்திரனுஞ் சோழவாச சிங்காசனத் விஜயவாது
னுக்கு உரிமைகூறி அமர்தொடங்கியபோது, அதிரா டேங்கை
ஜேந்திரனுக்கு அவன் மைத்துனனாகிய இரண்டாம் அரசனுத
விக்கிரமாதித்தன் என்னுஞ் சளுக்கிய வேந்தன் கல்
படைத்துணையாய் நின்றும், குலோத்துங்கனே வெற்
றியடைந்து, அதிராஜேந்திரனைக்கொன்று முதலாம்
குலோத்துங்கனென வாசனானான். அதிராஜேந்திரன்
ஹந்தரின்னர், குலோத்துங்கன் தன் தேசத்திலே

நடந்த சில இடையூறுகளால் இலங்கையைப் பற்றவ சதியின்றி நிறுந்தான். இதையறிந்து, இலங்கையின் தென்பாகத்திலே காந்திருந்த விஜயவாகு, கி. பி. 1070-ல், பொலன்னறுவையை இராசதரணியாக்கி, அங்கிருந்த சோழப்படையாகிய வேளாக்காரர் படையையுந் தனதாக்கி யாசாண்டான். இதை, சோழரை வென்று இலங்கையினின்றும் தூத்தி, இலங்கை முழுவதையும் தன்னரசாக்கினுனென மகாவம்மிசங் கூறும்.

சிங்கைநகர் அரசர்க்குத் சிங்களவா சர்க்குமுன் பானம்பத் தம்

கி. பி. 1038-ல் ராஜாதிராஜனென்னுஞ் சோழ வரசனார் கொல்லப்பட்ட மாண்பாணனென்னும் சிங்கைநகர் அரசன் மகளாகிய திலகசுந்தரியை விஜய வாகு மணந்து, தன்பட்டத்தாசியாக்கினான். அவன் தன்சகோதரியாகிய “மிற்றா” என்பவளைத் திலகசுந்தரியின் சகோதரனுக்கு மணம்முடிப்பித்தான். முன் சோழரால் சிறையுண்டிருந்த நாலாம் மகிந்தனும் சிங்கைநகர் அரசனின்னிகையை மணந்திருந்தவனான படியால், பொலன்னறுவை இராசகுடும்பத்தாரும் கும் சிங்கைநகர் அரசருக்கும் சம்பந்தமும் ஒற்றுமையுமடிகரித்தன. ஆகையால் சோழர்களுடன் நடந்த போர்களில் சிங்கைநகர் அரசர் சிங்களவாரசருக்கு உதவிசெய்தார்கள்.

கருணாகரத் தொண்டை மான்

குலோத்துங்கன் சோழநாட்டிலே தன்னரசை நிலைநிறுத்தியபின், தன் தளகர்த்தனாகிய கருணாகரத்தொண்டைமானுடன் தண்டனாப்பி, இலங்கையையும் கவிங்கத்தையும் வெற்றிக்கொண்டானென அவன் சாசனங்கள்கூறும். இலங்கைப்போர் கலிங்கப்போருக்கு முந்தியதெனக் கவிங்கத்துப் பாணியா வறியக்கிடத்தலின், விஜயவாகு இறந்தபின், கி. பி. 1110ம் ஆண்டளவில், இலங்கைப்போர் நடந்ததெனத் தீர்மானிக்கலாம். கருணாகரன் இலங்கைக்குப்படை

யெடுத்து வந்தபொழுது, யாழ்ப்பாணத்தில் காணவாய் வெள்ளைப்பாலை என்னுமிடங்களில் உப்பு அளவின்றி விளைத்து அழிந்துபோவதைக் கண்டு, அவ்வுப்பைச் சோழதேசத்துக்கனுப்புவதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்கள் செய்தான். அவன் இணுவினிலே மனைகோலியிருந்து, உப்பேற்றுமி மாக்கலங்கள், காற்றின் உக்கிரத்திற்கிலக்காகாது ஒதுங்கிநிற்குந் துறையாகத் தொண்டைமானாற்றையுந் வெட்டுவித்து, இப் தொண்டைபோது உரும்பராய்க் குறிச்சியிலிருக்கும் கருணாகர மாண்புள்ளையார் கோயிலையுங் கட்டுவித்தான்.

விஜயவாகுவுக்கு முன், சிங்கைநகரிலாசாண்ட மாண்பாணன், கிர்த்திபுரீமேகன், ஸ்ரீவல்லபமதனா மாண்பாணன் என்னும் மூவரும் முறையே சோழரார் கொல்லப்பட்டபின், விஜயவாகுவின் சகோதரி மகனாகிய மாண்பாணன் பட்டத்துக்கு வந்து, விஜயவாகுவின் மகள் இரத்தினவல்லியை மணந்தான். அவனுக்கும் கிர்த்திபுரீமேகன் ஸ்ரீவல்லபன் என இருசகோதரர்கள் உண்டு. விஜயவாகு இறந்தபின் விக்கிரமவாகுவுடன் பொருது, பின் சமாதானங்கொண்டு, விக்கிரமவாகு பொலன்னறுவையிலும், மாண்பாணன் சிங்கைநகரிலும், மற்ற இருவரும் வேறினாண்டிடங்களிலும் அரசு புரிந்து வந்தார்கள். மாண்பாணன் குழச்சியாற் போலும், பாலைதீவிலிருந்த அவன் படைத்தலைவனாகிய வீரதேவனென்பான் படையெழுந்து வந்து விக்கிரமவாகுவின் நாட்டை யழித்துச்சென்றான்.

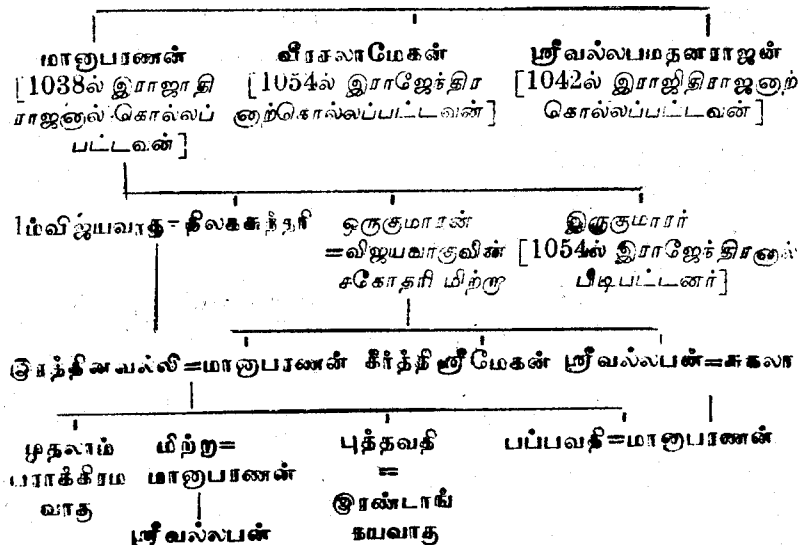
மாண்பாணனுக்குப் பரக்கிரமவாகுவென்னும் முதலாம் புகழோங்கியவோர் புத்திரன் பிறந்தான்.† அவன் பிறந்தது சிங்கபுரத்தில் என்றே இராட்சதக்குளத்தாகிய நுகே அவனால் வெட்டப்பட்ட சாசனங்கூறும். இங்

† இதன் குறிப்பு மறுபக்கம் பார்க்க.

செவ்விலையே. பரக்கிரமவாகு வீரமுடையவனும், ஆனும் வலிமைபொலிந்தவனாய்வு காரணப்பட்டான். மலையுத்தம், கிறிப்போர் முதலிய கலைகளிற் பயின்று சிறப்புற்று வந்தமையோடு பிறகலைகளிலும் தேர்ந்த பாண்டித்தியம் படைத்து வந்தான். இவனுக்கு முன், சிங்கை நகர் அரசர் இராமேச்சுரத்தி லரசாண்ட பிராமணகுலத்தரசருடன் சம்பந்தஞ் செய்து, ஆரிய வாசரெனப் பெயர் புனைந்து, உபவிதமுந்தரித்திருந்தார்கள். அக்ஷைப்பின்பற்றிப் பரக்கிரமவாகுவவுக்கும் உபநயனச் சடங்கு செய்யப்பட்டது. இதற்கு முன்னாயினும் பின்னாயினும் இலங்கையரசுலத்தா ரெவரும் உபநயனச் சடங்கு செய்ததாகத் தெரிய வில்லை. இவன் சிறுவனாயிருந்தகாலத்தில், இவன் தந்தை யிறந்தபடியால், சிறியதந்தையாகிய கீர்த்திமூரீ மேகன் அரசனானான். இக்கீர்த்திமூரீமேகனே பராக் கிரமவாகுவின் தந்தையென இராஜாவனி கூறும். மானபாணன் இறந்தபின் அவன் தேவியைக் கீர்த்தி

கீதநி பி
மேகன்

பராக்கிரமவாகுவின் வம்சாவழி-

ஸ்ரீமேகன் வரைந்தானே, அன்றி இக்காலத்தும்
மேனாட்சி சிங்களவருள் வழக்கிலிருந்து வரும் பல
சகோதர புருஷவாழ்க்கையைக் கைக்கொண்டொ
ழுக்கி வந்தானே தெரியவில்லை.

பராக்கிரமவாகு தன்னோடொத்த வயதினரான
வாலிபர்களைக் கூட்டி, யுத்தக்கலைபயிற்றுவித்து, அவர்
களுடன் பணங்காமம் என்னுமிடத்திற் சிற்றரசனா
யிருந்தான். அங்குறைந்த நாளில் இப்போது இராட்
சதக் குளமென்னுங் குளத்தையும் பதுவிற்குளத்தை
யும் பெரிதாக்கி யமைப்பித்துப், பிந்திய குளத்திற்
குப் பராக்கிரமசாகரம் எனப்பெயருமீந்தான். அவன்
பராக்கிரமமும் வெற்றிப்பெருமையும் புகழும் எங்கும்
விளங்கின. ஒருகால் அவன் தன் சிறியதந்தையைக்
காணச் சென்றபொழுது, கீர்த்தியூரீமேகன் தானே
எதிர்கொண்டு வந்து, அவனைச் சங்கத்தார் வயலிற்
சந்தித்து வரவேற்று, வெகு ஆடம்பரத்துடன் தன்ன
ரண்மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான். அக்காலத்திற்
சிங்கைநகரிலிருந்து, குடத்தனை, நெல்லியான், மரு
தங்கேணி, வண்ணன்குளம், சங்கத்தார்வயல் வழி
யாகப் பொலன்னறுவைக்குப்போகும் பெருந்தெரு
வொன்றிருந்தது.

**பண்டைப்
பெருந்தேந்**

பராக்ரீமவாகு பெரும்படையொன்றைத் தீர
ட்டி., இப்போது வன்னியென்றழைக்கப்படும் நாட்
டைத் தனதாக்கினதுமன்றிப், பொலன்னறுவையிலி
நூந்தாசாண்ட தன் மைத்துனனாகிய இரண்டாங்
கயவாகுவுடன் போருந்தொடுத்தான். கயவாகுவை
வென்று இலங்கைமுழுதுக்கும் ஏகசக்கரவர்த்தியா
கித், தன்குடிகள் வேளாண்மைத் தொழிலிற் சிறந்து
பெருந்தனம்படைத்து நிறைவுடன் வாழவேண்டு
மென, இலங்கை எங்கும் குளங்களையும் ஏரிகளையும்
கட்டுவித்துக், கால்வாய்களையும் வெட்டுவித்தவன்.

ஆலயங்கள் “குடியியாக் கோனாயரும்” என்ற அரசியல் ஞானத் தை நன்கறிந்தவன். பலபுத்தாலயங்களையும் சைவாலயங்களையும் கட்டுவித்தவன். தான் சைவசமயியாயிருந்தும் தன்கீழ்வாழும் குடிகள் கைக்கொண்டொழுஞ் சமயநெறிகள் யாவும் தழைத்தோங்கச் செய்தவன். “பராக்கிரமத்தாலும், நீதியாலும், தருமத்தாலும் உயிர்கள்மேல் அருளினாலும், குடிகளுக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் நாடிச்செய்யும் ஊக்கத்தாலும், சோராமுயற்சியாலும் தனக்குடிகர் வேறில்லாதவன்”. பெரும்படையொன்றை யனுப்பிப் பிரமதேசத்தையும் மலாய்நாட்டையும் காம்போஜத்தையும் வெற்றிகொண்டு திறைபெற்றவன். இலங்காபுரத் தண்டநாதன் என்போன் அவனுக்குப் படைத்தலைவனாக விருந்தான். அக்காலத்திற் பாண்டியவரசுக்குப் பராக்கிரம பாண்டியன் என்றும், குலசேகரபாண்டியன் என்றும், இரு உரிமையாளர் தோற்றினார்கள். பராக்கிரமவாகு இலங்காபுரத் தண்டநாதனுடன் ஒரு சில களப்படையை யனுப்பிப் பராக்கிரமபாண்டியனுக்குத் தவிபுரிந்தான். சோழவரசனாகிய இரண்டாம் இராஜராஜன் குலசேகரபாண்டியனுக்குத் தவிபானான். யுத்தத் தொடக்கத்தில், சிங்களப்படை சோழப்படையை வென்று, சோழவிராச்சியத்தை நிலைகுலைச் செய்தது. பின்பு பராக்கிரம பாண்டியன் இறங்கவே, அவன் மகன் வீரபாண்டியனுக்குத் தண்டநாதன் மதுரையில் முடிசூட்டி, தன் வெற்றியின் ஞாபகசின்னமாகப் பராக்கிரமபுரம் என்னும் நகரத்தைப் புதிதாயோரிடத்துண்டாக்கித் தம்மரசன் பெயரால் நாண்குஞ்செய்து விட்டான்.

இலங்கைப் படைத் தோல்வி எனினும், பின்னொருமுறை சோழப்படைத் தலைவனான பெருமான்நம்பி பல்லவராயன் என்பவன் இலங்கைப்படையை முறியடித்தான். இதை “இலங்காபுரித்தண்டநாதன் உள்ளிட்டாரைக் கொன்று,

இவர்கள் தலைகளை மதுரை வாசலிலே வைப்பித்து, பாண்டியனார் குலசேகர தேவர் மதுரையிலே புருகைக்கு வேண்டுமளவும் பாண்டிய ராஜ்யத்துச் செய்து வித்து இவரை மதுரையிலே புகவிட்டுப்பாண்டி நாடு ஈழநாடாகாது பரிகரித்துச்” சென்றதாக சோழ சாசனங்கள் கூறும்.

தொடக்கத்தில் இலங்கைப் படை வெற்றி பெற்ற ஸ்ரீவல்லபரது, ஸ்ரீவல்லபனின் வஞ்சகச் சூழ்ச்சியாலென்று என்னுந் திருவாலங்காட்டுச் சாசனமொன்று கூறும். ஆகையால், சிங்கைநகர் அரசனாகிய ஸ்ரீ வல்லபன் பராக்கிரமவாகுவுக்குமுன் சோழச்சிற்றரசனாயிருந்தபடியால், சோழவரசன் வேண்டு கோட்கணங்கிப் படைத்துணை சென்றான் என்பதும், சோழ வரசனும் இவன் பராக்கிரமவாகுவின் நெருங்கிய உறவினன் என்பதை அறியாது, இவன் துணையைப் பெற்றான் என்பதும், உற்றபோரில் வஞ்சகச்சூழ்ச்சியால் சோழப்படை புறங்கொடுத் தோடச் செய்வித்தான் என்பதுமே சாசனக்குறிப்பால் அறியத்தக்கது. இந்த ஸ்ரீ வல்லபன் பராக்கிரமவாகுவின் சிறிய தந்தையாவன்.

அந்நிய தேசங்களினின்றும், இலங்கைக்குத் நயினுதீவுத் தொற்று நோய்கள் வந்து புகாவண்ணம் வேண்டிய சாசனம் சுகாதார ஒழுங்குகளைப் பராக்கிரமவாகு செய்வித்தான் என்பது, நயினுதீவில் அவனால் பொறிக்கப்பட்ட சாசனமொன்றால் தெரியக் கிடக்கின்றது.

கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் முஸ்லிம் பிரமெஸொப் பொற்றாடியாவின் தலை நகராகிய பக்தாது யானிகள் வரவு விலிருந்து முஸ்லிம் பிரயாணிகள் இலங்கைக்கு வியாபாரங்காரணமாக வரத் தொடங்கினார்கள். எட்டாம்

† தென்னிந்திய சாசன பரிசோதகரின் 1923 - 1924-ம் வருடாந்த அறிக்கை, 104-ம் பக்கத்தையும், 1924-ம் வருடத்து 433-ம் சாசனத்தையும் பார்க்க.

தூற்றாண்டினரான சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் “வங்கம் மலிகின்றகடல் மாதோட்டநன்னகர்” என்று மாந் தையைப் புகழ்ந்திருந்தும், மண்ணேறிட்டிருந்தபடி யால் துறை உபயோகமருகிவந்தது. ஒன்பதாம் நூற் றாண்டளவில் கப்பல்கள் அத்துறைக்கு வருதல் முற் றும் ஒழிந்தது. முஸ்லீம்கள் வரத்தொடங்கிய காலத் தில் அவர்கள் நூல்களில் “கலா” என்று சொல்லப்பட்ட டிருக்கும் ஊராத்துறையே துறைமுகமாயிருந்தது. ‘கலா’ என்பது மாக்கலங்களுக்குறை விடமாகிய ‘கல பூமி’ ஈறுகெட்டுக்குறில்நெடிலாகிக் ‘கலா’ எனநின்ற து. கலபூமி என்னும் பெயர் பிற்காலத்திற் களபூமி என்றாயிற்று-லகரளகரபேதம்-பூமி என்னும் விசுவயை யுடைய இடப்பெயர்கள் கலிங்கதேசத்திலே அதிக முண்டு. கலபூமி என்பதும் கலிங்கர் யாழ்ப்பாணத்திற் குடியேறியபின் இடப்பட்ட பெயராயிருக்கலாம். ஊராத்துறை என்பது ஊரூதொட்டை (ஊரூ=பன்றி, தொட்டை=துறை) என்னுஞ் சிங்களப் பெயரின் சிதைவேயாம். தமிழர் பிந்திக்குடியேறியவிடங்களில் ‘தொட்டை’ என்னுஞ் சொல்லைத் துறை என மாற்றி வழங்கினார்கள். அப்படியே ‘பாணத் துறை’ ‘களுத்துறை’ ‘வெந்துறை’ ‘மாத்துறை’ என்னும் பெயர்களும் சிங்களமும் தமிழும் கலந்த சொற்க ளாக வழங்கிவருகின்றன. ஆயினும் ‘தொட்டை’ முற்றாய் நீக்கவில்லை. மாத்துறை தொடங்கிப் புத்தளம் வரையுமுள்ள கரைப்பட்டினங்களில் குடியேறியிருப்ப வரும், இப்போது சிங்களர் என அழைக்கப்படுபவரு மாகிய கரையார் குலத்தவர், இம்மியேனுஞ் சிங்கள இரத்தக் கலப்பில்லாத, பின்வந்த நெய்தல் நிலத்துத் தமிழ் மக்களே.

ஊராத்
துறை

துறைப்
பெயர்

கரையோ
ர்த்துத் தமிழ்
மக்கள்

கடல்வழி

கப்பல்கள் ஊராத்துறையிலிருந்து யாழ்ப்பாணத் துறைக்குப்போய், யானையிறவுக்கடலூடாகச் செ

ன்று வங்காளக்குடாக்கடலில் வெளிப்படுவதுண்டு. பின் யானையிறவுக்கடல்வாய் மணலால் மூடப்பட்டு அடைபட்டபின், ஊராத்துறைக்கு வரும் மாக்கலங் கள் காங்கேயன்துறை வழியாக வெளிவந்தன. சுலைமான் (கி. பி. 851), அபுசாயித் (கி. பி. 916), மஸ் பிரயாணி ஊடி (கி. பி. 956), எஸ்எதிரீசி (கி. பி. 11-ம் நூற் கள் பெயர் ருண்டு), எல்கஸ்வானி (கி. பி. 1275) என்னும் முஸ் லீம் பிரயாணிகள் யாழ்ப்பாணத்தைப் பற்றியு மாங் குள்ள அரசர்கள் வியாபாரங்களைப் பற்றியும் விரிவாக எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

பத்தாம் நூற்றாண்டிலே, பாரசீகியாவின் அரசனான பாரசீயரின் கிய டோபாக், தன் நண்பனாகிய ஓர் இந்திய அரசனின் பையே பட்டைப் பட்டை இலங்கையரசன் நிந்தித்தானென அறிந்து, அவனைத் தண்டிக்கும் நோக்கமாகத் தன்தளபதி யான கர்ஷாஸ்ப் (Garshasp) என்பவனைப் பெருங் கடற் படைபுடனிலங்கைக்கனுப்பினான் எனவும், கர்ஷாஸ்ப் கலாவிலிறங்கி அங்கிருந்து இருநாட்பயண தூரமுள்ள ஓரிடத்தில் வாகுவென்னு மரசனையும், அவனுடன்வந்த 16000 யானைகளையும், 20 இலக்கப் படையினர்களையும் கொண்ட பெரும் படையைச் சந்தித்து அவைகளை முறியவடித்து வெற்றிகொண் டானெனவும், அசேதி (Asedi) என்னும் பாரசீகியன், கர்ஷாஸ்ப் நமர என்னுங்கிரத்தத்தில் எழுதியிருக்கின் றான். படையின் தொகை எவ்வாறாயிருப்பினும் ‘வாகு’ யாழ்ப்பாணத்தரசன் என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. பத்தாம் நூற்றாண்டில் ‘வாகு’ என்னும் பெயருடன் இலங்கையரசரில் யாழ்ப்பாண மொழிந்தபிறவிடத்தில் எவருமிருந்திலர். யாழ்ப்பா ணத்தையாண்ட கலிங்கவரசருக்கே அப்பெயர்க ளுண்டு.

மூன்றாம் அதிகாரம்.

ஆரியச் சக்கரவர்த்திகள் காலம்

ஆரியவாச்
தோற்றம்

கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டுதொடக்கம் கலிங்க வரசனாகிய உக்கிரசிங்கனும் அவன் வழியினரும் சில காலம் தனியாசினராயும், சிலகாலம் சோழவாசக்தும் பொலன்னறுவையாசக்துக் கீழடங்கியும் சிங்கைநகரி லாகபுரிந்து வந்தார்கள். இலங்கையிற் செங்கோ லோச்சியமன்னரூள் புகழ், வெற்றி, ஆளுகை, குடியோம்பல் முதலிய செங்கோன்மைகளால் ஒப்பாரும் மிக்காருமின்றித் தனியாச நடாத்திய பாக்கிரமவாகு வும், அவன்பின் பொலன்னறுவையிலாச செய் தார் சிலரும், சிங்கை நகராசர் வமிசத்தினரே. அச்சிங்கைநகராசர்கள் வேற்றாசர்களால் நாற்றிசை யிலுந் தாக்கப்பட்டு இடருழந்தாரெனினும், நானாறு ஆண்டுகளுக்குள் ஆண்மையும் வலியுஞ் சிறக்க, வசியும் வளனும் பெருக, கடற்படையோடு தரைப் படைவலியுங்கொண்டு, இலங்கை முழுவதும் ஒரு குடைக்கீழ் அளும் ஆற்றல்படைத்திருந்தார்கள். அவர்கள் இராமேச்சுரத்துப் பிராமணவாச குடியிற் சம்பந்தஞ்செய்தபின்,† உபயீதம் அணிந்து, ஆரிய வாசர் என நாமம்புனைந்து, இராமேச்சுரத்தைத் தத் தேயத்தினுனகைக்குட்படுத்தி, அதனால் 'சேதுகாவ

ஆரியநாயக்
காரணம்

† யாழ்ப்பாணக் கலிங்கவாசர் இராமேச்சுரப்பிராமண வம் மிசத்திற் சம்பந்தஞ் செய்தவரலாற்றைப் பற்றிப் போர்த்துக் கேய நூலாசிரியர் கைரேஸ் என்பவரின் இலங்கை வெற்றி யைப்பற்றியதூல் 1ம் புத்தகம், 7ம் அதிகாரம் பார்க்க. அச்சம் பந்தத்தைக் கர்னபரம்பரையாக வறிந்து பேட்டொலாச்சி யுங் காசிச் செட்டியு மெழுதியிருக்கிறார்கள்.

லன்' எனப் புதுப்பெயர் புனைந்து, விடைக்கொடியுஞ் சேது லாஞ்சனையும்† பொறித்து, ஒருவாட்சின்னொ ருவாகப் பராசீசேகரன் செகராசசேகரன் எனச் சிங்காசனப் ப்பெயர்கள் பூண்டு உலகம் போற்ற அரசு பெயர்கள் செலுத்திவந்தார்கள்.

விக்கிரமசோழன், இரண்டாம் குமாருலோத்துங் புகழேந்தி கன் என்னும் சோழ வாசர் காலத்திலே (கி. பி. 1118- ப் புலவர் 1146) அவர்களாண்மனைப்புலவராயிருந்த புகழேந்திப் புலவர், கதிர்காம யாத்திரையின் பொருட்டு, இலங் கை வந்தருன்று, சிங்கைநகர் அரசனைக்கண்டு, அவ னைப்பாடி, யானையும் நிதியும் பரிசிலாகப் பெற்றுச் சென்றார். பெற்ற இபம் புலவர் வாயிலிலே கட் டப்பட்டிருப்பதை யறிந்த சோழனும் பாண்டியனும் அதனைப் பெறும் வண்ணம் புலவரிடம் போனகா லத்து,

“பாவலன் வாசலில் வந்திபம் வாங்கப் படிபுரக்குங் காவலர் நிற்கும் படிவைத்தவா கண்டி யொன்பதினும் மேவலர் மாற்பினுந் திண்டோளி னுஞ் செம்பொன்மே

ருவினுஞ் சேவெழுதும் பெருமான் சிங்கையாரிய சேகரனே” எனத்தமக்குப் பரிசில் தந்த அரசன் பெருமை தோன்ற முன்னிலையாகவைத்துப் புகழ்ந்தும், அவ் வாசன் இறந்ததைக் கேள்விப்பட்டபோது,

† இச்சதந்தரங்கள், இராமேச்சுரம் நிருமித்தகாலத்தில் இராமபிரானால் நியமித்த பிராமண வாசர்களுக்கு, அவரால் கொடுபட்டதென்று செகராசசேகரமாலேகடும்.

“பூசனை செய்யி னீரெனக் கருனை புரிந்தவர் தங்களி லிருவர் காசினி தாங்கும் படி வரங்கொடுத்துக் கமழ்செழுந் துளபமா

லிகையு றாசறு சுருதியாரிய வேந்தென் றணிமணிப் பட்டமுங் கொடுத்

துத் தேசறு குடையு மொற்றையும் வெற்றித் திகழ்விடைத் துவசமு ளல்க.”

“ஆ. ஆ. விதியோ வடலா ரியர்கோமான்

ஏ ஏ வலரா லிறந்தநாள் - ஒஹ

தருக்கண் ணிலுங்குளிர்ந்த தண்ணளிதந் தரண்ட
திருக்கண்ணினுஞ் சுடுமோதி” எனக்கவன்றுதனக்கு
அளி செய்த கண்ணைப் புகழ்ந்தும் பாடினர். புகழேந்
திப் புலவர் பாடிய பாக்களிலிருந்து, பன்னிரண்டாம்
நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்திலேயே இச்சிங்கைநகரா
சர் ‘சிங்கையாரிய வரசர்’ ‘பராசசேகரன்’ ‘சேக
ராசசேகரன்’ என்னும் பட்டப்பெயர்களையும்,
விடைக்கொடி, சேதுலாஞ்சனை முதலிய வரசசின்னங்
களையு முடையவர்களாயிருந்தார்கள் என அறியலாம்.

புதுவைச்
சுடையப்ப
என்னல்

முதலாம் பராக்கிரமவாகு இலங்கைச் சக்கரவர்த்
தியாய் வரமுன் (அதாவது கி. பி. 1154க்குமுன்)
இலங்கையிலே கொடிய பஞ்சமுண்டாகச், சோழ
நேசத்திலே இரண்டாம் இராஜராஜசோழன் சபையில்
இராமாயணம் பாடி அரங்கேற்றிய கவிச்சக்கரவர்த்தி
யாகிய கம்பரை ஆதரித்துப் புகழ் பெற்ற சுடையப்ப
வள்ளல் ஆயிரங்கப்பல்களில் நெல்லனுப்பிப் பஞ்சத்
தைத் தீர்த்ததற்கு உவந்து, சிங்கைநகராசனாகிய பா
ராசசேகரன்,

“இரவு நண்பக லாகி லென்பக லிருளா லிரவாடி லென்
இரவியெண்டிசைமாறிலென்கட லேழுமேறிலென்வற்றிலென்
மரபுதங்கிய முறைமை பேணிய மன்னர் போகிலென்னாகிலெ
வளமையின்புறு சோழமண்டல வாழ்க்கை காரணமாகவே[ன்
கருதுசெம்பொனினம்பலத்திலோர் கடவுணின்று நடிக்குமே
காலிரித்திருத்தியிலே யொருகருணைமா முகிறுயிலுமே
தருவுயர்ந்திடு புதுவையம்பதி தங்குமன்னிய சேகரன்
சங்கரன் நருசுடைய னென்றொரு தருமதேவதை வாழவே”
என்னுங் கவிபைப்பாடிச் சுடையப்பவள்ளலுக்கனுப்
பினுனைன்ச் சோழமண்டல சதகம் கூறும்.

முதலாம் பராக்கிரமவாகு சிங்கையாரசர் வமிசத்
தைச் சேர்ந்தவன் என்பதைக் காட்டாது மறைத்

தற்கு மகாவம்மிசம் கையாண்ட வழிகள் எல்லாம்
புகழேந்தி முதலிய நல்லிசைப் புலவர்கள் கூற்றால் வலி
யற்றுப்போனதைக் காணலாம்.

கி. பி. 1215ல் கலிங்கவிஜயவாகு அல்லது கலிங்க ஆரியவாச
மாகன் என்னும் அரசன் இலங்கை மேற்படை யெ ரின் சக்கா
மூந்து, பொலன்னறுவையைப் பாழாக்கி, அங்கிருந்தா வர்த்திப்
சாண்ட பாண்டியகுலத்தாசனைக் கொன்று, புத்தபள்
ளிகளை யிடித்துப், புத்த பிக்குகளை அவ்விடத் திருந்து
தூத்தி, வேறுமநேக கொடுந் தொழில்களைச் செய்து,
பழிபாவத்திற் கஞ்சாதவனாய், கி. பி. 1236 வரையும்
பொலன்னறுவையில் அரசாண்டிருந்தான் என்று
மகாவம்மிசம் கூறும். இவனே சிங்கை நகர் ஆரிய
அரசர்களுக்குள் முதலாவதாகச் சக்கரவர்த்திப் பட்ட
மும் கீர்த்திப்பிரதாபமும் பெற்றவனுபடியால், விஜய
காலிங்கச் சக்கரவர்த்தி எனப் பெயர் பூண்டான். இ
தனை, அவன்பெயர் விஜயகூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி
எனவும், பாண்டி மழவனால் மதுரையிலிருந்து கொண்
டுவரப்பட்ட சோழவாசகுமாரனெனவும், அவனால்
நல்லூரிலே முடிசூட்டப் பெற்றவன் எனவும் வைபவ
மாலே கூறும். ‘காலிங்க’ என்னும் பதத்தை மயில் ‘காலிங்க’
வாகனப் புலவரோ, அன்றிப் பின்வந்தவர்களோ, எக் வேன்னும்
காரணத்தாலோ ‘கூழங்கை’ யென மாற்றி விட்டாற் பதம் ‘கூழ
கள். கயிலாயமாலையில் இவ்வரசனைத் ங்கை’ யெ
னமாறியது

“தென்னன் திகரான செகராசன் தென்னிலங்கை
மன்னவனுஞ் சிங்கையாரியமால்” எனப் புகழ்ந்தி
ருப்பதால் இவனுக்குச் செகராசசேகரன் என்னும்
பட்டப்பெயரிருந்ததாக விளங்குகின்றது. †

† மகாவம்மிசத்தில் கலிங்கமாகளைக் கலிங்க விஜயவாகு
வென மறு நாமங் கொடுத்து வழங்கியிருப்பதால், யாழ்ப்பாண
வைபவ மாலையில் விஜய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி யெனச்
சொல்லப்பட்டவன் அக்கலிங்க மாகனே. ஒரு தேசம் முழு

கலிங்கமாக
ன் கட்டிய
கோட்டை
கள்

இவன் பொலன்னறுவை, புலச்சேரி, கொட்டி
யாரம், கந்தளாய், கந்துப்புலு, குருந்து, பதனிய,
மாட்டுக்கொணை, தமிழ்ப்பட்டினம், ஊராத்தொட்டை,
கொழுது, மீபாதொட்டை, மண்டலி, மன்னார் என்னு
மிடங்களில் கோட்டைகள் கட்டினதாக 'நிகாய சங்கி
ரகம்' என்னுஞ் சிங்கள இதிகாசம் கூறும்.

அவன் கால
த்தில்சாசன
ங்களில்கூற
ப்பட்ட இல
ங்கையரசர்

இவன் பொலன்னறுவையி லரசாளுங் காலத்தில்
பராச [சேகர] ன் என்பான் ஒருவன் மாறவர்மன்
சந்தர பாண்டியன் "தஞ்சையு முற்றதையுஞ் செந்தழல்
கொழுத்தி"ய காலமாகிய கி. பி. 1224ல், சோழனுக்
குதனியாகச் சென்று "தலைபிடுங்கப்" பட்டானென்று
தென்னிந்திய திருக்கோளுர்ச் சாசனங்கூறும். பின்
னும் கி. பி. 1231ல், சேந்தமங்கலத்திற் சோழ
சிற்றரசனாயிருந்த கோப்பெருஞ் சிங்களன், சக்கரவர்த
தியாகியமூன்றாம் இராஜராஜனைப் பிடித்துச் சிறைப்
படுத்திய பொழுது, சக்கரவர்த்தியின் உரித்தானவ
னும் ஹாய்சாவ வேளாள அரசனுமாகிய இரண்டாம்
நாசிங்கன் படையெழுந்து சென்று, கோப்பெருஞ்
சிங்களையும் அவனுக்குப் படைத்துணைவனுய் வந்த
இலங்கையரசனு யக்காலத்திருந்த பராக்கிரம வாசுவ

வதையுந் தன் கீழ் அடிப்படுத்தி ஆளுந் திறமை பூண்டாலொ
ழியச் சக்கரவர்த்தி யெனும் புகழ்ப்பட்டம் அரசாடைய மாட்
டார். பாண்டி மழவனாற் கொண்டு வரப்பட்டு முடி சூட்டப்
பட்ட கூழங்கையன் இலங்கை முழுவதையும் வென்று உப்
பட்டத்தை யேற்குந் திறமை தன் காலத்திலேயே பெற்றான்
என்பது நம்புந்தரத்த தன்று. விஜயகாலிங்கச் சக்கரவர்த்
தியேஅவன் நாம மென்பதற்கு இஃதோர் சான்று; ஆகையால்
அவன் கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியன்று. அவன், முன்னோரால்
அடிகோலி வைக்கப்பட்ட படை வலியைக் கொண்டு இலங்
கையை வென்றான் என்பதை ஏற்காது, கர்னபரம் பரையில்
கீர்த்திப் பிரதாபம் பெற்றிருந்த இவனை முதல் யாழ்ப்பாணத்
தாசனென, ஓர் ஆதாரத் தானுமில்லாது, மயில்வாகனப் புல
வர் எழுதி வைத்த புரட்டுக்கதையை நம்பி, முயற் கொம்பு
கொண்டு கடலாழம் பார்க்கும் பலர் இன்றும் உண்டு.

யுங் கொன்று, இராஜராஜனை மீட்டுஞ் சோழ சிங்கா
சனத்திருத்தினான் என்று, திருவாண்டிபுரச் சாசனங்
கூறும். முன்கூறிய பராச(சேகர) னும் பராக்கிரமவா
சுவும் விஜயகாலிங்கனுக்குக் கீழ்ச் சிங்கைநகரிலிருந்
த சிற்றரசர்களே. இப் பராக்கிரமவாசுவைப் பற்றிப்
போலும்,

"சென்று கரு நாடகரை யந்தாவல்லியிற் பொரு
து செயித்த வேந்தும், கன்றவரு மதவேழக் காந்து
ணித்துப் போசலனைக் கடிந்த வேந்தும்" எனச் செக
ராசசேகர மாலிச் சிறப்புப் பாயிரத்திலே புகழப் பட்டி
ருக்கின்றது.

கி. பி. 1236ல், தம்பதெனியாவை ஆண்ட இரண் இரண்டாம்
டாம் பராக்கிரமவாசுவை கலிங்கமாகன் பொலன் பராக்கிரம
னறுவையினின்றுத் தூர்த்தப்பட்டானென்று மகா வ வாது
ம்மீசம் கூறும். இப் பராக்கிரமவாசுவாக்கு முன் அவன்
தந்தையாகிய விஜயவாசுவே தம்பதெனியாவை ஓர்
இராசதானியாக்கி, சிதறிக் கிடந்த சிங்களப் படை
யை ஒருங்கு கூட்டிப், புத்தபிக்குகளுக்கு அபயந் தந்
து, புத்த சமயத்தையும் பரிபாலித்தான். விஜயவாசு,
பராக்கிரமவாசு என்னும் பெயர்கள் யாழ்ப்பாணத்தி
லும் பொலன்னறுவையிலுமிருந்த கலிங்க வரசர்களின்
பெயர்கள் போலத் தோற்றுவதாலும், பராக்கிரமவா
சுவின் மகன் விஜயவாசுவின் காலத்தில் அவனுக்குக்
கீழ் ஆரியப்படை ஒன்றிருந்ததாக அறியப்படுவதா
லும், கலிங்க மாகன் என்னும் விஜயகாலிங்கச் சக்கர
வர்த்தி தன் முழு மனத்துடனும் தன்னினத்தவனாகிய
பராக்கிரமவாசுவைத் தென்னிலங்கையை அரசாள நினைத்
துச் சென்றானே, அன்றிப் பராக்கிரமவாசுவாக்கு
டைந்து தான் ஓடினானே எது சரி யென நிச்சயிக்க
முடியவில்லை.

தலசேகர
சிங்கையார்
யன்

இலங்கை முழுவதையு மொரு குடைக்கீழாண்ட
கலிங்கவிஜயவாகுவின் காலந் தொடக்கம், சிங்கை
நகர் அரசர் 'ஆரியச்சக்கரவர்த்தி' என்னும் பட்டம்
பூண்டார்கள். கி. பி. 1240ம் ஆண்டளவில் விஜய கா
லிங்கன் இறக்கவே, அவன் மகன் குலசேகர சிங்கை
யாரியச் சக்கரவர்த்தி பராசசேகரன் என்னும் பட்ட
த்துடன் அரசனானான்.

அத்தகைகவி
வீரராகவ
லியார்

இவன் காலத்தில் அந்தகக் கவி வீரராகவ முதலி
யார் டு என்னும் ஒரு வேளாளச் செந்தமிழ்ப் புலவன்
அரச சபைக்கு வந்தானாக, அந்த அமையத்து வேட்
டம் செல்வான் அம்பும் விலலும் கையிற்றாங்கி நிற்கு
மாசன், அந்தகன்முன் வருதல் சகுனப் பிழை எனக்
கண்டு, அப்புலவனைத் தான் காணாத வாறு திரை போ
டு வித்தான். புலவரேறுகிய முதலியார்.

(1) "நரைகோட்டி னங்கன்றும் நல்வள நாகும் நயந்தளிப்பான்
விரையூட்டு தார்ப்புய வெற்பீழ மன்னனென் றே விரும்பிக்
கரையோட்ட மீதின் மாக்கலம் போட்டுக்கனைக் காணவந்
தால்
திரைபோட்டு நீயிருந் தாய் சிங்கை யாரிய சேகரனே"

(2) வாழு மிலங்கைக்கோ மானில்லைமாளில்லை
ஏழு மராமாழு மீங்கில்லை - ஆழி
யலையடைத்த வெற்புயத்து வாதித்தா நின்கைச்
சிலையெடுத்த வாறேதுசெப்பு" என்ற விருகனியைக்கூறி
னார். அந்தகனையிருந்தும் தான் அப்போது வில்லைக்
கரத்திற் கொண்டிருந்த நிலையை அறிந்து பாடியவர்
உண்மைத் செய்வப் புலவரென மறிந்து, அரசன் அ
வரை வணக்கத்தோடு வரவேற்று, உபசரித்து, வித்து
வவுரிமை கொண்டு, தன்னரண்மனையிலிருத்தி, 'ஆரு
ருலா' என்னும் அருந்தமிழ் நூலைப் பாடுகிறதான்

ஆருருலா

ஓ இவ்வந்தகக் கவி வீரராகவ முதலியாரே யாழ்ப்பாடியெ
ன மயங்கி யாழ்ப்பாடி குருடனென மயில்வாகனப் புலவர்
எழுதியதைப் பின் பற்றிப், பின் வந்த சரித்திரகாரரும் அக்
கொள்கைக் கிணங்க முதலியாரின் கவினையுந் திரித்து விட்
டனர்.

நூலைத் தன் சபையிலே யாங்கேற்று வித்த காலத்தில்
அரசன் பெரு மகிழ்ச்சி புடையவனாய்ப் புலவருக்
கோர் பொற் புத்தம் (பந்தம்=முடிப்பு) ஈந்ததோடு
பின்வருங் கவியையுங் கூறினான்.

"புலியோர் பெறுந்திரு வாருருலாவைப் புலவர்க்
கெல்லாஞ்
செவியே சுவைபெறு மாறுசெய் தான் சிவ ஞான
வனு

பவியே யெனுநங் கவி வீரராகவன் பாடியநற்
கவியே கவியவ னல்லாத பேர்க்கி கற்கவியே".
புலவரும் கேட்டு மகிழ்ந்து.

"பொங்குமிடி யின்பந்தம் போயதே யென்கனிதைக்
கெங்கும் விருதுபந்த மேற்றதே - குங்குமந்தோய்
வெற்பந்த மானபுய வீரபர ராஜசிங்கம்

பொற்பந்த மின்றளித்த போது" என்னுங் கவி
பைக் கூறினார். அக்காலத்தில், தமிழ்வாணரை ஆகரித்
தும், தமிழ்ப் புலமை நிரம்பப் பெற்றும் யாழ்ப்பாண
மன்னர் வந்தார்கள் என்பது அறியத்தக்கது.

கி. பி. 1247ல், இரண்டாம் பராக்கிரமவாகு காலத் தாயாவநாட்
தில், சந்திரபானு என்னும் யாவுகத்தலைவர் படைபு டீச் சந்திர
டன் இலங்கையைச் சூறையிடும் நோக்கமாகவந்து, பாணு
பராக்கிரமவாகுவின் தமிழுடன் பொருது தோற்றான்.
தோற்றவன் ஜடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியனைப்புகல கந்தரபாண்டி
டைந்தான். பாண்டியன் 1256ல் பெரும்படையுடனு டியான் லெற்
ந்சந்திரபானுவுடனும் இலங்கைக்குவந்து, பராக்கிரம
வாகுவைவென்று, அவன் தேர், பொருள், சிங்காத
னம், முடி, ஆபரணங்கள், குடைகள் முதலானவற்றை
க்கவர்த்து, தன் மீனக்கொடியைத் திருக்கோணமலை
யில் நாட்டி, மீனமுத்திரை அவ்விடத்தே பொறித்து,†

† இப்போது திருக்கோணமலை பிரெடெரிக் கோட்டை
வாசல் நிலைக் கல்லொன்றிற் பொறித்திருக்கும் மீன் முத்தி
ரை சுந்தர பாண்டியன் வெற்றியின் உண்மையைக் காட்டும்.

அளவற்ற நிதியைத்திறையாகக்கொண்டு, யாழ்ப்பாணத்தாசனாகிய குலசேகரனையும் வென்று, அவன்திறைகொடுக்கமறுத்தபோது அவனைக் “கருமுகில் வேழக்காலிற்சேர்த்து” க் கட்டிக்கொண்டு திரும்பினான்.

சோழவாசன் வெற்றி

சுந்தரபாண்டியன் படையெழுச்சிக்குமுன், சோழப்படையொன்று வடஇலங்கையைவெற்றிகொண்டதாக மூன்றாம் ராஜேந்திரசோழனின், கி.பி. 1253ம் வருட லேபகசாசனங் கூறும். அச்சாசனத்தில் வடஇலங்கையிலிருக்கும் ‘வீரராசுதர்’ என்றுகூறியிருப்பது யாழ்ப்பாணப்படையின் வீரத்தைக் காட்டுங்கருத்தென்க.

குலசேகரன் அரசியல்முறைகளில் அநேகதிருந்தங்களையும் மாறுதல்களையுஞ் செய்ததுமன்றிக், தனக்கும் தன்குடிகளுக்கும் வருவாய் பெருகும்படி வேளாண்டொழிலை நன்னிலைக்குக்கொண்டுவந்தான்.

குலோத்துங்க சிங்கை நாரியன்

குலசேகரனுக்குப்பின் அவன் மகன் குலோத்துங்கசிங்கைஆரியன் செகராசசேகரனென்னும் பட்டத்துடன் அரசானான். இதுஇவ்வாறுகத், தம்பைநகரிலரசாண்ட இரண்டாம்பராக்கிரமவாகு கி.பி. 1271ல் இறந்தான். அவன்மகன் மூன்றாம் விஜயவாகு இரு வருடங்களரசாண்டு தன்மந்திரி ‘மிற்றா’ என்பவனாற் கொல்லப்படவே, அவனுடைய சகோதரன் முதலாம் புவனேகவாகு ஆங்கிருந்த ஆரியப் படையினுதவி கொண்டு, மிற்றாவையும் அவனுக்குதவியாகவந்த முணசிங்கன்கூட்டத்தாரையும் சிங்களப்படையையும் வென்று, யாப்பாருவில் இராசதானி அமைப்பித்து அரசாண்டுவந்தான்.

யாப்பாருவில் இராசதானி

§ சுந்தர பாண்டியன் இவ்வெற்றி தன தென்று சிதம்பரம் சாசனத்திலும், ஜடாவர்மன் வீரபாண்டியன் தன தென்று திருக்கழுக்குன்றம் சாசனத்திலும் வரைந் திருக்கின்றார்கள்.

மன்னார்க்கடலில் முத்துக்குளிக்கும் உரிமை முத்துக்குள் சிங்கைநகர் அரசருக்கே உரியதாயிருந்தது. ஆனால் ப்பகுலோத்துங்கனுக்கும் புவனேகவாகுவுக்கும் அவ்வரிமையைப்பற்றி விவாதம் உண்டாகிப் போர்மூண்டது. குலோத்துங்கன் பெருங் கடற்படையுடன்வந்து, புவனேகவாகுவைவென்று, யாப்பாருவை அழித்துப், ழீவும் புத்த புத்தசமயிகளாற் போற்றப்பட்டுவந்த புத்ததந்தத் தந்தம்பறிதைக் கவர்ந்துஞ் சென்றான்.†

புவனேகவாகு சிங்கைநகர் அரசனுக்குக்கீழ் ஒரு சிற்றரசனாய்த் திறையிந்து அரசாண்டான்.என்றாலும், வேற்றரசனின் உதவிகொண்டு முத்துச்சலாபத்தைத் தான்கவரும் நோக்கத்தோடிருந்துவந்தான். அக்காலத்தில் எகிப்தில் அரசாண்ட மாமலூர்க்குலுத்தானாகிய எகிப்து அமெலெக் மன்னர் காலபூன் என்னும் அரசனிடம், அவசனுக்குத் புத்தமன் என்னுந் தன்பிரதானியைப்பரிசுகளுடனும் தூதுபரிவாரத்துடனும் தூதாகவனுப்பி, அவ்வரசனின் உதவியைப்பெரிதும் வேண்டி, முத்துச்சலாபத்தைப்பற்றி மிகவும் விதந்து எழுதிக் கடிதமுமொன்றனுப்பினான். தூதன் கி. பி. 1283ல் எகிப்து இராசதானியாகிய கயிரோ நகரைச்சேர்ந்தான். புவனேகவாகு கி.பி. 1284ல் இறந்தமையால் அவனுப்பிய தூதால் யாதும் பயன் உண்டாகவில்லை. அதன்பின் பன்னிரண்டு சிங்கைநகர் ஆண்டுகளாக இலங்கை எங்கும் சிங்கைநகர் அரசன் அரசனாக விடைக்கொடியே ‡ விளங்கியதென வைபவமாகக் கூறும்.

† புவனேகவாகுவை வென்ற ஆரியச் சக்கரவர்த்தி, பாண்டியன் மந்திரி யென்னும் மகா வம்மிசக் கூற்றை, யாழ்ப்பாண வரசன் வெற்றியை மறுக்கும் ஆசையினால் மாத்திரம், சிலர் மெய்யென நம்புவர்.

‡ அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாண வரசரின் கொடி விடைக் கொடியென வறியாது, வைபவ மாலையை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த பிறிற்றோ அவர்கள் யாழ்க் கொடியெனக் கூறிப் போயினர்.

மார்க்கோ
போலோ
கூற்று

கி. பி. 1284ல் வெனிஸ் நகரத்துப்பிரயாணியாகிய மார்க்கோபோலோ என்பவன் சீனதேசத்திலிருந்து மேலைத்தேசத்திற்குப்போகும் மார்க்கத்தில், யாழ்ப்பாணத் துறைமுகமொன்றிலிறங்கியதாகவும் யாழ்ப்பாணத்தைப்பற்றியும் தன்பிரயாணநூலில் விபரமாகக் கூறியிருக்கின்றான். அக்காலத்தில் இலங்கைமுழுவதும் 'சந்தேமன்' என்னும் வடஇலங்கை பாசனுடைய ஆட்சியிலிருந்ததென்றும், குடிகள் அரிசியும், எள்ளும், மாமிசமும், பாலும் உணவாகவுண்டார்களென்றும், கள்ளும் அகிலும் மலிந்து விளங்கி இருந்ததென்றும், அகிலவேறிடங்களினின்றும் கொண்டு வரப்பட்டுக், கோளமென்னுந் துறையிலிருந்து பிறதேசங்களுக்கேற்றப்பட்டது என்றும், இக்கோளம்என்னுந் துறைமுகத்திற்கே சீனவிலிருந்தும் அரபியாமுதலிய மேலைத் தேசங்களிலிருந்தும், கப்பல்கள் வியாபாரகாரணமாக வருவதுவழக்கமென்றுக் கூறியிருக்கின்றான். முஸ்லீம் பிரயாணிகள் 'கலா' என்றதும், மார்க்கோ போலோ 'கோளம்' என்றதும் ஊராத்துறையேயாகும். கோளம் என்பது கோவளத்தின்பிதையு. காரைதீவின் வடமேற்குமுனை இன்றுங் கோவளம் என்னும் பெயரால் வழங்குகின்றது. 'சந்தேமன்' என்னும் பெயர் 'செகராசசேகரன்' அல்லது 'சிங்கைஆரியன்' என்னும் பெயர்களில் ஒன்றுயிருத்தல்வேண்டும். செகராசசேகரனையானால் குலோத்துங்கனே கி.பி. 1284விலும் அரசாண்டிருந்திருந்ததாகநேரிடும்.

விக்கிரம சிங்கை ஆரியன்

அவனுக்குப்பின் அவன்மகன்விக்கிரமசிங்கை யாரியன் பராசசேகரன் என்னும் பட்டத்துடன் அரசனானான்.

விக்கிரமன் காலத்திலே (கி.பி. 1292) மொன்றிக் கொர்விலோ (MonteCorvino)என்னுமிடத்துள்ள யோவான் என்னுங்கிறீஸ்தகுரு யாழ்ப்பாணக் கடல் வழி

யாகப்பிரயாணஞ்செய்தபொழுது, அக்கடற்கரைகளில் மாக்கலங்க ஆண்டுகள்தோறும் அறுபது மாக்கலங்களுக்குமேல் என் பெருக் மோதுண்டுடைந்துகிடக்குமெனக் கூறியிருக்கின்றார். கம் அக்கூற்றிலிருந்து இக்கடல்வழியாக எவ்வளவோ ஏராளமான மாக்கலங்கள் போக்குவரவு செய்தன என்பதும், முதலாம் பராக்கிரமவாகுவால் நயினா தீவில் வரைந்துவைக்கப்பட்ட மாக்கலச்சேதத்தைப் பற்றியசாசனம் ஈண்டைக்கெவ்வளவு சிறப்புடைய தென்பதும் அறிந்து மகிழ்த்தக்கதே.

கி. பி. 1296ல், யாப்பாருவில் போர்வலியழிந்த புத்தத்தம் புவனேகவாகுவின் குமாரன் குலசேகர பாண்டியனை மீட்டமை யடைந்து, தென்னிலங்கைச் சிற்றரசையும் புத்த தந்தத்தையும் தனக்குக் கொடுக்கும்படி சிங்கை நகர் அரசனாகிய விக்கிரமனுக்கு இயம்புமாறு இரந்தான். அவ்வண்ணமவனும் இயம்பவே, அதற்கிசைந்து விக்கிரமனால் கொடுக்கப்பட்ட சிற்றரசையும் தந்த தாதுவையும் பெற்றுக் கொண்டு, திறையிறுக்க வுடன்பட்டு, சிங்களவா மூன்றாம் பராக்கிரமவாகுவாக, யாப்பாருவில் அரசனானார். சர் தீரையி னுன். பின்பு இத்திறை யளிப்பதற்கும் யாழ்ப்பாண றுத்தமை வரசன் தாக்கிற்கும் பயந்து, சிங்கள அரசர் தங்கள் இராச தானியைக் குருநாக்கலுக்கும், தம்பதெனியாவுக்கும், மலையாணுடையதும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து அதிக தூரமுள்ளதுமான கம்பளைக்கும் மாற்றி மாற்றி வந்தார்கள். எங்குச் சென்றாலும் சிங்கை நகர் அரசர்களுக் கடங்கியே யிருந்தார்கள் என்பதற் கைய மில்லை.

விக்கிரம சிங்கை யாரியன் காலத்திலே சில புத்த மார்க்க கடல்களவருக்கும் சைவ சமயத் தமிழருக்கும் மார்க்க கடல்காரணமாகக் கலகமுண்டாகிச், சிங்களர் தமிழரிருவரைக் கொன்று பலரைக் காயப்படுத்தினார்களென்று அரசன் அறிந்து விசாரித்து, அக்காலத்திற் றலையை

வசித்த புஞ்சிவண்டாவையும் அவனைச் சேர்ந்தோர் பதினெழுவரையும் சிர்ச்சேதஞ் செய்து, மற்றையோரைச் சிறைப்படுத்தினான். இதுபற்றிச் சிங்களர் அநேகர் ஊரைவிட்டு ஓடிவிட, எஞ்சியோர் வெறுப்புக் கொண்டிருந்த படியால், தன் உயிருக்கு மோசம் வருமோ என்ற அச்சத்துடன் அரசுநிருந்தான்.

வன்னிநாட்
இ அதிகாரி
கள்

சோழ பாண்டிய சேனைகளுடன் வந்த வன்னியப் பிரதானிகள் பலர் இலங்கையின் செழிப்பையும் கீர்பாய்ச்சங் குளங்களையுங் கண்டு, தங்கள் பரிவாரங்களுடன் நிலவளம் நீர்வளம் செறிந்த இடங்களிற் றங்கி, வேளாண்மை செய்து வந்தார்கள். நாட் பல கழியவே யாழ்ப்பாண, சிங்கள அரசரின் வலி குன்றிய காலங்களில், தாம் தாம் குடியிருந்த இடங்களைத் தாந்தாமே ஆளவேண்டு மென நோக்கங் கொண்டார்கள். பனங்காமம், குமாரசுரம், ஓமந்தை, தம்பலகாமம் முதலா மிடங்களிலவர்கள் நிலையிட்டனர். தம்பலகாமத்தில், தனியுண்ணப் பூபால வன்னியன் என்பான் கோணேச்சரக் கோயிலதிகாரத்தைக் கவர்ந்து, அவ்விடத்திற்கோர் அதிகாரியுமானான். அடங்காப்பற்று என்னுமிடத்தே வசித்த வன்னியர் பலமுறைகளிற் கலகம் உண்டாக்கி அரசர்களா லடக்கப் பெற்ற படியால், அவர்களிருந்த பகுதிக்குப் பெயரிடப்பட்டது. வன்னிய அதிகாரிகள் தாமிருந்த இடங்களில் சைவ ஆலயங்களைக் கட்டிச் சைவசமயத்தைப் பரிபாலித்து வந்தார்கள்.

வரோதய
சிங்களயா
யன்

விக்கிரம சிங்கை ஆரியன் கி. பி. 1302ல் இறக்கவே, அவன் மகன் வரோதய சிங்கை ஆரியன் செகராச சேகரன் என்னும் பட்டத்துடன் மகுடம் புனைந்தான். தன் தந்தையின் ஆட்சாட்சியில் சமய காரணமாகக் குடிசூழ்குள்ளே கலகம் விளைந்த படியால், மேலும் அவ்வாறு நடவா வண்ணம் கட்டுப் பாடுகள்

அமைத்து யாவையும் தத்தம் நெறி கடவா தொழுது மாறு திட்டமுஞ் செய்தான்.

கி. பி. 1303ல், நாலாம் பராக்கிரமவாகு குருநாக் சிங்கள இராமன் அரசு செய்தான். யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த கலாசத்தாள் கங் காரணமாக அவன் தன் இராசதானியைத் தம்பலத்தெனக்கு மாற்றினான் என்று 'குருநாக்கல் விஸ்தாய' என்னும் சிங்கள நூல்கூறும். நூற்றைம்பது மைல்களுக்கப்பறம் நடந்த கலகத்துக்காக அரசன் தனது இராசதானியை வேரோரிடத்திற்கு மாற்ற வேண்டிய அவசிய மின்மையால், யாழ்ப்பாணத் தாசன் திறை கொடுக்கும்படி நெருக்கிய நெருக்கத்திற்குப் பயந்தே இம்மாற்றம் உண்டாயிருக்க வேண்டும்.

கி. பி. 1310ல், மேற்கூறிய பராக்கிரமவாகுவின் சபையில் போஜ ராஜ பண்டிதன் என்னும் தமிழ் அந்தணப் புலவன் சாஜோதி மாலை என்னும் தமிழ்ச் சோதிட நூலை அரங்கேற்றினான். சிங்கள பாஷை இலக்கியச் செறிவு வாய்க்கப் பெறாத படியால், அக்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியங்களே சிங்கள அரச சபைகளில் அதிகமாக ஆதரிக்கப்பட்டு வந்தன. தமிழரசர்கள் எவ்வாறு சமஸ்கிருத பாஷையைப் போற்றி வந்தார்களோ, அதுபோலச் சிங்கள அரசரும் தமிழ்ப் பாஷையைப் போற்றி வந்தார்கள்.

நாற்பது வருடங்களாக மதுரையில் அரசாண்ட பாண்டிய மாறவர்மன் முதலாங் குலசேகர பாண்டியனுக்குச் சுந்தர பாண்டியன் எனப் பெயருடைய பட்டத்துத் தேவி மகனொருவனும், வீரபாண்டியன் எனப் பெயருடைய சோர புத்திரன் ஒருவனுமாக இரு மக்கள் உண்டு. தனக்குப்பின் பட்டத்திற்குத் தன் சோரபுத்திரனையே குலசேகர பாண்டியன் நியமித்தான். இச்செயல் கண்டு, ஆற்றாச் சீற்றங் கொண்ட சுந்தர பாண்டியன் தன் தந்தையை விண்ணுலகுக் கனுப்பித்,

தான் சிங்காசன மேறினான். ஆனால் வீர பாண்டியன் அவனை வென்று மதுரையினின்றும் தூத்தி விட்டான். சுந்தர பாண்டியன் முஸ்லீம் அரசனின் உதவியை வேண்டி நிற்க, மாலிக் காபூர் என்னும் முஸ்லீம் படைத் தலைவன், கி. பி. 1310ல், உதவியாக அனுப்பப்பட்டான். அப்படைத் தலைவன் வந்து வீரபாண்டியனைச் சிம்மாசனத்தினின்றும் நீக்கிச், சுந்தரபாண்டியனை மறுபடியு மரசனாக்கிச் சென்றான். முஸ்லீம் சேனை மதுரையை விட்டகன்றவுடனே, வீரபாண்டியன் மீட்டுஞ் சுந்தரபாண்டியனை மதுரையினின்றும் கற்றினான். அவன் சிங்கைநகர் அரசனிடம் புகலடைந்து அவன் உதவியை வேண்டி நின்றான். சிங்கைநகரரசன் அன்று புரிந்த உதவியைப்பற்றி,

“கோமாதன் கரகமல மோடைபட்டங்குளமீது
குளியக்கண்டு
மாமாரி மதக்கலுழிக் கிளையாளை செம்பொனு
டன் வழங்கு வேந்தன்”

எனச் செகராசசேகரமாலையைச் சிறப்புப்பாயிரத்திற் புகழ்ந்து கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இந்நிகழ்ச்சி வரோதய சிங்கை ஆரியன் காலத்தில் நடந்ததென்றும், பாண்டியன் பெயர் சந்திரசேகரபாண்டியன் என்றும் வைபவமாலே கூறும். சிங்கை ஆரியன் படைத்துணைகொண்டு சுந்தரபாண்டியன் வெற்றிபெற்ற மதுரை அரசுப் நெடுநாள் நிலைபெறவில்லை.

கி.பி. 1313ல், சேர அரசன் படையொன்று இரட்டிப் பாண்டிய தேசத்தை வெற்றிகொண்டு, சிறுநாசர்கள் மூலமாக அத்தேசத்தை அரசாண்டான். அவன் ஆட்சியுஞ் சிறிதுகாலத்திலொழிந்தது. இக்கலகங்களை அறிந்த முகம்மதியர் படையொன்றையனுப்பிச் சேரசிறுநாசனைவென்று, கி.பி. 1365 வையும் அரசாண்டார்கள்.

பாண்டிய
ஆட்சியின்
வீட்சியும்
முகம்மதியர்
இந்தலை
யெடுப்பும்

முகம்மதியர் சோழபாண்டிய தேசங்களிலரசாண்டகாலத்தில், குடிகளுக்கு வரியைக் கூட்டியதுமன்றி, உயர்குடிப்பிறந்த தலைவர் மரபிலுள்ள பெண்களையும் மறநெறியாற் கவர்த்தொடங்கினார்கள். இவர்களின் தீச்செயலுக்கஞ்சிய அநேக வேளாண்டலைவரும் பிறரும் தென்னிந்தியாவை விட்டு இலங்கைக்கு வந்தார்கள். அக்காலத்திலும், பாளையக்காரர் அதிகாரிகளாய் வந்தகாலத்திலும் தாமாகப் பிறதேசம் போனகுடிகளைப், பாண்டிமழவன் சேர்த்து இலங்கைக்குக் கொண்டு வந்தான் என வைபவமாலே கூறுர்.

வரோதயன் பாண்டியனுக்குத் தவி புரிவான்வே ஸ்லீயர் ஸ்லீயர் மதுரை சென்ற ஞான்று, வன்னிய அதிகாரிகள் கலகம் சிலர் கலாம் விளைத்து, வரோதயனுக்கு மாறாகச் சிங்கைவரசன் உதவியை வேண்டினார்கள். அப்போதுள்ள சிங்கைவரசன் தன்வலிக்குறைவால் வரோதயனுக்கு மாறாக அமர்செயமறுத்தான். வன்னியர் தம் முயற்சி பாழாயினமை கண்டு, இறுமாப்புக்குறைந்தவர்களாய், வரோதயனிடம் அடைக்கலம் புக்கு, அவன் இன்னருளைவேண்டினர். அரசனும் அவர்கள் செருக்கொழிந்தமை கண்டு அவர்குற்றங்களைப்பொறுத்தான்.

இவ்வரசன்காலத்தில் (கி.பி. 1322) பிரையர் ஓ பிரையர் ஓ டொறிக் (Friar Odoric) என்னும் கத்தோலிக்கரு டொறிக் இலங்கைக்குவந்து யாழ்ப்பாணத் துறையொன்றி லி ன் புகழினார். அவர் இம்மகாணத்தரசனுக்கு ஏராளமானபொன்னும் வெள்ளியும் உலகில் மற்றெங்குமில்லாதன்முத்துக்களும் உண்டென்றும், அவ்வரசன்கழுத்திலே முந்தாறு பெருமுத்துக்களாலாக்கப்பட்டமாலையொன்றணிந்திருந்தான் எனவும், கையில் ஒருசாண் நீளமும் அகலமுமுள்ள இரத்தினக்கல்லாலாய மோதியமொன்று மிருந்த தென்றும், அது பெருஞ் சோதியுடையதென்றும், தந்துலில் எழுதியிருக்கின்றார்.

தமிழ்ச் சங்
கம்

இவ்வாசன், தமிழைவளர்க்கும் பெருவிருப்பு
டையவனாய், தன்தேசத்திலும் தென்னிந்தியாவிலுமி
ருந்து தமிழ்ப்புலவர்களையும் பண்டிதர்களையும் வா
வழைத்துக் கழகமொன்றமைத்து, அவர்களால் புதிய
நூல்களை ஆக்குவித்து வந்தான். அவன்மைத்தகழகம்
பின்வந்த அரசர்களாலும் பரிபாலிக்கப்பட்டுவந்தது.

மார்த்தான்
டசிங்கையா
ரியன்

வரோதயன் கி.பி. 1325ல் இறக்கவே, அவன்மகன்
மார்த்தாண்ட சிங்கை ஆரியன் பராசசேகரன் என்
னும் நாமத்துடனாசனானான். அவன்காலத்தில், கி.பி.
1344ல், மாலைநீற்குடியேறியிருந்த ஆபிரிக்காதேயத்
துத் தஞ்சியார்ஸ் நகரத்து முகம்மதிய பிரயாணியாகிய
இபின்பட்டூட்டா (Ibn Battuta) வென்பான் அங்கிருந்து
வருங்காலத்துண்டாய் பெருங்காற்றின் உரத்துக்குத்
தப்பவேண்டி (யாழ்ப்பாணப்) பட்டினத்துறையைச்
சேர்ந்து, அங்கே ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின் திரண்ட
கடற்படையையும், கடற்கரையில் பிறதேசவற்றுமதிக்
காக அடுக்கப்பட்டிருந்த வியாபாரப்பொருள்களாகிய
கறுவா அகில் முதலியவற்றையுங் கண்டு அதிசயித்த
வனாய், அரசனிடஞ்சென்று, அவனால் நன்குவாவேற்
கப்பெற்று, அவன் உதவிய நான்கு யோகிகளுடனு
ம், நான்குபிராமணர்களுடனும், சிவிகையாளர்முதலி
ய பரிவாரங்களுடனும் புறப்பட்டு, ஆகம்மலைக்குப்
போகும் மார்க்கத்தில், முதல் நாள் மூங்கில்களாற்
செய்யப்பட்ட ஓடத்தால் ஓர் ஆற்றைக் கடந்தார்க
ளென்றும், பின் மன்னார் மண்டலம், சலாபத்துறை
முதலிய வழியாய்க் கோனூர் என்னும் இலங்கைச்சக்க
ரவர்த்தியின் கோனகரையடைந்து, அவணிருந்து இரத்
தினபுரி மார்க்கமாய், ஆகம்மலைமேற்சென்று கடவுளை
த்தொழுது, பின் மறுபுறமாகவிறங்கித், தென் சமுத்
திரக் கரையிலிருக்கும் தேவிநுவரையைச்சேர்ந்தார்கள்
என்றும், ஆங்குள்ள மிகப்பெரிய இந்துஆலயத்தில்,
ஓராள் உயரமான தங்கவிக்கிரகமும், ஆயிரமந்தணர்

களும், யோகிகளும், 500 தேவதாசிகளுமிருந்தார்க
ளென்றும், தந்துலில் எழுதியிருக்கின்றான். அவன்
கடந்தஆறு பூநகரிக்கடலென்பதும், அம்மூங்கிலுடம்
அக்காலத்திலிருந்த சங்கடம் என்பதும், அவன்சுறிய
இலங்கைச்சக்கரவர்த்தி பின்னாற் கூறப்படும் அளகைக்
கோனூர் என்பதும், கோனகர் என்பது அளகைக்கோன்
நகராகிய ஜயவர்த்தனபுரக்கோட்டை யென்பதும்
வெளிப்படை. இப்பரதேசப் பிரயாணியின் அகன்ற
விரிவுரையினால், சிங்கைநகர் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள்
அற்றைநாட்படைத்திருந்த வளி அரண் படை முதலிய
வற்றின் பெருக்கங்களை எளிதினறியலாம்.

மார்த்தாண்டனும் கி.பி. 1347ம் ஆண்டளவி துண்புஷண்
லிர்க்கவே, அவன்மகன் குணபூஷணன், செகராசசேக சிங்கையார்
ரன் என்னும் பட்டத்துடன் முடிசூட்டப்பெற்றும், யன்
தக்கிராயமற்றவனாயிருந்தபடியால், அவன் அன்னை
யே இராச்சியபாரத்தை ஏற்று, அரசியலை முறைபிற

† எமது 'Ancient Jaffna' என்னும் நூலிற் காணப்ப
டும் இவ்வாராய்ச்சியின் முடிவின் பின்னும், இபின்பட்டூட்டா
(Ibn Battuta) இறங்கிய விடம் புத்தனமென்றும், அவன்
முதற் கடந்த ஆறு வத்தனோயா வென்றும், அவன் சொல்
விய சலாவத்துறை கள்ளச்சலாபமென்றும், கோனகர் குரு
நாக்கல் என்றும் நம்புவோர் இன்றும் உண்டு, வத்தனோயா
வை மூங்கிலோடத்தாற் கடந்தால், அதற்குப் பின் சந்தித்த
மாயவன் ஆறு முதலிய ஆறுகளைத் தான்கடந்தது எவ்வித
மென்று இபின்பட்டூட்டா சொல்லாவிட்டதென்னோ? சலா
பத்துறை கள்ளச்சலாபமாவதெப்படி? கள்ளச்சலாபத் துறை
யா? அவன் கோனகரிற் கண்டவாசனைக் கோனூர் எனக் கு
றித்திருப்பதால், அளகைக் கோனூரையே கருதியிருக்கவேண்
டும். அப்படி யென்றாற் 'கோனகர்' 'குருநாக்கல்' ஆவதெங்ங
னம்? அவனிறங்கிய புத்தனத்தில் ஆரியச்சக்கரவர்த்தியின்
கடற்படை நின்ற காரணம்யாது? ஆரியச்சக்கரவர்த்தி
அங்குபோன நியாயமென்ன? இவைகளொன்றையும் யோசி
யாது ஆராய்ச்சியின்றி ஆங்கிலேயர் ஒருவர் மனோராச்சியத்
தீன்படி எழுதிப்போன சரித்திரத்திரிபுகழ்தான் உண்மை
யென ஏற்குந் தன்மை யாது பற்றியோ?

முதலா நடாத்திவந்தாள். இவ்வாசன் தன்காலத்தில் ஆந்திரநாட்டினின்றும் காஞ்சியினின்றும் துண்ணிய கைத்திறனமைந்த காருகவினையாளரைக் கொணர்ந்து வண்ணார்பண்ணையிற் குடியேற்றி வைத்தானென வோர் ஐதீகமுண்டு.

மாரிஞூல்
வியின் புக
இறை

கி.பி. 1348ல், ரோமாபுரிக் கத்தோலிக்க சபைத் தலைவராகிய போப் அவர்கள் சினதேயச் சக்கரவர்த்தியிடமனுப்பிய தானுபத்தியத் தலைவனாகிய யோவான்தே மாரிஞூல்வி (John de Marignolli) என்பவன் போகும்வழியிற் கோவளத்திலிறங்கி, அவனாற் 'சபா' வென்றழைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணநாட்டரசியைக்காணச் சென்றதாகவும், ஆங்குள்ள இப்போது கீரிமலையென்றழைக்கப்படும் மலையே எலியஸ் தீர்க்கதரிசிக்கும், கிறிஸ்து பிறந்தபோது தரிசிக்கச்சென்ற சன்னியாசிகளுக்கு முறைவிடமாயிருந்ததென்றும், அம்மலையடிவாரத்தில் நிலத்தினின்றும் ஊற்றெடுத்துக் கடலுட்பாயும் திவ்விய அருவிநீரைத் தான்பருகியதாகவும், பலகாலும் அரசியைத் தரிசித்ததாகவும், அச்சிமாட்டிச் செய்த பெரு விருந்தொன்றிற் ருனுமுடனிருந்துண்டதாகவும், பதினொரு மாசங்களாகத் தான் அனுபவித்த வயிற்றுணவுநோயை அவ்வரசியின் வைத்தியப்பெண்கலமாமனமருந்தாற் சுகப்படுத்தியதாகவும், தங்கத் தாலாக்கிய கலாபமும் துண்மைவாய்ந்த துகில்கள் நூற்றைம்பதும் உபகாரமாக அரசியாற் றனக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாகவும், பின் அவற்றை வேருவளை (Beruwela) யென்னுமிடத்தில் கோயாஜுவான் என்னும் கடற்கொள்ளைக்காரன் பறித்துக்கொண்டானென்றுங் கூறியிருப்பதோடமையாது, வாய்ப்புடைத்தான இடங்களிலெல்லாம் அவ்வரசியைப்புகழ்ந்தும், வியந்தும், அவள்மாட்டுத் தனக்குள்ள நன்றியறிதலையும் பாராட்டிப்பாராட்டிக் கூறியிருக்கின்றான்.

கி.பி. 1375ல் வரையப்பட்ட 'கற்றலன்மாய்ப்' கற்றலன்- (Catalan map) என்னுமிலங்கைப்படத்தில் வடஇலங்கைப் படம் பெகையிற் பெண்ணாச நடந்ததாக வரையப்பட்டிருக்கின்றது. பெண்ணாச வைபவமாலையிற்குறப்படாதிருப்பினும், அதனுண்மை மேற்கண்ட மாரிஞூல்வி உரையால் வெளிப்போந்தமை காணலாம்.

குணபூஷணன் தன்பெயர்க்கேற்பத் தந்தையினு ள் சிறந்தோனாய், கல்வி, கமத்தொழில், கைத்தொழில் என்பனவற்றை வளம்பெறப் பெருக்கிக் குடிகளின் பாதுகாப்பிற் கண்ணுங்கருத்துமுடையோனாய் நெடுங்காலமாண்டு, தன்மகன் வீரோதய சிங்கையூரியனுக்குப் பராசசேகரன் என்னும் பட்டத்துடன் அரசியற் பொறுப்பையிந்து முடிசூட்டிவைத்தான்.

இவன் அரசாட்சி சின்னாளளவினதோடு குழப்பங்களும் சண்டைகளும் அதிகமாயின. வன்னிப் பிரதானிகள் சிங்களப்பிராஜைகளைத்தாண்டி, யவர்களுதவிபுடன் கலாம்விளைத்தார்கள். அரசன் தன்படையுடன் சென்று, கலகத்தையடக்கி, வன்னிநாட்டைக் கொள்ளைகொண்டு, வன்னியர்செருக்கறுத்து, அவர்களுக்குத்துணைபுரிந்த சிங்களரையுந்தனதடிப்படுத்தித் தண்டித்தான். பின் இக்கலகத்திற்றனக்குத்துணையாய் நின்ற ஓமந்தைச் சிறுபிரதானிக்குச் சிற்றாசப்பட்டமும் வரிசைகள் பலவும் நல்கி அவனை ஏனைவன்னிய பிரதானிகளுக்குக் கதிகாரியாம்பதவியுமீந்தான். இவ்விருத்தாந்தத்தைப்பற்றி,

“பாய்மாவு நிதிக்குவமும் பட்டமுநீ டரசரிமைப்

பதியுமிக்க

தேமாலை புனைபுயத்தோ மந்தையர்கோன் றனக்

களித்த செங்கைவேந்தன்”

எனச் செகராசசேகரமலைச் சிறப்புப்பாயிரத்திலிவன் புகழப்பட்டிருக்கின்றான்.

விசேஷ
ஸ்ரீமான்

கி.பி. 1380ம் ஆண்டளவில், ஒருநாள் இரவு போசனமுண்டு பள்ளியறை புருந்த இவ்விசேஷயன், மறுநாட்காலையில் தன் சப்பிரகடமுஞ்சத்தின்மேலே பிணமாடக் காணப்பட்டான். எவரோ ஒருவர் இவனைக் கொலைபுரிந்திருக்கவேணும் என ஐயுற்றும், போதிய சான்றுகள் ஏற்படாமையால் அது ஒப்புக்கொள்ளப்படாது போயிற்று.

ஜெயவீர
சிங்கையார்
யன்

அப்பால் இவன்முத்தமகனாகிய ஜெயவீரசிங்கை ஆரியன், செகராசசேகரன் என்னும் பட்டத்துடன், அரசனானான்.

அளகைக்
கோனார்

கம்பளையிலே, மூன்றாம் விக்கிரமவாகு என்னுஞ் சிங்கள அரசனுக்கு மந்திரியும் படைத்தலைவனுமாயிருந்து பின்பு பிரபுராசாவெனும் பதவிபெற்றவனும், வஞ்சிகரத்து மலையருவத்தைச் சேர்ந்தவனும், சிங்களஇதிகாசங்களிலே அளகேஸ்வரன் என்றும் அளகைக்கோனார் என்றுங்கூறப்படுபவனுமாகிய இவன், கி.பி. 1340ம் வருடம் கொடங்குத் தற்காலம் “கொட்டா” எனவழைக்கப்படும் ஜயவர்த்தனபுரம் என்னுமிடத்தை யாண்படுத்திவந்தான். அக்காலத்தில் சிங்கள அரசர் வலிகுன்றிச் சிங்கைநகராரசருக்குத் திறைகட்டி வாழ்ந்தவர்களானபடியால், அவர்களுக்குத் துணைபுரிவதாக வஞ்சகம்பேசித், தான் நன்னினைபடைந்தவுடன் சிங்களவாசைக்கவாந்து யாழ்ப்பாணவரசர் செருக்கையுந் தணிக்கவேண்டுமென்னுமவாவுடன் ஜயவர்த்தனகோட்டையை வலிபொருந்துமாறு அமைத்துவந்தான்.

கோட்டை
யிச்சிறப்பு

கோட்டையைச்சுற்றி அகன்ற ஆழ்ந்தவகழி வெட்டுவித்துக், கற்களால் உயர்ந்த மதில் எழுப்பி, அம்மதில் உச்சியில் நின்று கற்பார்களைவைத்து உருட்டவும் அம்புகளை எய்யவும் நெருப்புப்பந்தங்களைவிசு வந்தக்கபொறிகளை அமைப்பித்து, விஷ்ணு, இலட்சு

மணன், விபிஷணன், கந்தகுமாரன் என்ற தெய்வங் களுக்கு நான்கு திசைகளினுமாலயங்களமைப்பித்து, அவ்வாலயங்களில் விழாக்களும் பூசைவழிபாடுகளும் சிறப்பாக நடைபெற்றதென்றிய ஒழுங்குகள் இயற்றி, நகரைப் பல்வளமும் வனப்புஞ் சிறக்க அமைத்துப் பல குடிகளையும்புது இருத்துவித்தான்.

இபின் பட்டுட்டா கி.பி. 1344ல் அவனிடஞ் அளகைச் சென்றபோது, தான் இலங்கைச்சக்கரவர்த்தியென்று கோனன் அப்பரதேசிக்குப்பொய்யுரை பகர்ந்தான். கி.பி. 1348 பெருமீதம் ல் முன்கூறிய மாரிஞூல்லி, ஜயவர்த்தனபுரத்திற்குச் சென்றபோது, அவ்விடம் நன்றாகவாண்செய்யப்பட்ட கோட்டையாயிருந்தது. அந்நாட்டொடக்கம் சிங்களவரசர் கம்பளையிலும் வேறிடங்களிலும் இராசதானியமைத் தாசியல் நடாத்தினாலும், இவனுந்தன்கோட்டையைச்சுற்றியிருந்த பிரதேசத்திற்குத் தானே அரசனெனச் செருக்கிநடித்தான். தன்வலிமிகுந்திருப்பதைக்கண்டு, கி.பி. 1386ல், சிங்கைநகர் அரசனால் இவனிடம் திறைவாங்கும்படி யனுப்பப்பட்ட ஏவலாளர்களைத் தூக்கிக் கொன்று, திறையுமிறுக்காது விட்டான்.

இக்கொடுஞ் செயலைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்ட செகராசசேகரன் ஆற்றொணுச் சீற்றங்கொண்டவனாய், இந்தியாவிலிருந்து உகனியாகத் திரண்டபடையொன்றை வருவித்துத், தன் சேனைகளையுங் கூட்டி, ஒருலட்சம் எண்கொண்ட சேனையை யிருகூறுக்க, ஒருகூற்றைக் கடல்மார்க்கமாகவும் மற்றதை வன்னி மாத் தனைவழியாற் கம்பளைக்கு மனுப்பி, ஜயவர்த்தனக் கோட்டையையும் கம்பளையையும் ஒரே சமயத்திற் றுக்கும்படி ஏவினான். கரைமார்க்கமாய்ச்சென்ற படை மாத் தனைக்குட்புக்கதை யறிந்த கம்பளையாசனாகிய புவனேகவாகு, அப்படைக்கெதிரிற் கவஞ்சி, நயி

கமம் என்னுமூர்புக் கொளித்தனன். கடற்படையோ
ரீர்கொளும்பு, கொளும்பு, பாணந்துறை என்னுமிடங்
களிலிறங்கித், தெமற்றக்கொடையென்னு மிடத்தே
பாளையம் வகுத்து, அவணிந்து பாணந்துறைவரை
யும் பெருகியதுமன்றி, வத்தளை ரீர்கொளும்பு சலாபம்
என்னுமிடங்களையும் முற்றிநின்றது. சிங்கள இதிகா
சங்கள் இப்படையைப்பற்றிக் கூறுங்கால், அது பெரு
க்கத்தாலும் ஆர்ப்பாலும் சமுத்திரத்தை ஒக்குமென
வும், விஷப்படல்களையும் நாடகசாலைகளையும் உடைத்
தாயிருந்ததென்றும், அளகேஸ்வரனால் காற்றிடைப்
பட்ட துரும்புபோல் சிதறடிக்கப்பட்டதெனவும்,
உயிர்தப்பிய சேனாவீரர் தம்மூர் செல்லாவண்ணம்
கொளும்பிலும் பாணந்துறையிலும் நின்ற அவர்கள்
கப்பல்கள் அழிக்கப்பட்டனவென்றும், மாத்தளை
சென்ற படையைக், கோழமையுடைய அவ்வூர் அர
சன் பெண்போற் பயந்து ஓடினும், மலைநாட்டுவாகி
கள் தாங்களே ஒருங்குகூடி நள்ளிரவிற்கென்று தங்
கள் ஈட்டிகளுக்கிரையாக்கினார்கள் என்றும், அளகேஸ்
வரனே வெற்றிக்கொடி நாட்டினான் என்றுங் கூறும்.
ஆனால் இக்கூற்று உண்மையன்றென எண்ண இட
முண்டு. யாதிலாலெனின்,

கோட்டகம்
சிலாசாச
னம்

சிலகாலத்திற்குமுன் கேகாலைப்பகுதிக் கோட்ட
கம என்னுமூரிற் கண்டெடுக்கப்பட்டு, இப்போது
கொளும்பு நூதனசாலையில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்
சிலாசாசனமொன்றில்,

“கங்கணம்வேற் கண்ணினையாற் காட்டினார்
காமர்வளைப்
பங்கயக்கை மேற்றிலதம் பாரித்தார்- பொங்கொ
சிங்கைநக ராரியனைச் சேரா வனுரேசர் [லிரீர்ச்
தங்கள் மடமாதர் தாம்” என்னும் வெண்பா
பொறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இச்சாசனத்தின்துணை

கொண்டே சிங்கைநகர் அரசன் வெற்றி பெற்றான் சிங்கைநகர்
என்பதும், இச்சிலை அவ்வெற்றியின் ஞாடகசின்ன அரசனின்
மென்பதும், உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோற் நெள்ளி
நிற புலப்படக்கிடக்கின்றது. அன்றியுமிச்சாசனம்,
பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்களின் வடிவத்தால்,
பதினான்காம் பதினேந்தாம் நூற்றாண்டில் ஆக்கப்
பட்டதொன்றெனவும் விளங்கக்கிடக்கின்றது. ‘பழ
மைப் பரிசோதகராகிய எச்.சீ.பி.பெல் (H.C.P. Bell)
அவர்களும் இச்சாசன எழுத்து பதினேந்தாம் நூற்
றாண்டினதேயென்றனர். அளகேஸ்வரன் காலத்தில்
நடந்த விப்பெரிய யுத்தமேயன்றி வேறென்று அக்
காலத்தாவது பின்னாவது அவ்விடத்திலே நடந்த
தில்லை. ஆகையால் அப்போரிலே யாழ்ப்பாணத்தா
சனே வெற்றி கொண்டான் என்பதும், அளகேஸ்வர
னிறந்தானென்பதும், சிங்கள அரசர் திறையீந்து வந்
தார்களென்பதும் வெளிப்படை.”

யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிற் கூறப்பட்ட சேக
ராசசேகரன் என்பான் இச்செயலினை. இவனே சேகரன்
சேகராசசேகரம் என்னும் வைத்தியநூலையும் சேகராச
சேகரமலை என்னுஞ் சோழநூலையும் காரியவையா
வின் கணக்கதிகாரம் என்னுங் கணிதநூலுமியற்ற
வித்தவன். வைத்தியநூலில், சற்பசாஸ்திராப்பிரிவின்
மீம்பாட்டில் “இலங்கைவேந்தர் சிரிய பொன்றிறை
யளக்கச் செங்கோலோச்சுஞ் சேகராசசேகரமன் சிங்
கை மேஷமாரியர்கோன்” என இவன்புகழப்பட்டிருக்
கின்றான். தகஷிணகைலாசபுராணமும் இவன்காலத்
திற்குநேயாக்கப்பட்டது. மூன்றாம் கைலாயம் என
வழங்கப்பட்ட கைலாயநாதர் கோயில் நல்லூரிலமைக்
கப்பட்டபின்னர் இயற்றப்பட்ட நூலாயின், இக்கோ
யிலே தகஷிணகைலாயமெனக் கூறப்பட்டிருக்கும்.

யாழ்ப்பாணத்தரசர் பலருள்ளும் இச்செயலி
னே நடுக்கைதவறச் செங்கோற் சிறப்பாலும், படைத்

சேகராச
சேகரன்
எனவெத்
யாழ்ப் சே
திடமும்

தகஷிணகை
லாசபுரா
ணம்

பாரதர் பெற்றத்தாலும், செந்தமிழறிவாலும் சிறந்தவன். 'செகராசசேகரன்' என்னும் பட்டப்பெயர்புனைந்த மற்றைய வாசர்களின் பெயர்கள் வழக்கிற்குந் தொழிய, இவன் பெயரோ கிரிதீபம்போல் ஒங்கிப் புகழ்ச்சிக்குரியதாய் நிலவி நின்றதால், பிற்சரித்தியகாரர் செகராசசேகரன் ஒருவனே என்றெழுதிப்போந்தார். இவனுக்குப்பின் வந்த குணவீரசிங்கையாரியன் பராசசேகரன் என்னும் பட்டம்புனைந்ததால், இவனை முந்திய செகராசசேகரனுக்குத் தம்பியென்றும் அந்நாமமுடையோனுமொருவனையென்றும் பின்வந்த சரித்திரக்காரர் மயங்கிக்கூறினர்.

நாணகங்
கள்

சங்கையாரியவரசர் விடையும் பிறையும் பொ
றிக்கப்பட்ட நாணகங்களை, இதற்குமுன்னிருந்தே
வழங்குவந்தாலும், இவ்வரசன்காலத்தில் டிக்கப்பட்ட
நாணகங்கள் அச்ச உருவத்தில் விளக்கமாகவும் அழ
காகவும் இருக்கின்றன.

கம்பினி
பாண்டிநாட்
டை வெற்றி
கோளல்

க.ப. 1365ல், விஜயநகர்ச் சக்கரவர்த்தியின் மந்திரி கம்பண்ணு உடையார் என்னும் நாயக்கன் மதுரையைரசாண்ட முகம்மதிய அரசர்களை வென்று பாண்டிநாட்டிற் காசனான். பாண்டியவரசர் குறுநிலவேந்தராகி அவனுக்குத்திறையிடுத்து சண்பையிலும் கொற்கையிலும் வசித்தார்கள். ஒருகால் புத்தம் நேர்ந்துழி தமிழ் அதிகாரிகள் தன்னுடன் சேர்ந்து துணைபுரியாது விடுவார்களோ என்ற அச்சத்தால், கம்பண்ணுநாயக்கன் மதுரை தஞ்சை ஜில்லாக்களிலிருந்த தமிழ் அதிகாரிகளையும் தலையாரிகளையும் நீக்கி, தெலுங்கப்பாளையக்காரர்களை ஆங்காங்கமைத்தான். இம்மாற்றங்களால் றம்பதவிகளையிழந்த தமிழ் வேளாண்டலைவர்கள் தங்களடிமை குடிமைகளுடன் பாண்டிய சோழ பல்லவதேசங்களை நீங்கி, இலங்கைக்கு வந்தார்கள். தென்னிந்தியாவில் முகம்மதியர் அரசாண்ட காலத்திலும் நாயக்கவரசர் அரசாண்ட

திவிஜமராக், குடியேறினார்கள். இத்தலைவர்கள் தத்தம் தேயங்களிற் பெருஞ்சிறப் பெய்திய பெருமக்கள் ஆனதால் சிங்கைநகர் அரசரும் அவர்களை நல்வரவேற்று வேண்டிய சன்மா னஞ்செய்து ஆதரித்துவந்தார்கள்.

பள்ளதிகள்

முதலாவதாக இவ்வேளாளத் தலைவர்களே யாழ்ப்பாணத்திற்குப் 'பள்ளர்' என்பவர்களை அடிமை களாகக் கொண்டுவந்தவர்கள். எவ்வெவ்வூர்களில் பள் ளடிமைகளும், குடிமைகளும் வேளாளரின் வாசல் தானங்களைச் சுற்றிவசிக்கின்றார்களோ, அவ்வெவ்வூர் களிலே வேளாள அதிகாரிகள் குடியேறினார்களென்று துணியலாம்.

ஐந்தாம் புல
னேகவாத

கி.பி. 1390ல், விஜயநகர அரசனாகிய முதலாம் விருப்பகண்ணே, அன்றி அவன் பிரதிராஜாவாக மது ரையைபாண்ட கம்பண்ணாராய்க்கணே அனுப்பிய படைமொன்று யாழ்ப்பாண அரசனாகியோடு இலங்கையைவென்று, கோட்டையையாண்ட ஐந் தாம் புலனேகவாகுவென்னும் குமார அளகைக் கோணப்பிடித்து, அவன் சகோதரர் நான்குபேர் களைக்கொன்று, திறைபெற்றுமிண்டது. இவ்விலங்கை வெற்றியைப்பற்றி விருப்பகண்ணுடைய ஆரியூர்ச் செப்பேட்டிற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

துணவிர சிங்
கையாரியன்

ஜெயவீரன் கி.பி. 1410ல் இறக்க, அவன் சகோதரன் (மகன் என்னுங்கூறுவர்) குணவிரசிக்கை யாரியன் பராசசேகரன் என்னும் பட்டத்துடன் அரசனானான். இராமேச்சுரக்கர்ப்பக்கிரகம் கி. பி. 1414ல் கட்டுவித்தவன் இவனே. திருப்பணிக்கு வேண்டிய கருங்கற்களை, திருக்கோணமலையில் வெட் டுவித்து அங்கனுப்பினான். இப்பிரதிட்டையைப்பற்றி யசாசனமும் வேறு சிலவும் கோயிற்கர்ப்பக்கிரகச் சுவர்களிற் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. இற்றைக்கு ஐம்

பது அறுபது வருடங்களுக்குமுன் இராமநாதபுரச் சேதுபறிக்கும் கோயிற்பிராமணர்களுக்கும் பிணக் குண்டாகியபோது, இருபகுதியாரும் தத்தமக்குச் சார்புறச் சாசனங்களைத் திருத்தியும் அழித்தும் வந்த படியால், இச்சாசனமுஞ் சிதைத்தழியலாயிற்று.

இப்பராசசேகரனும் தமிழை வளர்ப்பதற்கு பராசசேகரன் வேண்டிய முயற்சிகள் செய்தான். பராசசேகரன் என்னும் மிகச்சிறந்த வைத்தியனால் இவன்காலத்திற் எழுதப்பட்டது. இவன் கி.பி. 1440ல் இறக்க, இவன் மகன் கனககுரிய சிங்கை ஆரியன் செகராசசேகரன் என்னும் பட்டத்துடன் அரசனானான்.

கனககுரிய
சிங்கையா
ரியன்

கோட்டை அரசனாகிய ஆறாம் பராக்கிரமவாகு சபைக்கு, மலையாள தேசத்திலிருந்து பணிக்கன் ஒருவன் வந்தான். அவனை அரசன் உபசரித்து, அவன் தேகவலியிலும் வாட்போர்த் திறத்திலும் பட்டவனுய்த், தன்குலத்தினளாகிய ஒருகன்னிகை யை அவனுக்கு மணம்முடிப்பித்தான். இப்பணிக்க னுக்குச் செண்பகப் பெருமான் (சப்புமல்குமாரய) ஜெயவீரன் (அம்புலகலகுமாரய) எனவிரகுமாரர்கள் பிறந்தார்கள். பராக்கிரமவாகு தனக்குப் புத்திரர் இல்லாமையால் இவர்களைத் தனதுதத்தபுத்திரர்களாக வைத்து வளர்த்துவந்தான். புத்திரரிருவரும் தேக வலியிலும் ஆண்மையிலும் ஆபுதக்களைகளிலும் வல் லுநர்களாய் வந்தார்கள். இவ்விவ்நவமாக, பராக்கிர மவாகுவின் மகள் உலகுடையதேவி ஜெயவீரன் என்னும் மகனை யீன்றான். இந்நிகழ்ச்சி பராக்கிரம வாகுவின் எண்ணங்களை மாற்றிவிட்டது. தானிறந்த வாதுவின் பின் தத்தபுத்திரர்களி லொருவன் இராச்சியத்துக்கு மனமாற்றம் வரின், தன் பேரப்பிள்ளைக்கு அரசபதவி இல்லாது போய்விடும் என்ற அச்சத்தால், பராக்கிரமவாகு அவ விருகுமாரர்களை மகற்றவேண்டுமென எண்ணினான்.

செண்பகப் பெருமான் வன்னை எண்ணி, வன்னியர்களை அடக்கி வருமாறு செண்பகப்பெருமானையும், கண்டியிலிருந்தாசாளும் கன்னாப்பிரதீராசனை வென்று அந்நகரையாளும்படி அவன் தம்பி ஜெயவீரனையும் அனுப்பினான். வன்னிசென்ற செண்பகப்பெருமான், வன்னியர்களை அடக்கித்திறை யுடன் மீண்டான். இவ்வெற்றியால் மகிழ்ந்த பராக் கிரமவாகு, யாழ்ப்பாண வாசனையும் வென்றுவரும் படி, தக்கபடையுடன், செண்பகப்பெருமானை மீட்டு மனுப்பினான். அவனப்படையுடன் பூநகரி வழியாகச் சென்று யாழ்ப்பாண வான்களையுந் துறைமுகங்களை யுங்கைப்பற்றினான். கனகசூரியனும் கொண்டைக் காரத் தமிழர், பணிக்கர், வடக்கர், வலமுனிவரிசை யோர் முதலிய பெருங் கடல்போன்ற சேனையுடன் செண்பகப்பெருமானை எதிர்த்தான். செண்பகப் பெருமானோ கண்டோர் நடுங்கும் கருங்குதிரைமே லிவர்த்து, தன் சேனாவீரர்களுக்கு உற்சாக வார்தைகள் கூறிக்கொண்டே, எதிரி படையுட் புகுந்து இடசாரி வலசாரி சுழன்று, ஆயிர மாயிரமான தொகையினரைத் தலைதுணித்துத், தமிழ்ச்சேனையைப் புறங்கொடுத்தோடச் செய்தான்.

கனகசூரியன் உயிர்தப்பிக்காதது போர்க்குடைந்த கனகசூரியன் தன் குடும்பத் தாருடன் இந்தியாவுக் கோடித் திருக்கோவலூரில் காந்துறைவானையினான். செண்பகப்பெருமான் யாழ்ப்பாணத்தலைநகருட்புகுந்து, மதக்கொண்ட களிறெனக் கண்டாரைக் கொன்று, அந்நகர் ஆவணங்கெல்லாம் இரத்தவெள்ளம் பாய்ந்தோடும் ஆறுகளாக்கி, நகரில்விளங்கிய மாடமாளிகைகளையெல்லாம் இடிப்பித்துத் தரைமட்டமாக்கினான். பின், அநேகமதிகாரிகளைச் சிறைப்படுத்தி, அவர்களுடன் ஜயவர்த்தன கோட்டைக்கு மீண்டான். சென்ற கிடமெங்கும் வெற்றிக்கொடிநாட்டிய பெருமானைப் பராக் கிரமவாகு களிப்பால் “ஆரிய வேட்டையாடும் பெருமான்”

எனப்புகழ்ந்து, யாழ்ப்பாணத்தையே யாசுபுரியுமாறனுப்பினான். பராக் கிரமவாகுவின் கபடசிறையை யறியாத செண்பகப்பெருமான் யாழ்ப்பாணம்போய் பழைய தலைநகர் பாழாய்விட்டமையினால் நல்லூரிலே, கி. பி. 1450ல், ஒரு புது நகரெடுப்பித்துச், சிறிசங்கபோதிபுவனேகவாகு என்னும் சிங்களநாமத் தோடு பதினேழுவருடங்களாக வாசசெய்துவந்தான். இவன் யாழ்ப்பாணத்தை வென்ற புகழ் சிங்களநாடெங்கும் பரவிப் போனந்தத்தை விளைவித்தது. இவ்வெற்றியைப் புகழ்ந்து கோகில சந்தேசவென்னும் குயிற்றுதுப் பிரபந்தம் ஒன்று தங்காலேக் கணித்தான முல்கிரிகல வென்னும் விகாரையிலிருந்த பெரும் புகழ்படைத்த சிங்களப் புலவர் ஒருவரார் பாடப்பட்டது.

இவ்வாசனே நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலைக் கட்டுவித்தவன். அக்கோயிற் கட்டியத்தில் இன்றும் இவன் ‘சிறிசங்கபோதிபுவனேகவாகு’ வெனப்புகழப் படுகின்றான். இவன் சைவசமயியாயிருந்தும் புத்த சமயத்தையும் பரிபாலித்து வந்ததோடு இருசமயத்தவர்களையுஞ் சமரசகிலையிற் பாவித்து வந்தான். இவன் அநேகம்புத்தகோயில்களையுங் கட்டினான். மாவிட்ட புரக் கோயிலாதினப் பிராமணர் ஒருவர் இவ்வாசனுக்கு விருந்தளித்ததாகவும், அவ்விருந்தைப்புகழ்ந்து பின்வரும் தமிழ் வெண்பா ஒன்றை அரசன்பாடியதாகவும் ஓர் ஐதீகமுண்டு. அவ்வெண்பா வருமாறு:-

“சின்ன மனத்தான் செய்யும் விருந்துச் சாற்றுகி அன்னத்தை விண்ணோர் அறிந்திருந்தால் - முன்ன

வெற்பத்தைக் காவியுய்த்து வேலைகடைத் தேயுலை லற்பமெனத் தள்ளுவரே யாம்”.

செண்பகப் பெருமான் சிங்களநாமத்துடன் அரசனானும், அவன் பிதா தமிழ்ப் பிரதானியானமையினும்,

செண்பகப் பெருமான் நல்லூரை இராசதானியாக்கல்

கோகில சந்தேசவென்னுஞ்சிங்களநூல்

நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அமைப்பு

அரசனுக்கு விருந்து

லும், அக்காலத்துச் சிங்களர் இலக்கிய அறிவைப் பெறுவதற்குச் சமஸ்கிருதம் தமிழ்என்னு மிருபாஷைகளினுள்ள நூல்களைக் கற்றபடியாலும், தமிழிலும் இவன் பாண்டித்திய மடைந்திருக்கலாம்.

ஆறம்புவ
னேகவாகு

கி.பி. 1467ல் கோட்டையை யாண்ட ஆறும் பாக்கிராமவாகு தன்போன் ஜெயவீரனுக்கு இலங்கை யாசையிந்து முடிசூட்டிச் சிலநாளிலிறந்தான். இதைக் கேள்வியுற்ற செண்பகப்பெருமாள் என்னும் புவனேகவாகு யாழ்ப்பாணத்தை விட்டுக் கோட்டை சென்று, ஆங்காசனாயிருந்த சிறுவனைக் கொன்று, ஆறும் புவனேகவாகு வெனக் கோட்டைக் காசனானான்.

விஜயவாகு

புவனேகவாகு கோட்டையாசனாகவே, யாழ்ப்பாணத்திற்கு விஜயவாகு என்னும் சிங்களவனொருவன் அரசனாக அவனால் நியமிக்கப்பட்டான். இச்சிங்கள அரசன் அரசுபுரிகையில், கனகசூரியன் தன் புத்திரர்களுடனுஞ் சேனைகளுடனும் யாழ்ப்பாணம் வந்து, விஜயவாகுவுடன் போர்முனைந்து அவனைக் கொன்று தான் அரசனாகி, நல்லூரிலிருந் தாசாண்டான். தன் பழைய ராஜதானியாகிய சிங்கைநகரழிந்து காடாய்ப்போனதால், நல்லூர்பலவளங்களாலுஞ் செறிவுற்றிருத்தலைக் கண்டு அதனையே புதுக்குவான்விழைந்து, இராசவீதிகளும் அரண்மனைகளும் அவற்றைச் சூழ்ந்து குகிரைப்படை யானைப்படைக் கொட்டாரங்களும், நறுமணங்கமழுஞ் செவ்விய மலர் பொலிந்திலங்குஞ் சிங்காரவனமும், பட்டாலும் பருத்திலாலும் நுண்ணிய தொழில்புரிமக்க ளிருக்கைகளும், பலவகை அணிகலஞ்சிறந்த சாளரங்களோடு கூடிய மாளிகைகளும், தச்சர், கொல்லர், ஓவியக் காரர், தட்டார், இரத்திவாணிகர், புலவர், இசை நூல்வல்ல பாணர், இவர்களுக்கு வெவ்வேறிருக்கைகளும், உயர்குடிவணிகர்வாழ் மாளிகைமறுகுகளும்,

நகரீச்
சிறப்பு

வேதமோதுமந்தனர் மந்திரங்களும், உழுவித்துண்ணுங்காண்யாள ரோங்கியமாடங்களும், மருத்துவர், சோதிடர் வைகும் வளமனை வீதிகளும், உழுவித்துண்போர்க் குதவியுண்டு உழுதுண்டு வாழ்வார்குடிகளுமாகிய இவைகளை வேறு வேறு தெருக்களிலமைப்பித்து, இந்நிரன்நகரோ குபேரன்நகரோ எனக்கண்டார் வியப்புறக் கவின் பொலிந்திலங்கும் நல்லூரை நல்லூராக ஆக்கினான்.

கனகசூரியனுக்குப்பின் அவன் முதற்குமாரன் சிங்கைப் சிங்கைப்பராசசேகரன் என்னும் நாமத்தோடு கி.பி. பராசசே 1478ல் அரசனானான். இவனே சிங்கையெனும் பெயரை முதன்முதல் தலைப்பெயராக வமைத்தவன். இவன் தந்தையினுஞ்சிறந்தவனாய், நகருக்குவடபாலில் சட்டநாதர் திருத்தளியையும், குணபாலில் வெயிலுகந்தபிள்ளையார் ஆலயத்தையும், தென்திசையில் கைலாயநாதர் கோயிலையும், குடதிசையில் வீரமாகாளி அம்மன் திருப்பதியையும் கட்டுவித்துத் தன்தலைக்கரை முன்னையினு மணிபெறவிளங்கவைத்தான். கந்தசுவாமிகோயிலுக்கணிமையில் ஓர் எரி அமைப்பித்து, யமுனாநதியின் நெய்நீர் தீர்த்தத்தைக் காவடிகளிற் கொணர்வித்து அவ்வேரிக்குள்ளே பெய்வித்து, அதனை (யமுனா), யமுனையேரி எனப்பெயர் தந்தவழித்தான்.

முன் செண்பகப்பெருமாள் வெற்றிகொண்ட போது சிதைந்த தமிழ்ச்சங்கத்தைப் பின்னரும் நிறுவவேண்டிய புலவர்களையும் தமிழ்வித்துவான்களையும் ஒருங்குசேர்த்து, முன்போற் கழகம் நிறுவி, வித்துவான்களுக்கு வேண்டிய சன்மானங்கள் செய்து, தமிழ்மொழியைப் பொன்போற்போற்றி வளர்த்து வந்தான். இவன் அலையில், இவன் மைத்துனாகிய அரசகேசரி என்னுந் தென்மொழி வடமொழிக்கரைகண்ட வித்வசகாமணி இரகுவம்மிசம் என்றும் இவன்

பாராசேகரன் உலா நும்தாலொன்றை, வடமொழியிலிருந்து பெயர்த்துத் தமிழ்மொழியிலாக்கி, அரங்கேற்றினான். அதுவுமன்றிப் பாராசேகரன் உலாவும் இவன்காலத்திலேதான் யாக்கப்பட்டதென எண்ணவிடமுண்டு.

பாராசேகரன் இவ்வரசன் பட்டத்துத்தேவி இராசலக்ஷ்மி அம்மாவியற்றியில் சிங்கவாகு, பண்டாரம் எனவிருபுத்திரர்களும், அரசகேசரியின் சகோதரியும் இரண்டாம் தேவியுமாகிய வள்ளியம்மையிடம் பாசிருபசிங்கனென ஒருமகனும், மூன்றாந்தேவி மங்கத்தம்மாள் வயிற்றில்சங்கிலி என்றொருமகனும் பிறந்தார்கள் என்ப. ஆனால், போர்த்துக்கேயர் நூல்களைக்கொண்டு, 'வக்கிரதுக்குறி பண்டாரம்' 'சியங்கேரி' எனவிருபெயர்கள் மாத்திரம் அறியக்கிடக்கின்றன.

சங்கிலியின் உண்மைப் பிறப்பு மயில்வாகனப்புலவர் தமது வைபவமாலையில், இச்சங்கிலிக்கும் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைப்பற்றியபோது பாலியவரசனின் பரிபாலகனாகவிருந்த சங்கிலிக்கும் சரித்திரமலைவுண்டாக எழுதியிருப்பதால், இச்சங்கிலி பாராசேகரன் வைப்பாட்டிமகனல்லவெனத் துணியவிடமிருக்கிறது. போர்த்துக்கேயர் தம்சரித்திர நூல்களிலிச்சங்கிலியைச் செகராஜசேகரன் என்ற பெயரால் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர்.

இப்பாராசேகரன் காலத்தில், திரிகாலவுணர்ச்சியுடைய சுபதிட்டமுனியென்னுமருந்தவர் ஒருவர் அரசுசபைக்குவந்து, அரசனைக்கண்டு, அரசனுக்குப் பின் அவன் மகன் சங்கிலியே கபடமாக இராச்சியத்தைக்கவர்த்து அரசாள்வானென்றும், பின் அவன் பறங்குகளாற் கொல்லப்பட, அவர்களே 40 வருடங்களாகக் கொடுமையுடனரசாள்வார்களென்றும், ஒல்லாந்தர் அவர்களைக்கற்றி 120 வருடங்களுக்குமேல் அரசாண்டு சைவசமயத்தைப் பாழாக்கித் தங்கள்

சமயத்தைப் பாப்பி, "மின்மினி வீழ்ந்தக்கினியின் மாய்ந்த கொள்கையென வவன் குலமும்நாசமாக", இத்திரேசு(ஆங்கிலேயர்)என்னும் வேறோர் மேலைத்தேயத்தார் வந்து அரசசெய்வாரொன்றும், அவர்களும் 79 வருடங்களாக நீதியுடனரசசெய்து, பின் குடிகளை வருத்தி வரியையேற்றிக் கோலோச்சுவார்கள் என்றும், அவர்களரசாட்சி முடிவாகுங்காலங்களிற்கில மடைந்த சிவாலயங்கள் கட்டப்படும் என்றும், அங் வாங்கிலேயரிடமிருந்து பிராஞ்சியரு மொல்லாந்தரும் இராச்சியதைக்கபடமாகக்கவர்த்து கொளும்பிலிருந்தரசாள்வார்களென்றும், பின் வாலசிங்கன் என்னும் ஒருவனுக்கு ராச்சியத்தை ஒப்படைத்துப் போவார்களென்றும், பாராசேகரன் சந்ததிக்கு ராச்சியம் ஒருபோதும் மீண்டுவாராதென்றும் கூறி மீண்டார், என்னுங் கர்னபரம்பரைக்கதையைப் பிடிக்கையாகக் கொண்டு வைபவமாலேக்காரர்வரைந்துள்ளார். ஆனால் சரித்திரவாராய்ச்சியோடொட்டிப் பார்ப்பின் திருக் கோணேச்சரக் கோயிற் பிரகாரத்திலேயுள்ள கல்வெட்டுகளில், அக்கோயிற்றிருப்பணியைப் பறங்கிகள் பிரிப்பாரென்றும் அதன்பின் அக்கோயில் கட்டுப்படமாட்டாதென்றும், அத்திருப்பணியைப் பற்றிப் பின்வரு மாசர்கள் எண்ணமாட்டார்கள் என்றும் வரையப்பட்டிருந்ததென, கி. பி. 1624ல் திருக்கோணேசர் கோயிலையிடித்து அக்கற்களைக் கொண்டே கோட்டையொன்றியற்றிய கொன்ஸ்தாந்தீனுதேசா (Constantino de Sa) என்னும் போர்த்துக்கேய படைத்தலைவன் எழுதியிருக்கும் கூற்றால் புலனாகின்றது. மேற்கூறிய கோயிற் பிரகாரக்கல்வெட்டில்:- "முன்னே குளக்கோடன் முட்டுந்நிருப்பணியைப் பின்னேபறங்கி பிரிக்கவே - மன்ன" என அமைத்து வாசிக்கக்கூடியதாகவும், பின்னிரண்டடி அலிதின்

தீர்க்கதரிசு யுங் கிடக்கின்றன. இவற்றை உற்றுப்பார்த்து நிரப்பி
எளிபீதம் உறுப்பாக்கிப் பொருள்காணுது,

“முன்னுட் குளக்கோட்டன் மூட்டுந்திருப்பணியைப்
பின்னுட்பறங்கி பிடிப்பனே—பொன்னாரும்
பூனைக்கண் செங்கண் புகைக்கண்ணாண்டபின்பு
தானுந்தமிழாய் விடும்” எனயாரோ ஒருவர் வெண்

† திருக்கோணமலைக்கல் நிலையில் இப்போது தெளிவாக
விருக்கும் எழுத்துக்களாவன:-

னனேகுள
காடமுட்டு
ருப்பணியை
னனே பறங்கி
ககவே மன்ன
னபொண்ணு
னையயற்ற
தேவைத

ண

கள்

போர்த்துக்கேய நானேத்தலைவன் எழுதியபிரகாரஞ் சாச
னத்தைப் பின்வருமாறு வெண்பாவாக முற்றுவிக்கலாம்.
அவ்வாறு அழிந்துபோன வெழுத்துக்கள் “அடைத்துக்காட்
டப்பட்டிருக்கின்றன.

(மு)ன்னேகுள(க்)
(க)காட(ன்)மூட்டு(ந்)
(தி)ருப்பணியை(ப்)
(பி)ன்னேபறங்கி(பி)
(ரி)க்கவே மன்ன(வ)
(பி)ன் பொண்ணு(த)
(க)னையயற்ற(வழி)
(த்)தேவைத்(து)
(எண்)ண(ரேபின்)
(னரசர்)கள்.

முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டுத் திருப்பணியைப்
பின்னே பறங்கி பிரிக்கவே - மன்னவயின்
பொண்ணு ததனை யியற்றவழித் தேவைத்து
எண்ணுமீர பின்னரசர்கள்.

[இவ்வெண்பா வண்ணாரப்பண்ணை நெ. வை. செல்லையா
வெண்ணுத்தமிழ்ப்பண்டிதரால் நிறைவேற்றி உதவியது.]

பாவாக்கிமுடித்துவிட, இதைக்கண்ட மயில்வாகனப்
புலவர் இதற்கோரகலவுரையாக முன்சொன்ன மொழி
களைத் தீர்க்கதரிசனமென நினைத்து தந்தூலில் எழுதி
னாரோ, அன்றி முனிவர் ஒருவர் பராசசேகரனுக்குப்
பின் நடக்க விருக்குஞ் செய்திகளை அருள்வசத்தாற்க
கூறினாரோ என்பது மறைந்துகிடக்கும் பராசசேக
ரன் உலாவெளிப்படும்வரையும் இஃதெனவொன்றை
உறுதிப்படுத்த முடியாமலிருக்கின்றது. எனினும்
இப்பொருட்செறிவுடையதோர் தீர்க்கதரிசனம் பறங்
கிக்காரர் இலங்கைக்கு வரமுன்னிருந்த தென்பத்தற்குத்
திருக்கோணமலைக் கோயிற்பிரகாரக் கல்வெட்டே
சான்றாய் நிற்பதன்றிப் பறங்கியராலும் ஒப்புக்கொள்
ளப்பட்டது.

முதன்முதல் பாவாநோக்கிப் பிரயாணமாகவந்த பறங்கியர்
ஒல்லந்தர்கப்பல் இலங்கையைக் கடந்துசெல்ல ஆறு காலத்துத்
மாசங்களுக்குமுன், பறங்கியர் இலங்கையின் பெரும் தீர்க்கதரிச
பாகத்தைப் கைப்பற்றுவாரென்றும், அவர்கள் லீலக் ணம்
கண்களையுடைய பொருசாதியாரால் அவணின்றிற்
தூரத்தப்படுவாரென்றும், பர்ணங் கார்டோசோ
(Fernaõ Cardozo) வென்னும் பறங்கியொருவனுக்கு
ஒருயோகீஸ்வார் சொன்னதென்றும், கி. பி. 1591ல்
பூர்த்தாடு யாழ்ப்பாணத்தைப் பாழாக்கிய காலத்தில்
வேட்டைக்குப் போயிருந்த பறங்கியினர் ஒருவனுக்கு
“நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தைக் கைக்கொண்டு சிலவரு
டங்களுக்குள், உங்களிலும் வெள்ளையான இன்
னொரு சாதியாரால், நீங்கள் தூரத்தப்படுவீர்கள்” என்று
காட்டிலிருந்தவொரு யோகீஸ்வார் சொன்னாரென்
றும், மாத்துறையிற் பறங்கித் திஸ்ஸாவை உத்தியோக
மாகவிருந்த தொமிங்கு காவல்லோசாங் (Domingos
Carvalho Cao) என்பவனுக்கு, அவனுக்குக் கீழ் உத்
தியோகமாகவிருந்த வயதுசென்ற வொருசுங்குள

அதிகாரம் தங்கள் பழைய நூல்களில் அவ்வண்ணமாகவே யிருப்பதாகச் சொன்னாரென்றும், அக்கதை இலங்கையிலும் ஏனையவிடங்களிலும் பரளியிருந்ததென்றும், போர்த்துக்கேய சரித்திராசிரியராகிய கைரோஸ் (Queyroz) ஏழுதியிருக்கின்றார்.

சரித்திரமா
ற்றழம் இ
டைச்சேரு
கலும்

ஒல்லாந்தர்காலத்திலேயே மயில்வாகனப் புலவர் தம்வைபவமாலையை எழுதினாராகலானும், அந்நாள் ஒல்லாந்தர் காலமுடிவையும் பின்வரும் ஆங்கிலேயர் காலக்கணக்கையும் தம் மனோபாவனையால் எழுதியிருக்கமாட்டாராகலானும், மேற்கண்டவெண் பாவின்சுற்றடியிலுள்ள குறிப்புக்கள், வெள்ளியம்பலத் தம்பிரான் செய்த திருவினையாடல் போல், ஏடெழுதியவர்க ளிடைச் செருகலாக விருக்கலாமென்பது துணியக்கிடக்கின்றது.

இளவரசு

பராசசேகரன் முதியோனானபின் தனதுமுத்த மகனாகிய சிங்கவாகுவைப் பிரதிராசாவாக்கி, இராச்சியத்தை நடாத்தும்படி செய்தான். தானே யரசுரிமை பெறவேண்டுமென நினைத்திருந்த சங்கிலி ஒருசமயத்தில் சிங்கவாகுவை நஞ்சூட்டிக்கொன்றான். இச்சம்பவம் சங்கிலிதான் செய்தானென்பது யாருக்கும் புலப்படவில்லை. பின்பு அரசன் தனதிரண்டாம் புத்திரனாகிய பண்டாரத்தை இளவரசனாக்கி இளைய புத்திரன் சங்கிலியோடும் தென்னிந்திய திருத்தலங்களைத் தரிசிப்பான்வேண்டி யாத்திரைபோனான். யாத்திரையில் சங்கிலி செய்த குறும்பால், அவனுந் தந்தையும் தஞ்சாவூர் அரசனாற் சிறைப்படுத்தப்பட்டார்கள். பாநிருபசிங்கன் இதைக்கேள்விப்பட்டுக் கனன்றவனாய், ஒருபடையுடன் சென்று தந்தையைத் தம்பியையுஞ் சிறைமீட்டுவந்தான். பாநிருபசிங்கன் அருஞ்செயற்காகமகிழ்ந்த தந்தை கள்ளியங்காடு, சண்டிருப்பாய், அராலி, அச்சுவேலி, உடுப்

தஞ்சையிற்
சிறையும்
மீட்சியும்

பிட்டி, கச்சாய், மல்லாகம் என்னுமேழுகிராமங்களைக் கொடுத்து அவற்றினதிபதியாக்கினான் என்று வைபவமலை கூறுகின்றது. இவ்வேழுகிராமங்களும் ஒருசேர ஓரிடத்ததாயின், அதனானுகையைத் தன்மகனுக்கு நல்கி அதிபதியாக்கினென்பது நம்பத்தக்கதாகும். ஆனால் போர்த்துக்கேயர் யாழ்ப்பாணத் தைப்பற்றியபின் இவ்வேழுகிராமங்களுக்கும் ஏழு அரசுமும்ப மக்களை அதிபதிகளாக்கியபடியால், அக்கிராமங்கள் அவர்களுக்குத் தந்தைவழிவந்த உரிமைப் பொருள்கள் என்பதைக் காட்டவே இக்கதை எழுந்தது போலும்.

எழுக்கதை
மயக்கம்

பாநிருபசிங்கன் வைத்தியத்தில் தேர்தவன் பரிநுபசிங் இவன் வைத்தியத்திறனைப்பற்றிக் கேள்வியுற்ற கண்டி கனின் வை யாசன், தந்தேவிக்குற்ற நோயைக் குணப்படுத்த நீதியத்திய மை வேண்டியவினையங்கு வருமாறுவேண்டி, இவனுமங் குச்சென்று, அவ்வாசியின் வயிற்று நோயை ஒரே மருந்திற் குணமாக்கி, அநேகவெகுமதிகளுடன் திரும் பினான். பாநிருபசிங்கன் கண்டிசென்றதை யறிந்த சங்கிலி, புலவரசனாகிய பண்டாரத்தைக் கொன்று, சங்கிலி துட் தனது தந்தையையும் புறக்கணித்துக், கி.பி. 1519ல் சியாந் கவர் இராச்சியத்தைக் கைக்கொண்டான். பராசசேகரன், நீத வாசு சங்கிலியிடத்துண்டான அன்பின் பெருக்கால் அவன் செய்த துரோகத்தையும் பொருட்படுத்தாது, ஒன்று மறியான்போல் வாளாவிருந்தான். கண்டியினின் றும் பாநிருபசிங்கன் மீண்டுவந்தபின், அவன் நடந்த வரலாறுகளையறிந்து, சிற்றங்கொண்டவனாய்த், தனக் குரித்தாய வரசுரிமையை நிலைநாட்ட முயன்றான். காரியத்திற் கண்ணோட்டங்கொண்ட கபட்சிந்தைய னாகிய சங்கிலி தமையன் பிரயத்தனங்களைக் கண்டு, அவனிடம்போய் இதமான வார்த்தைபேசி நடத்து, “வன்னியர்களின் சூழ்ச்சிகளால் பண்டார மிறந்தான், உனது நன்மைகருதியே நான் இராச்சியத்

தைக்கைக்கொண்டேன், உனது ஆலோசனைப்படியே நான் இராச்சியத்தை நடத்துவேன், உனது சொற் றவறுது கீழடங்கி ஒழுக்குவேன்,” என நயவார்த்தை கள்பலகூறித், தபையனை இணங்கச்செய்து, செகராச சேகரன் என்னும் பட்டந்தரித்துத், தானே அரசாட் சிப்பொறுப்பை ஏற்றான். ஏற்றசிலநாட்களில் படைத் தலைவர்களை இன்சொற்களாலும், கைலஞ்சத்தாலும் தன்பக்கலாக்கி, அதனால் தன்வலி பெலப்புற்றிருப் பதையறிந்து, தானே தனியரசன் எனச்செருக்குற்று ஆட்சிபுரிவானாயினான். படைகள் சங்கிலி மயக்கிற் கட்டுண்டதைப் பரிநிருபசிங்கன் அறிந்து, மூண் டெழும் கோபத்தையும் வெட்கத்தையுமுள்ளடக்கிச், சங்கிலியை வெற்றிகொள்ளும் காலத்தை எதிர்பார்த் திருந்தான்.

பரிநிருபசிங்
கன்வலியட
க்கம்

மறவர்

சங்கிலியின் படைத்தலைவர்களில் அநேக வன்னி யர்களும் மறவர்களும் இருந்தார்கள். மறவர்கள் குடி யேறியிருந்தவிடம் மராட்சி (மறவர்+ஆட்சி) பென் றழைக்கப்பட்டது. இப்போது அது வடமராட்சி தென்மராட்சி எனவிருப்பிருக்களாகிவிட்டது. வீரமா ணிக்க தேவன் என்னும் மறவர் படைத்தலைவன் ஒருவன் பருத்தித்துறையிலிருந்தான். அவன் இல் லக்கிழுத்திக்கு மக்களின்மையால் ‘றன்எத்தனா’ என் னுஞ் சிங்களப்பெண்ணொருத்தியை மணந்து ஐந்து குமாரர்களைப்பெற்றான். † அவர்கள் வசித்த குறிச் சிகள் இன்றுமறவர்கள் பெயர்களாலழைக்கப்படுகின் றன. வீரமாணிக்கன் வந்திறங்கியதுறை அவன் பெயராலே யின்றும் வழங்குகின்றது. கரப்பிட்டி வன்னியன் கரப்பிட்டியிலும், காக்கைவன்னியன் ஊராத்துறையிலுமிருந்தார்கள். இப்படைத்தலைவர்

† குண்டசாலேவிகாரையிலுள்ள சிங்கள நூலொன்றிற் கண் டது.

களின் மெய்காப்பாளர் பெரும்பாலும் கத்திகட்டிக ளென்றழைக்கப்பட்ட சாணர்களாகும். பிற்காலத் சாணர் தில் இச்சாதியாரின் சேவை வேண்டப்படாதுபோ னதால், இவர்கள் இப்போ மாகையப்பிட்டி எனக் கூறுஞ் சாணாக்குப்பத்திலும், சான்றான் போக்கிட்டி எனுஞ்சாணான் போக்கிட்டியிலும், பண்டத்தரிப்பி லும், செக்காராய் எண்ணெய் வாணிபத்தோடு உழவு தொழிலையுங் கைக்கொண்டு நடத்திவருகின்றார்கள்.

பின் அதிகாரத்திற் கூறியபடி, சங்கிலி கி. பி. 1542ல் மன்னாரிலே கிறிஸ்தவர்களை வாளுக்கிரையாக் கியபின், யாழ்ப்பாணத்திற் பலகலகங்களுக்குங் கார ணராயிருந்த புத்தசிங்களரையு மகற்றவேண்டிக், குறித்த தவணைக்குள்ளே தனது இராச்சிய எல்லைக் கப்பாற் செல்லுமாறு கட்டளைசெய்து, அவர்கள் பள் ளிகளையு மிடித்துத்தள்ளினான். அநேக சிங்களக்கு டிகள் வன்னிப்பிரதேசத்திற்கும் கண்டிநாட்டிற்குஞ் சென்றார்கள். செல்லமுடியாதவர்கள் தமிழ்த்தலைவ ரானோரிடம் அடிமைகளாக விருக்கவுடன்பட்டார் கள். இவ்வாறு நின்றோர் கோவியரும் நழுவிஞ் கோவியர் மாவர். கோவியர், கொவியர் (Goviyas) எனப்படுஞ் சிங்களவேளாளர்களே. (கொவி=வேளாண்மை). இத் தன்றான் மற்ற அடிமைகளுக்கும் தலைவர்களுக்கு மிடையேயுள்ள சில உரிமைவழக்கங்களினும் பார்க்க விசேடித்த ஒரு வழக்கம் இவர்களிடத்துண்டு. கோவி யர் மணவினைக்காலங்களில், எசமான் அவர்கள் வீட்டில் உணவுண்டலும், எசமான் வீட்டுப் போச னபந்தியில் அக்கோவியர்தலைவனுக் கிடங்கொடுப் பதும், இன்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடக்கும் வழக்கம். மற்றைய சிறையாளர்களாகிய அடிமைகள் இழிகுலக் தவர்களானபடியால் அவர்களுக்கிச்சந்தராமில்லை.

நளவருஞ் சிங்களமாமேறிகளே. சிங்களமாமே நளவர

றிகள் காலில் தளைபோடாது மாங்களில் ஏறிப் பின் இறங்கும்போது நழுவிவருகின்றபடியால், நழுவரெனப்பட்டு, அப்பதம் நழுவராய் நளவராயிற்று. † தளைபூட்டியேறும் வழக்கம் தமிழர்களுக்குள் மாத்திரமிருந்தது. இனி வடமராட்சியிலுள்ள தனக்காரர் என்போருஞ் சிங்களக்குடிகளே. அரசனுடைய யானைகுதிரைகளுக்குப் புல்லளித்தல் அவர்கள் தொழில் (சிங்களத்தில், தன=புல்லு). அதனோர் போலும் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துத் தூத்கப்படவில்லை. பெண்கள் தாமுடுக்குஞ் சேலையின் உள்தொங்கலைத் தோளிற்போடுவதுஞ் சிங்களவழக்கமே. சிலவருடங்களுக்குமுன் கோவியருக்குள்ளும் நளவருக்குள்ளும் அப்பழக்கம் இருந்ததும் இன்றுந் தனக்காரருக்குளிருப்பதும் அறியத்தக்கது. தலைமயிரைவளர்த்துக் கொண்டையாகப் பிடரியில் முடிப்பதும், மாடுகளுக்குச் சாதிக்குறிசெடுவதும் சிங்களரான பழையநாகரின் வழக்கமே. இவ்வழக்கங்களைப் பிற்காலத்தமிழருமனுசரித்தனர். ஆண்கள் கன்னத்திற் குடும்பிகட்டுவதும் பெண்கள் மார்புக்குக் குறுக்காய்ச் சேலைகட்டுவதும் மலையாளதேய வழக்கங்களாம்.

தனக்காரர்

சிலபழக்க வழக்கங்

யாவகர்

குலோத்துங்க சிங்கை ஆரியன் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் யாப்பாகுவையழித்த பொழுது சிறையாகப் பிடிக்கப்பட்டயாவகர் சாவகச்சேரியிலும் சாவாங்கோட்டையிலுமிருந்தார்கள். சங்கிலி அவர்களையும் நாட்டினின்றும் தூத்திவிட்டான். ‡

† முகர, னகர ஒலிஒற்றுமையினால்.

‡ சாவகச்சேரியிலும், சாவாங்கோட்டையிலும் முகம்மதிய யாவகர் இருக்கவில்லையென்பதும், அங்கிருந்தோர் ஜெனசமயச்சாவகரே யென்பதஞ் சிலர் கொள்கை.

நான்தாம் அதிகாரம்.

ஆரியவரசர் இறுதிக்காலம்.

பதினென்தாம் நூற்றாண்டுமுடிவிலும், பதினாறாம் நூற்றாண்டிலும் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்டவரசர்கள் தம்முன்னோர்போலப் படைவலியும் திடவலியும் படைத்தவர்களாயிருக்கவில்லை. அதனால் வன்னியிலும், திருக்கோணமலையிலும், மட்டக்களப்பிலும், பாணமனிலும் இருந்த அதிகாரிகள் சிற்றரசர்களாகிச் சுயவாசாட்சி செய்துவந்தார்கள். தென்னிவங்கையிலும், கோட்டையாசனாகிய ஒன்பதாம் பராக்ரமவாகுவும், கண்டியாசனாகிய விமலதர்மனும் வலிகுறைந்தவர்களாயிருந்தார்கள். தம்முன்னோர் தேசாபிமானங்கொண்டு குடிகளின் செல்வாக்கைக் கருதிக் கட்டுவித்த குளங்களையும், சமயாபிவிருத்திக்குக் கட்டிய கோயில்களையும் அழிந்துபோகவிட்டுத், தமக்குள் என்றுங், கலகம் விளைத்துக் கொண்டிருந்தபடியால், குடிகளுக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்கள் வேற்று நாட்டிலிருந்து வரவழைக்கப்பட வேண்டியிருந்தது.

இலங்கையின் வியாபாரம் முழுவதும் முகம்மதியர் ஆட்சியிலிருந்தது. அதுவுமன்றி அராபியதேயாபாரம் சந்தொடங்கிச் சீனதேசம் வரையும் அவர்களே வியாபாரம் நடாத்தினார்கள்.

கி. பி. 1498ல் வாஸ்கோ தே காமா (Vasco de Gama) என்னும் போர்த்துகேயன் ஆபிரிக்காவின் கேய் கோ நன்னம்பிக்கை முனைபைச் சுற்றிவந்து, இந்தியாவைக் கைவசம்

கண்டுபிடித்தபின், போர்த்துக்கேயர் கோவைநகரில் புதுத்து, அதை உறுதிப்படுத்தி வியாபாரத்தொழில் நடத்தத் தொடங்கினாலும், வியாபாரத்திற் சிறப்புற்ற முகம்மதியரின் வியாபார்க்கப்பல்களைச் சூறையாடிப் பொருள்பறித்தலையே விசேஷமாகக் கைக்கொண்டனர். பெரும்பாலும் அவர்கள், வியாபாரம், சமயவிருத்தி, கடற்கொள்ளையாகிய இம்முன்றுக்குமாகவே கிழைத் தேசங்களில் பிரயாணம்பண்ணினார்களெனத் தெரிகிறது. யுத்தப் படைகளையும் சமயபோதகர்களையும் முடன் கொண்டே வந்தார்கள். அவர்கள் முன்வியாபாரநோக்கமாகக் கட்டியவர்த்தகசாலைகள் பின்கோட்டைகளாகமாறின. அக் கோட்டைகளிற்றூபித்த பிரங்குகளினால் மற்றைய வியாபாரிகளையடக்கித் தாங்களே வியாபாரத்திற் சிறந்தார்கள்.

முன்மலாய்நாடு சுமாத்நீரா முதலியதேசங்களிலிருந்து வாசனைத்திரவியங்கள் ஏற்றி, யாழ்ப்பாணக் கடல்வழியாப்ப் பாரசீய குடாக்கடலுக்குப் பிரயாணஞ் செய்துவந்த முகம்மதியரின் கப்பல்கள் அப் போது போர்த்துக்கேயரின் சூறைக்கப்பல்களுக்கு அஞ்சி, இலங்கையின் தென்பாகமாய் மாலேதீவுகளைச் சுற்றிச் செல்வதாயின. இவ்வாறுவழிமாறிப் போக்குவரவு செய்யுங் கப்பல்களைக் கொள்ளையடித்தற்காகப் போர்த்துக்கேயரால் அனுப்பப்பட்ட தொம் லோரென்சு தே அல்மேதா (Dom Laurence de Almeida) என்பவன் கி. பி. 1505ல் காலியைச்சேர்ந்தான். அந்நாள் முகம்மதியருக்கும் சிங்களவருக்கும் அங்கே நடந்த வியாபாரத்தை அவன்கண்டுக்கொண்டபின் போரசைகொண்டு, தாமே அவற்றைப் பெறவேண்டுமென்னும் நோக்கோடு பறங்கியர் இலங்கையைப் பிடிக்கமுயன்றார்கள் போலும்.

இந்தியாவிலுள்ள ஐரோப்பியர் பறங்கிகள் (Feringhees) என்றழைக்கப்பட்டார்கள். இலங்கை

யிலும் முதல் வந்த ஐரோப்பியராகிய போர்த்துக்கேயருக்கும் அவர்களுக்குப் பின்வந்த ஒல்லாந்தருக்கும் அந்நாமமே வழங்குவதாயிற்று.

கி. பி. 1518ல் ஐயவர்த்தகன கோட்டையிலரசு போர்த்துக் கேயர் வர்த்தக சாலை செய்த பாக்கிரமவாகுவின் அனுமதியுடன் கொளும்பில் ஐயவர்த்தகசாலையைப் போர்த்துக்கேயர் கட்டினார்கள். பாக்கிரமவாகுவேயன்றி, அவன்பின்வந்த ஏழாம் விஜயவாகுவும் ஏழாம் புவனேசுவாகுவும் ஆண்மையும் அரசியற் சூழ்ச்சிகளும்ற்ற ஏழைகளாயிருந்தார்கள். தங்கள் வர்த்தகத்தை கிலைநாட்டச் சாலைகள் கட்டுதற்கு அரசனிடம் போர்த்துக்கேயர் உத்தரவுபெற்றதையும், அவர்களுச்சாலைகளில் யுத்தப் படைகளையிருத்தி யாண்செய்வதையும், அறிந்த முகம்மதியர் தங்களுக்கு மோசம்வருமென அறிந்து, அரசனையுந் தம்பக்கலாக்கி அவன்படைகளையுஞ்சேர்த்து இருமுறைகளில் போர்த்துக்கேயரைத் தாக்கினார்கள். எனினும், அச்செருக்களில் போர்த்துக்கேயரே வெற்றி கொண்டமையால், ஆண்டுகள் தோறும் கறுவாவும், வயிரக்கற்களும், பாணிகளும் திறையாக அவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகப் பொற்றகட்டில் வரைந்து ஓர் உடன்படிக்கையைக் கோட்டை அரசன் கொடுத்தான்.

கி. பி. 1534ல், கோட்டையரசனாக ஏழாம் விஜயவாகுவின் இளைய புத்திரனான மாயாதுன்னை யின் துதன் குடுப்பத்தார் போர்த்துக்கேயருக்கடங்கி நடப்பதைக் கண்டு மனவெறுப்புடையவனாயிருக்கையில், பிதா தன்னையும் தன்னுடன்பிறந்தார்களையும் நீக்கிச் சிறந்தனை பிள்ளைக்கு முடிசூட்ட வெண்ணியிருப்பதையறிந்து சினத்தவனுப்த் தன் துணைவர்களுடன் யாழ்ப்பாணஞ் சென்று, சங்கிலியரசனுதவியை நாடினின்றான். சங்கிலி உதவிசெய்ய உடன்பட்டு ஒரு

படையையுதவ, அதுணைக்கொண்டு கண்டியரசன் கொடுத்த சேனையையுஞ்சேர்த்துக்கொண்டு, ஜயவர்த்தன கோட்டை சென்று, அவண் மூண்டபோரில் தந்தையைக் கொன்று, மூத்ததுணைவனை ஏழாம் புவனேகவாகுவெனக் கோட்டைக் கரசனாக்கினான். மாயாதுன்னை சீதாவக்கையென்னு மிடத்திலும், மற்றொருசகோதரன் றயிகமத்திலு மரசாண்டார்கள். கோட்டைநகர்ப்புதிய அரசன் தந்தையிலும் இராசதந்திரங்கள் குறைந்தவனாயும், பறங்கிக்காரரை மென்மேலும் பிரியப்படுத்தும் நோக்கமுடையவனாயும், தந்தேசத்திற்குஞ் சமயத்திற்கும் பெருந்துரோகியாயு மிருந்தான். இக்காரணங்களால் அவன் தம்பியாகிய மாயாதுன்னை பகைத்தான். மாயாதுன்னை பச்சிமரக்காயன் என்னும் முகம்மதிய வியாபாரியின் கப்பல்களுடனும் காளிக்காட்டு (Calicut) அரசன் உதவியபடையுடனும், கி.பி. 1536ல், 1538ல், 1540ல் மூன்றுமுறை கோட்டையைத்தாக்கியும், பறங்கியர்கள் உதவி கோட்டையரசனுக் கிருந்தமையால் தோல்வி அடைந்தான். மூன்றும்முறை தோல்வியடைந்தபொழுது, பறங்கியர் கேள்விப்படி, பச்சிமரக்காயன் முதலிய முகம்மதிய தலைவர்களின் தலைகளை வெட்டிக்கொடுத்து, அவர்கள் செய்த நன்றியையும் மறந்து, சமாதானம் பெற்றான்.

பதுமைக்கு
முடிசூட்டல்

ஏழாம் புவனேகவாகு, தன்குடிகளின் அன்பை முற்றியழந்தவனுய்ப், பறங்கியரே தனக்குற்றதுணையாளர் என எண்ணித், தன் பேரப்பிள்ளையைப் பட்டத்திற்குரியவனுக்கும்படி பறங்கிகளை வேண்டினான். அவர்கள் உடன்படவே, தன் பேரப்பிள்ளையைப்போலத் தங்கத்தால் ஓர் உருவமைப்பித்துப் பண்டிதன் என்னுமொருவனிடமிந்து, போர்த்துக்கல் அரசனா லவ்வுருவுக்கு முடிசூட்டுவிக்குமாறு, லிஸ்

பொன் நகரத்திற்கொரு தானாபத்திய மனுப்பினான். அவ்வரசனும், இந்நவீனவேண்டுகோட் குடன்பட்டு, கி. பி. 1541ல் அப்பதுமைக்கு வேண்டியவரிசைகளுடன் தொன்ஜுவான் என்னும் நாமமிந்து முடிசூட்டினான். இப்பேரப்பிள்ளையே பின் தொன்ஜுவான் தர்மபால னென்னுமாசனாக வந்தான்.

சுதேச அரச குடும்பத்தாரோ எனையரோ கிறீஸ்த எம்புப்பு
வராகுஞ் சமயத்தில், பறங்கிக்குருமார் தங்கள் சாதிப் பட்டம்
பெயர்களை அவர்களுக்கு மகிமைப்பெயர்களாக இருக்
குமாறு கொடுத்து மகிழ்வித்துவந்தனர். எபிரேயபெ
யர்களினாலும் 'தொம்' 'டொன்' பட்டங்களினாலும்
அவர்கள் மற்றையோரிலும் பார்க்க எப்படி மேன்
மைப்படுவார்கள் என்பதை இருபகுதியாரும் ஆலோ
சித்தாரில்லை!

இவ்விதம் தான் செய்த நன்மைக்கோர் பிரதியுப கிறீஸ்தசம
காரமாகக் கிறீஸ்தகுருமாரை இலங்கைக்கனுப்பித் தம் சமயத்தைப்போதிப்பிக்கவும் பரப்பவும் அனுமதி யம் பரப்
பல்
கொடுக்கும்படி போர்த்துக்கல் அரசன் இலங்கையரச
னைக் கேட்டான். இலங்கையரசன் அதற்கு இணங்கவே,
கிறீஸ்தபாநிரிகள் கடலோரமாக விருக்கும் ஊர்க
ளிலே கோயில்கள் எழுப்பித்தங்கள் சமயத்தைப்
பரப்பிவரலாயினர்.

பிரான்சிஸ் சவேரியார் (Frances Xavier) என் மன்னர்க்
னுங் கத்தோலிக்ககுரு தென்னிந்தியாவிலே பாதவர் கிறீஸ்தவர்
களுக்குச் சுவிசேஷ சேவைசெய்து வருங்கால், தன் கள்கோலை
பெயரையுடைய பாதவக்குரு ஒருவரை மன்னாருக்க
னுப்பி, அங்கிருந்த கடையர்கள் 600 பேரைக், கி. பி.
1543ல், கிறீஸ்தவர்களாக்குவித்தார். அதைக்கேட்ட
சங்கிலியரசன், கி. பி. 1544ம் னு மார்கழிமாசத்
தில், மன்னாருக்குச் சென்று கிறீஸ்தவனான ஒவ்வொரு
வனையுஞ் சிரச்சேதம் செய்யுமாறு ஆணைசெய்தான்.

பிறுஞ்சிஸ்து
சவேரியார்
யாழ்ப்பாணம்
வருதல்

பாதவக்குருவாக வந்த பிறுஞ்சிஸ்து சவேரியும் உயிர் நீத்தனர். இதையறிந்த மகாகுருவாகிய சவேரியார் போர்த்துக்கேயச் சேனையொன்றை யனுப்பி, யாழ்ப்பாணவாசனின் அகங்காரத்தை யடக்குமாறு செய்த எத்தனங்களெல்லாம் பயன்பெறா தொழியவே, பின்புதாமே யாழ்ப்பாணஞ் சென்று, தம்மதத்தைப் போதிக்கச் சங்கிலி அரசனிடம் உத்தரவு கேட்டார். அரசன் அவ்வேண்டுகோளை மறுக்கவே, கோவையா சப்பிரதிநிதியுடன் சங்கிலியரசன் உறவாடும் வழிகளை யமைத்து, அதற்கு ஒரு தூதனை அரசன்பாற் பெற்றுக்கொண்டு கோவைநகருக்குச் சவேரியார் சென்றார். சென்றும் பயனென்றும் உண்டாகா காரகண்டு, அவர் இந்தியாவை விட்டு நீங்கிச் சீனதேயத்தை யடைந்து அங்கே சமாதியாயினர்.

சங்கிலியரசன் மனத்திடனை யறிந்த பறங்கிகளுங்கத்தோலிக்க குருமார்களும் சில காலமாக யாழ்ப்பாணத்தை மறந்திருந்தனர்.

நெதேர்வீ
ந் கோரோ
சனை

கி பி: 1543ல் சவேரியாரின் கிருப்பத்தை நிறைவேற்ற வேண்டிப், போர்த்துக்கேய படைத்தலைவனாகிய மாட்டின் அப்போன்சோ தே செளசா (Martin Aponso-deSousa) என்பவன் யாழ்ப்பாணத்தாரசனுக்கு கிரோதமாகப் படையெடுத்து வந்த பொழுது, அவன் மாக்கலங்கள் காற்றூற் சிதறுண்டு, பசுக்களின் பெருக்கத்தால் பசுத்திவு (Ilhas das Vacas) எனப் போர்த்துக்கேயரால் அழைக்கப்பட்ட நெடுந்தீவிர் சேர்ந்தன. அங்கே அவர்கள் பிடித்து வெட்டிய ஆடுகளில் † கோரோசனை யிருக்கக் கண்டார்கள். அது தொடக்கமாக வங்காளத்திலிருந்து வருப பறங்கிக் கப்பல்கள் கோரோசனை யெடுப்பதற்காக நெடுந்தீவிர் நங்கிப் போகும்வழக்க முண்டாயது.

† கோரோசனையுள்ள ஆடுகள் பறங்கிகள் கண்ணுக்குத் தான் புலப்பட்டன போலும்.

நெடுந்தீவில் மாட்டின் அப்போன் சோவந்திறங் கிய செய்தியை யறிந்த பரநிருபசிங்கம், அவனிடஞ் சென்று, சங்கிலியரசனை இராச்சியத்தினின்றும் நீக்கித் தன்னை யரசனாக்கினால், தான் போர்த்துக் கேயருடைய வியாபாரம், சமயவிருத்தி முதலியவற்றிற்கு வேண்டிய உதவி புரிவதாக வாக்களித்தான். அப்போன் சோ அதற்குடன் பட்டவனாக நடித்துப் பரநிருபசிங்கனிடமிருந்த முத்துக்களைக் கவர்ந்ததுமன்றி, அதற்குப் பின் னங்கு வந்த சங்கிலிக்குந் தான் படையெடுத்து வந்ததாக அச்சுறுத்தி, 5000 பர்தாங்கு† அளவினதான திரவியத்தையும் அவனிடம் பற்றிக்கொண்டு ‡ சென்றான். எவ்விதத்தானும் பணவருவாய்க்குரிய வழிகளைத் தேடிப் பணம் தொகுப்பதே தேசாதிபதி முதல் சேவகனீராகவுள்ள எல்லாப் பறங்கியர்க்கு முள்ள அவாவாகும்.

† பறங்கியர் காலத்து நாணகங்களாவன:-

1 பர்தாங்கு = 2 செரூபிம் (xeraphim)
(pardao) = 5 சக்கரம்
= 6 லாரிம் (larim)
= 10 பொற்பணம்
= 30 வின்றெம் (vintem)
= 100 மா
= 150 பெரிய காசு
= 540 ரீஸ் (ries)

இப்பர்தாங்கு யாழ்ப்பாணப் பர்தாங்கு; இலங்கைப் பர்தாங்கு இதின் அரைவிலை - 1634 க்குப் பின் இந்நாணகம் வழக் கொழிந்து போக, இலங்கைப் பர்தாங்கே 3 லாறிமுக்காகப் பாலிக்கப்பட்டது.

1 பதக்கு = 5 லாரிம்.

‡ 5000 செரூபிமும் இரண்டு யானையும் வருடாவருடங் கொடுப்பதாகப் பொருத்தஞ் செய்து கொண்டு, இரண்டு வருடத் தொகையை ஒரே முறையில் பெற்றுச் சென்றதாக கைரேஸ்பா திரியார் கூறுவர்.

திருக்கோணமலையில் வந்தக்காலக்கேத்தனம்

கி.பி. 1542ல் திருக்கோணமலையில் ஒரு வர்த்தக சாலையை நாட்ட நூனோ அல்வாறெஸ் பெறேறா என் பவனுக்கு உத்தரவு கொடுக்கும்படி, கண்டியரசனாகிய விக்கிரமவாகு பறங்கித் தேசாதிபதியாகிய மாட்டின் அப்பொன்சோ தே சௌசாவைக் கேட்டான். 1543 ல் மிகேல் பெறேறாவைக் கொளும்பிலிருந்து படையு டனனுப்பியும் வர்த்தகசாலைதிறவு முடியவில்லை. பின் னும் பலமுறைகளிற் கண்டியரசன் கடிதங்களும் பரி சுகனனுப்பியும் பணமின்மையால் பறங்கியர் செய் யாது விட்டனர். ஆனால் திருக்கோணமலைக்குப் படை யெடுத்துப் போகுஞ் செவ்விற்காகக் கண்டியரசன் அனுப்பிய 10,000 தங்கநாணகங்களும், வைரக்கற்க ளும், 1544ல், யாழ்ப்பாணத்திற் பறிபோயின.

கோட்டை அரசுதும் பந்தில் கிறிஸ்தமய நுழைவு

கோட்டையரசன் குமார் மூவர்களுடன் அந்தி ரே தே சௌசா என்னும் பறங்கி நட்புக்கொண்டு, அ வர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக்க முயலுகையில் மூத்தவ னிறக்க, மற்றை இருவருடனும் கோவை சென்று, தொம் ஜுவாம், தொம்லூவிஸ், என்னும் நாமங்களு டன் ஞானஸ்நானஞ் செய்வித்து,† அவ்விருவரில் மு ன்னோனுக்கு யாழ்ப்பாணத்தரசைக் கொடுக்கவேண்டு மெனத் தன்னரசனைப் பரிந்து வேண்டியதுமன்றி, அவ்விராசகுமாரனையும் ஏவி அவன் மூலமாகவும் ஒரு விண்ணப்பஞ் செய்வித்தான். யாழ்ப்பாணவரசு தன் முகாதைகட்குரிய தென்றும், இப்போதரசு செய்ப வன் தனக்கு அன்னிய விரோதி யென்றும், தனக் கவ்விராச்சியம் வரின் தான் குடிகளைக் கிறிஸ்தவர்க ளாக்க முடியுமென்றும் பலகாரணங்கள் காட்டி, அரசகுமாரனால் அவ் விண்ணப்பத்தைச் சௌசா

சிங்களவரசு குமாரனை யாழ்ப்பாண வரசுக்குக் செய்பதற் பி

† லூயிஸ் குளோ (Luis Coelho) என்னும் வியாபாரியின் முயற்சியால் அரசகுமார் கிறிஸ்தவர்க ளானாக னென்பது சில சரித்திராசிரியரின் கூற்று.

அனுப்புவித்தது, மகவிறுத்தி யொன்றுக்கே அவாக். கொண்ட போர்த்துக்கல்லரசன் அதற்குடன்படுவா னேயாகில், தான் அவ்வரசகுமாரனைப் பாவைக்கூத் தாட்டிப் பெருந்தொகைப் பொருள் ஊரிலிருந்தும் அபகரிக்கலாம் என்ற எண்ணங் கொண்டேயாம்.

கி. பி. 1546ல், விக்கிரமவாகுவின் வேண்டுகோ பறங்கிப் னை நிறைவேற்றுவதற்கும் தொம் ஜுவானை யாழ்ப்பா படையெடு ண வரசுக்குக்வுந் தேசாதிபதி எண்ணி, தொம் ஜுவா ப்பு னைக் கொண்டு ஒரு பிரதிக்கனையுஞ் செய்வித்துக் கோ வையை விட்டுப் பிரயாணப்படுஞ் சமயத்தில், அரசகு மாரர்களிருவரும், வைகுரி நோயால் மடிந்தார்கள். அ தன்பின் தேசாதிபதி பிரயாணத்தை நிறுத்திக்கொண் டு, முன் தன்னுதவியை நாடின பாரிருபசிங்கத்தைக் கிறிஸ்தவனுக்கி, யாழ்ப்பாணவரசை அவனுக்குக் கொ டுக்க வெண்ணங்கொண்டு, கொளும்புத் தேசாதிபதி யாய் அப்போதிருந்த தொம் ஜுவான் தே காஸ்திரே என்பவனுக்கு அறிவிக்க, அவன் அதை முடிக்குமாறு மிகேல் பெறேறாவை யனுப்பினான். அவனால் இக்கோரி க்கை முற்றுவிக்க முடியாது போயினும், பணம் பறிக் கும் தருணம் கிடைத்ததென்னுந் தைரியத்தால், ஊரா மழைப்பித்து, அவனுமவன் குடும்பத்தாருந் தம்மதத்தி னராகவரின் தாம் யாழ்ப்பாணவரசைக் கவர்ந்து கொ டுப்பதாக வாக்களித்தான். இதற்குப் பாரிருப சிங்கம் முன்பு முத்திச் சலாபத்திலிருந்த யோன் பறணர் தெஸ் கொறெயா என்பான் அவ்விதம் வாக்களித்துத் தன் வைரக்கற்களைக் கவர்ந்ததையும், மாட்டின் அப் பொன்சோ நெடுந்தீவில் முத்துக்களைக் கவர்ந்ததையும், பின்பு தன் பகைவனாகிய சங்கிலியிடம் 5000 பர் தாங்கு பெற்று எமாற்றிச் சென்றதையும் விவர மாய்ச் சொல்லித், தானும் தன் பரிவாரங்களும் கோ வை சென்று பிரதித்தியுடன் ஓர் உடன் படிக்கை முடி

மறுமுறையு ம் பாரிருப சிங்கத்தை எமாற்றத் துணிதல்

அத பின்பே கிறீஸ்தவர்களாவோ மென்று அவனுடன் கோவைக்குப் போகப் பிரயாணமானான். பாரிசு ப சிங்கனுடன் வந்த சனத்திரனைக் கண்டு பயந்து, கப்பலில் இடமில்லை யெனப் பொய்யுரை கூறி மிக்கேல் பெறேறு தான் மாத்திரம் தன்னுருக்குப் போனான்.

கோட்டையில்தான் நடந்த யுத்தம்

முன் தன் தமையன் பக்கல் நின்று தந்தையுடனமர் செய்து தந்தையைக் கொன்று, தமையனாகிய புவனேகவாகுவுக்குக் கோட்டை அரசு பெறச் செய்த மாயாதுன்னை பின் தமையனுடனிகலி, யாழ்ப்பாணத் தாசன் உதவியைப் பெற்றான். இவர்களுடன் கண்டிய ரசனுஞ் சேர்ந்து கி. பி. 1545ல் புவனேகவாகுவுடன் போர் விளைத்து ஆற்றாது தோற்றவர்களாய்த் தத்தத் தேயங்களுக்குக் கோடினர்.

சங்கிலிமாயாதுன்னை யிருவரையுட்புறங்கண்டு கோட்டை அரசன் வெற்றியுறல்

பின்பு கி. பி. 1547ல், சங்கிலியாகிய செகராசசேகரன், தஞ்சாவூர் அரசன் கொடுத்த படையுடனும் மாயாதுன்னையுடனுஞ் சேர்ந்து எல்லோருமாகக் கோட்டையை வளைந்து கொண்டார்கள். கொளும்பிலிருந்த போர்த்துக்கேயரும், தமக்கும் மாயாதுன்னைக்குமுள்ள பகைமையை நினைந்து, இந்நேசப் படை வெற்றிபெறின் தாமும் கொளும்பை விட்டு விலக வருமென எண்ணிக்கோட்டையாசன் படையுடன் சேர்ந்தார்கள். இரு பக்கத்தாரும் ஜூலை மாதம் பத்தாம் தேதி போர் தொடங்கினார்கள். தொடக்கத்தில் யாழ்ப்பாணப் படையின் ஆண்மையால் அப்பக்கமே வெற்றியடையுமெனத் தோன்றியும், பின்பு புவனேகவாகுவின் மருகனாகிய வீதியே பண்டாரத்தின் வீராவேசத்தாலும், படை நடாத்திய சூழ்ச்சி வலியாலும், மாயாதுன்னை யின் படை முரிந்தோடத் தலைப்பட்டது. செகராசசேகரனும் மாயாதுன்னையும் நாணிக் திரும்பினார்கள்.

தமையனையும் பறங்கிகளையும் விரோதிகளாக்கின லன்றித் தன் எண்ணம் சித்தியடையாதெனக்கண்ட

மாயாதுன்னை, போர்த்துக்கேயரின் இலங்கை அதிபதிக்குக் கி. பி. 1549ல், ஒரு தூதனுப்பித், தமையனுக்கு விரோதமாகக் கோள் கூறி, அவ்வதிபதியின் மனத்தில் தமையன்மாட்டோர் அவநம்பிக்கையை யெழுப்பி, அவனுக்கு விரோதியாக்கினான். அதனால் பறங்கிகள் புவனேகவாகுவுக்கு இடையூறுகள் விளைத்தார்கள். இவ்விடையூறுகளைப் பொறுக்கமுடியாத வனும், இலங்கையாசர் எல்லோரும் ஒருமித்தவழி போர்த்துக்கேயரைத் தலையெடுக்காவண்ணம் தடுக்க லாமென வெண்ணி, யாழ்ப்பாணம், கண்டி, சீதாவக்கை என்னும் முத்தேய அரசர்களுக்கும் ஒவ்வோர் முதலியாரைத் தூதாகவனுப்பித், தன்னுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்யுமாறு புவனேகவாகு கேட்டான். சங்கிலியாகிய செகராசசேகரன் உடன் படிக்கையைமறுத்துத் தான் கோட்டைமேல் இனிப் படையெடேன் என்று சூழரை புகன்றான். மற்றையோர் உடன்படிக்கையை முற்றாய் மறுத்துவிட்டனர்.

அக்காலத்தில் பறங்கிகளுக்குஞ் சிங்களவருக்கு பறங்கி மிருந்தபகை பறங்கிகள் இலங்கையினின்றும் தூதர் தப்படுவரையும் இருதிறத்தார் மாட்டும் வேருன்றியே நின்றது. ஏனைத்தேசங்களிலே சூறையாடிப் பெற்ற திரவியங்களையெல்லாம் பறங்கிகள் இலங்கைச் சண்டைகளிலே வாரியிறைத்துக் கெட்டனர்.

இலங்கைக்கு அவர்கள் வரமுன் துப்பாக்கி துப்பாக்கி பைப்பற்றியறியாத சிங்களவர் ஒரு தூற்றாண்டுச் செய்தல் குள் பறங்கிகள் துப்பாக்கிகளினும் சிறந்த துப்பாக்கிகளையிறியதுமல்லாமல், ஓர் யுத்தத்திலே 20,000 துப்பாக்கிகளை உபயோகித்தார்களென்று மறியக் கிடக்கின்றது.

பாதிநபசிங் கந்தின்சுதி மாட்டின் அன்பொன்சோ தே செளசாவின் கபட நடவடிக்கையை அறிந்த யாழ்ப்பாணவாசிகள், தாங்களே, பறங்கிகளால் வக்கிரதுக்குறிப் பண்டாரமென வழைக்கப்பட்ட பாதிநபசிங்கத்தை யாசனாக வேண்டுமென்று துணிந்து, சங்கிலியை அகற்றுவதற்கு வழிதேடி, வேண்டிய ரூப்ச்சி செய்து வந்தார்கள். இதையறிந்த சங்கிலி கிறீஸ்தவர்களாயிருந்த சினில் ஐயுற்று, அவர்களைச் சிசுச்சேதஞ் செய்தது மன்றிப் பாதிநபசிங்கத்துக்கும் அவ்வித கொடுஞ் செயலையே செய்யுந் தீர்த்து, அவனைச் சிறைப்படுத்தத் தெண்டித்தான். ஆனால், பாதிநபசிங்கன் அதற்குத் தப்பித் தன்பரிவாரத்துடன் பறங்கிகள் வசிக்கச் சந்தோமை (St. Thome) க்குப் போய், அவனின் நங்கரைமார்க்கமாகக் கோவைசென்று பறங்கியரின் உதவியை வேண்டுகின்றான். பறங்கித் தேசாதிபதி அவனை நட்புடன்வாவேற்று, அவனுக்கு வேண்டிய உதவிபுரிவதாயும், யாழ்ப்பாண வாசைக்கவர்த்து ஈவதாயும் வாக்களித்து, அந்நகரிலே பழையசம்போல் (Old St. Paul) என்னுங் கோயிலில் வசிக்கச் செய்தான். அங்கே அவன் கிறீஸ்தவனாக மரிக்கும் வரைக்கும் இருந்தான்.

திருக்கோணமலை அரசு மாற்றங்கள் திருக்கோணமலை, நெடுங்காலம் யாழ்ப்பாணத் தாசர் ஆட்சியிலிருந்து வந்தும், பின் நிகழ்ந்த குழப்பங்களினால், அவ்வாசர் ஆட்சியினின்றும் தவறி,

† பறங்கியர் தங்கள் காலத்திலிருந்த யாழ்ப்பாணவாசையும் அரசகுமாரர்களையும் காணம் பற்றிச் சினைப்பெயரால் அழைத்தார்கள். பாதிநபசிங்கனைப் பல்லுவெளிப்பட்டிருந்ததற்குப் போலும் வக்கிரதுக்குறிப் பண்டாரமெனவும், புலிராஜபண்டாரத்தைக் கூணன் எனவும், புலிராஜ பண்டாரத்தின் மருகன் கொன்னையனாபடியால், அவனை அவ்வர்த்தத்தைக் கொண்ட 'காடு' வென்னும் போர்த்துக்கேய மொழியினாலும், லியூக்கு குமாரனையும் அரசகேசரியின் தம்பியையும் 'திக்குவாயன்' எனவும் அழைத்தார்கள்.

கி. பி. 1546 அளவில், வன்னிய அதிகாரிகளின் கூலிவாசாகச் சிலகாலமும், கண்டியாசன் ஆணையின் கீழ்ச் சில காலமுமாக ஆளப்பட்டது.

அக்காலத்தில் திருக்கோணமலையிலும் மட்டக்களப் பிலும் வன்னியர்கள் சிற்றாசர்களாக இருந்தார்களெனவும், கண்டியாசன் சபையில் இவ்வன்னியர்களின் பிரதிநிதிகள் இருந்தார்களெனவும், திருக்கோணமலை கண்டியாசனுடைய துறைமுகமாகவிருந்த தெனவும், ஆங்கொருகோட்டையைக் கட்டப் போர்த்துக்கேயருக்குக் கண்டியாசனாகிய விக்கிரமவாகு உத்தரவுகொடுத்தானெனவும் தெரியவருகின்றது.

கி. பி. 1551-ம் ஆண்டளவில் திருக்கோணமலை திருக்கோண வன்னியனிறக்க, அவன் மகன் எட்டுவயதுள்ள மலைவன்னியர் பிரதிநிதி சிறுவனாயிருந்ததால், சங்கிலியாகிய செகராசசேகரன் பழைய உரிமையின்படி நாடுதென்று பலாத்காரமாக விவாதஞ் செய்தான். அவ்விளவலுக்குப் பரிபாலகனாகிய வன்னியனொருவன், அச்சிறுவனுடனும் பரிவாரத்துடனுங் கோடிக்கரை சென்று, போர்த்துக்கேயரின் உதவியைவேண்டினான். அவர்கள் கொடுத்த பாதவச்சேனையுடனுஞ் சிலபோர்த்துக்கேயருடனும் அவ்வன்னியன் திருக்கோணமலைக்குவந்து, தான் எண்ணியவாறு முடியாமையுண்டு, பாதவச்சேனையுடன் வன்னியகுமாரனைக் கோடிக்கரைக்குப் போர்த்துக்கேயரிடமனுப்பினான். அங்கிருந்து அவ்வன்னியகுமாரனைப் போர்த்துக்கேயர் கோவைக்கனுப்பி அப்பொன்சோ என்னும் நாமத்துடன் கிறீஸ்தவனாக்கி, ஆண்டுள்ள கல்விக்கழகத்திற் கல்விபயிற்றுவித்து, ஒருகாலத்தாம் யாழ்ப்பாணத்தைப் போரில் வென்றெடுத்தால், அவனை யங்காசனாக்குவதாக அவனுக்கு நயவசனங் கூறித் தம்மிடத்திலேயே வைத்திருந்தார்கள். அக்

குமாரனின் பரிபாலகனான மேலே கூறியவன்னியனைச் செகராசசேகரன் திருக்கோணமலைக்கு வன்னிய சிற்றாசனாக இருத்திக், தனக்கடங்கி நடக்கும் படி நியமித்தான்.

தெருவே
பண்டாரம்

கி. பி. 1552ல் கோட்டையாசனாகிய புலனேகவாகு, ஒரு போர்த்துக்கேயன் கொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணத்தாலோ, அன்றி இலக்குத் தவறிப் பட்டதாலோ, சுட்ட வெடியால் உயிர் துறக்க, அவன் போனாகிய தெருவே பண்டாரத்தின் மகன் தர்மபாலனைப் ஓர் போர்த்துக்கேயர் சிங்காதனத்திருத்தினர். தெருவேபண்டாரம், வீதியேபண்டாரம், வீதிராயன் என்னும் பெயர்களுடைய இப்பண்டாரம்போர்த்துக்கேயருடன் பிணங்கிக் கொண்டபடியால், அவர்கள் இவனைத்தந்திரமாகப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டார்கள். அங்கிருந்து, தன் மனைவியின் உதவிகொண்டு சிறையறையின் கீழாகச் சுங்கமறுப்பித்து வெளிப்பட்டுப், படையொன்றைச் சேர்த்துப் பலவிடங்களிலுமிருந்த கிறிஸ்தகோயில்களையிடிப்பித்துப், பல கிறிஸ்தவர்களையும் தன் வாளுக்குரியாக்கினான். அதன்பின் மாயாதுன்னையுடனுறவாடி விதவையாயிருந்த அவன் மகனாமணந்து, பொலந்தா என்னும் நகரையாண்படுத்தி யங்கேவதிந்தான். நாட்சிலகழியவே மாயாதுன்னையோடும் இணங்காதவனாய் அவனுடன் போர்புரிந்தான். இதுவன்றிக் கண்டியாசன யக்காலத்திருந்த ராஜசிங்கனுடனும் பொருதுகோற்றவனாய்த் தன் குடும்பத்துடனும், கொண்டு செல்லக்கூடிய திரவியத்துடனும், புத்த தேவரின் தந்ததாதுவுடனும், யாழ்ப்பாணத்துக்கோடிக், கி. பி. 1555ல், சங்கிலியின் உதவியைப்பெறவேண்டிக், தாராக் குளத்தடி

வீதிராயன்
யாழ்ப்பாணம்
வருகை

ஓர் இவனே லிஸ்பன் நகரில் பிரதிமை வடிவில் முடிசூட்டப்பட்டவன்.

என்னு மிடத்திற் பாளையமிட்டிருந்தான். வீதிராயனுஞ் செகராசசேகரனும் போர்த்துக்கேயரை இலங்கையினின்றும் கற்ற வேண்டுமென்ற ஒரே எண்ணமுடையவர்கள். இந்நோக்கமாக இருவரும் ஒருபொருத்தஞ்செய்து கொண்டார்கள். அப்பொருத்தத்தைச் சத்தியத்தால் நிறைவேற்றவேண்டி, இருவரும் தங்கள் பரிவாரத்துடன் வீரமாகாளியம்மன் கோயிலில்வந்து கூடினார்கள். அத்தருணம் தெய்வச்செயலாகவெடிமருந்திற்றீப்பற்றி வெடியுண்டாக, அதுதன்னைச் சூழ்ச்சியாற் கொல்வதற்குச் செய்த பிரயத்தனமெனநினைத்து, வீதிராயன் வாளை உறைநீக்கினான். கலகம் மூண்டுகொண்டது. அக்கலகத்தில் வீதிராயனுஞ் சிலசிலங்களருமிறக்க, வீதிராயன் குடும்பமும், அவன் கொணர்ந்த திரவியமும், புத்ததந்ததாதுவும் செகராசசேகரன் கைப்பட்டன. எவர் புத்ததந்ததாதுவைத் தம்முடனவைத்திருக்கின்றாரோ அவரை ஒருவரும் வெல்லமுடியாதென்ற ஒருநம்பிக்கை சிங்களவருக்கிருந்தபடியாற் போலும், வீதிராயனும் புத்ததந்ததாதுவை உடன்கொண்டுசென்றான்.

சங்கிலியாகிய செகராசசேகரன், போர்த்துக்கேயர் தங்கள் வியாபாரத்தை நிறுத்திசெய்யவேனும், மார்க்கத்தைப் பாப்பவேனும், ஒருகாலத்திலாவது உத்தரவுகொடுத்தானல்லன். ஆகையால் பாசிருபசிங்களன் தூண்டுதலால் அவர்களுக்கு வியாபாரம் செய்ய இடங்கொடுத்தான் என்பதும், காட்டு நடுவே அவர்கள் கோட்டை கட்டியிருப்பதைச் சங்கிலி வேட்டம் போனகாலத்திற் கண்டு, கோட்டையையிடிப்பித்து அவர்களையும் வெளிச்செல்லக் கட்டளையிட்டான் என்பதும், அப்போது அவர்கள் இவனுடன் போர் செய்தார்கள் என்பதும் ஆதாரமற்ற வெறுங்கதை. வைபவமாலையார் கூற்றின்படி ஒருபோது நடந்திருப்பின்,

வைபவமா
லையுடையா
ர்வெற்ற
ரை

அவர் கூறிய மன்மதவருடமாகிய கி. பி. 1536ல் அவர்களை அகற்றியதுமாத்திரம் நடந்திருக்கலாம்.

சங்கிலியின்
கடற்கொள்ளை

மன்னார்க்கிழைந்தவர்கள் மடிந்த நாள் முதலாக, யாழ்ப்பாணத்தை வென்று, அரசன் கர்வத்தையடக்கித்தங்கள் மார்க்கத்தை யங்கே பரப்பவேண்டுமென்னுமாசை பலகாலமாகப் போர்த்துக்கேயர் மனத்திற் குடிக்கொண்டிருந்தும், தக்கசமயர்வாய்க்கவில்லை. எரியுங்கொள்ளியை யேறத்தள்ளுதல் போலச் செகராசசேகரனும் தனது கடல்மார்க்கமாகப் போகும் பறங்கியர் கப்பல்களைச் சூறையாடிவந்தான்.

பறங்கியர்
யாழ்ப்பாணப்படை
யெடுப்பு

இஃதிங்கனமாக, இந்தியாவிலே விஜயநகர அரசன் தாக்குதலால் சந்தோமை (St. Thome) யில் வசித்தகிறீஸ்தவர்களை யவணிநுந்தெடுத்துப் பிறிதோர் நாட்டிற் குடியேற்றவேண்டிய அவசரம் போர்த்துக்கேயருக்கு நேரிட்டது. இதற்குவாய்ப்புடைத்தாயநாடு யாழ்ப்பாணமே எனக் கொன்ஸ்தாந்தினுதே பிறகன்சா என்னும் போர்த்துக்கேய தேசாதிபதி எண்ணிப், போருக்குரிய சகல ஆயத்தங்களுடன் தானேபடைத்தலைவனாகிக், கி. பி. 1560-ம் வருடம் செப்டெம்பர்மாதம் ஏழாந்தேதி கோவையைவிட்டு 70 கப்பல்களுடனும் வேறு சிலபடவுகளுடனும் பிரயாணமானான். மதகுருமாரிற்பலரும் யாழ்ப்பாணவாசைப் பெறஅங்குகாத்திருந்த தொன் அல்பொன்சோ என்னும் வன்னிய அதிகாரியுங் கூடவந்தார்கள். கொச்சிக்கரையில் வரும்போது மேலும் 7 போர்க்கப்பல்கள் படையுடன் சேர்ந்தன.

ஒக்டோபர்மாதம் 20ந்தேதியிலன்று கப்பற்படை பட்டினத்துறையாகிய கரையூரில் நங்கூரம் போட்டது. இரண்டு நாட்களாக எங்குஇறங்கலாமெனப் பிறகன்சா ஆலோசித்தான். ஒரு கால் கொளும்புத்து

றையில் இக்கப்பற்படை நங்கூரம் போடக்கூடுமெனச் சங்கிலி எண்ணியவனாய், அவ்விடத்தில் 500 கால் து சங்கிலியின் வக்குகளும், 40 பிரங்கிகளும், 20 நிலப்பதுக்கங்களு படைக்காப்பு மமைப்பித்தான். ஆனால் அவனெண்ணியபடியாகாது, 4 11ந்தேதி மாலைப்போதில் பறங்கிப்படை பட்டினத்து றையிலிறங்கின. செகராசசேகரன் பட்டத்துக்குமாரனாகிய தமிழ்ப்படைக்கதிபன் “சேது” என்னும் வெற்றிப்பெயர் பொறித்த வெண்கேடயத்தைக் கையிற் றுங்கி 2000 போர்வீரருடன் அப்படையை யெதிர்க்கச் சென்றான். ஆனால் போர்த்துக்கேயர் பொழிந்த குண்டுமாரிக்குடைந்து, சென்ற வீரரும் பட்டத்துக்கு மாரனும்புறங்கொடுக்கவே, எதிரிகள் தடையற்றவர்களாகக் கரையில் இறங்கினார்கள்.

1200 பேரைக்கொண்ட ஒரு பறங்கிப்படை நல்லூர்க் அணிவகுத்து நல்லூரை நோக்கிச் சென்றது. பட்டத்துக்குமான் மீட்டும் ஒருகால் எதிர்த்தும் ஆற்றுவனாய்ப் பின்வாங்கினான். நல்லூர் நகரிவாயிலிரு புறத்தும் தமிழ்ப்படைகள் அணியணியாகநின்று போர்த்துக்கேயர் படையையெதிர்த்தன. இருபடைகளுஞ் சற்றுநேரம் ஆவேசத்துடன் போர்செய்தன. நல்லூர்க் கோட்டையிலிருந்து பறங்கிப்படைக்குக் குண்டுமாரி பெய்தும், தமிழ்ப்படைகள் ஆற்றாது பின்வாங்கவே, போர்த்துக்கேயர் நகர்மதிலை உடைத்து உட்சென்றனர். அத்தருணம் தெருவிலே ஒலைகளால்முடப் பட்டிருந்த பிரங்கிகள்வெடித்துச் சிலபறங்கிகளிறக்க, மற்றையோர் விரைந்தோடிப் பிரங்கிகளைக் கைக்கொண்டு அங்குமின்ற படையையுந் தாக்கினர். தமிழ்ப்படை வீடுகளின்மேல் நின்று சாமாரிபொழிந்தும், பிறகன்சா ஏறிவந்த குதிரையை வெட்டி வீழ்த்தியும், அவர்கள் யுத்தமுறைக்கேற்ற அணிவகுக்காது ஒழுங்கின்றிப் போர்புரிந்ததால், பறங்கிகளின் படைப்

பயிற்சியின் வலிமைக்குத் தோற்று, அல்லோல கல்லோலப்பட்டு நகரிக்கோட்டைக்குளோடி யொழித்தனர்.

நகரிக்குறை

அரண்படுத்திய கோட்டைதவிர நகரிமுழுதும் போர்த்துக்கேயர் கைப்பட்டது. பறங்கிப்படைகள் உடனே நகரின் நானாபக்கங்களிலுஞ் சூறையாடின. பட்டத்துக்குமாரன்மனைவியும் அரண்மனைப்பெண்களும் கைதிகளானார்கள். மறுநாட்காலையில் கோட்டையைத் தாக்கவேண்டுமென நினைத்து அன்றிரவு நகரிக்கு முன்னிருந்த மைதானத்தில் பிறகன்சாவும் பறங்கிப்படையும் பாளையமிட்டனர். ஆனால் அன்றிரவு வேசெகராசசேகரனும் அவன் வீரர்களும் கோட்டைக்கு நெருப்புவைத்துவிட்டுத் திரவியங்களை எடுத்துக் கொண்டு கோப்பாயிலிருந்தார். அரண்சேர்ந்தனர். விடிந்தவுடன் பறங்கிப்படை கோட்டையில் நுழைந்து பார்த்தபோது, அங்கே யாவும் வெறுமையாயிருக்கக்கண்டனர். மீண்டு கிடந்த சிலவற்றைக் கைப்பற்றினர்.

பிறகன்சா சனங்களுக்கும் அபயம் கொடுத்தல்

நகரியுங் கோட்டையுங் கைப்பட்டதைக்கண்டு பயந்து வேற்றிடம் ஓடிய நகரவாசிகளை, யாதும்சம் மின்னிலவந்து முன்போல்வசிக்கும்படி பிறகன்சா பறைசாற்றுவித்தான். சொற்படியே திரும்பிவந்தோர்களைப்பயம் நீக்கிக் கர்த்தான். சந்தோமையில் வசித்த கிறீஸ்தவர்களை யழைப்பிக்க வள்ளங்களை யனுப்பிய பின், நகரியைக் காப்பதற்குச் சிலபோர்வீரரை நியமித்து, மற்றுஞ்செய்யவேண்டிய ஒழுங்குகளையுந் திட்டஞ்செய்து, செகராசசேகரனை எவ்விதத்திலும் பிடிக்க வேண்டுமென்னு மெண்ணத்துடன் கோப்பாய்க்குச் சென்றான். அக்கோட்டையும் வெறுமையாகவேயிருக்கக்கண்டான். ஆனால் அக்கோட்டைவாயிலிற் பன்னிருதமிழ்த்தலைவர்களின் சிரங்கள் வெட்டப்

சங்கிலியின் கர்த்துறையும், பறங்கியின் தோடர்வும்

பட்டுக்கிடந்தன. தானவ்விடத்தே தீன்றுகொண்டு, 400 போர்வீரர்களை அரணைத்தொடர்ந்துதேடுமாறு அனுப்பினான். அரசன் அவர்களைச் சாசனம் பச்சினைப்பள்ளி யானையிறவு வழியாக வன்னிக்காடுவரைக்குமலையப்பண்ணினான். அதற்குள் வீரசிங்கன் † என்னுந் தலைவன் ஒருவன் 1500 பேர்கொண்ட படையுடன் தன்னரசனைப்பிரிந்து பறங்கிகளுடன் சேர்ந்தான்.

அரசன் பறங்கியர் சேனையை இலகுவில் வெல் சங்கிலியினுஞ் சூழ்ச்சியை நினைந்தே இவ்வாறு அவர்களை எதிர்ப்பு யங்குமிங்குமாயலைத்தான். பறங்கிப்படைத்தலைவன் கோப்பாயில் நின்றான். காலாட்படையில் நோய்ப்பா வியது, உணவுப்பொருள்களு மவர்களுக் கருகிவிட்டன. இத்தருணமே அவர்களைத்தாக்க வாய்ப்புடைத்தான நேமெனச் சங்கிலி எண்ணித், திருக்கோண்டலை வன்னியனனுப்பிய ஓர் உதவிப்படையோடு அச்சிறு பறங்கிப்படையைத் தாக்கியும் அனுகூலமடைய வில்லை.

அங்கிருந்து நாகண்ணன் என்னும் ஒருபிராமண சமாதான லோசனையின்படி சமாதானப் பொருத்தம் பேச உடன்படிக்கை வதற்கு விஜயால முதலியார் † வாகு ஆராட்சியென்னுமிருவரையும் பிறகன்சாவிடம் சங்கிலியனுப்பினான். அதுசமையம் சந்தோமைக் கிறீஸ்தவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வர மறுத்தபடியால், பிறகன்சாவும் சங்கிலியைத் தனக்குக் கீழ்ப்படுத்தித் திறை நியமித்துப் போவதே தகுதியெனநினைத்து, வந்ததூதரைச் சந்தோஷத்துடன் வரவேற்றுச் சமாதான உடன்படிக்கைக்கிணங்கிப்,

† வீரலிங்கன் எனப் பாட பேதமுண்டு.

† விஜயரத்தின முதலியார் என ஞானப்பிரகாசசுவாமி கொண்டனர்.

1. போர்த்துக்கேயவரசு, செகராசசேகரன் யாழ்ப்ப. பாணவாசனையிருக்க உடன்படுவதாகவும், அவ்வரசன் ஆண்டுகடோறும் 12 கொம்பன் யாணைகளும் 1200 பதக்குப் டி பணமுந்திறை கட்ட வேண்டுமெனவும்,
2. செகராசசேகரன், கிறீஸ்துமதத்திற் சேரவிரும்புவோர் எவரையுந் தடைசெய்யாதிருக்க வேண்டுமெனவும்,
3. செகராசசேகரனிடத்திருக்கும் விதிராயன் திரவியங்களை அவன் போர்த்துக்கேயருக்கே கொடுக்கவேண்டுமெனவும்,
4. பிறகன்சா யாழ்ப்பாணத்திற்குப் படையெடுத்துவந்த செலவை செகராசசேகரனிறுக்கவேண்டுமெனவும்,
5. மன்னாத்தீவைப் போர்த்துக்கேயருக்கே விட்டு விடவேண்டுமெனவும்,
6. இவ்வுடன்படிக்கைகளுக்குப் பிணையாகப் பட்டத்துக்குமாரனையும் இருமுதலிமாரையும் பிறகன்சாகையில் ஒப்புவிக்கவேண்டுமெனவும், வேறும் நிபந்தனைகளோடு பொருந்தி, ஒருசமாதான உடன்படிக்கை செய்தான்.

பிணையாக

* தமிழிலும் போர்த்துக் கேய பாஷையிலும் வரையப்பட்ட உடன்படிக்கையிலிருப்பகுதியொருங்கைச்சாத்திட்டபின், பட்டத்துக்குமாரனும் முதலிமாரிருவருங் கப்பலுக்கனுப்பப்பட்டார்கள்.

பறங்கியரைவென்ற உபாயம்

செகராசசேகரனும் முன்போல நல்லுரையாளத் தொடங்கினான். பிறகன்சா தன் படைகளில் ஒரு பகுதியை நல்லூரிலும், இன்னொருபகுதியைக் கோப்பாயிலும்

§ பதக்கு, ஓர் இறைசாலுக்குச் சரியான ஸ்பானிய தேசத்து நாணகம்- அது 5 லாநிம் கொண்டது.

லும் நிறுத்தி, எஞ்சியவர்களைக் கப்பல்களுக்கனுப்பி விட்டுத், தான் வேட்டையாடவேண்டிய யானையிறவுக்குச் சென்றான். இஃதிவ்வாறிருக்க, பறங்கிப்படையை கிர்மூலஞ் செய்ய வெண்ணிச் செகராசசேகரன் ஒரு சூழ்ச்சி செய்தான். அச்சூழ்ச்சியின் பயனாக ஒரு நாள் ஒரேநேரத்தில் கோப்பாயிலும் நல்லூரிலுமுள்ள தமிழர் திரண்டு பறங்கிகளைக் கண்ட கண்ட விடங்களிலே வெட்டிவிழ்த்தினர். கோப்பாய்க் கோட்டையிலிருந்த அநேகர் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தபடியால் சிலகுருமாரும் பட்டாளவீரரும் மிகப்பிரயாசத்துடன் தப்பியோடிக் கப்பல்களிலேறினர். பிறகன்சாவும் யானையிறவில் வள்ளமேறிக்கடல்மார்க்கமாய்க் கப்பலைச் சேர்ந்தான்.

கப்பல்கள் பிரயாணப்படுமுன் தன்மகனைப்பிணையிலிருந்துமெடுப்பதற்குச் செகராசசேகரன் பறங்கித் தலைவனுடன் சமாதானம் பேசியும் சித்தியடையவில்லை. போர்த்துக்கேயர் இப்போரிலே தோல்வியுற்றுத் திரும்பினாலும், விதிராயன் பொருளெனச் சங்கிலி கொடுத்த 80,000 குறுசாடுகளுடன், § கொள்ளையில் கப்பட்ட அளவிறந்த திரவியத்தையும், பட்டத்துக்குமாரனையும், இருபிரதானிகளாகிய முதலிமார்களை யும், நகரியைச் சூறையாடியபொழுது சிறைப்படுத்திய விதிராயன் குடும்பத்தையும், பட்டத்துக்குமாரன் அதிகந்தராரூபமணியையும், புத்தத்தந்தாதுவையும், செகராசசேகரன் அரியாசனத்தின்மேலிருந்த முத்துப்பந்தரையுங் கொண்டுபோனார்கள். அரசகுமாரனும் மணியுங் கிறீஸ்தவர்களாகிக் கி. பி. 1571ல் கோவைநகரிற் கணவனிறந்தான். அதன்முன்னரே மணவி நஞ்சினால் இறந்தான். † விதிராயன் குடும்பத்

போர்த்துக் கேயர் எடுத்ததுச்சென்ற பொருள்

§ குறுசாடு, 400 ரீசுக்குச் (reis) சரியான போர்த்துக்கல் தேசத்துத் தங்க நாணகம்.

† அவன் தானாகவே நஞ்சுண்டு இறக்கவில்லையென வக்காலத்திற் கருதப்பட்டது.

தார் ஜயவர்த்தனகோட்டைக் கணுப்பப்பட்டார்கள்.

புத்ததந்தச்
சிதைவு

புத்ததாதுவை மீட்பதற்காகப் பர்மாதேசத்தா
சன் ஐந்து லட்சம் பொன் கொடுப்பதாகப் பேசியும்
கோவைக்குருமார் கொடுக்கவிடாது தடுத்துப் பெரிய
சனசமூகத்தில், அத்தாதுவைத் துளாயரைத்துச்
சுட்டு றீராக்கி, வாரியில் வாரிவிசினர். டக்தர் பவுல்
பிரிஸ் என்னுஞ் சரித்திரவாசிரியர், போர்த்துக்கேயர்
கொண்டுபோன தாது புத்ததாதுவன்றென்றும்,
இரத்தினங்களாலிணைக்கப்பட்டு விதிராயன் மார்பி
லணிந்திருந்தது, உண்மையான தாதுவைப்போற்
செய்யப்பட்ட ஓர் செயற்கைத்தந்தமே என்றும் கூறு
கின்றார். அந்தோ! பணவாஞ்சை கொண்டபோர்த்
துக்கேயர் அந்நாளில் இவ்வுண்மையையறியாது போ
னது அவர்களதிஷ்டக்குறைவேபோலும்.

பிறகன்சா
மன்னூர்
கோட்டை
கட்டியது

பிறகன்சா தன் அபிப்பிராயம் முற்றறாது அவ
மானத்துடன் திருப்பினாலும், செகராசசேகரனோடு
செய்துகொண்ட உடன்படிக்கையின்படி மன்னூர்
தனக்கேயுரியதாகவெண்ணி, அங்கே யொருகோட்
டைகட்டுதற்குச் சென்றான். மன்னூர்மாதோட்ட
மென்னுமிரண்டிடங்கையுமாண்ட சிற்றரசனாகிய மக
தன் என்பவன், மூவாயிரங்காலாட்கள் கொண்ட
சேனையோடும் இருபிரங்கிகளோடுஞ் சிலதப்பாக்கிக
ளோடும், பிறகன்சாவைக் கப்பலினின்றும்பிறங்கவி
டாது தடுத்தான். பறங்கிகளின் பிரங்கிமாரிக்காற்
றுது மகதனும் படையுமோடிமறைந்தன. பின்பு
பிறகன்சா கப்பலினின்றும்பிறங்கிப், பெரும்பாலுந்
திருக்கேதீஸ்வர ஆலயத்தை உடைத்தெடுத்த கற்க
ளால் கோட்டையொன்றைக்கட்டி, ஒரு சிறுபடை
யையங்கே நிறுத்தித் தன்னூர்சென்றான்.

சங்கிலிமன்
னூர்பெற்
ற அபஜெ
யம்

இச்சம்பவங்களைச் செகராசசேகரனறிந்து ஒரு
படையுடன்வந்து கோட்டையைக் கைப்பற்றமுயன்

றும் முடியாது திரும்பினன். கி. பி. 1563ல் ராமன்
என்னும் படைத்தலைவனொருவன் ஒருதமிழ்ப்படையு
டன் வந்து அக்கோட்டையைக் கைப்பற்றமுயன்றும்
வெற்றிபெறாது திரும்பினான்.

யாழ்ப்பாணச் சனங்கள் செகராசசேகரனென் யாழ்ப்பா
னுஞ் சங்கிலியின் கொடுங்கோன்மையைச் சகிக்காத ண்கீழிகள்
வர்களாய் நாடுவஞ் கலகஞ்செய்து, அரசனை அரி சங்கிலியின்
யாசனத்தால் நீக்கி அவன்காமக்கிழத்திமகன் புவிராச உக்கிரத்
பண்டாரத்தை யரசனாக்கினர். ஆக்கினும் புவிராசன் தைக்குறை
ஆண்மையற்ற பேடியாயிருந்தமையால் செகராச த்தல்
சேகரனே அரசியலை நடாத்திவந்தான்.

கி. பி. 1564ல் சீதாவக்கை யரசனான மாயா மாயாதுன்
துன்னை ஜயவர்த்தன கோட்டையை முற்றிக்கையிற் னைக்குதல்
ட பொழுது, அவனுக்கு உபபலமாக வடக்கர்களைக்
கொண்ட படையொன்றைச் செகராசசேகரன் அ
னுப்பியதாகத் தெரிகிறது.

கி. பி. 1565ல் சங்கிலியிறக்கக் காசிரயினார் அல் சங்கிலியின்
லது குஞ்சி நயினார் என்ற பெயரைக்கொண்டவோர் மாணமுத்
அரசுமாரன் புவிராசபண்டாரத்தை நீக்கிப், பராச சிங்காதன
சேகரன் என்னும் பெயருடன் அரசனானான். பொது உரிமை வழ
சனவிருப்பத்தோடு தேர்த்தெடுக்கப்பட்ட புவிராச கீதும்
பண்டாரத்துக்கு ராச்சியமில்லாது போகவே, சனங்
கள் மன்னூரிலிருந்த போர்த்துக்கேய கப்பித்தானு
கிய ஜோர்ச் தே மெலோ தே காஸ்திரே (Jorge de
Melo de Castro) என்பவனைத் தமக்குதவிபுரிய வேண்
டினர். அவனும் போர்த்துக்கேயரின் உயர்ச்சிக்
கிதுவொரு வாய்ப்புடைத்தாய் தருணமென எண்ணி
யாழ்ப்பாணஞ் சென்று, காசிரயினரைச் சிறையிலிட்டு
வேறோர் அரசுமாரனை அரியாசனத்தமர்த்தி மீண்
டான்.

தே மெலோ யாழ்ப்பாணத்தைவிட்டு நீங்கியவுடன், காசிநயினார் பட்சத்தார் அவனைச்சிறையினின்றும் மீட்க, அவன் புதிய வாசனைக் கொண்டு தான் அரியாசனத்தமர்ந்தான்.

பறங்கியரால் விளேந்த மாணம்

தே மெலோ, இச்செயல் தனக்கு அவமானத்தை வருவித்ததென்றோர்ந்து, காசிநயினாரைத் தொலைக்கவழிதேடிப் பெரும்பொருளைக் கைலஞ்சுமாக அரண்மனைச் சேவகனொருவனுக்குக் கொடுத்துத் தன்வசமாக்கி, காசிநயினாரை நஞ்சுட்டிக்கொல்லுவித்து அச்சமயமே தானும் யாழ்ப்பாணம் வந்தான். வந்து சனங்களின் வேண்டுகோட்படி பெரியபிள்ளை என்னும் அரசகுமாரனைச் செகராசசேகரன் என்னும் பட்டத்துடன் கி. பி. 1570ல் முடிசூட்டித், தே மெலோ மன்னாருக்குப்போனான். செகராசசேகரனும் போர்த்துக்கேயரை மன்னாரினின்றும் தூரத்திவிடவேண்டுமென வெண்ணித் தஞ்சாவூர் நாயக்கவாசனிடம் வேண்டிப்பெற்ற படையுடன் மன்னார்க்கோட்டையைப் பிடிப்பதற்குப் படையெடுத்துச் சென்று தோல்வியடைந்து திரும்பினெனத் தெரியவருகின்றது.

மன்னார்க்கோட்டையெடுப்பு

புவிராச பண்டாரம்சேகராசசேகரன்

பெரியபிள்ளைக்குப்பின் கி. பி. 1582ம் ஆண்டளவில், புவிராஜ பண்டாரம் என்னும் வேறொரு அரசகுமாரன் பராசசேகரன் என்னும் நாமத்துடன் அரசனானான். ஆனால் இவனை அரசனாகவாகுதல் அரசுக்குரியவனாகவாகுதல் போர்த்துக்கேயர் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இவனைக் கூனன்னன்று ஓரமங்கலப்பெயரால் போர்த்துக்கேய நூலாசிரியர் காட்டுகின்றனர்.

தோலு கதநீல

கி. பி. 1582ல் கறலியத்தை பண்டார என்னுங்கண்டியாசனுடன் சீதாவக்கையாசனாகிய இராசசிங்கன் விரோதமுற்று, இடர் விளைக்க, அவன் தன் குடும்பத்துடன் திருக்கோணமலைக்கோடி யொளித்தான்.

அங்கேயவனும் மனையாளும் அம்மைநோயாலிற்றந்தனர். அவனிற்குமுன் தன்சிறுபிராயமுள்ளவகுத்திரியைத் தன்மருமகன் முறையாயுள்ள யமசிங்கனிடமொப்புவித்து, அவனைப்பாதுகாத்து வயதானபின் அவனை மணந்துகொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டினான். அதற்குடன்பட்ட யமசிங்கன் யாழ்ப்பாணஞ் சென்று, பிள்ளையைப் புவிராஜபண்டாரத்திடமொப்படைத்துப் போர்த்துக்கேயர் உதவியைவேண்டிக் கோவைக்குப்போனான். பின்பு இப்பெண் மன்னாரிலுள்ள போர்த்துக்கேயருக்குக் கொடுக்கப்பட்டாள். இவளே பின்னாள் தோலு கதநீல என்னும்பெயருடன் தோன் சுவாம் விமலதர்ம சூரியனாகிய கண்டியாசனுக்கு மனைவியானாள்.

மன்னார் பறங்கிகள் கைப்பட்டகாலந்துவக்கம் புவிராச பண்டாரம் மன்னார்க்கோட்டையெடுப்பு

அதையவர்களிடமிருந்து மீட்க வேண்டுமென்னுமாசை யாழ்ப்பாணவாசர் எல்லாருக்குமிருந்தது போலவே, புவிராச பண்டாரத்துக்குமிருந்தது. இவ்வாசையை முற்றுவிக்கும்பொருட்டு அவன் மூன்றுவருடங்களாக வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்து, எழுபத்தைந்து மாக்கலங்களோடும் கோட்டையை உடைப்பதற்கேற்ற பிரங்கியந்திரங்களுடனும் மன்னாருக்குச் சென்றான். அச்சமையத்திற் கோட்டைக்குள் அறுபது பறங்கிகளும் வெளிப்புறத்தே ஒருகப்பலிற் பதினேழு பேருமிருந்தார்கள். கப்பலை முத்தற்றுக்கி அழிக்கவிரும்பித் தனது கப்பல்களிலிரண்டையப்பணிசெய்யுமாறு ஏவினான். சென்ற இரு கப்பல்களும் அக்கப்பலினிருமருங்கும் நின்று குண்டுமாரி பொழிந்தன. ஆனால், இலக்குத் தவறிக் குண்டுகள் எதிரிகப்பலுக்கு இடையூறு விளைக்காது தமிழர் படையையுங் கப்பல்களையுமேதாக்கின. அச்சமயத்தில் நோயாளிகளையேற்றித் தூரத்தேவந்த ஒருபறங்கிக்கப்பலைக் கண்

டவரசன் மருண்டு படையுடன் கடுகிச்சென்று தன் கப்பலுட்புகுந்தான். பறங்கிப்படைவீரர் வீராவேசத்தோடு எதிரிகளைத்தாக்கினர். வெட்டுப்பட்டோரும் கடலில் அமிழ்ந்தினோருமாக இரண்டாயிரம் தமிழர் மாண்டனர். புவிராசபண்டாரமும் உயிர்தப்பித் தங்ககர் சென்றான்.

இரண்டாம்
முறைமன்
நூர்ப்படை
யெடுப்பு

இவளவோடமையாது, மீட்டுமொருகால் மன்னாரைத் தன்வசப்படுத்த வேண்டுமென்னும் அவா தூண்டக் கட்டை முசா மாக்காயர் என்னும் தென்னிந்திய முஸ்லீம் கடற் சூறையாடி ஒருவனுடன் பொருத்தம் செய்து, கி. பி. 1591ம் வருடம் செப்டம்பர்மாதம் 3ந்திகதி பன்னிராயிரஞ் சேனாவிரோடும், பிரங்கிகள் கால்துவக்குகளோடும், புவிராஜபண்டாரம் மாதோட்டக்கரையிற் பாளைபயிட்டான். கட்டை முசாவும் அவன் படையும் காற்று வசதியினத்தால் குறித்தநாளில் மன்னார்வந்துசேர முடியாமற் போகவே, புவிராசபண்டாரம் தன்படையுடன் வள்ளங்களிலும் கட்டுமாங்களிலுமேறிக், கால்வாயைத் தாண்டிக், கோட்டையை முற்றுகையிட்டான். பகல் முழுதும் போர்புரிந்தும் கோட்டையைக்காத்ததின்றனா பெர்ணந்தேஸ் தே அத்தாயிட்டு (Nuna Fernandez de Attaide) என்னும் தளபதியும் பறங்கிகளும் சற்றுமினேக்காது பொருது தமிழரனைகரைக்கொல்ல, அதுகண்டவரசன் இராப்போர் செய்ய வெண்ணிப் பின்வாங்கிச்சென்றான். அன்றிரவும் கோட்டையைக் கைப்பற்றச்செய்த எத்தனங்கள் ஒன்றும் பயன்பெறவில்லை. அரசன் கோபத்துடன் மீண்டு செல்லுகையில் மன்னார்த்தீவு வாசிகள் பலரைச் சிறைப்படுத்திக் கொண்டும், அவர்கள்மாடாடுகளைக் கவர்ந்து கொண்டுஞ் சென்றான். ஆனால் வள்ளங்களில் இருபத்தெட்டைப்பறங்கிகள் பறித்துக்கொண்டுவிட்டனர்.

பண்டாரத்
தின் தோல்
வி

யாழ்ப்பாணத்தரசன் செய்துவரும்போர் முயற் கட்டை முசிகளைக் கேள்விப்பட்டு மன்னாரிலுள்ள தளபதி சாவின்வித் தளபதி ஏலவே கோவையதிபதிக்கறிவித்திருந்தான். அதனால் மன்னாரையுங் காத்து, யாழ்ப்பாண அரசன் கர்வத்தைபு மடக்கிவரும்படி, அந்திரே பூர்த்தாடு தே மென்டொன்சா (Andre Furtado de Mendonza) என்னுந் தளபதி இருபதுகப்பல்களுடன் அனுப்பப்பட்டான். அவன் செப்டம்பர் மாதம் 9ந்தேதி கோவையினின்றும் புறப்பட்டுக் கொளும்பு மார்க்கமாய் மன்னாருக்கு வரும்வழியில் கற்பிட்டி க்கணித்தாயுள்ள காரைதிவுக்கடலில் கட்டை முசாளின் இருபத்தெட்டு மரக்கலங்கள் கட்டி நிற்பதைக் கண்டான். உடனே பூர்த்தாடும் வீரரும் அவைகளைத்தாக்கிக், கரையிலேற்றி வைத்திருந்த மரக்கலங்களை நீருட் செலுத்தமுன், முஸ்லீம்படைமேற் பாய்ந்து வாளாலும் துவக்குகளாலும் தாக்கக், கட்டை முசாவும் அவன் படையிரிற் சிலரும் ஒளித்தோடினர். பூர்த்தாடு அகப்பட்டவர்களைச் சிறையாளராகவும் மரக்கலங்களை வெற்றிக்குறியாகவும் கொண்டு சென்றான்.

அப்பால் பூர்த்தாடு குருமாருடனுமதிகாரிக பூர்த்தாடு னுடனுமாலோசித்து, கோவைத்தேசாதிபதியின் விருவின் யாழ்ப்பாணப்பின்படி, யாழ்ப்பாணத்தரசன்மேற் படையெடுத்தான். கி. பி. 1591-ம் வருடம் ஒக்டோபர்மாதம் பாணப்பபடி 26ந்தேதி அவன் 1400 பெயரைக் கொண்ட பறங்கிப் படையுடனும், விக்கிரமசிங்கமுதலியாரொன்னுஞ் சிங்களச் சேனாதிபதியின் கீழ்க் கொளும்பிலிருந்து கொணர்ந்த 3000 லாஸ்கொறின் என்னும் சிங்களப் படையுடனும், 43 மரக்கலங்களிலும் 250 வள்ளங்களிலும் ஏறி யாழ்ப்பாணஞ் சென்றான்.

இப்படையெடுப்பைச் செவிமடுத்த புவிராசபண் கொளும்புத் தாரம் அரியாலைக் கரையில் படைவகுத்துக் கால்து துறையில் யுத்தம்

வக்துகளுடன் காத்திருந்தான். ஆனால் பூர்த்தாடு கொளும்புத்துறையிற் சைனியத்தை இறக்குவதற்கு எத்தனித்தான். அங்கும் வகுத்திருந்த அரணுக்குப் பின் நின்று சன்னங்களையும், தீக்குண்டுகளையும், அம்புகளையும் வருஷித்துக் கப்பல்களிலிருந்து பறங்கிப்படை யிறங்காவாறு தடுத்தான். பூர்த்தாடு பிரங்கிகளாற் குண்டு மாரிசொரிந்து, தமிழ்ப்படையைக் கரைக்குக்கிட்டாவண்ணஞ் செய்து, 150 பறங்கிகளையும் 200 வாஸ்கொறீன்களையும் விக்கிரமசிங்கனுடனிறக்கிவிட, அவர்கள் தமிழர்களுடன் சமர்செய்து அரணையும் அழித்துக் தமிழ்ப்படையின் தளபதியாகிய பிராண்கோ முதலியாரையும் 250 போர்வீரரையும் கொன்று, இரண்டு பிரங்கிகளையும் 300 துவக்குகளையும் கைப்பற்றினார்கள்.

கண்டிக்குள்
யில்
கொள்ளை

உடனே பறங்கிப்படை யெல்லாங் கரையி லிறங்கி அணிவகுத்துக் கடற்கரைமாரக்கமாய்ப் போய்ச், சந்தொமினிக் (St. Dominic) கென்னுங் கன்னியாஸ்திரிமடத்துக்கருகாமையிற் இரவுதங்கினார்கள். அவ்விடத்துக்கணிமையிலிருந்த சோனகரின் வர்த்தகசாலைகளைக் கண்டு, அவைகளுட் புகுந்து, 10000 கண்டி ரெல்லையும் 400 கண்டி அரிசியையும் வாரிக்கொண்டு போயினர்.

நல்லூரில்
யுத்தம்

ஒக்டோபர் மாதம் 28-க் தேதி காலை குருமார்கள் ஆசியுடன், பறங்கிப்படை நல்லூரை நோக்கி நடந்தது. அங்கும் அரண்மன்றின் பின்னால் நின்று தமிழ்ப்படை குண்டு, அம்பு, தீக்குண்டு, கவண்கல்லு முதலியவைகளைப் பறங்கிச்சேனைமேல் வருஷித்தது. பாணைபொறித்தகொடி பறங்கிப்படை முன்னணியிற் செல்ல, விக்கிரமசிங்கன், கையில் சுட்டியுடன், படையை உடத்திச் சென்று, வீராவேசத்துடன் தமிழ்ப்படை யுட்புகுந்தான். காலை பத்துமணிவரையும், இரு

கட்சியாரும் உருண்டும், புரண்டும், வெட்டியும், குத்தியும் சபராற்றி, சுற்றில் பறங்கிகளே செய்பேரிகை முழக்கினர் தமிழ்ப்படையின் சேனாதிபதியாகிய புவிராசபண்டாரத்தின் மருகன் காகு† என்பவன் வீராவேசத்துடன் பொருது, தன்னுயிரை யிழந்தது மன்றித், தனது விடையெழுதிய துவசத்தையும், சேனாதிட்டிய வெண்கேடயத்தையுமிழந்தான். அச்சமயம் பறங்கிப்படைமுன்னேறிச்செல்ல, வீரமாகாளியம்மன் கோயிலுக்கும் கந்தசுவாமிகோயிலுக்குமிடையில் அரசனுடைய மகா வீரர்களைக்கொண்ட அத்தப்பத்துப் படை‡ தங்கள் உயிரைவெறுத்துச் சத்துருக்களை எதிர்த்துப்பொருதினர். அக்கடும்போரிற் கலந்த தமிழரெல்லாரும் மாண்டனர். அவர்களை நடாத்திய “போகி” ஒருவரும் கந்தசுவாமிகோயிற் பூசகரும் மாண்டனர்.

காதலர்களை இழுத்தறுத்ததினால் அங்கவீனப்பட்ட எதிர்மன்னரும் போரிலே கடுங்காயப்பட்டும் வீழ்ந்த பெரியபின் சிங்கனக்து னாயின்மகனாகிய எதிர்மன்னசிங்ககுமாரனைச், சீமான் அபயங்கோ பிஞ்ஞன் (Simao Pinnao) என்னும் போர்த்துக்கேய தேதல் வீரன் தன்காலை யவன்மேலுன்றிக், கொல்லவிடாது தடுத்து, § அவனைப் பூர்த்தாடுவிடமொப்பித்தான். அவன் இராசகுமாரனுக்கு அபயங்கொடுத்துத், தர்னணிர்த்திருந்த பொற்சங்கலியை அவன் கழுத்திற் போட்டுப், பட்டுப்பீதாம்பரப்போர்வையால் முடி, இறகுகளினற் சோடிக்கப்பட்ட தொப்பியொன்றைச் சூசணணிந்து உபசரித்தான்.

† ‘காகு’, கொன்னையன் என்னும் அர்த்தத்தைக் கொண்ட போர்த்துக்கேய மொழி. (98ம் பக்கம் குறிப்பு பார்க்க).

‡ ‘அத்தப்பத்து’ வென்பது சிங்களச்சொல். அத்தப்பத்துப் படை அரசனின் மெய்காப்பாளர்களாகிய வீரர்களைக்கொண்டது.

§ இவ்விடயத்தைச் செதுக்கிக்காட்டியிருக்குங் கல்லொன்

புவிராசப—
ண்டாரத்
தின் சீரீ
சேதம்

பூர்த்தாடு கோயிலுள் மறைந்திருந்த அரசனைப் பிடிப்பித்துத் தன் சமூகத்திலே அவன் கிரைசைக் கொய்வித்து, அதை ஓர் ஈட்டியிற் குத்திப் பிரசித்தமான ஓரிடத்தில் கிறித்தவவுக்கும்படி கட்டளையிட்டான்.

அரசதுமாரர்
சிறைப்பட
டமை

படைவீரர் உடனே நகரியைச் சூறையாடத்தொடங்கினர். அளவிறந்த நிரவியங்களகப்பட்டன. அவற்றிலோர்பகுதியைப் பூர்த்தாடு கவர்ந்திருப்பானென அவன் அரசன் நம்புகற்கு இடமுண்டாயிற்று. இராசகுடும்பத்தினர் எல்லோரும் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர். வெட்டுண்டிறந்த அரசனின் வயதுசென்ற பட்டத்துத்தேவியும், ஐந்துகுமாரர்களும், இன்னொரு யௌவன மனைவியும், காகுவின் மனைவியும், இரு அரசதுமாரத்திற்களும், சங்கிலி குமாரனும், அவனுடன் இரணைப்பின்னையாய்ப்பிறந்த அவன் தம்பியும், குஞ்சி நயினரின் இருபுத்திரர்களும் சிறைப்பட்டாருட் சேர்ந்திருந்தனர்.

எதிர்மன்ன
சிங்கப்பா
ராசசேக
ரன்

பூர்த்தாடு உடனே ஊர் அதிகாரிகளை அழைப்பித்து, அவர்களுடன் ஆலோசித்து, அவர்கள் கோரியவண்ணம் எதிர்மன்னசெங்க குமாரனைப் பரராசசேகரன் என்னும் பட்டத்துடன், போர்த்துக்கேயரின் கீழ் அரசனயிருந்து அவருக்குத் திறையீந்து வரும்படி நியமித்தான். அதிகாரிகளும் பிரதானிகளும் அப்படியே நடப்பதாகச் சத்தியஞ் செய்து கொடுத்தார்கள். புவிராசபண்டாரம் அரசரிமையற்றவனென்றும் அதனால் பரராசசேகரன் என்னும் பட்டத்திற்குரியனல்லெனென்றுங் கருதியே, மீட்டுமப்பட்ட மிவனுக்களிக்கப்பட்டது.

ஹ இரத்தினபுரிச் சமன் தேவாலயென்னுங் கோயிற் சுவரிற் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

அப்பால் மீண்டுங் கலகம் விளைக்கக் கூடியவர் அன்னிய களென எண்ணப்பட்ட எண்ணூறு வடக்கருஞ் சிலசோனகருஞ் சிவசேகரஞ் செய்யப்பட்டார்கள். துறைகளிலிருந்த வள்ளங்களிலிரண்டு அரசனுடைய உபயோகத்திற்காக விடப்பட எஞ்சியவை அக்கினிக் கிழையாக்கப்பட்டன. நூறுபறங்கிவீரர்கள் மூன்று கப்பல்களுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கினர். அரசன் விருப்பின்படி கஸ்பார் ரொத்திரிகேஸ் (Gaspar Rodriguez) என்னுஞ் சிங்கள முதலி 200 லாஸ்கொ மீன்ஸ் உடன் அரண்மனையில் நிறுத்தப்பட்டான்.

இவ்வாறு வேண்டிய ஒழுங்குகள் செய்தபின் பூர்த்தாடு மன்னர்வழியாய்க் கோவைக்குப் பயணமானான்.

இப்பராசசேகரன் காலத்திற்குள் அரசகுடும்பத்தைச் சேர்ந்தோர் எழுவர் யாழ்ப்பாணத்திற் மரபு பலவிடங்களிலு மதிகாரிகளாக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு வேளாளருக்குரிய முகலிப்பட்டத்துடன், தம்மரபை நிலைநிறுத்தும் பொருட்டு, அவர் முன்னோர் வசித்தவிடமாகிய கலிங்கதேசத்து மடப்பளியென்னுமரின் பெயரினையே என்றும் கிளைவு கூர்கற்காக, மடப்பளியாரெனும் குலப்பட்டமுமிடப்பட்டது. இவர்களும் இவர்கள் வமிசத்தாரும் இராசமடப்பளியாரெனவும், குமாரமடப்பளியாரெனவும், அரச குடும்பத்தைச்சேராத பிற கலிங்கர் சங்க மடப்பளியாரெனவும், ஒல்லாந்தர்காலத்தில் பொருள் கொடுத்து மடப்பளியாரெனத் தோம்புகளில் எழுதப்பட்டவர்கள் சருகு (சில்லறை) மடப்பளியாரெனவு மழைக்கப்பட்டனர். இராச மடப்பளியார் வேளாளர் குடும்பங்களிற் சம்பந்தஞ்செய்தாலும், தங்கள் அரச விரத்தத்தை மறவாது மடப்பளி வமிசத்தை நிலைநிறுத்திச் சிறப்பித்து வரலாயினர்.

மடப்பனி
அதிகாரிகள்

அழகாண்மை வல்லமுதலி கள்ளியங்காட்டுக்
கும், (போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் நல்லூரும் அச
னுடன் சேர்க்கப்பட்டது).

திடவீரசிங்கமுதலி அச்சவேஸ்ககும்,
தனபாலசிங்கமுதலி மல்லாகத்துக்கும்,
வெற்றிவேலாயுதமுதலி சண்டிருப்பாய்க்கும்,
விஜயதெய்வேந்திரமுதலி அராலிக்கும்,
சந்திரசேகரமாப்பாணமுதலி உடுப்பிட்டிக்கும்,

இராயாத்தினமுதலி கச்சாய்க்கும் அதிகாரிக
ளாயினர். ஒல்லாந்தர் காலத்திலிருந்தவர்கள், முந்
திய அதிகாராலும் பாம்பரைப்படியே, அவ்வவ்வூர்
மடப்பமென்று தோம்புகளிற் குறிக்கப்பட்டிருந்
தென்றனர். இவ்வதிகாரிகள் ஏழுபேரும் பாசிருப
சிங்கத்தின் பிள்ளைகளோ, எல்லாரும் உடன்பிறந்த
சகோதரர்களோ, அன்றிவேறு அரசுமடங்களைச்
சேர்ந்தவர்களோ என்று நிச்சயிக்க ஆதாரங்கிடைக்க
வில்லை. அரசுமாரத்தியாகிய வேதவல்லியாரென்
னும் பெண் மாதகல் வேளாளனாகிய ஓர் அதிகாரி
யை மணந்ததாகவுங் கர்னபரம்பரை.

பறங்கியர்
ன் சேருத்த

அரசனுந் தனக்குச் செய்த நன்றியை மறவா
தவனாய், அங்கிருந்த பறங்கிகளுக்கு வேண்டிய சன்
மானம் செய்தும், தங்கள் மதத்தைப் பரப்புதற்
குக் குருமாருக்கு வேண்டிய உதவிகள் செய்தும்
வந்தபடியால், அரசன் தம் பக்கத்துணையெனச் செ
ருக்குற்றுப் பறங்கிகள் சிலர் அடாதன செய்தும்
குறும்புகள் செய்தும் வருவாராயினர். இதைக்
கண்ட அதிகாரிகள் மனம் புழுங்கி அரசனைக் குறை
கூறியும், அவன் கவனியாதிருக்கக்கண்டு, அவனைச்
சிங்காசனத்திலிருந்து விலக்கி, இராமேச்சுரத்திலிருந்த
அரசுமாரன் ஒருவனை அதிலிருத்த வழிதேடலா
யினர். அதற்குத் தஞ்சாவூர் அரசனுங் கண்டி

யரசனான விமலதர்மசூரியனும் உதவிபுரிவதாக
வுடனப்பட்டனர்.

கி. பி 1592-ல், இதையறிந்த மன்னார்க் கப்பித் ஊர்க்குழப்
தான், ஒரு சிறு படையை மனுவேல்தே அத்தாயிட் பழம், தஞ்
(Manoel de Attaide) என்பவனுடன் நல்லூருக் சாலூர்ப்ப
கனுப்பி விட்டுக், கடற்படையொன்றை விரைவில் டைத் தோ
ஆயத்தப்படுத்தினான். அத்தாயிட் நல்லூரைச் சேர்ந் ல்வியும்
தவுடன், ஊரிலுள்ள குழப்பத்தையறிந்து, அரசனைப்
பறங்கிகள் வசிக்க பறங்கித்தெருவில் மறைந்திருக்
கும்படிசெய்து, தஞ்சாவூர்ப்படை பன்னிரண்டு கப்
பங்களிற் புறப்பட்டு விட்டதெனக் கேள்விப்பட்ட
தால், மன்னார்க் கப்பித்தான் ஆயத்தம் பண்ணிய
கப்பல்களுடனும் படையுடனுஞ்சென்று, தஞ்சா
வூர்ப் படையைத் தலைமன்னாரிற் சந்தித்து, நானா
பக்கமுஞ் சிதறச்செய்து, அனைகரைக் கைதிக
ளாக்கி, யாழ்ப்பாணம் மீண்டு, அரசனை நல்லூர்
அரண்மனையில் வசிக்கச் செய்தான். பின்பு குழப்
பங்களும்மைதியுற்றன.

இவ்வெதிர்மன்னசிங்கப் பராசசேகரன் கி.பி. கைலாய
1591 தொடங்கி 1616-ம் ஆண்டுவரைக்கும் அரசு மாலை
சாண்டபடியால், இவன்காலத்திற்குள் கைலாயமலை
எழுதப்பட்டிருக்கவேண்டும். கனகசூரியன் காலத்
திற் கட்டப்பட்ட கோயிலைப்பற்றி நெடுங்காலத்திற்
குப் பின்னதாகிய இவன் காலத்திலே பாடப்பட்ட
படியால் கோயில்கட்டப்பட்டகாலச் சரிதவேறுபாடு
கள் அந்நூலிலிடம் பெறலாயின.

கண்டியரசனுக்குபகாரமாய், இப்பராசசேகரன் திரிபெண்ண
இந்தியாவிலிருந்து வருந் தமிழ்ப்படையை யோகிகள் ங்கொண்டு
உடுப்புடன் தந்தேசத்துக்கடாகப் போகவிடுகின்ற துறவிகளை
னென்று கேள்வியுற்ற பறங்கி அதிகாரிகள், அவனை அகற்றினது
அதுபற்றி யச்சுறுத்த, அவன் தான்அவ்வாறு செய்ய

வில்லையென்றும் யோகிகள் யாத்திரைக்காகச் சிவ னொளிபாதமலைக்குப் போகின்றார்கள் என்றும், எவ்வளவோ சொல்லியும், பறங்கிகள் மனத்திருந்தி யடையாதபடியால், குறித்த யோகிகளில் முந் தூறு பெயர்களைப் பராசசேகரன் முதலிமார்களை ஏவிப்பிடிப்பித்துப், பின்கட்டாய்க் கட்டிப், பறங்கி உத்தியோகஸ்தன் ஒருவன் முன்பாகக் காரைதீவிற றோணியேற்றி, வடகரைக்கனுப்பினான். யோகிகளும் அடாது செய்தவாசனைப் பழிமொழிகளால் சூளுரைத் துச் சென்றனர்.

பறங்கிக்
கையோகத்த
இன்னல்க
எழும்புமார்
சகையழும்

மன்னுரிலிருந்த போர்த்துக்கேய உத்தியோகத் தர் பணவாஞ்சையால் அரசனை இடைவிடாது நெருக் கிவந்தனர். திறையின் பொருட்டு யானைகள் கேட் டும், யானைகளீர்தபின் திறைகேட்டு மிவ்வாறு வருந் தினர். பறங்கிகுத்தியோகஸ்தர் இவ்வாறு இடுக்கண் செய்தாலும் பறங்கிக் கத்தோலிக்கருமார் இவ னுக்கு நண்பராயிருந்து அரண்மனைக்கருகிறதும் மகக் கோயில் கட்டுவதற்கு வேண்டிய நிலமும் பொரு ளும் பெற்றார்கள்.

பராசசேக
ரன் மரணம்

எதிர்மன்னசிங்கப் பராசசேகரன் கி. பி. 1616ல் இறக்குந் தருணத்தில், மூன்று வயசுச் சிறுகுழந்தை யாயிருந்த தன் ஒரே புத்திரனைத் தனது தமையன் முறையினான அரசகேசரியென்பானிடத் தொப்பு வித்துப், பிள்ளை வயதாகிவரும்வரை இராச்சியத்தை அவனையேபரிபாலிக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டு, போ ர்த்துக்கேயரின் சம்மதம்பெறும்பொருட்டுக் கோவை நகருக்கோர் தூதுமனுப்பினான். பறங்கித்தேசாதிபதி யின் உத்தரவு வருமுன் பராசசேகரன் மரிக்கவே, சங்கிலியென்னும் வேறோர் அரசகுமாரன், அரச கேசரியின் பதவியைத் தானடைய விரும்பி, ஒரு நாள் நண்பகலில் பெரிய மீகாப்பிள்ளை ஆராச்சி

யென்பவன் கால் வருடச் சயனித்திருந்த அரசகேச சங்கிலிஅர கியையும், ஆராச்சியையுங் கொல்லுவித்தான். உள் ளிருந்த கொலையாளர் அரண்மனைக் கதவுகளைத் திறந் துவிடச், சங்கிலிசுமாரானும் அவன் வீரர்களும் உள் றுழைந்து, அரண்மனையைக் கைப்பற்றி, அங்கிருந்த பைவேள சங்கிலியின் மைத்துனனும், புவிராசபண்டாரத்தின் வல் மகனுமாகிய விழுக்கு குமாரன் தவிர, அரசகுடும்பத் தைச் சேர்ந்த மற்றவர்களை யெல்லாம் வாளுக்கிடு யாக்கினர்.

இவற்றைக் கண்ட குடிகள் கோபங்கொண்டு, சின்ன மீகா சங்கிலியைத் தொலைத்து, அவன் மைத்துனனாகிய பிப்பிள்ளை விழுக்கு குமாரனை இளவலுக்குப் பரிபாலகனாகக் வழிதேடினர். மீகாப்பிள்ளை ஆராச்சியின் மகன் சின்ன மீகாப்பிள்ளை ஆராச்சி அரண்மனை வாயிலில் நின்று சங்கிலியை வைதூர் திட்டியுஞ் சமருக்கழைக்கச், சங் கிலி பயந்தவனுய் அரண்மனைக்குட் பதுங்கிக் கொண் டான். சின்ன மீகாப்பிள்ளை இராச குமாரத்திகள் சில ருடன் மன்னாருக்குப் போய்ப் போர்த்துக்கேயரைச் சரணடைந்து, அவர்களின் உதவியைக் காத்திருந் தான்.

கலகம் அடங்கியதென நினைத்துச் சங்கிலி யொரு கண்பிடுங்கித் தான் கோயிலுக்குப் போகப் புறப்படும் போது, 'புலி தலும், நஞ் யொன்றை அரண்மனையில் விட்டுப் போகலாமா' வெ துட்டலும் என்று, அவனது அந்தரங்க மந்திரியாகிய அமாக்கோன் முதலியார் குறிப்பிட்டுத் தூண்டவே, அவன் சிறுவ னின் பரிபாலகனாக்கச் சனங்கள் விரும்பிய தன் மைத் துனன் விழுக்கு குமாரனின் கண்களைப் பிடுங்குவித் தான். வேறொருநாள் பலமுதலிமாரையும் அதிகாரிகளை யும் விருந்திற்கென வழைத்து, அவர்களிற பலரைச் சதிசெய்து கொல்லுவித்தான்.

எதிர் மன்னசிங்கன் அனுப்பிய தூதுக்கு உத்த

கோவைத் தேசாதிபதியின் உத்தரவு
 ரவு, கி. பி. 1616 ம் வருடம் மே மாதம் 13 ந் தேதி கோவைத் தேசாதிபதியால் அனுப்பப்பட்டு, ஆகஸ்டு மாத முடிவில் மன்னாருக்கு வந்து சேர்ந்தது. அதில் இறந்த வரசன் விரும்பியபடி நடத்தவேண்டுமெனக் கூறப்பட்டிருந்தது. அதைப்பற்றி விசாரணை செய்து வேண்டியன செய்யும்பொருட்டு, மன்னரிலிருந்து சுவான் தே குமாஸ் சிறுங் (Joao de Cruz Girao, என்னும் போர்த்துக்கேயன் அனுப்பப்பட்டான். அவன் பல முதலிமார்களுயுஞ் சேர்த்து, இறந்து போன அரசனால் எழுதப்பட்ட மாணசாதனத்தைப் பற்றி விசாரித்த காலத்தில், சங்கிலி அவ்வாறாய பத்திரம் யாதொன்று மில்லையென மறுத்தான். பின்பு கோவைத் தேசாதிபதியின் நிபந்தனைப்படி தான் நடப்பதாகச் சங்கிலி பொப்புக்கொண்டபடியால், முதலிமார்கள் முகதாவில் அவனால் கைச்சாத்திடப்பட்ட சீட்டொன்றைப் பெற்றுச் சிறுங் மன்னார் சென்றான்.

சங்கிலிபரிபாலகனது
 தஞ்சாவூர் அரசன் உதவிவேண்டி யாழ்ப்பாணத் தூடாகப் பிரயாணஞ் செய்த சிங்கனச் சிற்றரசனொருவனைச் சங்கிலிபோகவிடாது தடுத்துத் திருப்பி விட்டதை யறிந்து, போர்த்துக்கேயர் மகிழ்ச்சி கொண்டு, அவனையே அரச சிறுவனுக்குப் பரிபாலகனாக நியமித்து, வேறு நிபந்தனைகளுடன், வடக்கரையும் யோகிகளையும் யாழ்ப்பாணத்திற் கூடாகப்போக விடாது தடுக்கவேண்டுமென்றுங் கேட்டுக் கொண்டனர்.

சங்கிலியின் அக்கிரமம்
 சங்கிலி செய்யும் அக்கிரமங்களையுந் தீர்ச்செயல்களையுந் சிக்கலாற்றாது தண்டிக்கவேண்டிய அவசியமிருந்தும், போர்த்துக்கேய அதிகாரிகள் காலவசதியினத்தை நோக்கி வாளாவிருந்தனர். இஃதிருக்க, பாலியவரசனைச் சில நாட்களாகக் காணாதிருந்தபடியாலுஞ்,

சங்கிலி தன் மருகனை யாசனாக்க நினைத்திருக்கின்றனெனக் கேள்விப்பட்டபடியாலும், யாழ்ப்பாண வாசிகளின் மனப்புழுக்கமோ அதிகரித்து வந்தது. அதிகாரிகளிலு மனேகர் சனங்கள் கட்சியைச் சார்ந்தனர். ஒரு நாள் பலர்திரண்டு ஆயுதபாணிகளாய் சனங்களின் அரண்மனைக்குச் சென்று சங்கிலியைக்கண்டு, அரச கோபாவேசம் குமாரனுக்குப் பரிபாலகனாகவிருக்க விரும்பினால், குமாரனைத் தங்களிட மொப்படைத்தல் வேண்டுமென்றும், அரசகேசரியையும் மறுகுமாரர்களையுங்கொன்ற கொலைப்பாதகர்களைத் தங்களிடங் கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றும், அவனிடமிருக்குந் தாசிப் பெண்ணையகற்றி அரச குடும்பத்துள் ஒரு பெண்ணை விவாகஞ் செய்யவேண்டுமென்றும், கோபாவேசத்துடன் கேட்டனர். அவர்கள் இருக்கும் நிலைக்குப் பயந்தவனாய்ச், சங்கிலி அரச குமாரனைச் சாளரத்தின் வழியாய்த் தூக்கிக்காட்டினான். சனங்கள் சாஷ்டாங்கமாய் விழுந்து பாலியவரசனை வணங்கினார்கள். சங்கிலி கொலைப்பாதகரைப் பிற்கதவால் ஓடிப்போகுமாறு அனுப்பிவிட்டான். அதையறிந்த சனங்கள் அமரக்கோ கோபாவேசத்துடன் அரண்மனைக் கதவையுடைத் துப்புருந்தனர். அங்கே லிபூக்கு குமாரன் கண்களை ஈனமுறச் செய்த அமரக்கோன் முதலியாரிருக்கக்கண்டு அவர்கழுத்திற் கயிறு பூட்டி அவரைத் தெருவிதிகளெங்கு மிழுத்துச் சென்று கொன்றனர்.

சனங்களுக்குஞ் சங்கிலிக்குமிடையேயுள்ள பகை சமாதானமையை அறிந்த மன்னார்க் கப்பித்தான் இருபகுதி அழிவு யாரையுந் சமாதானப்படுத்தி வரும்படி போர்த்துக்கேய அதிகாரி ஒருவனையனுப்பியுஞ் சித்தி எய்தின. சனங்கள் சமாதானத்தில் வெறுப்புற்று, ஆரவாரத்துடன் பொங்கி, ஆயுதபாணிகளாய்க், கறுவுடன் சங்கிலியைத்தேடி, அரண்மனையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

பெண்கள் சங்கிலி பயந்து ஊராத்துறையிற் குருமாருடைய தஞ்சைமன் கோயிலுட் புகுந்து சரணடைந்தான். இதற்கு முன்னனிடந் து னமே, அவன் குடும்பத்துப் பெண்கள் தஞ்சாவூர் ணை வேண்டி அரசன் துணையை வேண்டி, அவன்பாற் சென்று பறங்கிகள் தமக்குப் பலவித இன்னல்கள் புரிகின்றார்கள் எனவுரைத்து அழுகார்கள். அரசனுமிவர்களுக் குதலியாக ஒருபடையையீந்தான். வந்த படையுடன், வருணகுலத்தான் என்னுந் தலைவன் கீழ் வகுத்து வைத்திருந்த 5000 போர் வீரரையும் கொண்டு, சங்கிலி முதலிமார்களை எதிர்த்தான். அப்போரில் முதலிமார் தோல்வியுறக் கலகம் நின்று விட்டது.

போரித்துக் கேயரிப்படை யெடுப்பு சங்கிலி தஞ்சாவூர் அரசன்பாற்படையுதவிபெற்றது பறங்கிகளுக்குக் கொதிப்பை உண்டாக்கியது. அதனால் சங்கிலி கண்டியாசனாக்குதவி புரிகிறான் என்றும், அவன் மூன்று வருடங்களாகத் திறையிய வில்லை யென்றும், ஊராத்துறையிற் கடற்குறையாடுஞ் சோனகன் ஒருவனைத் தண்டிக்க வேண்டுமென்றுஞ் சாட்டுச்சொல்லிக், கொளும்பிலிருந்து பிலிப்தே ஒலிவேறா (Philip de Oliveira) என்னும் தளபதியின்கீழ் மூன்று போர்த்துக்கேய பட்டாளத்தையும், 500 சிங்களவர் கொண்ட ஒரு லாஸ்கொரின் படையையும், தேசாதிபதி உடனே அனுப்பினான். ஒலிவேறா கணமமார்க்கமாய் மன்னூர் வழியாற் சென்று, தண்ணீரின்மையால் பல கஷ்டங்களுக்குமாளாகிப், பூரகரியைச் சேர்ந்தான். தோணிகள் குறைவாயிருந்தமையால் அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணக்கரையை எட்டாநாட் சேர்ந்தான். சேர்ந்து, படையினர் தங்குதற்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டு, பின்பு திறையிறுக்கும்படி சங்கிலிக்குத் தூதனுப்பினான். சங்கிலிதிறை செலுத்துவதாகப் பலமுறைகளிற் கூறி ஒரு

முறை 5000 பர்தாங்கு கொடுப்பதாகவும், அதையும் ஒலிவேறா பூரகரிபோய்ச் சோமுன் அனுப்புவதாகவுஞ் சொல்லியனுப்பினான். இவையெல்லாம் பொய்யுரை ஒலிவேறா கள் எனவறிந்த ஒலிவேறா போர் நிகழ்த்தத் தொடங்கி, வண்ணார்பண்ணைப் பனங்கூடலில் தமிழ்ப் படையொன்று ஆயத்தமாயிருப்பதை யறிந்து, அங்கு சென்று அவர்களைத் தாக்கிப் புறங்காட்டச் செய்தான். சிறிது நேரத்திற்குள் வருணகுலத்தான் என்னுந் கரையாரத் தலைவன் பாரிய தமிழ்ப்படையுடன் வந்தெதிர்க்க, அவர்களையும் ஒலிவேறா சின்னா பின்னமாக்கி ஓடச்செய்தான். வெறுங்காலுடன் போர்புரிந்த பறங்கிப்படை போர்க்களத்திற் பரவியிருந்த முள்ளின் மேல் ஓடவியலாததால், போர்க்குடைந்தோடும் தமிழணைப் பிடித்துக் கைதிகளாக்க முடியவில்லை. தமிழர் காலிற் செருப்பணிற் திருந்தமை சங்கிலி ஒளியால் ஓடித்தப்பினர். சங்கிலியுந் தன்குடும்பத்தோடு தீதோடல் தப்பியோடித் தோணியேறிக் கோடிக்கரையைச் சேருமுன், ஒலிவேறா அனுப்பிய மூன்று மாக்கலங்கள் நடுக்கடலில் அவர்கள் ஏறிப்போன தோணியைப் பிடித்தன. பறங்கிக்கப்பல்களிலுள்ளோர் சங்கிலி எதிரிகளின் யிடமிருந்த 8000 பதக்கு நாணகங்களை அபகரித்துக் கொண்டதுமன்றி, லியூக்கு குமாரலும் அரசகுமாரத்திகளும் அணிந்திருந்த நகைகளைப்பிடுங்கிக் காதுகளையும் கிழித்துவிட்டனர். இவ்வனியாயத்தைக் கண்ணுற்ற சங்கிலி தன் காதணி முதலியவற்றைத்தானே கழற்றிக் கொடுத்தான். அப்பால் சங்கிலி குடும்பத்துடன் சிறைவைக்கப்பட்டான்.

சங்கிலியுமவன் குடும்பமும் கோவைக்கனுப்பப் பட்டுச் சங்கிலி சிாச்சேதஞ் செய்யப்பட்டனன். சிாச் சேதம் அவன் மனைவியும் கிறிஸ்தமத்தினளாகி ஒரு மடத் தீர்ப்பு திற் புகுந்தான்.

அரசுதம்ப
த்தோர் கி
ஸ்தவா
தல்

ஏழுவயதுப்பாலையிருந்த அரச சிறுவன் கிறீஸ் தகுருமார் மனையில் வளர்க்கப்பட்டான். அவன்தா யும் எதிர்மன்னசங்கப் பராசசேகரனின் வேறொரு தேவியும் கிறீஸ்தவர்களாகிப் போர்த்துக்கேய நாமங்க ளுடன் பிரென்சிஸ்கன்சபைக் கன்னியாஸ்திரி மட மொன்றில் வசித்தனர். அரசகுமாரன் சகோதரியா கிய இளங்குமாரத்திக்கு டோனா கத்தரினா தேசா (Dona Catharina de Sa) வென்னும் நாமமிடப்பட்டு ஞானஸ்நானமுங் கொடுக்கப்பட்டது. பிரெங்கோ முத லியாரின் குடும்பத்தாரும், தனப்புலியாராச்சியின் குடும்பமும், நவாலித் தலைமைக்காரனுங் கிறீஸ்தவா யினர்.

ஐந்தாம் அதிகாரம்.

போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலம்.

யாழ்ப்பாணத்தை 800 வருடங்களாக வா போர்த்துக் கேயர் ஆட் கையாண்ட ஆரிய சேகரவாச சந்ததியின் இறுதியரசன் கைதியாகவே, இனிமேல் அக்குடும்பத்தி லொருவனை சீதோடக் கம் யரசனாக நியமிப்பதற் பயனில்லை யெனக்கண்டு, போர்த்துக்கேய சேனாதிபதியாகிய பிலிப் தே ஒலி வேறு யாழ்ப்பாணத்திலே போர்த்துக்கேய தேசாதி பதியானான். தேசாதிபதியானாலும், அப்பதவிக்குக் குறைந்த கப்பித்தான் மேஜர் என்னும் பட்டத்து டன் கி. பி. 1620ல் அரசாட்சியைக் கைக்கொண் டான். ஆனால், தமிழர்களுடன் நடந்த போரோ முடியவில்லை. அவ்வருடத்திலேயே கரையாரத்தலை வன் மீட்டும் தஞ்சாவூர்ப் படையொன்றுடன் 'வெற் வருணதலத் திமாதா' ஆலயத்தின் முன்னும் நல்லூர்க்கந்தசுவாமி தான் எதிர் கோயிலின் முன்னும் இரண்டு நாட்களாகப் போர் ப்பு செய்தும், போர்த்துக்கேயர் குண்டுமாரிக்காற்றாது அநேக வீரர்களைப் பறிகொடுத்ததுமன்றித் தானும் மாண்டான்.

அப்பால் சின்னமீகாப்பிள்ளை ஆராச்சி இரு அரச மறுமுறை சகுமாரத்திகளையும் உடன்கொண்டு, தஞ்சாவூருக் புத்தமிழ்ப்ப குப் போய், அவர்களை அரசபாதுகாப்பில் வைத் டையின் வீ துத், தமிழ்ப் படையொன்றுடன் வந்து, தொண் ராவேசம் டமானாற்றிலிறங்கி, நல்லூரை முற்றுகையிட்டான். இவ்வெக்தனங்களைக் கேள்வியுற்ற கொளும்புப் போ

போர்த்துக் கேயதுணை ப்படைவ ரவு
பறங்கிப்ப டையிச் கோரூச் செயல்கள்

ர்த்துக்கேய தேசாதிபதி, லூயிஸ் தே தெயிக்சேரூ தே மச்சேடு (Luis de Teyxeyra de Machado) என் னுந் தளபதியுடன் ஒரு படையைப் கரைமார்க்கமாக ஒலிவேறுவுக்கு உபபலமாகும்படி அனுப்பிவைத் தான். தெயிக்சேரூவுடன் வந்தபடையிலுள்ள வன் கண்ணர், தாம் வரும் வழியிலே கண்ட ஆடவர்க ளின் மார்பைப் பிளந்தும், கையிலேந்திய குழவிக ளோடிருந்த பெண்களின் வயிற்றைக் கிழித்தும், பிள்ளைகளை அவ்வயிற்றுட்டிணித்தும், பாலருந்திய பிள்ளைகளை வாயாற் பால்ஒழுக வான்துனியிற் குத்தி உயரப்பிடித்தும், இன்னும் இயம்பமுடியாத பயங்கர மான நித்திரங்களைச் செய்துகொண்டுஞ் சென்றார்கள்.

பறங்கியர் வெற்றி

ஒலிவேறுவும் தெயிக்சேரூவுஞ் சேர்ந்து ஒரு குளத்தருகே பாளையமிட்டிருந்த தஞ்சைப்படையை யெதிர்த்து வெற்றிகொண்டனர். இதற்குமுன்னமே, யாழ்ப்பாணமக்கள் தங்களுக்கிம்முறை வெற்றிக டைக்குமென எண்ணி இந்தியாவிலிருந்த அரச குமாரனை யாசனாக்கவேண்டி ஒரு முதலியாரைய னுப்பி அவனை அழைப்பித்தனர். அவ்வாறே முதலி யாருஞ் சென்று இராமேச்சுரத்திலிருந்த அரசகுமா ரனுடனும் 800 மறவருடனும் யாழ்ப்பாணத்திலிறங்கி, நல்லூரிலுள்ள கோயிலொன்றிற்றங்கினார்கள். இதை யறிந்த ஒலிவேறு இரவிற்போய்க், கோயிற்கதவை அக்கினியிட்டெரித்து, உட்புகுந்தனன். உள்ளிருந்த மறவர் திகைப்புற்று அங்குமிங்குமாக ஓடத்தலைப் பட, எல்லோரும் ஒலிவேறு படையின் வாட்களுக் கிரையாயினர். கோயிலிலிருந்த அந்தணனொருவன் செய்த அவலக்குரலோசையால் அரசகுமாரனைக் கண்டு, அவனையும்பிராமணனையும் மாத்திரம் கொல் னாது கைதிகளாக்கினர். இவ்வரசகுமாரன் கொளும் புக்கனுப்பப்பட்டான். கி. பி. 1620ம் வருடம் ஏப்

பிரில் மாசத்திற்கு முன்னரே இச்சம்பவம் நடந்தது.

கி. பி. 1620ம் வருடம் நவம்பர் மாசத்தில், நாட்காங் கீகாப்பிள்ளை ஆரூச்சி புதுச்சேனையோடு மீண்டும் ழறைதமிழ் வந்தான். தமிழரை இறங்கவொட்டாது ஒலிவேறு ப்படைத் தோல்வி வுஞ் சிலவீரர்களும் கடலிலிறங்கித் தடுக்கையில், ஒலி வேறு தமிழர் ஈட்டியொன்றால் படுகாயமடைந்தான். உடனே இருபடைகளு மொன்றோடொன்று தாக் கிக் கைகலந்து கொடுஞ்சமர் நடத்தின. தமிழர் படை வெற்றியுறுமென வெண்ணிப் பறங்கிப் பெண்களெல் லாரும் பயந்து நடுக்குற்றுத் தங்கள் ஆலயத்துட் புகுந்து, தெய்வ உதளியைவேண்டிக் கூக்குரலிட்ட னர். ஈற்றில் பறங்கிகளே வெற்றியடைந்தனர்.

புறங்கொடுத்தோடிய தமிழ்ப்படை மீண்டும் நல்லூரிற் போர்க்கோலத்துடன் நிற்பதறிந்து, ஒலி வேறு தன்தேகத்தின் காயத்தாற் போகமுடியாது, ஒருபடையைமாத்திரமனுப்பினான். அப்படை சென்று குண்டுமாரி பொழிந்து தமிழரை மீட்டும் முதுகிட் டோடச் செய்தது. ஓடினவர்களில் அனேகரைப் பறங்கிகள் வெட்டிக் கலைகளை ஒலிவேறுவிடமெடுத் துக் காட்டினர். சிங்கள லாஸ்கொறின்படை கோப் பாய் புத்தூர்வரை தமிழரைத் தூத்திச்சென்று திர ளான குறைப்பொருள்களுடன் மீண்டது.

சில நாட்களுள் தஞ்சாவூர் காயக்கன் அனுப் ஐந்தாம் ழ பிய மற்றொரு படையும் தோல்வியுற்றுத் திரும் ழை தஞ்சை ப்படைத் தியது.

சனங்களின் அமைதியினத்தையும் தஞ்சாவூர் நாயக்கன் அடிக்கடி படையனுப்பும் வீரான்மையை யுங் கேள்வியுற்ற கொளும்புத் தேசாதிபதி, கலவங் என்னும் தளபதியை ஒருபடையுடன் ஒலிவேறுவுக்கு உபபலமாக அனுப்பினான். ஒலிவேறுவும் பட்டினத் துறையை விட்டு 1621ம் வருடம் பெப்ரவரி மாசம் பறங்கியர் ன் நல்லூர் இராசதானி

கந்தசுவா
மிகோயில்
அழிவு

2ம் தேதி நல்லூரைத் தனக்குறைவிடமாக்கினான். அவன் நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோயிலைத் தரைமட்டமாக்கி, யிருந்தவிடமூர் தெரியாமல் அத்திவாரத்தை யுங் கின்றுவிட்கான்.

ஆறம்முறை
தந்தைப்
பெரும்ப
டைவரவு

சின்னாட் செல்லுமுன் தஞ்சாவூர் நாயக்கவாசன் யாழ்ப்பாணத்தைத் தன்னாடாக்கித் தந்நாட்டுத்தமிழ் ரையுங் குடியேற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன், திரண்ட படையொன்றையுங் குடியேற விரும்பிய சனங்களை யு மனுப்பினான். அக்குடியினரும் தங்கள் குடும்பங்களோடும், பூனை நாய் கிளி முதலியவற்றோடும் வந்தனர். அதைக்கேள்வியுற்ற கலவங் தளபதியும் படையும் பருத்தித்துறையிற் காவலிருக்கத், தமிழ்ப் படை வேறொரு துறையிலிறங்கி நல்லூருக்கு வழி யிடித்தனர். இச்சம்பவத்தை ஒற்றர் மூலமறிந்த கலவங், இரவு முழுதும் நடந்து அதிகாலையிற் புத்தூ ரில் தமிழ்ப்படையைச் சந்தித்தான். தங்களைத்தாக்க வந்த போர்த்துக்கேயப் படையின் ஆரவாரத்தைத் தமிழ்ப்படை கண்டு குதிரைகளிலேறி, ஆயுதங்க ளைக் கைக்கொள்ளுமுன், பறங்கிகள் அவர்கள்மேல் விழுந்து, நாணபக்கங்களிலு மோடச்செய்து பல தமிழ் வீரர்களின் தலைகளைக்கொய்தனர். அச்சமயம் தங்கள் சேனாபதியின் தலை வீழ்தலைக்கண்ட தமிழ்ப் படைகள் வெருவிப் பின்னிட்டனர். குடியேறும் பொருட்டு வந்த சனங்களும், படைசேர்த்துக்கொ ண்டு வந்த ஒரு முதலியாரின் மனைவிமக்களும் கைதி களாக அகப்பட்டதோடு, குதிரைகளுமளவிறந்த ஆயு தங்களும் பறங்கியர்கைப்பட்டன.

பறங்கியர்
சாட்சி நிலை
ப்படல்

இத்துடன் தஞ்சாவூர்ப் படை யெடுப்பு நின்று விட, யாழ்ப்பாணநாடு அமைதியுற்றாலும் சிலவருடங் களாக நடந்த சண்டைகள் காரணமாய்ப் பாழடைந்த நாடே பறங்கியர் அரசாட்சிக்குட்பட்டது. அநேக

வாயிர வருடங்களாகச் சுயவாசாயிருந்த யாழ்ப்பா ணநாடு இத்துடன் அந்நியராட்சிக்கடிமையாயிற்று.

கி. பி. 1620ல் தொடங்கிய போர்த்துக்கேய தனியாசாட்சியில், முதற்றேசாதிபதியான பிலிப் கே ஒலிவேறு நல்லூரை உறைவிடமாக்கியவுடன், முன் கூறியபடி நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோயிலை யிடித்து, சுமார் ஆயுட அழிவு அக்கோயிற் கற்களைக்கொண்டு கோட்டையும் வீடுகளும் கட்டினான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சைவ வைணவ ஆலயங்கள் எல்லாவற்றையும் தரைமட்டமாக விடிப்பித்தான். இதையறிந்த கோயில்தீகாரிகளும் அரசுசகர்களும் தத்தம் கோயில் விக்கிரகங்களைக் கிணறுகளிலுங் குளங்களிலும் போட்டு மறைத்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்திலன்றித் தமக்கெட்டிய மற்றும் பிறவிடங்களிலெல்லாம் உள்ள புத்த சைவ ஆலயங் கள் எல்லாவற்றையும் சமையம் வாய்த்துழி வாய்ச் சூழி பறங்கிகள் இடித்து நாசமாக்கி விட்டனர்.

கி. பி. 1552ல், நாடோறும் இரண்டாயிரஞ் சிற் பிகள் வேலைசெய்தாலும் இருபது வருடங்களிற்கு னும் முடித்தற்கரியதும், கருங்கற் நிருப்பணியை யுடையதும், சீத்தாவக்கை பென்னுமிடத்திருந்தது பெறெண்டி மான 'பெறண்டி' (வைரவ ஆண்டி) † கோயிலையும், கோயில்

† 'பெறெண்டி' என்னும் பெயர் 'பாவநிலிர்ந்தி' யென் னுங்கருத்தைக்கொண்ட 'பெறண்ட' (berenda) வென்னுஞ் சிங்கள மொழியினின்றும் பிறந்ததெனச் சிலர் கூறுவர். சீதா வக்கை (Sitawaka) யரசனான முதலாம் இராசசிங்கன் அ னேக புத்த பிக்குகளை வதைசெய்து, புத்த மதத்துக்கும் புத் தர்களுக்கும் இன்னல் புரிந்துவந்தான். தான் செய்தது குற்ற மெனவும் பாவமெனவும் உணர்ந்தபின், புத்த குருமாரை ய ழைத்துத் தான் அதற்கு என்ன பிராயச்சித்தஞ் செய்யலா மெனக்கேட்க, அவர்கள், செய்தபாவத்தின் பலனையனுபவிப் பதே யொழிய, அதற்குப் பிராயச்சித்தமில்லையெனக் கூறிவிட் டனர். சைவப் பிராமணரோ சிவப்பிரதிட்டை செய்தால் அப்

முன்விதிகாரம் 1575ல், அளவற்ற திரவியத்தையுடைய முன்னீச்சாச் சிவாயத்தையும், 1588ல், தெய்வந் துறைத்திருமா ஸ்கோயில் பொன்மயமான செம்பினால் வேய்த் சிகரங்களையும் ஆயிரம் விக்கிரகங்களைக் கொண்டதுமான விஷ்ணு ஆலயத்தையும், 1622ல், திருக்கோணமலைச் சுவாமி மலையிலிருந்த அதிவிசித்திர வலங்காரமான கோணேசர் கோயிலையும், பறங்கிகள் இடித்துப் பொடிபடுத்தி யதுமன்றி, அவ்வக்கோயில்களிலுள்ள பெருந்திரவியங்களையுஞ் சூறையாடினர். ஆனால் கதிர்காமம் என்ற தலத்தில் மாதந்திரம் இவர்கள் எண்ணம் முற்றுப்பெற வில்லை. அளவற்ற பொருள்களை அபகரிக்கலாமென்ற பேராசையுடன், பறங்கிகள் கதிர்காமஞ் சென்று, ஒவ்வொரு கப்புருளையாக இருவரைத் துணைக்கொண்டு, மலையடிவாரங்களும், குன்றுகளும், அடவிகளும் அலைந்து திரிந்தும், நேர்வழிகண்டு தாமெண்ணியவிடஞ் செல்லமுடியாத ஏமாறித்தத்தனிப்பதையுன்னிச் சீற்றங்கொண்டு, முறையே கப்புருள்களிருவரையுங் கொன்று, கோயில் அகப்படாமலுக்கு வருந்தி, ஈற்றில் அதுவோர் பசாசின் சேட்டையெனத் துணிந்து திரும்பினர். போகும் வழியில் அம்பாந்தோட்டையிலிருந்து கண்டியாசனுக்கு உப்புப்பொதிகள் சுமந்து சென்ற ஆயிரம் பொதிமாடுகள் அவர்கள் நல்லதிஷ்டமாக வகப்பட்டன.

இவ்விதமான கொடுந்தொழில்களைச் செய்வதற்கு, அவர்களது சமயாபிமானமும், வைராக்கியமும், மறுசமயத்தவரது வழிபாட்டுக் குரியகோயில் பாவம் ஒழியுமென வறுதிகூற, அதன் நிமித்தமாக அவ்வரசன் அப்பாரியகோயிலைக் கட்டினான். பாவநிலித்திக்காகக்கட்டப்பட்டபடியால் அக்கோயிலைப் 'பெற்றெண்டிகோயில்' என அழைத்தார்களென ஐதீகமுண்டு. இதனைச் சரித்திர வாசிரியராகிய டக்ற்றர் பவுல் பீரிஸ் அவர்கள், சிவன் கொண்ட பிக்ஷாடன வயிரவழிகூர்த்தமாய் இருக்கலாமென அனுமானித்து, 'வயிரவஜ்ஜண்டி' கோயிலென்றனர்.

கள் தம்மதவிரோதமென்ற நம்பிக்கையுமே, காணங்களாயவாச்சுனைத் தூண்டிவிட்டனவெனினும், பொருள் அபகரிக்கும் பேராசையே முக்கிய காரணமென்பது மறுக்கொணு உண்மை.

திருக்கோணமலைக் கோணேசர் கோயிலுக்கு 1000 அமுணம்† நெல் விளைநிலங்கள் தம்பலகாமத்திலுங் கந்தளாயிலு மிருந்தன. அக்காணிகளில் வருடம் இருமுறை நெல் விளைந்தது. பறங்கிப்பட்டாளம் திருக்கோணமலைக்கு வந்ததன்பின் பதினைந்து இருபது கமக்காரர்களுக்குமேல் அவ்வூர்களில் இருக்கவில்லை. மற்றக்குடிசனங்கள் பறங்கியரின் கொடுமைக்காற்றாது அஞ்சிக் கொட்டியாரத்துக்கும் அயலூர்களுக்குங் குடிபோனார்கள்.

ஒலிவேறு, போர்த்துக்கேயர் கைக்கொண்ட கத்தோலிக்க கிறீஸ்து மதமே மெய்ச்சமயமென்றும், மற்றைச் சமயங்களெல்லாம் பசாசுவணக்கமுடையனவென்ற பிடிவாதமும் உள்ளவனாகையால், யாழ்ப்பாணவாசிகள் எல்லாரும் அச்சமயத்தையே கைக்கொள்ள வேண்டுமென்று பிரசித்தஞ்செய்தான். அதுனால் கிறீஸ்து சமயம் முன்னினுமதிகமாகப் பரவியது. யாழ்ப்பாணம் பறங்கிகள் கைப்பட்டிரண்டு வருடங்களுக்குள், 20 அரசுகுடும்பத்தினரும், 150 பிராமணரும், மூன்று முதலியாரும், இருவன்னியரும், 60 பெயர்களைக் கொண்ட அவர்கள் சுற்றத்தினரும், 400 கரையாரும், 9 புட்டங்கட்டிகளும் பிறருஞ் சேர்ந்த 52,000 பேர் பிறுஞ்சிஸ்கன் சபையாரால் மாதந்திரம் கிறீஸ்தவர்களாக்கப் பட்டனரென்று, கைரோஸ் என்னும் போர்த்துக்கேய சரித் திரவாசிரியர் கூறுகின்றார். எப்படியாயினும், ஒல்

† சிக்கன நாடுகளில் ஒரு அமுணம் 10 பறை கொண்டது. அளவுகள் ஊருக்கூர் வித்தியாசம்.

லாந்தர் வருகைக்குமுன், யாழ்ப்பாணச் சனங்கள் எல்லாரும் பெயரளவிலாகுதல் கிறிஸ்தவர்களாகிவிட்டனர் என்று கூறலாம்.

மதவேடம்

எவருக்குங் கிறிஸ்துமதம் அனுட்டிக்காலன்றி அநிகராத் தலைமை உத்தியோகங்கள் கிடையா. ஆகையால் அன்றுதொட்டு, யாழ்ப்பாண வாசிகள் கபட சிந்தையும், பொய்த்தோற்ற நடபடியும் பழகிவந்தனர். பலவந்தமாகத் தாங்கள் சமயத்தைப் பரப்ப வில்லைபென்று காட்டுவதற்குக், குருமார் மூலம் பறங்கியர் சனங்களுக்குப் போதிப்பித்து வந்தாலும், கிறிஸ்துசமயத்தைத் தழுவுவது பறங்கியருக்குப் பெரு விருப்பமென வறிந்த சனங்கள், குருமாரின் போதனைகளை நம்புவது போலக்காட்டித் தாமே கிறிஸ்தவர்களாகின்றோம் என நடித்து, வீரையில் ஞானஸ்நானம் பெற்றுக்கொள்ளவு முடன்படுவாராயினர். சைவமதவணக்கம் செய்யப்படாதென்றும், பூசை வீரதம் அனுட்டிக்கப்படாதென்றும், பூசை முதலியன அனுட்டிப்பவர்கள் தண்டிக்கப் படுவார்களென்றுங் கட்டளை பிறப்பித்ததுமன்றி, ஒற்றர்களை வைத்தும் ஆராயப்பட்டது. ஆனால் அந்தாங்கமாகத் தங்கள்

வழக்கக் காணம்

தெய்வங்களை வழிபடுவதையும் சைவ ஆசாரங்களைப்பற்றி சனங்கள் கைவிட்டாரல்லர். தங்கள் தங்கள் வீட்டுச் சார்களிலும், வளவுகளிலும், மரத்தடியிலும் ஒவ்வோர் அடையாளங்களை வைத்து வழிபட்டு வந்தனர். விரதகாலத்தில் சாப்பிட்ட இலைகளைக் கூலாக எதிலும், வேலிகளிலும், மறைவாக ஒளித்துச் சொருகிவந்தனர். இவைகளும் வழிபாடும் ஆங்காங்கு வழக்கமாய் நிலைப்பட்டன. ஒவ்வொருவருஞ் சிலுவையடையாள மணியவேண்டுமென்றுங் கட்டளைபிறந்தது. உலோகங்களாற் செய்யப்பட்ட சிலுவைகளை அணிவதற்குச் சனங்கள் நாணித், தங்கள் தலைப்பாகைகளைச் சிலுவைரூபமாகக் கட்டிவந்தனர்.

மதச்சின்னங்கள்

கண்டியாசனாகிய செனிவிறத், ஊவாப்பகுதிக்குப் பிரதிராஜாவாகவிருந்த தன் மகனுக்குக் கத்தறியை வாசகுமாரத்தியை மணம்முடித்து வைக்கும்படி கேட்டு, அப்படிச் செய்தால் தான் 40,000 பதக்குப் போர்த்துக்கேயருக்குக் கொடுப்பதாக, ஒருகத்தோலிக்குக் குறுமுலமாகப் பறங்கியருக்குத் தூதனுப்பினான். இம் மணம் நடைபெறின், கண்டியாசன் யாழ்ப்பாண வரசைக் கைப்பற்ற உரிமையுடையவனுய் விடுவனென வஞ்சிப் பறங்கிகள் மறுத்தனர்.

பின், அரசுமும்பத்தாரை யாழ்ப்பாணத்தில் வசிக்க விடுவது அபாயத்திற்குக் காரணமாகும் என்று பயந்து, பறங்கியர் அவர்களைக் கொளும்புக்கனுப்பி விட்டார்கள். இவர்கள் தந்திரோபாயத்தையறிந்த கண்டியாசன் தஞ்சாவூர் நாயக்கவாசனுக்குத் தூதனுப்பி, அங்கே மீகாப்பிள்ளை ஆராச்சியினால் விடப்பட்டிருந்த விரு அரசகுமாரத்திகளைக் கொணர்வித்து, தன்மக்களிருவருக்கும் மணஞ்செய்து வைத்தான்.

பறங்கி அரசாட்சி உத்தியோகத்தருக்குள் தலைமை வகித்த கப்பித்தான் மேஜருக்கு வருடமொன்றுக்குச் சம்பளம் 300 மில்லீஸ் டீ (milreis) ஆதும். அவனுக்கு 80 லாஸ்கதின்சும், 4 ஆராச்சிமாரும் மெய்காப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். லாஸ்கதின் ஒவ்வொருவனுக்கு ஒவ்வொரு செருபிழும், 4 ஆராச்சி ஒவ்வொருவனுக்கு இவ்விண்ணு செருபிழும் ஒரு மாதத்துக்குச் சம்பளம். அவர்களைவிட, ஆளொன்

† ஒரு 'பதக்கு' 5 லாதிம் கொண்டது. 93ம் பக்கம் குறிப்பைப் பார்க்க.

‡ ஒரு 'மில்லீஸ்' 1000 நீஸுக்குச்சரி. 93ம் பக்கம் குறிப்பைப் பார்க்க.

§ ஒரு 'செருபிழ' 5 லாதிம் அல்லது 5 பொற்பணங் கொண்டது. 93ம் பக்கம் குறிப்பைப் பார்க்க.

அரசுமும்பத்தாரைத் தானைக் கொளும்புக்கனுப்பத் தல்

பறங்கி உத்தியோகத்த சம்பளம்

கப்பித்தான் மேஜர்

றுக்கு 3 செரூபிம் சம்பளம் ஏற்றமுள்ள ஒரு கணக் கப்பிள்ளையும், ஒரு துவிபாஷிகளும், ஒவ்வொரு செரூபிம் சம்பளமுள்ள 2 கேடயக்காரரும், 3 தவிவடிப் போரும், 5 சேவகருமுண்டு.

பாக்றர்

இரண்டாவது உத்தியோகஸ்தன் பாக்றர் (Factor) எனப்படுவான். அவனுக்குச் சம்பளம் 120 மில்றீஸ் (milreis) ஆகும். 148 செரூபிம், 2 லாறீம், 40 றீஸ் சம்பளம் பெறும் எஸ்கிறீவன் (Escrivão) என்னுங் காரிய தரிசி அவனுக்கு உண்டு. பாக்றரே பணிகாரியும், கணக்குப் பரிசோதகனும், முடிப்பக்கத்து நியாய தூர்தரனுமாயிருந்தான். அவனுடைய கந்தோரிலே அரசாட்சிக்குரிய எல்லா ரிபந்தனைகளும் பதியப் பட்டன. அவனே முதல் நீதிபதியாயும், கப்பித் தான் மேஜருடைய கருமங்களைப் பரிசீலனை செய் யுஞ் சுதந்தரமுடையவையுமிருந்தான்.

ஒளவிதார்

மூன்றாவது உத்தியோகத்தன் ஒளவிதார் (Overdor) எனப்படும் நீதிபதியாகும். அவனுக்குச் சம்பளம் 100 மில்றீஸ் ஆகும். நீதிபதியால் கோட்டில் அறவி டும் தண்டப்பணமெல்லாம் பாக்றரிடஞ் செலுத்தி டவேண்டும்.

தலைமைக் காரர்

தமிழரசர்காலத்திற் போலவே 'அதிகாரம்' என் னுந்தலைமைக்காரர் பறங்கியர் காலத்திலும் நியமிக்கப் பட்டிருந்தாலும், வரியறவிடும் முக்கிய தலைமைக் காரர், இறைசுவர் (Recebedor) என்றும், அவர்க ளுக்குக் கீழுள்ளவர்கள் 'தலையாரிகள்' அல்லது 'மேயோரால், (Mayoral) என்றும் அழைக்கப்பட்டார்கள். உத்தியோகங்களெல்லாம் உயர்ந்த சாதித்தலை வர்களுக்கே கொடுக்கப்பட்டன. தமிழரசர் காலத்தில் கப்பற்படைக்கு அதிபதிகளாயிருந்த கரையார்த்தலை வருக்கும், வேளாளருக்கு உதவியதுபோல் முதலி யார்ப்பட்டமுங் கண்ணியமான உத்தியோகங்களுந்

கொடுக்கப்பட்டன. அவர்களுள்ளும், முக்குவர் திமிலர்களுள்ளும், கிராமத்தலைவர் பட்டங்கட்டி களென்றழைக்கப்பட்டனர். மேல்சாதியாயுள்ளோர் அடிமைகளுக்கும் கீழ்சாதியினர் என்றெண்ணப்பட் டவர்க்கும் செய்துவந்த அக்கிரமங்களோ மிகப்பல.

ஒரு தலையாரிக்கு ஆண்சந்ததியிருந்து அவ்வுத் தலையாரி தியோகத்துக்கு மகன் வரவேண்டுமேயானால் அத் தந்தையாருதல், மகனுதல் அரசபண்டாரத்துக்கு 60 சக்கரங் கொடுத்து, உத்தியோகச் சீட்டுப் பெற வேண்டும். ஆண்சந்ததியில்லாததலையாரி, தனக்குப்பிரி யமான ஒருவனைத் தனக்குப்பின் தலையாரியாக்க வேண்டுமேயானால், அவன் 60 சக்கரமும், அவனுக் குப்பின் அவனால் நியமிக்கப்படுபவன் 60 சக்கரமு மாக பண்டாரத்துக்குச் செலுத்த வேண்டும். இவ் வழக்கம் தமிழரசர் காலத்துவக்கம் வழங்கிவந்தது போலவே, பறங்கியர்காலத்திலும் வழங்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணக்கோட்டை கட்டுவதில் அனேகர் கோட்டை ஊழியஞ் செய்தனர். முருகைக்கற்கள் கடல் மார்க்க கட்டுதல் மாகக் கொண்டுவரப்பட்டன. அக்கற்களை யேற்றிச் செல்லுந் தோணிகளுடன் காவலாகப் போகும் அதி காரத்துக்கு மாசம் 13 பணம் சம்பளம். தலைமை யான மேசனுக்கு நாளொன்றுக்கு ஒரு பணமும், அவனுக்குக் கீழ் வேலை செய்யும் 4 மேசன்மார் ஒவ்வொ ருவருக்கும் 1 பண விதமுஞ் சம்பளம். கோட்டை வேலை வருடத்தில் 9 மாசம் நடந்தது. அதில் வேலை செய்யும் ஊழியக்காரர்களின் சாப்பாட்டுக்காக வரு டம் 170 கண்டி[†] சாமி கொள்ளப்பட்டது. அவ் வேலையை மேற்பார்வை செய்யும் ஓவசியர்கள் பண் டாரப்பிள்ளைகளெனப்பட்டார்கள்.

[†] ஒரு 'சக்கரம்' 2 பொற்பணம் கொண்டது. 93ம் பக்கம் குறிப்பைப் பார்க்க.

[†] ஒரு கண்டி 500 ரூபத்தல் கொண்டது.

பட்டாளங்
கள்.

யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்குள் 150 பறங்கி வீரரைக் கொண்ட 3 பட்டாளங்களும், ஊராத்துறையில் ஒரு பட்டாளமும் இருந்தன. கலியாணம் முடியாத பட்டாள வீரனுக்கு மாசம் 12 பணமும் குடும்பிக்கு இருபங்குஞ் சாப்பாட்டுச் செலவுக்காகக் கொடுக்கப் பட்டன. அவசியமானகாலங்களுக்குத் தேவையான உணவுப் பொருள்கள் வேண்டியமட்டும் சேகரித்துக் கோட்டைக்குள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. நெல் அறுப்புக்காலத்தில் ஒருகண்டி 6 செறுபிமுக்குக் கூடாமல் 300 கண்டி அரிசியும் நெல்லும் விலைக்குப் பெற்றுப் பத்தாயங்களில் ‡ சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. வருடமுடிவில் எஞ்சியிருக்கும் அரிசியும் நெல்லும் விற்கப்பட்டுப் புதுநெல்லும் அரிசியும் கொள்ளப் படும். ஊராத்துறையில் 50 கண்டி அரிசி வைக்கப் பட்டிருந்தன.

கத்தோலிக்
கச்சபை
கள்.

கத்தோலிக்க சமயத்தில் மூன்று சபைகளுக்குச் சேர்ந்த குருமார்கள் மார்க்க ஊழியஞ் செய்து வந்தனர். போர்த்துக்கேயத் தனி யாசாட்சிக்கு முன்னர் பிரான்சிஸ்கன் சபையார் கரைப் பட்டினங்களிலும், கி. பி. 1622ல் வந்த யேசு சபையார் உள் நாடுகளிலும், டொமினிக்கன் சபையார் யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்திலும் சமய சேவை செய்து வந்தனர். மூன்று சபைகளுக்குஞ் சேர்ந்த குருமார்களுக்கும் அரசாட்சியாரால் வேதனங் கொடுக்கப்பட்டது. வருடாவருடம் அதன் நிமித்தம் 4214 செறுபிம் செலவு கணக்குக் காட்டப்பட்டு வந்தன.

கண்ணுடிப்
பாதிரியார்.

பிரான்சிஸ்கன் சபைக்குச் சேர்ந்த கண்ணுடிப் பாதிரியார் என்றழைக்கப்பட்ட பேதுரு தேவெற்றன்சோர் (Friar Pedro de Betancor) என்னுஞ்சுவாமி, கி. பி. 1602ல் ஊராத்துறையில் ஒரு சிறிய கோயில்

‡ பத்தாயம் என்பது நெற்கூடை: சிங்களச் சொல்.

கட்டினார். அதன் பின், 1614ல் நல்லூர் அரசன் தாமிரசாசனஞ் செய்து உதவிய காணியில், கல்லினூற் பெரிதாக வொரு கோயில் கட்டப்பட்டது. அக்கண்ணுடிப் பாதிரியார், அவ்வருடத்திலே, யாழ்ப்பாணச் சீதாரியில், வெற்றிமாதா கோயிலைக் கட்டுவதற்குச் சிறந்த இடமெனத் தான் நினைத்தவிடத்தில், முஸ்லீம்களின் பள்ளிவாசல் இருப்பதைக் கண்டு, அதை அழித்தற்கு அஞ்சாது நெருப்பு வைப்பித்தனர். அதைக் கண்டு முஸ்லீம்கள் முறையிட்டபோது, அரசன் அவர்களுக்கு நயமொழி கூறி, இப்போது சோனககெரு வெனச் சொல்லப்படு மிடத்திற் காணியொன்றைக் கொடுத்து, அதில் அவர்கள் பள்ளிவாசலைக் கட்டும்படி ஏனினான்.

பிரான்சிஸ்கன் சபையார் கி. பி. 1621 க்கும் பிரான்சிஸ்கன் சபைக் கோயில் கள். 1623க்கு மிடையில் வெற்றிமாதா கோயிலையும் (பிறகாலத்தி லிக்கோயில் அற்புதமாதா கோயிலென்றழைக்கப்பட்டது), கொளும்புத்துறையிற் சஞ்சுவான் கோயிலையும் (பின்பு இக்கோயில் சுண்டிக்குளியிற் கட்டப்பட்டது), மாணிப்பாயிலும், சாவகச்சேரியிலும், கோப்பாயிற் றமிழரசர் கோட்டைக்குள்ளும், பருத்தித்துறையிலும், புத்தூரிலும், கட்டைவேலியிலும், வேலணையிலும், அல்லைப்பிட்டியிலும் வன்னி நாட்டிற் பணங்காமத்திலும், இள்வாலையிலும் கோயில்களைக் கட்டினார்கள். இக்கோயில்கள் 1627ம் வருடப் புயலுக்குப் பின் கல்லினூல் உறுதியாகக் கட்டப் பட்டன. மன்னூரிலும் ஐந்து கோயில்கள் இருந்தன. அவைகளிற் கரையாருக்குச் சேர்ந்த சந்தோமையென்னுங் கோயிலில் இரண்டு லட்சம் பதக்குப் பெறக் கூடிய முத்தாபரண மொன்றிருந்தது. ஒல்லந்தர் மன்னாருக்கு வந்தால் அது குறையாடப்படு மெனப் பபந்து கோவைக்கனுப்பத், தென்னிந்தியாவில் அறனைக்கும் மறவரால் பறிக்கப்பட்டது.

யேசு சபை
க் கோயில்
கள்.

யேசு சபையார் முதன் முதல் காரைதீவில் ஒரு கோயில் உண்டாக்கின பின், வட்டுக்கோட்டை, சங்காணை, பண்டத்தரிப்பு, தெல்லிப்பளை, மயிலிட்டி, அச்சவேலி, புலோப்பளை, சுண்டிக்குளம், முகமாலை, தம்பகாமம் ஆகிய பத்தூர்களிலும் பத்துக்கோயில்கள் கட்டினார்கள். இவைகளிற் பல 1627ல் அடித்த புயலினாலும், 1629ல் கண்டியாசன் படை வைத்த தீயினாலும் அழிந்து போனபடியால், மறுபடி அவைகளைக் கல்லினால் கட்டிய காலத்தில், மல்லாகத்திலும் ஒரு புதுக் கோயிலைக் கல்லினால் கட்டினார்கள். இக் கோயில்களெல்லாம் 1644க்கு முன் கல்லினால் கட்டி முடிந்தன. கிளாலியிலும் முகமாலைக்குருவின் அனுசரணையில் ஒரு சிறு கோயிலிருந்தது. அக்கோயிலிற் பறங்கிகள் காலத்திலேயே பல அற்புதங்கள் நடந்த தெனவும், அநேகர் அவ்விடத்துக்கு யாத்திரை போனார்களென்றும் யேசு சபைக் குருமார் எழுதியிருக்கின்றனர். 1644ல் யேசு சபையைச் சேர்ந்த கிறிஸ்தவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் 32,287 பெயரெனவும், வன்னியில் 1000 பெயரெனவுங் கணக்கிடப்பட்டது.

கிறிஸ்த ஆ
லய அமைப்
பு

பறங்கியர் சைவாலயங்களைப் பாழாக்கிய பின், பெரும்பாலும், அக்கோயில்களிருந்த விடங்களிலேயே தங்கள் கோயில்களைக் கட்டினர். சாவகச் சேரி வாரிவன ஈஸ்வரன் கோயிலும், மானிப்பாய் மருதடி விராயகர் கோயிலும் இருந்த விடங்களிலே தான் பறங்கியரின் கோயில்கள் கட்டப்பட்ட தென்பதற்குப் பல சான்றுகளுள். பிற்காலத்தில் மருதடி விராயகர் ஆலயத்தைப் புதுக்கி கட்டியபோது, திருச்சன்னிதானம் மேற்கு நோக்கிய வாயிலாகக் கட்டப்பட்டது. பல் தேயஸ் பா திரியார் இலங்கையைப்பற்றி எழுதிய நூலில் கொடுத்திருக்கும் படத்தில், மருதமரம் மேற்கு வாயிலைக்

கொண்ட கிறிஸ்தகோயிலுக்கு முன்னே நிற்பதைக் காணலாம். கோப்பாயில் தமிழாசருடைய அரண்மனையை யிடித்து, அவ்விடத்திற் கிறிஸ்த கோயில் கட்டப்பட்டது. இப்போது தெல்லிப்பளையிலுள்ள அமரிக்கன் மிஷன் ஆலயம் பழைய பறங்கியர் கோயிலைத் திருத்திப் புதுக்கு விக்கப்பட்டதாகும். புத்தூரி லுள்ள கோயிலும் புராதன புத்த கோயிலை யிடித்துப் பறங்கியர் கட்டிய ஆலயமே. அங்கிருந்தெடுக்கப்பட்ட புத்த விக்கிரகம் இப்போது யாழ்ப்பாண வெஸ்லியன் மிஷன் பாத்திரியார் வளவில் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றது. நல்லூரிலும், யமுனாநிக் கருகே விளங்குங் கிறிஸ்த கோயிலிருக்குமிடம் ஒலி வேறவினால் இடிக்கப்பட்ட புராதன கந்தசுவாமி கோயில் கட்டப்பட்டிருந்த விடமே. சங்காணை, அச்சவேலி, வரணி யென்னுங் கிராமங்களிலுள்ள பழைய கிறிஸ்த கோயில்கள் இன்றும் அழிந்த நிலையிலிருப்பதைக் காணலாம்.

இந்தியாவின் கத்தோலிக்க சமயம், பெரும்பாலும், கீழ்சாதிபார் என்று எண்ணப்பட்ட சனங்களிடையே பரவியதாகையால், தத்துவபோத சுவாமிகள் என்றும், வீரமாமுனிவர் என்றும் (Robert de Nobilis and Father Beschi) இருரோம தேசத்துக் குருமார் மதுரைக்கு வந்து, ரோமதேசப் பிராமணரெனச் சொல்லி, முப்புரி நூலணிந்து, வேட்டி உடுத்து, மிதியடியில் நடந்து, மர்மிச உணவை நீக்கித், தமிழ் இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கற்றுத்தேறி, தமிழ்ப் புலவர்களாகிக் கிறிஸ்த நூல்களைத் தமிழில் எழுதி, கிறிஸ்தமத நூற் பெயர்களுக்கு அம்மொழிப் பெயர்களைத் திரித்துத் தமிழ்ப் பெயர்கள் வைத்துத், தங்கள் நல்லொழுக்கமான நடையாலும், வைராக்கிய நெறியாலும், அநேக உயர்ந்த சாதிச் சைவ நன்மக்களைக் கிறிஸ்தவாக்கினர். வீரமா

முனிவ ரியற்றிய தேம்பாவணி என்னும் நூல் தமிழ்ச் செய்யுணடையில் இலக்கியச் செறிவு பொதிந்த நூல்களில் ஒன்றாயிருக்கின்றது. இவ்விராமுனிவர் தமிழ் எழுத்துக்களிலும் சில மாறுதல்கள் செய்தனர். உயிர் மெய் யெழுத்துக்களில் ஈகார, ஏகார, ஓகார உயிர் மெய் யெழுத்துக்களுக்கு வேறுபாடுகள் காணச் சூழியமைத்தவ ரிவரே. தத்துவ ஞான போதகர் சில காலமாக யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்தாரென ஓர் ஐதீக முண்டு. இவரைக் கத்திய ரூபத் தமிழுக்குப் பிதா வென்று சொல்வதுமுண்டு. தத்துவஞான போதகர் 1650லும் வீரமாமுனிவர் 1742 லும் இறந்தனர். இக்காலத்தில் ஆங்கிலத்தைப் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்து, அதன் மூலமாகச் சமயத்தைப் போதித்துக் கிறீஸ்தவராக்கச் செய்யும் முயற்சிகளைப் பார்க்கினும், அக்காலத்தில் கிறீஸ்து சமயவிருத்தி நோக்கி வந்த மேலைத் தேச வாசிகள் தமிழைக் கற்று, அதன் சுவையை யறிந்து, அப்பாஷையிலேயே சமய போதனை செய்த யுத்தி பாராட்டற் பாலதே.

சந்தைகள்

இப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெறுஞ் சந்தைகள், பறங்கிகள் காலத்திலே ஆலய சேவைக்குச் செல்லும் சனங்கள் கோயில்களுக்குக் கணிமையில் பண்ட மாற்றுச் செய்த விடங்களிலேயே, பெரும்பாலும் நடைபெறுகின்றன. சாவகச்சேரியில் பறங்கிகள் கோயிலத்திவாரத்தை இன்றுஞ் சந்தையின் மேற்குப் பக்கத்திற் காணலாம். அந்நிலயமே புராதன வாரிவன ஈச்சான் கோயில் இருந்த இடம் என்றும் அறியலாம். அக்கோயில் மூலலிங்கத்தின் ஆயுடை யார் இன்றும் பாதிரியார் வீட்டிற் கிடக்கின்றது.

பள்ளிக்கூடங்கள்.

கோயில்களுக்குக் கணித்தாய்ப் பறங்கிகள் பள்ளிக்கூடங்களையுங் கட்டினர். இவைகள் பெரும்பாலும் சமய பாடங்களைக் கற்பிப்பதற்கே அமைக்கப்பட்டன. உயர்ந்த சமய அறிவுபெற வேண்டியவர்கள்

யாழ்ப்பாணச் சீதாரியிற் கற்கவும், அதனினும் மேலாகப் பெறப் போர்த்துக்கேய பாஷையிற் கற்போர்கொளும்புக்கும் கோவைக்கும் அனுப்பப்படவும் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது.

பறங்கிகள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டையுந் தீவு கோயிற் பற்றுக்களையும் 32 கோயிற் பற்றுக்களாகப் பிரித்துப், பற்றுக்கள். பற்றுக்கொரு கோயிலாக அமைத்தனர். அதனால் அப்பிரிவுகள் கோயிற் பற்று என்னும் பெயருடன் இன்றும் வழங்கி வருகின்றன. அவைகளாவன:-

வலிகாமத்தில்,

நல்லூர், சுண்டிக்குளி, வண்ணார்பண்ணை, மாணிப்பாய், சங்காணை, பண்டத்தரிப்பு, வட்டுக்கோட்டை, உடுவில், மல்லாகம், தெல்லிப்பளை, மயிலிட்டி, அச்சவேலி, புத்தூர், கோப்பாய், எனப்பதினான்கும்,

வடமராட்சியில்,

உடுப்பிட்டி, கட்டைவேலி, பருத்தித்துறை என மூன்றும்,

தென்மராட்சியில்,

நாவற்குளி, சாவகச்சேரி, கச்சாய், வாணி, எழுதுமட்டுவாள் என ஐந்தும், பச்சிலைப்பள்ளியில்,

முகமலை, புலோப்பளை, தம்பகாமம், முள்ளிப் பற்று என நான்கும்,

தீவுபற்றில்,

காரைதீவு, ஊராத்துறை, வேலளை, அல்லைப் பிட்டி, புங்குடுதீவு, நயினாதீவு, என ஆறுமாக முப்பத்திரண்டு கோயிற் பற்றுக்களாம்.

வன்னிநாட்டில்,

பூநகரி, பல்லவராமன்கட்டு, பெருங்களி, மாந்தை, நானாட்டான், அரிப்பு, என ஆறு கோயிற் பற்றுக்களும்,

மன்னூரில்,

சீதாரி, தோட்டவெளி, கரிசல், எருக்கலம்பிட்டி, சம்பேதுரு, பேசாலை, தலைமன்னூர் என ஏழு கோயிற் பற்றுக்களுமுளவாயின.

இவை பொவ்வொன்றிலும் ஒவ்வொரு கோயிலிருந்தது மன்றித், தனிக் கோயில்களும் மாகையப்பிட்டி, தொண்டைமானாறு முதலிய இடங்களிலிருந்தன.

வேளாண்மை அருகல்

பறங்கிகளோடு நெடுங் காலமாகச் செய்த யுத்தத்தினால் காணிகள் செய்கையற்று, வேளாண்மை கைவிடப்பட்டு, ஊர் பாழாய் விட்டது. பறங்கிகளும் வேளாண்மைத் தொழிலை விருத்தி செய்ய வேண்டிய முயற்சிகள் செய்தால்லர். வைஞரியும் பேதிநோயும் பல முறைகளில் தோன்றி நாட்டின் வளனை யழித்தன.

முஸ்லீம்களேத் தொலைத்தல்.

கி. பி. 1626ல் இலங்கைத் தேசாதிபதியா யிருந்த கொன்ஸ்தாந்தினோ தே சா தே நோரென்னா (Constantino de Sa de Noronha) என்பவன் போர்த்துக்கல் தேசத்தரசன் கட்டளைப்படி, தங்கள் வியாபாரத்துக் கிடையூறு யிருந்தார்களென் றெண்ணப்பட்ட முஸ்லீம்கள் எல்லாரையும், தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட ஊர்களிலிருந்துத் தூத்தி விட்டான். அதனால் அவர்கள் கும்பல் கும்பலாய்ப் போய்க் கண்டியாசனைச் சாணடைந்தார்கள். அவனும் அப்படி வந்தவர்களில் 4000 பேர் கொண்டசனத்தொகையை மட்டக்களப்பிலிருத்தி, எஞ்சினோரைத் தன் தேசத்திற் பல கிராமங்களிலும் வசிக்கச் செய்தான். மத்திய மாகாணத்திற் பலமுஸ்லீம்க் கிராமங்கள் சிதறி யிருப்பதற்குக் காரணமிதுவே.

மட்டக்களப்புக்கோட்டை

கி. பி. 1626ல் கண்டியாசன் அனுமதி கொண்டு, பறங்கியர் மட்டக்களப்பில் ஒரு கோட்டையைக் கட்டினார்கள்.

கி. பி. 1627ம் வருடம் பெப்ரவரி மாதம் 22உ வெள்ளப் பெரும் புயல் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்தில் விசியது. பிரவாகம் சண்டமாருதத்தின் உரத்தால் கடல் பொங்கிக், கரை கடந்தோடிக் கரைப்பட்டினங்களுட் புகுந்து பிரவாகித்தது மன்றிப், பல வீடுகளையும் கோயில்களையும் வீழ்த்திச் சனங்களுக்கு உயிர்ச்சேதமுஞ் செய்தது. யாழ்ப்பாணச் சீகாரியிலும் ஊராத்துறையிலுஞ் சனங்கள் கிறீஸ்த கோயில்களுட் புகுந்து திகிலடைந்திருந்தனர்.

கி. பி. 1627ம் வருடம் மார்ச்சு மீ 22உ பிலிப் ஒலிவேறு தே ஒலிவேறு 53ம் வயசில் மரிக்க, அவன் சரீரம் மாணம் அற்புத மாதா கோயிற் படிகளுக்குநே அடக்கஞ் செய்யப்பட்டது. அவனுக்குப் பின் லாங்கோட் தே செயிக்ஸாஸ் காபிரேரா (Lancrote de Seyxas Cabrera) என்பவன் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கப்பித்தான் மேஜர் ஆனான்.

கி. பி. 1628ல் கொன்ஸ்தாந்தினோ தே சா வாகி தேசாவிய கொளும்புத் தேசாதிபதி மாத்துறை வழியாய் மட்டக்களப்புக்குத் திருக்கோணமலைக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் ஏகி, அங்குள்ள கருமங்களை ஒழுங்கு செய்து, திருக்கோணமலையையும் மட்டக்களப்பையும் யாழ்ப்பாணக் கப்பித்தானுக்குக் கீழாக்கித் திருப்பினான்.

கண்டியாசனான செனறத் என்பவன் லியூக்கு கண்டியாசன் குமாரன் மகளாகிய யாழ்ப்பாண அரச குமாரத்தியைச் சீயாழ்ப்பணத்தின் மகனுக்கு யாழ்ப்பாணவாசரிமை உடையதென நினைத்து, 1629ம் ஆண்டு தனக்கும் பறங்கிகளுக்கும் யுத்தம் நடந்த காலத்தில், தனது முதலி மார்களிலொருவனாகிய அத்தப்பத்து முதலியாரைப் 10,000 வீரரைக்கொண்ட படையுடன், யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடிக்கும்படியனுப்பினான். அவ்வாறு சிங்களப்படை வரும்வழியில் பச்சிலைப்பள்ளிக் கோயிலை

யிடித்து அங்கிருந்த விரு குருமாரைக் கொன்றுவிட்டு, யாழ்ப்பாணம்வந்து பல கோயில்களைத் தீக்கிரையாக்கி, யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்கு முன் நின்று 13 நாள் வரை கலகஞ் செய்தனர். துணைவலிக் குறைவை எண்ணிப் பறங்கிகள் கோட்டைக்குள் நுளைந்து பதுங்கியிருந்தனர். கண்டியாசன் படையனுப்பிய செய்தியை அறிந்த கொன்ஸ்தாந்தினோ தே சா, கொளும்பிலிருந்து 7000 லாஸ்கொநீன்சம் 700 பறங்கிகளுங் கொண்டபடைக்கு மாத்துறை திஸ்ஸா வைபாகிய தொமிங்கு கர்வல்லோ சாங் (Domingos Carvallo Cao) என்பவனைத் தளபதியாக்கி யாழ்ப்பாணப்படைக்கு உபபலமாக வனுப்பினான். அவல் யாழ்ப்பாணக்கரையி லிறங்கியவுடனே கோட்டைக் கப்பித்தானுக்கு அறிவித்துக், கப்பித்தான் வந்து சேருமுன் சிங்களப் படையைத்தாக்கி, அவர்களைச் சின்னூபின்னமாக முறியவடித்து, முதலியாரையும் படையீரருட் பலரையும் கைதிகளாக்கினான். சிறைப் பட்டோருட் சிலர் குரூமாய்க் கொல்லப்பட்டனர். எஞ்சியவர்கள் அடிமைகளாக விற்கப்பட்டார்கள்.

‘துப்பாசி’
யென்னுந்
சொற்பிற
ப்பு

பறங்கிகளுக்குஞ் சுதேசிகளுக்கும் பிறந்தபிள்ளைகள் ‘துப்பாசி’ டெனப்பட்டனர். இருபாஷைகளில் ஒன்றை மற்றொன்றுக்கும் உத்தியோகத்தரைத் ‘துப்பாசி’ என்று சிங்களத்தில் இன்றும் வழங்குவருவது நோக்கத்தக்கது. பிற்காலத்தில் இத்துப்பாசிகள் தம்பிது அடித்தல், செருப்பு சப்பாத்துத்தைத்தல் முதலிய தொழில்களைக் கைக்கொண்டனர்.

வரிகள்

தமிழாசர் காலத்தில் அறவிடப்பட்ட வரிகளையே பறங்கிகளும், பெரும்பாலும், அறவிட்டு வந்தார்கள். காணிவரி, தமிழாசர் காலத்தில், எவ்விதமாக அறவிடப் பட்டதெனத் தெரியவில்லை. பறங்கியரே முதன் முதல் காணித் தோம்பு எழுதினார்கள். கி. பி. 1623ல்,

காணிவரி
காணித்
தோம்பு

ஒலிவேறுவின் கட்டளைப்படி, காணித் தோம்பு பனை ஓலையில் எழுதப்பட்டது. அக்காலத்தில், அத்தொழிலை வகுத்த உத்தியோகத்தரின் கவனக் குறைவால், பதிவு பூரணமானதாயிருக்கவில்லை. கி. பி. 1645ல், கோவைக்குப் பிரதிகாவலனாக நியமிக்கப்பட்ட தொம் பிலிப்மஸ்க றிஞ்ஞா (Dom Philipe Mascarenhas) யாழ்ப்பாணத் தைத் தரிசித்த பொழுது, திருத்தமான தோம்பு ஒன்று எழுதப்பட்டது. ஊர் ஊராகப் பிரித்து, அவ்வவ்வூர் களிலுள்ள காணிகளின் பெயரும், பரப்பும்; உடைய வன் பெயரும், அரசிறை வரியும், சாதிகளும், அச்சா திகள் பிரதானிகளுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளும்; அரசினருக்குச் செய்ய வேண்டிய ஊழியமும், செலுத்த வேண்டிய வரிகளும் விவரமாக எழுதப்பட்டன. இப்புதுத் தோம்பின்பின் யாழ்ப்பாண வா சிறை வருமானம் அதிகரித்த படியினால், அது யாழ்ப்பாணப் பட்டாளத்தின் செலவுக்குங்கண்டு, மேலும் இலங்கைப் படைகளுக்குஞ் செலவழிக்கக் கூடியதாக, 45,000 செரூபிம் மிகுந்து வந்தன.

துறை வரி நிலையம் அலுப்பாந்தி† யெனப்பட்டது. துறைமுகத் தீக்காலத்தும் அச்சொல்லே உபயோகிக்கப் படுகின்ற தீவை நது. அரசாட்சி பாக்றரே (Factor) துறைமுகத் தலை வராயுமிருந்தனர். அவருடைய காரியதரிசியே அலுப்பாந்திக் கடமைகள் பார்த்து வந்தனர். அவ்வேலைக்குச் சம்பளம் இல்லை. வேறு ஊதியமுண்டு. எல்லர் ஏற்றுமதி இறக்குமதிச் சாமான்களுக்கும், மதிக்கப்பட்ட விலையில் நூற்றுக்கு ஏழு (7%) வீதம் தீர்வை நியமிக்கப்பட்டது. நாகபட்டினத்திலும், கொளும்பியும், மன்னாரிலுந் தீர்வை கட்டிய சாமான்களுக்கு யாழ்ப்பாணத் துறைகளில் தீர்வை யில்லை. அரசாட்சி

† ‘அலுப்பாந்தி’ யென்பது ‘அல்பாந்திகா’ (Alfandiga) என்னும் போர்த்துகேய சொல்லின் சிதைவு; அதுவும் அரசிச் சொல்லே.

யாரிடங் குத்தகை யெடுத்துச் சேர்க்கப்பட்ட சாய வேருக்கும் புகையிலைக்கும் 4% வீதமே அறவிடப்பட்டது. பாக்குக்கு 11% வீதம் அறவிட வேண்டுமென்று கட்டளை யிருந்தாலும், அவணத்துக்கு † ஒரு லாறும் வீதமாக அறவிடப்பட்டது. ஆனால் மாஸ்கறிஞ் ஞா தோம்பு எழுதுவித்த போது, பிற பொருள்களுக்குப் போல 7% வீதமாக இதற்கு மாக்கப் பட்டது. மிளகு அதிகமாய்க் கண்டி. அரசனுடைய ஊர்களிலிருந்து வந்ததால் 10% வீதமும், யானைகளுக்கு 7½% வீதமும் அறவிடப்பட்டன. யானைகளுக்கு ½% வீதங் கூட்டியது உத்தியோகத்தர் வேதனத்துக்காகவே. அரிசிக்கும் நெல்லுக்குந் தாகுவரி அறவிடப்படியால், துறைமுகத் தீர்வை யில்லை. போர்த்துக்கல் தேசத்திலிருந்து வந்த பழங்களுக்குங் குடி வகைக்கும் 1% வீதமே அறவிடப்பட்டது. துறைமுகத் தீர்வையுஞ் சில காலங்களில் குத்தகையாக விற்கப்பட்டது. குத்தகைகாரன் அதற்குரிய அரசு கட்டளைப் படியே அறவிட வேண்டுமென விதியிருந்தது.

குத்தகை சீலைவரி, தாகு, புகையிலைவரி, சாயவேர் வரி, சாராயவரி, ஊடுபோக்குகளின் ‡ ஆயவரி முதலியன குத்தகையாக விற்கப்பட்டன.

துணிவர் தமிழாசர் காலத்திற் போலவே அரசாட்சி முத்திரை யில்லாத துணிகள் விற்கப்பட மாட்டா. முத்திரை குத்துவதற்கும் ஒரு வரி அறவிடப்பட்டது. அது சப்பா (Chappa) வெணப்பட்டது. பழங்காலத்திற் போலவே 3 சேலைக்கும், 4 கச்சுக்கும், 100 தலைக் கட்டுவேஞ்சிக்கும் முறையே வரி ஒவ்வொரு பணம் துணி நெய்கிறவன் ஒவ்வொருவனும் குத்தகை காரன் டத்திற் பெயர் பதிய வேண்டுமெனவும், பிரசித்த

† ஒரு அவணம் 24,000 பாக்கு கொண்டது.

‡ ஊடுபோக் கென்பது நீர் நிலைவழி.

மான விடத்தில் விற்க வேண்டுமெனவும், அப்படி விற்கப்படுந் துணிகள் குத்தகை காரனால் முத்திரை குத்தப் பட வேண்டுமெனவும், வண்ணாருஞ் சாயக்காரரும் முத்திரையில்லாத துணிகளை வெளுக்கவாகுதல், சாயம்போடவாகுதல் கூடாதெனவும் கட்டளையிருந்தது. அக்காலத்தில் முத்திரைகுத்துமிடம் பெரிய கடைநிலையமாகும்.

தாகுவரி எல்லாக்கடைகளிலுஞ் சந்தைகளிலும், த1துவரி சாப்பாட்டுப் பொருள்கள்மேல் அறவிடப்பட்டது. தமிழாசர் காலத்திலும்படியே நடந்தது. எச்சம யக்காரனாயிருந்தாலும் கப்பலிற் கொண்டு வருஞ் சாமான்களுக்கு 'அரியாதனை' யென்னும் வரியாகிய 3 பணங் கட்டவேண்டும். பெரியகடையிலாகுதல் சந்தைகளிலாகுதல் ஒருபண நெல்லுக்கு ஒருபிடி நெல்லு தாகுவரியாகக் கொடுக்கவேண்டும்; விற்ப வனுமப்படியே. முத்திரைகுத்தாத மாக்கால் பாவிக் கப்படாது. ஐரோப்பியனாகுதல் சுதேசியாகுதல் வீட்டில் மாக்கால் (கொத்து) வைத்திருக்கப்படாது.

கொளும்புத்துறையிலே, பூநகரிக்குப் போய் கொளும்பு வருபவர்களும், மீன்பிடிக்காரரும், மீன்பிடிக்கப் போகும் துறைமுகம் ஒவ்வொருதோணியும் தலைக்கொவ்வொரு பெரிய வரி காசு † வீதம் வரிகொடுக்கவேண்டும். நெல்லு, அரிசி, முதலிய தானியங்களானால் ஒவ்வொரு சுமைக்கு ஒருமாக்கால் கொடுக்கவேண்டும். அலுப் பார்தியில் நாட்டுவியாபாரத்துக்கெனப் பதியப்பட்டு வரிகொடுத்த துணிகளுக்கு இங்கேவரியில்லை.

பச்சிலைப்பள்ளியிலுள்ள ஊடுபோக்குகளிலும் ஊடுபோக் வரி அறவிடப்பட்டது. வியாபாரிகள், முத்திரை குத்தப்பட்ட துணிகளில், ஒருகச்சுக்குக் காற் பண

† 15 பெரிய காசு கொண்டது ஒரு பணம். 93ம் பக்கக் குறிப்பைப்பார்க்க.

மும், 25 நிறப்புடைவைகளுக்கு அரைப் பணமும், 75 வெள்ளைத் தலைக்கட்டுலேஞ்சிகளுக்கு ஒருபணமும், மறுசாமான்களுக்கு 8% வீதமும் கொடுக்க வேண்டும். வன்னியிலிருந்து வருஞ்சாமான்களுக்குப் பஞ்செனின் ஒருமாட்டுப் பொதிக்கு $\frac{1}{4}$ பணமும், வாகனின் 6 மாட்டுப் பொதிகளுக்கு ஒரு பணமும் வரி. தமிழாசர் காலத்தில், வன்னிக்குக் கமஞ்செய்யப் போகிறவர்கள் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு கமத்துக்குப் பத்துலாச்சமும், அதற்குமேற்பட்ட கமங்களுக்குப் பரப்பின்படி பத்துக்குமேலும் இருபதுவரையும் நெல்லு கொடுக்கவேண்டும். பிற்காலத்தில் அக்கமங்களில் அநேகம் பறங்கிகளுக்கு வரியின்றிக் கொடுபட்டபடியால், இவ்வூடுபோக்குகளில் வரி அறவிடுவது பிரயாசமாயிருந்தது. ஆகையால், ஒலிவேறுவுக்குப் பின்வந்த கப்பித்தான் மேஜர், ஊடுபோக்குகளால் நெல்லுக் கொண்டுவருபவர்கள் ஆராயினும், நான்கு மாட்டுப்பொதிகளுக்கு ஒருபணம் வரி இறுக்கவேண்டுமென சியமித்தான்.

புகையிலை
வரி

புகையிலை வரியுங் குத்தகையாய் விற்கப்பட்டது. குத்தகைகாரனைத் தவிர ஒருவரும் புகையிலை விற்கப்படாதெனவும், பிறதேசங்களிலிருந்து புகையிலை வியாபாரத்துக்கு வருவிக்கப்பட்டால் அதைக் குத்தகைகாரனுக்கேவிற்ப்போடவேண்டுமெனவும், அவனுடைய உத்தரவுச்சீட்டு இல்லாமல் எவரும் புகையிலை வைத்திருக்கப்படாதெனவும், வேளாளரும் பாதேசிகளும் தங்கள் உபயோகத்துக்கு மாத்திரம் வேண்டிய புகையிலை வைத்திருப்பதெயொழியச் சந்தையில் விற்கப்படாதெனவும், களவாகக் கொண்டுவரப்பட்டால் குத்தகைகாரன் அதைப்பற்றிப் பாக்கறருக்கு அறிவிக்கவேண்டுமெனவும் கட்டளையிருந்தது.

வேர்குத்தும் ஊழியக்காரர் சாயவேர்களினுற் சாயவே தொழிலில் இருக்குங்காலத்தில் வேறவேலைக்கு அழைக்கப்படமாட்டார்கள். குத்தகைகாரனே அவர்களின் தலைவரிப்பணத்தையுங் கட்டவேண்டும். அவர்கள் அதிகாரத்துக்குச் செய்யவேண்டிய ஊழியம் குத்தகை காரனுக்குச் செய்யவேண்டும். குத்தகைகாரன் சாயவேரைப் பிறதேசத்திற்கு ஏற்றுமதிசெய்தால் 4% வீதம் அலுப்பார்திவரி கொடுக்கவேண்டும்.

பறங்கியாசினர் கடலிலேபிடிக்கப்படும் மீன்க மீன்வரி எல்ல நாலிலொன்றை வரியாக அறவிட்டனர். அவ்வரியை அறவிடுவதற்கு உத்தியோகரும் நியமிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் வரியறவிடுவதோடமையாது, மீன்பிடிக்காரரைப் பாதுகாத்தும், அவர்கள் இடையூறுகளைத்தீர்த்தும், மீன்பிடிக்கவேண்டிய காலங்களை யு மிடங்களையுங் குறித்துக் காட்டியும் வந்தனர்.

தமிழாசர் காலத்தில், அதிகாரிகள் அரசவேத அதிகாரிவரினம் பெறுது 'அதிகாரிவரி'ப் பணத்தினால் ஊழியம் பெற்றனர். அதிகாரிகளின் சீவனத்திற்கு வேண்டிய பொருள்கள் குடிகளால் கொடுக்கப்பட்டன. பறங்கிகள், அவ்வாறு கொடுப்பது அதிகமானகொடுமைகளுக்கிடமெனக் கண்டு, பணவரியாக்கினர். வேளாளருஞ், சாண்டாரும் (சாணர்), தனக்காரருமே அவ்வரியை யிறுக்கக் கடமைப் பட்டனர். அச்சாதி யாருக்குள்ளே தலைமைக்கார உத்தியோகங்கள் கொடுபட்டபடியாற் போலும், அதிகாரிவரி அவர்கள்மாதிரம் இறுக்கவேண்டியிருந்தது. பின், தலைமைக்கார உத்தியோகம்பெற்ற மடப்பளி, அகம்படிமுதலிய மேல்சாதியாளர், தமிழாசர் காலத்துக்குப் பின்வந்தோரானபடியால், அவ்வரியிறுக்குங் கடமை அவர்களுக்கிருக்கவில்லை. இந்தியாவிலிருந்துவந்து குடியேறிய இடையர், கள்ளர், மறவர் முதலிய பிற

மேல்சாதியாளர் பாதேசிகளெனத் தோம்பிலே பதியப்பட்டனர். ஒல்லாந்தர் தோம்பிலும் அவ்வாறே பதியப்பட்டிருக்கின்றது. அவர்களுங் காலகதியில் வேளாளரிடத்திற் சம்பந்தஞ் செய்து வேளாளராக மாறிவிட்டனர். பாதேசிகளெனத் தோம்பிற் பதியப்பட்டிருந்த காலத்தில் அவர்கள் தேசவழமைச் சட்டத்துக் குட்பட்டவல்லர்.

மறானை

மாணவரி மறானை யெனப்பட்டது. உரிமைக் காரரில்லாது ஒருவனிறந்தால் அவனுடைய சொத்து முடிக்குரியதாகிவிடும். ஆனால் காணிகளின் அரைவிலை கட்டினால் அக்காணிகள் இறந்தவனுடைய இனத்தவனுக்குக் கொடுக்கப்படும். அக்காலத்துவக்கம் அவனும் அவன் உரிமைக்காரரும் குடிமைக் ளாகவே எண்ணப்படுவார்கள். உரிமைக்காரரில்லாதிறந்தவனுடைய காணியும் அவன் மனைவியுடைய சேதன்காணியும் வெவ்வேறுகக் கணிக்கப்பட்டன. சேதனம் உரிமைவழியைச் சேரும். இம் மறானைவரி அறவிடுவதற்கு அதற்கென ஒருபுத்தகம் எழுதப்பட்டுவந்தது. உரிமைக்காரரில்லாதிறந்தவர்களின் பெயர்களை இறைசுவர் அரசாட்சியாருக்கு உடனே அறிவிக்க வேண்டியது.

வேளாளர், பிரியமானால், ஊழிய நீக்கத்துக்காகவும், தலைவரி ஒருசக்கரம் ஒவ்வொரு வருடமுங் கொடுப்பதற்காகவும், இயல்புக்குத்தக்கபடி 30 சக்கரத்துவக்கம் 60 வரையும் ஒரேமுறையிற் கொடுத்து விடுதலை பெறலாம். இதுவும் மறானை யெனப்பட்டது. அப்படிக்கொடுத்து விடுதலைபெறுங்காலத்தில் ஆண்பிள்ளைகளிருந்தால் அவர்கள் தலைவரிப்பணங் கொடுக்

† காணியாளனிடத்திருந்து பெற்றகாணிகளினிடம் பயிர் செய்து சேவித்து, அக்காணியானனுக்குப் பணிசெய்யும் பிரிவினரைக் குடிமையென்பது இந்நாட்டு வழக்கு.

கவேண்டும். அதற்குப்பின்பிறக்கும் ஆண்களுக்குத் தலைவரிப்பணமில்லை. இவைகளைப்பற்றிய சீட்டுகள், (certificates) கப்பித்தான் மேஜருடைய கையொப்பத்துடன் பெற்று வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது. முதலிமாருந் தலையாரிகளுஞ் செய்த மாறுபாடுகளினால் இவ்வரி கி. பி. 1631ல், தோம்பு எழுதியதற்குப் பின்னர் நீக்கப்பட்டது.

முடிக்குரிய காணிகளை அதிகமாய்ப் பறங்கிக் போரேஸ் றுக்குமுன்று தலை முறைக் காலவரை கொடுத்து, அவர்களிடமிருந்து வரி அறவிடப்பட்டது. இவ் வரி அறவிடுவதற்கென ஓர் இறைசுவர் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். இவ்வரி போரேஸ் (Fors) எனப்பட்டது. தொம்கொன்ஸ்தாந்தினோ பூநாயக முதலியார், தொம் அம்புரேசியோ இராமநாதன் என்னும் இருதமிழருக்கும் அவ்விதங் காணிகள் கொடுபட்டிருந்தன. வன்னிக்காணிகளிலும் பறங்கியர் பெயர்களைத் தவிர தொம்பிலிப்பு கைலாயப்பட்டங்கட்டி யென்னு மொருவர் பெயருங் காணப்படுகிறது.

யானைகளை உத்தர வில்லாப. லொருவரும் பிடிக்கப்படாது. அப்படிப் பிடித்தால் அரசாட்சியாரிடம் ஒப்பித்து விடவேண்டியது. களவாய் அபகரிப்பவர்களுக்குக் கொடுந் தண்டனையும் விதித்து யானையும் பறிமுதலாகும். இக்களவைக் காட்டிக் கொடுப்பவர்களுக்கு யானை விலையிற் பாதி பரிசாகக் கொடுக்கப்படும். வன்னியர்களும் யானைத்திறை கொடுத்துத் தங்கள் பிரிவுகளை ஆண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அவர்கள் அத்திறையை முறையாகக் கொடுப்பது அரிது.

கி. பி. 1645ம் னூ ஆனிமீ 26ந் உடுப்பிட்டித் தனக்காரர், தங்கள் காணிகள் நிலங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வரிகளுக்காக, வருடா வருடம் இரண்டு கொம்பன் யானைகள் அல்லது நான்கு கொம்பில்லா

யானைகள் கொடுப்பதாகப் பொருந்திக் கொண்டனர். கொம்பன் யானை கொடாது போனால் யானை ஒன்றுக்கு 100 பர்தாங்கு வீதம் கொடுக்கவேண்டியிருந்ததால் அரசாட்சியாருக்கு வருவாய் அதிகரித்தது.

முள்ளியவளைச் சனங்களும்படியே பொருந்திக் கொண்டனர். வேளாளர் யானைபிடிக்குந் தொழிலைக் கைக்கொண்டிராததால் அவர்கள் சங்கத்தார் வயலில் இருந்த கரையார விதானைக்குச் செலவு கொடுத்துப் பிடிப்பித்தார்கள்.

திறையாகவும் வரியாகவும் வரவேண்டிய யானைகள் கிடைத்தபின், மேற்கொண்டு பிடிப்பட்டிருக்கும் யானைகளை அரசாட்சியாரே விலைகொடுத்து வாங்குவர். அனேகம் யானைகள் வசப்படுத்திப்பழக்கமுன் கொடுபட்டதால், பெற்ற சில நாளையில் இறந்து போவதைக் கருதி, முகாவில்என்னு மிடத்திலே யானைக் கொட்டி லொன்று கட்டி, கரையாரவிதானையிடத்தில் பழகிய யானைகள் ஒப்புக்கொடுத்துப், பிடிபட்ட யானைகளைப் பழக்கவும், கொட்டிலில் எட்டு நாட்கள்வரை தங்கிய பின்னரே அரசாட்சியாருக்குக் கொடுபடவேண்டுமென்றுங் கட்டளையிடப்பட்டன. பழகியயானைகள் வேட்டையிலுதவுவதற்கும், புதுயானைகளைப்பழக்கவும் அவைகளைத் தண்ணீருக்குக் கொண்டுபோகவும், பட்டினத்துக்குக் கொண்டுவரவும் உபயோகப்பட்டன.

தமிழரசர்காலத்தில் அரசனுடைய உத்தரவில் லாமலும், தகுதிப்பட்டி 3, 4, சக்கரம் வரிகொடாமலும் ஒருவரும் பிணத்தைத்தகனஞ் செய்யக் கூடாது. யர்ஜுப்பாணம் பறங்கியர் ஆட்சிக்குள்வந்த பின் அவர்கள் பிணங்களைத்தகனஞ் செய்ய இடங்கொடாது புதைப்பித்ததால், இவ்வரி மரணதானமாக அறவிடப்பட்டது. அதுபோலவே கலியாணவரியாகப் பண்டாரத்திற்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஒரு சக்கரம் விவாகப் பிரசித்தஞ்செய்வதற்காக எடுக்கப்பட்டது.

ஒருவனுடைய நன்மதிப்புக்கருதி, எக்காரணத் தீதஜம் தாலோ, அவனுடைய சீவியகாலம் வரையில் அனுபவிக்கும்படி அரசால் கொடுக்கப்படும் காணிப்பரிசு, வீதஜம் எனப்படும். பரிசுபெற்றவன் இறந்தபின் அவனுடைய உரிமைக்காரன், அப்பரிசுக்காணியின் அரைவிலைகொடுத்து அரசனிடமிருந்து உரிமைச் சீட்டுப்பெற்றுக்கொள்ளலாம். பறங்கியரும் அப்படியே செய்துவந்தனர்.

வரி அறவிடுந்தொழில் இறைசுவர்களுக்கும் வரிஅறவிடு அதிகார உத்தியோகருக்கு முடையது. அவர்கள் தல் சனங்களுக்குமிகவுங் கொடுமைசெய்ததுமன்றி ஒரு வருடத்தில் அறவிட்டதொகையை முந்தியவருடத்து நிலுவைக்காகக் கட்டியும்வந்தார்கள். வலிகாமத்திற்கு ஒருவரே இறைசுவராகவும் அதிகாரமாகவும் இருந்தனர். அதிகார உத்தியோகத்திற்குச் சம்பளமும், இறைசுவர் உத்தியோகத்திற்கு அறவிட்ட பணத்தில் 1% வீதமும் பெற்றனர். காராதீவும் தண்ணித்தீவென அழைக்கப்பட்ட ஊராத்துறையும் அதனையடுத்திவுகளும் வலிகாமத்துடன் சேர்ந்திருந்தன. எல்லாவிவாகளையுங் கொண்டபட்டோலை யொன்று இறைசுவர் கையிலிருந்தது. தென்மராட்சியும்படியே. வடமராட்சியும் பச்சிலைப்பள்ளியும் ஒரு இறைசுவருக்குக்கீழிருந்தன.

பறங்கிகள் 'டொன்' 'தொம்' என்னும் பட்டங்களை நூறு இறைசாலுக்குக் குறையாமல் விற்றுப் பணமிட்டினர். பணமீந்தவன் நாமம்வரையப்பட்ட வெள்ளித்தகடொன்றைத், தேசாதிபதி, அவனைமுழுந் தாளில் நிற்கவைத்து, அவன்நெற்றியிற்கட்டி, அவன் பெயருடன் அப்பட்டத்தை முதலில்வைத்து உச்சரித்து, அவனை 'எழும்புக' வென்று சொல்வது வழக்கம். குறிக்கப்பட்ட தொகையை எவ்விதத்திலேனும் சம்

டொன்பட்
டம்

நூதனவரி
கள்

பாதித்துக்கொடுத்துப், பட்டம்பெறும் விருப்பம் சுதேசிகள் எல்லாரிடத்து மிருந்தமையால், அரசாட்சியாருக்கு இஃதொரு பெரும் பணவருவாயுற்றாகவிருந்தது. பறங்கிப்பெயருடன் 'டொன்' என்னும் பட்டத்தையுஞ் சேர்த்துப் பெருமையுடன் அழைக்கும் வழக்கம் இன்றுஞ் சிங்களவருக்குள் நடைபெறுகின்றது.

அரசியை
வருமானம்

யாழ்ப்பாண அரசியலில் இருந்து 1645-ம் வருடம் பறங்கியர் பெற்ற அரசிறைவருமானம் பின்வருமாறு கிடைத்திருக்கிறது.

யாழ்ப்பாணம்	பர்தாங்கு	சக்கரம்	மா
முடிக்குரிய			
காணிகளின்வரி	1380	1	6½
குத்தகைகள்	8156	0	0
வலிகாமம்	9637	2	13
தென்மராட்சி	3491	1	5
வடமராட்சி	2453	1	13
பச்சிலைப்பள்ளி	2421	1	12½
வன்னி	302	0	17½
காணிகளின்வரித் தொகை			28,341 4 12½
கழிவபறங்கிகளுக்குக்கொடுத்தகாணிகள்			2,171 1 8½
மிகுதி.			26,170 3 4
வன்னியரின் 37 யானைகள் ஒன்று			
250 பர்தாங்காக			9,250 0 0
			35,420 3 04
முழுச்செலவு			12,763 1 10
ஆதாயம்			22,657 1 14
மன்னார்			
நிலவரிமுதலிய	5,599	3	00
முத்துக்குளிப்பு	6,000	0	0
30யானைகள்	7,500	0	0
தொகை	19,099	3	0
செலவு	3,906	6	0
மிகுதி	16,192	7	0
	38,850	3	14

=77,700 இலங்கைசெரூபிம் முழு ஆதாயமாகும்.

முத்துக்குளிக்கமுன் வீதோர் (Vedor) உடைய முத்துக் கட்டளைப்படி, பாவருடைய பட்டங்கட்டிகள் இர குளிப்பாட்டு தோணிகளுடனும் கரையாரத் தலைவன் இரண்டு தோணிகளுடனும், பாக்கறநங் காரியதரிசியுஞ் சேர்ந்து, புரட்டாசி மாசத்தில் சலாபம் சென்று சிப்பி பார்களைப் பரிசோதித்துக் குளிக்கவேண்டிய இடங்களில் மிதப்புகள் அமைத்து, விடுதிவீடுகள் கட்டவுங் கோயில்கட்டவும் இடங்களை நியமிப்பார்கள். அடுத்த பங்குனி மாசத்தில் குளிப்புத் தொடங்குமெனப் பிரசித்தஞ் செய்யப்படும். மன்னார்க்கப்பித்தான் மேஜர் தேவையான் கட்டிடங்களைக் கட்டுவிப்பான். சச்சாவு உண்டாகாதபடி, ஒவ்வொரு சாதியாருக்கும் உத்தியோகருக்கும் வெவ்வேறு கட்டிடங்கள் அமைக்கப்படும். பங்குனி மாசத் தொடக்கத்திலே குளிப்பை நடத்துவிக்கும் வீதோரும் மறு உத்தியோகரும் அவ்விடஞ்சென்று, குளிக்கும் நாளைப் பட்டங்கட்டிகளுக்கு அறிவிப்பார்கள். குறிக் கப்பட்ட நாளில் தோணித் தண்டல்கள் வீதோர் முன் போய்த் தத்தம் தோணிகளிலிருந்து குளிப்போரின் பெயர்களையும் மதத்தையும் பதிவிக்கவேண்டும். அன்றியும் வேறுதோணிகளாகுதல் குளிகாரராகுதல் இல்லையென்று உறுதிமொழி கொடுத்தலும் வேண்டும். இவ்விவரங்கள் பதிந்த புத்தகத்திலிருந்தே “இராணியின் சப்பாத்துச்செலவு” என்னும் வரியும், தோணிக்காரருங் குளிகாரருங் கொடுக்கவேண்டிய பரிசுப் பணமும், இந்துக்களும் முஸ்லீம்களும் கொடுக்க வேண்டிய தண்டப்பணமுங் கணிக்கப்படும். இவ்விரு வகையாரும் பிறசமயத்தவராதலால் இத்தண்டம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

சிப்பி கொள்ளவருஞ் செட்டிகளும் வியாபாரிகளும் அவரவர் மதிப்புக்குத்தக நியமிக்கப்பட்ட

தொகையை வீதோரிடங்கட்டிச் சீட்டுப் பெறவேண்டும். சீட்டிற் கண்ட தொகைவரைக்கும் ஏலத்தில் சிப்பிகொள்ளலாம். முத்துக்குளிப்பு குத்தகையாய் விற்பதில்லை. கடைவாடகையுள், சப்பாவரியுள், குளிப்புக்குப்பின் அவ்விடத்தில் மணல் கொழிக்கும் உரிமையுள் குத்தகையாய் விற்கப்படும். தோணித்தண்டல்கள் ஒவ்வொரு முஸ்லீங் குளிகாரனுக்காக 5 பதக்கும், இந்து மதக் குளிகாரனுக்காக 2½ பதக்கும் அரசாட்சியாருக்குத் தண்டமாகக் கொடுத்தல் வேண்டும். அவ்வரியுள் குத்தகையாய் விற்கப்பட்டது. கீழ்க்கரைக் குளிகாரர் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் பங்கிலிருந்து நான்கு முத்துக்கள் மன்னார்க்கப்பித்தானுக்கு இனாமாகக் கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. இதைப்போன்ற முறைகேடான அனேக இறைவரிகளினால் தண்டல்களுள் குளிகாரரும் மிடியடைந்து நொந்தனர். பலமுறைகளில் தண்டல்களுக்குத் தங்கள் தங்கள் தோணிகளை விற்கும்படி நேரிட்டன. அதனால் தோணிகளுள் குளிகாரரும் அருகி அருகிக் குறைந்தனர். முஸ்லீம்களும் இந்துக்களும் வாரதொழிந்தனர்.

- க. பி. 1645-ம் வருடத்தில் நடந்த முத்துக்குளிப்புக்காலத்தில் கொளும்பிலிருந்து கோவைக்கு இராசப் பிரதிநிதியாய்ச் சென்ற மஸ்கறிஞ்ஞா (Don Philipe Mascarenhas) ஏறிச் சென்ற கலம் காற்றா லொதுக்குண்டு தற்செயலாய்ச் சலாபக்கரை சோ நேர்ந்தது. அப்போது அங்கு நடந்த முத்துக்குளிப்பு முறைகளையுள் குறைகளையுள் கவனித்து, மஸ்கறிஞ்ஞா திருத்தியமைத்த பிரமாணங்கள் ஒருவழியில் நன்மையப்பதாயிற்று. அவ்வாறே யாழ்ப்பாணஞ் சென்றும், அங்கு சிலபிரமாணங்களைத் திருத்தஞ் செய்துவைத்தான். முத்துக்குளிப்புப் பிரமாணத்தை

1645-ம் வருட ஜூலைமீ 18 ந்திகதி வெளிப்படுத்திவிட்டு, அங்கு நின்றுக் கோவைசென்றான்.

பின்பு இக்கட்டளைப்படியே சலாபம் நடைபெற்றது. இக்கட்டளைப்படி தோணிக்காரர் கொடுக்கும் பரிசு 6000 பதக்கும், 'இராணியின் சப்பாத்து' வரி 400 பதக்கென்றும் (இவ்வரி குளிப்புக்கரையோரத்திலிருக்கும் கிறீஸ்தபிள்ளைகள் படிப்பதற்கு விடப்பட்டது) முஸ்லீம்கள் இந்துக்களாகிய இருவரிடமும்முன் சொல்லியதண்டவரி யறவிடலாமென்றும், மன்னார்க்கப்பித்தானுக்கு 300 பர்தாங்குக்கு மேற்படாமல் ஒரு குளிப்பில் சிப்பிகள் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், வீதோருக்கு 200 பர்தாங்கும், பாடிவீட்டுக் கப்பித்தானுக்கு 150ம், பாக்றருக்கு 50ம், அவனுடைய காரியதரிசிக்கு 30ம், மார்க்கஜூழியஞ் செய்வோருக்கு 100ம் ஆகிய பதக்குகள் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் இருந்தன. குளிகாரரால் பட்டங்கட்டிகளுக்கும், கணக்கப்பிள்ளைகளுக்கும், துவி பாஷிகருக்கும் கொடுத்துவந்தவை தடைப்படவில்லை. மறுசெலவுகளுக்கும் 300 பதக்கு விடப்பட்டன. மேலே சொல்லப்பட்ட பிரமாணங்களில் குறைதல் கூடுதல் நிகழ வேண்டுமாயின், கோவை இராசப் பிரதிநிதியின் உத்தரவு பெறவேண்டும்.

தமிழரசர் காலத்திலேயுள்ள தேசவழமைப்படி சுதந்தரமும் பறங்கிகளும் நீதி செலுத்தி வந்தது மன்றிச் சுதந்தர சுவிகாரமுறைகளையுஞ் சனங்கள் கைக்கொள்ளும்படி செய்துவந்தனர். தமிழரசர் காலத்தில் தத்தம் முன்னோருக்குச் சுதந்தரமில்லை. பிற்சந்ததிவழிக் குத்தான் உரிமையுண்டு. அதுவும் ஆண்களுக்குத் தான். பெண்களுக்கு சீதனம் மாத்திரமே உண்டு. சிறைப்பட்டோருக்குச் சுதந்தரமில்லை. சிறைவிமோ சனமானபின், பிதா உயிருடனிருந்து வீட்டிலுள்ள

அசைவுள்ள பொருள் பங்குபிரித்தால், பங்குகிடைக்கும். பிதாவின் அசைவற்ற பொருளிற பங்கில்லை. மாதாவுக்குப்பின் மாதாவழிப் பொருள்களில் உரித்துண்டு. ஆண்பிள்ளைகளில்லாவிடத்தும், மஞ்சனீர்ச் சவிகாரமில்லாத விடத்தும், ஆண்சகோதரவழிக்கே உரிமைசேரும். சவிகாரஞ் செய்வதேயானால் அன்னியர் பிள்ளைகளுக்குச் சவிகார உரிமையில்லை. சகோதரன் சகோதரிபிள்ளைக்கே மஞ்சனீர்ச் சவிகார உரிமையுண்டு. சகோதரிபிள்ளைக்கானால், மறுஉரிமைக்காரரின் உத்தரவுடன் செய்யவேண்டும். சகோதரன் பிள்ளைக்கு அவ்வித உத்தரவு வேண்டியதில்லை. பிள்ளையில்லாதிறந்தவன் வேளாளனானால் அல்லது பாதேசியாயிருந்தால், உரிமைக்காரன், அதிகாரத்துக்கு அல்லது இறைசுவருக்கு ஒருசக்கரவேதனங் கொடுத்து உரிமை உத்தரவுச்சீட்டுப் பெறவேண்டியது. உரிமைப்பொருள் பண்டாரத்துக்கு, அஃதாவது, அரசாட்சியாருக்குப் போய்விட்டால், உரிமைக்காரன் உரிமையை நிரூபித்தபின், பண்டாரத்துக்கு மறாளை வரிகொடுத்து, அரசனிடமிருந்து உத்தரவு பெறவேண்டியது. நியாயமான உரிமைக்காரன் உண்டேல் அரசனுடைய உத்தரவின்றிப் பிறவிடத்தில் மஞ்சனீர்ச் சவிகாரஞ் செய்யலாகாது.

வன்னியும்
வன்னியரும்

பறங்கியர் அரசாட்சிக்குட்பட்ட தேசத்தில் வன்னிநாடு இருந்தாலும், வன்னியர் ஒருகாலத்திலும் அவ்வரசாட்சிக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்தாலல்லர். அவர்கள், பலமுறையும், கடற்கரைப் பட்டினங்களிலும், யாழ்ப்பாணக் கிராமங்களிலும் துழைந்து கொள்ளையடித்துச் சூறையாடிப்போவர். ஆகையினால் யானையிறவுக்கடற்கரையிலே 'பைல்' (Pyl) 'பெஸ்குற்றர்' (Beschuter) என்னுமிரண்டிடங்களில், பறங்கியர் கோட்டைகள் கட்டி, யானையிறவுக் கோயிற் சுவரிலே, பிரங்கி, துப்பாக்கிகள் வைத்துச் சடுவதற்

குத் துவாரங்களிடிலு வைத்திருந்தனர். கிழக்குக் கரையோரமாகவும், மேற்குக்கரையோரமாகவும் இருந்த ஊர்கள், பறங்கிப்பட்டாளங்கள், பலமுறைகளில், திருக்கோணமலைக்கும் மன்னாருக்கும் அப்பாதைகள் மார்க்கமாகப் போய்வந்தபடியால், குடிசைமற்ற பாழ்நிலமாயிருந்தன. வன்னிநாட்டிலுள்ள வன்னிக் குளங்கள் ஆண்டுகடோறுங் கட்டுகள் உடைந்து தளங்கள் வர, அவைகளைத்திருத்திக் கட்டுவோரின்மையால் வேளாண்மையுங் குறைந்து வந்தது. காட்டுக்காய்ச் சலு மக்காலத்திற்குள் வன்னிநாட்டிற் காலூன்றத் தொடங்கியது. ஒருகாலத்திலே செழிப்புஞ் செல்வமும் பெற்று உன்னத நிலையிலிருந்த வன்னிநாடு, காட்டுக்காய்ச்சலின் உக்கிரத்தைத் தடைபண்ண வேண்டிய முயற்சிகளில் அரசினர் தலையிடாதபடியால், இப்போது மனிதசஞ்சாரமற்ற வனந்தாமாடிக் யாழ்ப்பாணவளனை யோங்கவிடாது சீர்கெடச் செய்யும் ஓர் உதிரமற்ற உடலாகக் கிடக்கின்றது.

வன்னிநாடு, பெருங்களிப்பற்று, பனங்காமம், வன்னிப்பீரகருநாவற்பற்று, முள்ளியவளை, தென்னமரவாடி வுகள் யென ஐந்து பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு பிரிவும் ஒவ்வோர் வன்னியனுட்சிக்குள்ளாய் இருந்தது.

நாற்பது வருடங்கள் மட்டுங் கொடுங்கோலோச் சிய பறங்கிகளின் பழக்க வழக்கங்களும் அவர்கள் பாஷையும் யாழ்ப்பாணத்தில் வேருன்றி நிற்பது மிகவுமிறும்பூது விளைக்குஞ் சரிதமாகும். ஆடவரும் பெண்களும் இவர்கள் உடைகளைப் பின்பற்றியதோடு, சிங்களம் தமிழ் என்னுமிரு பாஷைகளிலும், இவர்கள் பாஷைச்சொற்கள் கலந்து பாவிக்கப்பட்டும் வருகின்றன. பறங்கியரின் 148 வருடங்களாக அரசாண்ட ஒல்லந்தரின் பாஷைச் சொற்கள் இந்நாட்டு மொழிகளிற் கலவாதிருத்தலை நோக்குங்கால், அது

பெரிதும் ஆச்சரியமானதொன்றும். ஒல்லாந்தரும் வரம்பிகந்து வழுவற்ற பறங்கிப் பாவையையே பேசி வந்தனர். சட்டை, களிசான், அங்கிறுக்கா முதலிய உடைச்சொற்களும், கதிரை, மேசை, வாங்கு, கவுச்சி, அலவாங்கு, அலுமாரி, கோப்பை, பிங்கான், காத்தை, பேனை, கடதாசி, கவுத்தோர் முதலிய நாளாந்த உபயோகப் பொருள்களைக் குறிக்குஞ் சொற்களும், மேஸ்திரீ, அமிரால், கப்பித்தான் முதலிய உத்தியோகச் சொற்களும், இன்னுமனேக குறிப்புச் சொற்களும், தமிழ்மொழிச் சொற்களாக எண்ணப்பட்டு உபயோகிக்கப்படுகின்றன. சீதாரி, பறங்கித்தெரு வென்னுமிடப்பெயர்களும் பறங்கிகளையே நினைப்பூட்டுகின்றன.

பெயர்களு
ம் வழக்கங்
களும்

பறங்கிகளிட்ட சில்வா, பர்னாந்து, சொயிசா, பிரிஸ், பின்ரோ, மச்சாடு, சேவியர், மனுவேல், அந்திராது முதலிய பெயர்களும், நெற்பொலியிற் குரிசுக் குறிபோடுதல், மாடுகளுக்குக் குரிசுக்குறி சுடுதல், கோயில்களில் அதிர்வெடித்திருதல் முதலிய வழக்கங் களும் சிங்களர் தமிழராகிய இருவருள்ளும் இன்றும் நடமாடிவருகின்றன.

பறங்கியர்
ஈப்போசை
யுங்கோடுங்
கோன்மை
யும்

ஐரோப்பிய தேசத்தினர் கீழைத்தேசங்களில் நடாத்திய அரசாட்சியைக் கவனிக்கும் பொழுது, அவர்களுள் போர்த்துக்கேயர் சமய அபிமானத்தி லும் பார்க்கப் பொருள் வாஞ்சையினால் செய்த கொடுஞ் செயல்களும் வன்கண்மையும் குன்றின் மே லிட்ட தீபம் போற் பிரகாசிக்கக் காணலாம். வியா பார நோக்கமாக மறுதேசங்களைத் தேடிக்கண்ட பெருமையும், போன போன இடங்களில் எல்லாம் இலகுவிற் கிடைத்த வெற்றியும், அதனாலெய்திய செருக்குமே அவர்களை அவ்வாறு நடக்கத் தூண்டியனதாகும். அவர்கள் புரிந்த கொடுங்கோன்மையும் குரூர்செயல்களும் அவர்கள்சாதிச் சரித்திராகிரியர் களே எழுதிப்போந்த நூல்களில் பாக்கக்காணலாம்.

ஆறாம் அதிகாரம்

ஒல்லாந்தர் காலம்

கி. பி. 1595-ம் வருடம் தொடக்கம் ஒல்லாந்த தேசக் கப்பல்கள் கீழைத் தேசங்களுக்கு வியாபார நோக்கமாக வந்தன. தொடக்கத்தில், யாவா, மொ லாக்கஸ், சீனம் முதலிய தேசங்களில் ஒல்லாந்தர் வியா பாரம் பண்ணினர். கி. பி. 1602-ம் வருடம் மேய் மாதம் 30ந்திகதி ஸ்பில்பேர்க் (Spilberg) என்னும் ஒல்லாந்த கப்பற்றளகத்தன் மட்டக்களப்புக்குச் சென்று, அங்கிருந்த வன்னிய சிற்றரசன் உதவி பெற்றுக், கண்டியாரசனான விமலதர்மனைக் கண்டான். அரசனும் அவனை மரியாதையுடனும் உவகையுடனும் வரவேற்று, முகமனகூறி, ஒல்லாந்தர் உதவிகொண்டு பறங்கியர்களை இலங்கையிலிருந்தும் அகற்றலாம் என நினைத்து, அவ்வொல்லாந்தருடன் வியாபாரஞ் செய்வதற்கு உடன்பட்டதோடமையாது, அவர்கள் விரும்பிய விடங்கடோறும் கோட்டைகள் கட்டுவ தற்கும் இணங்கினான். அடுத்தவருடம் ஸ்பில்பேர்க் தனக்குப் பதிலாக விட்டுப் போன கப்பித்தான் ஒருவன், மட்டக்களப்புக்கு விஜயஞ் செய்திருந்த வரசனை அவமரியாதையாக நடத்தினான் என்னுங் குற்றத்துக்காகக் கொல்லப்பட்டான். அதன்பின் சிலவாண்டுகளாக ஒல்லாந்தர் இலங்கைக்கு வரா தொழிந்தனர்.

அப்பால் 1609ல், ஒல்லாந்த வரசன், மார்செல்லஸ் கண்டியாரச தே பொஸ்குவர் (Marcellus de Boscover) என்னுந் னுட்கு ஒல் லாந்தர் உட க்படிக்கை தானாபதியைக் கண்டிக்கனுப்பி, இனிமேல் கண்டியாசி

ஒல்லாந்தருடன் மாத்திரம் வியாபாரச் செய்ய வேண்டுமெனவும்,† தாங்கள் தேவையான கோட்டைகள் கட்ட இடங்கொடுக்க வேண்டுமெனவும், அவற்றிற்குப் பிரதியுபகாரமாகக் கண்டியாசி பறங்கிகளுடன் பகைத்துப் போர் விளைக்க நேரிடின் தாம் படையனுப்பி உதவி செய்வதாகவும், கண்டியாசி யாகிய டோனாகத்தறினாவுடனும் அவள் புருஷனாகிய செனறத் தென்பவனுடனும், பறங்கிகளுக்கு விரோதமாக, ஒரு சமாதான உடன்படிக்கையைச் செய்து வித்துக்கொண்டான்.

பாளுகம வ
ன்னியன்
கதி

கி. பி. 1612ல் ஒல்லாந்தர் கொட்டியாத்திற்கு கட்டிய கோட்டையைப் பறங்கியர் பிடித்துக் கொண்டு, பாளுகமத்திலிருந்த வன்னிய சிற்றரசனுடன் ஓர் உடன்படிக்கையுள் செய்துகொண்டனர். இதை யறிந்த கண்டியாசன், 1613ல் வன்னியசிற்றரசனைத் தன்னிடத் தழைப்பித்து உடன்படிக்கையின் இரகசியத்தை விசாரித்து, அவனைச் சிரச்சேதஞ் செய்து வித்து, அவனுடன் சேர்ந்தவர்களை யானையினால் மிதிப்பித்து, அவ்வன்னியன் பொருள்களையும் நிலங்களையும் அபகரித்துக் கொண்டான். அக்காலத்தில், நவசர் (நமசிவாயம்) என்னும் யாழ்ப்பாணத்தரசன் பிரதிநிதி கண்டியாசன் சபையிலிருந்ததாக அறியக் கிடக்கின்றது.

ஒல்லாந்தர்
கட்டியகோ
ட்டைகள்

கி. பி. 1622ல், திருக்கோணமலையில் ஒரு கோட்டையும், 1627ல் மட்டக்களப்பில் ஒரு கோட்டையும் ஒல்லாந்தர் கட்டினர்.

இராசசிங்க
னும் ஒல்லா
ந்தரும்

கி. பி. 1630ல் செனறத் அரசன் மகனாகிய இராசசிங்கனுடன் பறங்கிகள் போர் செய்து தோல்வியுற்ற

† எவர்களும் வியாபாரச் பொருள்களை அரசனிடங் கொடுத்து விலை பெற்றுக் கொள்வதெனும். அரசனே வியாபாரச் செய்வன்; பிறர் செய்யக்கூடாது. இது அக்கால வழக்கு.

னர். 1632ல் செனறத் அரசன் இறக்க, அவன் மகன் இராசசிங்கன் அரசனானவுடன், அவன் வத்தாகியா விலும் (Batevia) பழையக் காட்டிலும் (Pulicat) இருந்த ஒல்லாந்தருக்குத் தூதனுப்பி, அவர்களுடைய கேட்டனன். ஒல்லாந்தர் கண்டியாசன் வேண்டுகோளுக்கிசைந்து, கி. பி. 1638ல், சில கப்பல்களுடன் வெஸ்டர் வோல்ட் (Westerwold) என்னுங் கப்பற்றளபதியை அனுப்பினார்கள். அக்களபதி தன் போர்க் கப்பல்களுடன் இலங்கை சேர்ந்து, மட்டக் களப்புக் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு, பறங்கிகளுடன் யுத்தம்நிகழின் அதற்குத் தாம் படையனுப் பியும், யுத்தஞ்செய்தும், உண்டாகும் செலவைக் கண்டியாசன் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென, அவ்வரசனுடன் ஒரு பொருத்தஞ் செய்து கொண்டான்.

செய்துகொண்டு, ஒல்லாந்தருங் கண்டியாசனுங் கூடி, கி. பி. 1639ல் நீர்கொளம்பு, காலி, மாத்துறைக் கோட்டைகளையும் தம்வசமாக்கினர். அவ்வருடத்திலேயே கொளம்பையும் பிடிக்கக் கூடிய வசதிகளிருந்தும், ஒல்லாந்தரின் அதிகாரம் மேம்பட்டு வருவதை யறிந்த இராசசிங்கன், தன்படைத் துணையையும் உதவியையும் நீக்கிக், கொளம்பு முற்றுகையைக்கேசோரவிட்டான். பிடித்த கோட்டைகளைக் கண்டியாசனை எய்து ஒல்லாந்தர் கைப்பற்றினர்.

கோட்டை
களைக்கை
ப்பற்றல்

கி. பி. 1646ல் ஒல்லாந்தரும் போர்த்துக்கேயரும் இணங்கிப், பத்துவருட சமாதான உடன்படிக்கை யொன்றைச் செய்து கொண்டு, அக்கமையத் தைத் தாந்தாங்கைப்பற்றிய கோட்டைகளை ஆட்சிபுரிந்து வந்தனர். இதை யறிந்த இராசசிங்கன் தன்னுற் செய்யக்கூடிய இடுக்கண்களை அவ்விரு திறக்காருக்கும் இயற்றிவந்தான். ஒல்லாந்தர் அவற்றை

பத்து வருட
உடன்படிக்கை

யெல்லாஞ்சகித்து, தாம் கண்டியாசனுக்கு அடங்கி பவர்களாகவும், அவனுக்கு உதவிசெய்பவர் களாகவும் காட்டி, நடித்து வந்தார்கள்.

ஒல்லாந்தர்
கோளும்
பைக்கைப்
பற்றல்

கி. பி. 1652ல் போர்த்துக்கேயருக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் போர்முண்டது. 1655ல் ஒல்லாந்தர் இராசசிங்கனுடன் இணங்கி அவன் உதவிகொண்டு, களுத்துறையையும் கொளும்பையும் கைப்பற்றினர். அதன்பின் அவனுடன் விரோதமுற்று இரண்டு வருடங்களாக வாளாவிருந்தனர்.

மன்னரைக்
கைப் பற்றல்

கி. பி. 1658ம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதத்தில் ஹைக் லொவ் வன் ஹூன்ஸ் (Ryklof Van Goens) என்னும் ஒல்லாந்த தளபதி ஒன்பது கப்பல்களோடும் வேறு பலதோணிகளோடும் 1500 பேர்களைக்கொண்ட படை யோடும் மன்னார் சென்று, அங்கு ஆயத்தமாய் நின்ற பறங்கிக் கப்பல்களைச் சாடி, சிலவற்றை நீரில் மிழ்த்தியும், சிலவற்றைக் கைப்பற்றிக் கொண்டுங் கரையிலிறங்கினான். பறங்கியர் கரையிலே அகழ் தோண்டி அவற்றின் மறைவில் நின்று, ஒல்லாந்தரை இறங்கவொட்டாது தடுத்தனர். ஒல்லாந்தர் குண்டு மாரி பெய்து, அம்மாரி மறைப்பால் பறங்கிகள் காணவாறு கரையிலிறங்கி, அவர்களைச் சிதறவடித்து வெற்றிகொண்டனர். யாழ்ப்பாணத்துப் பறங்கிக் கப் பித்தான் மேஜாகிய அந்தோனியோ அமிரால் தே மென்ஸேசம் (Antonio Amiral de Menzes) அன்று அப் போரில் மடிந்தான். தோற்ற பறங்கிகள் யாழ்ப்பாணத்தை, நோக்கி ஓடி, அச்சமயம் பெய்த மழையின் உதவியால் ஒல்லாந்தருக் ககப்படாது தப்பினர். ஒல்லாந்தர் கோட்டைக்கு முற்றுகை போட்டு நாலு நாட்களாகக் குண்டுமாரி பெய்தனர். நாலாம் நாளாகிய பெப்ரவரி மீ 22ல், பறங்கிகள் சமாதானம் பேசி, யுத்தமரியாதையுடன் வெளிவந்து,

ஒல்லாந்தருக்குத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தனர். ஒல்லாந்தர் கோட்டையைக் கைப்பற்றி, சில மாக்கலங் களை முத்துச்சிப்பிப் பார்களுக்குக் காவலாகவைத்து, அடுத்த மார்ச்சு மாதத்தில், தம்படைகளுடன் மாதோட்டம் வழியாக யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போனார்கள்.

பூதகரியைச் சேர்ந்து, சாவகச்சேரிக் கரையை பூதகரிக்க அடைவதற்கு அவர்கள் பட்டின்னலோ வதிகம். லைக்கடத் பறங்கிகள் இவர்கள் வரவை யறிந்து யானையிறவில் தல் காத்திருந்தார்கள். இவர்கள் யாதொரு தடையுமின்றி சாவகச்சேரிக் கரை சேர்ந்தனர். அவ்வேளையில், பறங்கிப்பெண் நொருத்தியைத் தனக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்கவில்லையெனப் பறங்கிகளுடன் முன்னரே பிணங்கியிருந்த வன்னியன் ஒருவன் துணையும் ஒல்லாந்தருக்ககப்பட்டது.

சாவகச்சேரி வாசிகள் ஒல்லாந்தரை உபசரித்து ஒல்லாந்தர் வேண்டிய உணவுப் பண்டங்களை உதவினர். மார்ச்சு யாழ்ப்பாணக்கோட்டையை அ மாதம் 31ல் இரவு நாவற்குளியிறங்கி, மறுநாள் டைதல் உப்பாற்றைக் கடந்து சுண்டிக்குளிக் கோயிலுக்கு டைதல் முன்பாக வரும்போது, அங்கெதிரிட்ட பறங்கிப் படையைச் சந்தித்து, அவருடன் சமராடினர். சமரில் பறங்கிகள் தோற்றுக் கோட்டைக்குள்ளோடி ஒளித் துக்கொண்டனர். ஒல்லாந்தர் அன்றிரவு அவ்விடத் தே தங்கி, மறுநாள் தாம் சென்றவழி பெங்கணும் குண்டுமாரி சொரிந்து கொண்டு போய்க் கோட் டையைக் கிட்டினர். நகரிலுள்ள சனங்களும் பயந்து கோட்டைக்குள் புதுந்து நிறைந்தார்கள். ஒல்லாந்தர் கப்பல்களும் கோட்டைக்கு முன்பாகத் தோன்றின. அன்று அவ்விடத்துள்ள கிணற்று கிணற்றில் நீரைக் குடித்து முப்பது ஒல்லாந்தர் மரித்தனர். நீரே அக்கிணற்றிலே பறங்கிகள் நஞ்சு போட்டுவைத்தார்கள்

ளெனஅறிந்து கோட்டையைப் பிடித்தபின், பறங்கிகள் எழுபதின்மரை அக்கிணற்று நீரைக் குடித்து இறக்கச் செய்த பின்னரே, ஒல்லார்தர் அக்கிணற்றைத் தூர்த்தனர்.

கோட்டை
முற்றுகை

மார்ச்சு மாசம் 9 ன் உ பட்டணத்திலிருந்த பேசுசபைக் கல்லூரியுங் கோயிலும், 18 ன் உ டொமினிக்கன்சபை ஆலயமும் மடமும் ஒல்லார்தர் கைப் பட்டன. மார்ச்சுமாசம் 16 ன் உ தொடக்கம் கோட்டை முற்றுகை யிடப்பட்டது. கோட்டைக்குள்ளிருப்போர் ஊர்த்தறைக் கடல்மார்க்கமாய் உணவுப் பொருள்களை வருவித்துக்கொள்வதைக் கண்ட ஒல்லார்தர், அந்தோனி அமிரூல் தேமென்ஸேஸ் கட்டிய கடற் கோட்டையையும் அதற்கணித்தாயுள்ள தீவுகளையுங் கைப்பற்றி, யாழ்ப்பாணக் கோட்டையைப் பிடிப்பது முடியாதெனக் கண்டு, முற்றுகையைச் சேரவிடாது, கடற்கோட்டையைத் தாக்கக் காராதீவுக்கு ஒரு பட்டாளத்தை யனுப்பினர். அவ்விடத்திலிருந்து கடற்கோட்டையை ஒப்படைக்கும்படி கேட்கப், பறங்கிகள் துணிவுடன் மறுத்தனர். உடனே ஒல்லார்தர் கரையிலிருந்து எவருங் கோட்டைக்குச் செல்லாதவாறு முற்றுகை போட்டுக், காராதீவுக் கரையிலிருந்து கோட்டைக்கு எட்டாத பிரங்கிக்குண்டுகள் சொரிந்து கொண்டிருந்தனர். ஆனால் பதினைந்தாநாள், தண்ணீரின்மையால் நாவறண்டு துன்புற்றுக், கோட்டைக்குள்ளிருந்த ஜெரோனிமோ தே பாய்வ (Jeronimo de Paiva) என்னும் பறங்கிக் கப்பித்தானுஞ் சேனையும் வெண்கொடி யுயர்த்தி, ஒல்லார்தரிடம் சமாதானம் வேண்டினர். ஒல்லார்தர் இணங்கிச், செரு வொழித்துக், கப்பித்தானையுங் குடும்பத்தையும் இந்நியாவுக்கனுப்பிவிட்டு, எப்பிறல் ம-ச நடுக்கற்றில், அக்கோட்டையைத் தம்வசமாக்கினர்.

கடற் கோட்டையைப்
பிடித்தல்

யாழ்ப்பாணக் கோட்டை முற்றுகைச் சமர யாழ்ப்பாணக்கோட்டைபிடித்தல்
மூன்று மாச காலமாக நடந்துவந்தது. அந்தோனி யோ தே அமிரூல் மன்னுரிலிறந்த பின்னர் அந்தோனியோ மெந்தெஸ் அறன்ஹா (Antonio Mendes Aranha) என்பவன் கப்பித்தான் மேஜராகிக் கோட்டையைக் காப்பாற்றிவந்தான். கோவையிலிருந்தாவது கொளும்பிலிருந்தாவது உதவிப்படை வருமென நம்பிக் கோட்டையைக் கைவிடாது சமர் செய்து கொண்டு, பறங்கிகள் பொறுத்திருந்தனர். ஆனால் கோவையிலிருந்துவந்த உதவிப்படையை ஒல்லார்தர் தங்கப்பல்களைக்கொண்டு வராதது தெத்தனர். குண்டுகள் முற்றுஞ் செல்வாகிவிடவே, இடுகாட்டில் புதைகுழிகளுக்கு மேலிருந்த கல்வெட்டுச் சிலைகளை உடைத்தும், கோயில்களிலிருந்த வெண்கலப்பாத்திரங்களைப் பொடிப்படுத்தியும், பிரங்கிகளிற்போட்டுக் குண்டுகளாகப் பாலித்தனர். மூன்று மாசமுற்றுகையினால் தீன்பண்டங்கள் குறையவே, பசியும் பிணியுங் கோட்டைக்குள் நிறைந்தன. உள்ளிருந்த நாய்களும் பூனைகளும் ஆகாரமாயின, நோயாலுங் குண்டுக்காயங்களினாலும் இறந்த பறங்கிகள் 1600 பேர் என்ப. இனிமேல் தம்மால் முடியாதெனக் கண்ட பறங்கிகள், ஜூன் 21-ந், வெண்கொடி உயர்த்திச் சமாதானங்கேட்டனர். சமாதான உடன்படிக்கை செய்து, அதன்படி, யுத்தமுரசுநிரப்பறங்கிகள் கொடிகளுடன் வெளிப்போந்து, ஒல்லார்தருடைய கொடித்தம்பத்திற்குமுன் தங்கொடிகளைத் தாழ்த்தினர். கோட்டையிலிருந்து வெளிச்செல்வோர் தத்தம் உடைகளையும் உணவுப்பொருள்களையு மன்றி வேறொன்றையும் எடுத்துச் செல்லப்படாதெனக் கட்டளையிடப்பட்டனர். கோட்டையுள்ளிருந்தோர் வெளிச்சென்று முடிய மூன்று நாட்கள் கழிந்தன. முதல் வெளிவந்த சேனையின் பின்னால் குருமார்குடி

யோர் வந்தனர். இம்மியளவேனு மிரக்கமின்றி ஆண் பெண் என்னும் பேதம் பாராது, ஒல்லாந்தர், வெளிச் செல்வோர் ஒவ்வொருவருடைய உடைகளையுங் களைந்து சோதனை செய்தேவிட்டனர்.

கோட்டை நிலைமை

சனங்கள் வெளிப்போந்தபின்பு, கோட்டைக்குள், ஒருநாள் படை உத்தியோகத்தர் விரும்பியவற்றை எடுத்துக்கொள்ளவும், மறுநாள் படைவீரர் எஞ்சியவற்றை எடுத்துக்கொள்ளவுமாக விடப்பட்டனர். பிணநாற்றமும் ஊத்தையும் நிறைந்திருந்தபடியால், சிலநாட்களாக அவைகளைச் சுத்திசெய்த பின்னரே ஒல்லாந்தர் கோட்டைக்குள் துழைய இடமுண்டாயிற்று. கோட்டையின் மதில்கள் உடைந்துஞ் சேதப்பட்டுங் கிடந்தபடியால், ஒல்லாந்தர் உடனே செய்ய வேண்டிய திருத்தங்களைச் செய்து, பின் நாட் செல்லச் செல்லக் கோட்டையைப்பரப்பித்துத் திருத்தியுங் கூட்டியும் அரண்படுத்தினர்.

பறங்கிகளை நடத்தி ழறை

ஒல்லாந்தர் பறங்கிக் கன்னிகைகளையும் இளம் விதவைகளையும் தமக்காக்கி, ஐரோப்பாவிற்குப் போகவிரும்பிய சிலரை மிருகங்களைப் பட்டியிலடைப்பதுபோல் கப்பல்களில் சிறைத்து அனுப்பினார்கள். சீதாரியிலிருந்த சில பறங்கிக்குடிகள் ஐரோப்பாநாடு செல்ல விரும்பாது ஒல்லாந்தரின் கீழ் உத்தியோகங்களில் அமர்ந்தனர்.

ஒல்லாந்தர் ன் ஆட்சிநோக்கம்

அன்றுதொடக்கம் கடற்கரையடுத்த நாடுகளிலும், கீழ்நாடு எனப்படுஞ் சிங்கள தேசத்திலும், ஒல்லாந்தர் அதிகாரம் ஒங்கியது. தாமடைந்த வெற்றியின் பயனாக இயன்றவரை தனம் பெருக்கும் நோக்கமே பெரிது முடையராயினர். ஆனால், அவர்களின் அரசியலோ போர்த்துக்கேயரின் இரக்கமற்ற கடுமையான அரசியலைப்போன்ற தல்ல. போர்த்துக்கேயர் பிடிவாதமுள்ள மதாபிமானத்துடன் தங்கள்

சமய விருத்தியொன்றையே நாடி நின்றனர். ஒல்லாந்தர் வியாபாரத்திலும் அதன் விருத்தியிலுமே நோக்கங் கொண்டனர். போர்த்துக்கேயர் சுதேசமன்னருடன் ஆண்மை கொண்டு போர் புரிந்து, அவர்கள் மாட்டுத் தமக்குள்ள வவரத்தை நிறைவேற்ற வேண்டி, அதற்காக எவ்விதசெலவுகளையும் பொருட்படுத்தாது சமராடிவந்தனர். ஒல்லாந்தரோ தம் வியாபாரங் குன்றாது வளரவேண்டிக், கண்டியாசன் அக்கிரமத்தையும் இறுமாப்பையும் பொருட்படுத்தாது, தம் தானாபத்தியத் தலைவன் சிறைப்படினும், சிர்ச்சேதமுறினும், தாமனுப்பிய பரிசுப் பொருள்கள் ஏற்கப்படாதெறியப்படினும், மனவருத்தமின்றி முன்னையினும் மிகப்பணிவுடனும் பொறுதியுடனும் அமைந்து இன்மொழி கூறியே நடந்து வந்தனர்.

யாழ்ப்பாணம் ஒல்லாந்தர் கைப்பட்டுப் பலநாட் சதியாலோகன் கழியுமுன், ஒல்லாந்தரைக் கொன்று வேறாத் சனையுங்குந் தொலைக்க வேண்டு மென்னுமோர் அந்தரங்க சூழ்ச்சி ரதண்டனையும் யாழ்ப்பாணத்தாரிட மிருப்பதாக மனுவேல் அந்த ரோடா வென்னுஞ் சிங்கள முதலிகண்டு வெளிப்படுத்தினன். இச்சூழ்ச்சித் தலைவரான பதினான்கு பேர் கொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களுள் டொன்னா விஸ் பூதத்தம்பியெனும் யாழ்ப்பாண முதலியாரும், அரசு விரோதிகளல்லேமன விசுவாசசத்தியஞ் செய்து கொடுத்து யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்த பறங்கிகள் ஐவரும், மன்னார்க் தலைவன் ஒருவனும், கல் தேரு (Caldera) வென்னுங் கத்தோலிக்க குருவும் இச் சதியாலோசனைக் கூட்டத்தலைவராயிருந்தனர். பார்த்தோர் நடுங்கும்படியான மிகக்கொடு வதைக்கு மூலர் ஆளாகினர். அவர்களைச் சிலுவைகளிற் பிணித்து, நெஞ்சுகளைப் பிளந்து ஈர்க்களை ஈர்த்தெடுத்ததுமன்றி, அவ்வீரல்கள் அவர்கள் வாய்களிலுந் திணிக்கப்பட்டன. பின் அவர்கள் சிரங்கள் கொய்யப்

பட்டுக் கடைவீதியில் வைக்கப்பட்டன. கல்தேரு சிரச்சேதஞ் செய்யப்பட்டார். வேறுபதின்மர் தூக் கிலிட்டுக் கொல்லப்பட்டபின் அவர்கள் தேகங்கள் பருந்துகள் விருந்துண்ண மாங்களில் தொங்கவிடப் பட்டன. இத்தண்டனையைப்பற்றிப் பஸ்தேயஸ் பாதி ரியார் சித்திரத்தில் வரைந்து காட்டியிருக்கின்றார்.

பூதத்தம்பி
நாடகம்

இச்சதியாலோசனையில் பூதத்தம்பியுடைய பெ யரையுங் கபடமாய் அந்திரூது முதலி நுழைத்துப் பூதத்தம்பியைக் கொல்லுவித்தான் என்பதே வைபவ மாலையார் கருத்தாகும். பூதத்தம்பிக்கு யாழ்ப்பா ணத்தை இராமன் ஆண்டாலும் இராவணன் ஆண் டாலும் ஒன்றுதான். ஆகையினால் அவன் பறங்கிக ளின் சதியாலோசனையிற் பிரவேசிக்க வேண்டிய நியாயமில்லை. பறங்கியர் செய்த சதியாலோசனை வெளிவந்தபோது, அவன் அதிற் பிரவேசியாதிருந்தா லும், தருணம் பார்த்திருந்த அந்திரூது பூதத்தம்பி யையும் அகப்படுத்துவதற்கு இது ஏற்றதெனக் கருதி னால், அவன் எழுதியதாகக் காட்டிய கடிதமொன்றே சாலுமன்றோ. மயில்வாகனப் புலவர்கர்னபரம்பரை யை ஆகாரமாகக்கொண்டே பூதத்தம்பிகையை எழுதியிருக்கவேண்டும். பூதத்தம்பி இறந்து 78 வரு டங்களுக்குள் தான் எழுதிய நூலில் பூதத்தம்பியின் உண்மைச் சரிதத்தை மாற்றி எழுதவேண்டியதற்கு ஆவசியகமில்லை. இப்பிரபல சரிதம் அக்காலத்தில் யாவர் லாயிலுங் கேட்கப்பட்டு வந்ததுபோலும். அன்றியும் இக்குரூரகொலை நடந்தது விளம்பி வரு டத்திலே யென்று (1658 A. D.) அவர் எழுதிப்போ னதே அவர் கூற்றின் உண்மையை ஒருவாறு தெரி விக்கும்.

ஒல்லாந்த உத்தியோக நியமனங் கள்
ஒல்லாந்தரோன நாமிங்கே கூறிச்செல்லும் “ஒல் லாந்த கீழிந்திய கம்பனி” யாரின் கையிற் சிக்கிப் இலங்கைக் கடற்கரைத் தேசங்களும், தென்னிந்த

யாவிலே சில பகுதிகளும், கொளும்பிலிருந்த தேசா திபதி ஒருவரின் ஆட்சியின் கீழ் வைக்கப்பட்டன. இத்தேசாதிபதியின் கீழ் யாழ்ப்பாணமுங் காலியும் இருகம்மந்தோரின் (Commandeur) ஆட்சியிலிருந் தன. அதிகாரமுறையில், யாழ்ப்பாணக் கம்மந்தோர் உத்தியோகர் தேசாதிபதிக்கு இரண்டாவதாகவும், காலிக்கம்மந்தோருக்கு மேற்பட்டவராகவும் மதிக்கப் பட்டபடியால், தேசாதிபதி மாற்றம் பெறும்போது, யாழ்ப்பாணக் கம்மந்தோர் உத்தியோகரே அவர் பத விக்கு நியமனம்பெற உரிமையுடையவராயிருந்தனர் கம்மந்தோருக்கு ‘கௌரவ’ என்னும் மகுடவாசகத் தால் அழைக்கப்படும் உரிமையுமிருந்தது. கம்மந்தோ ருத்தியோகருக்குக் கீழ், ஒல்லாந்த சாதியாரான ஒரு ‘திஸ்ஸாவை’ மையும், ஓர் உப திஸ்ஸாவையையும், ஒப் பர் கூப்மன் (Opper Koopman), கூப்மன், ஒன்டர் கூப்மன் (Onder Koopman) என வர்த்தக நாம ிவில் உத்தியோகத்தரையும், அவர்களின் கீழ் சுதேச தலை மைக் காரராக முதலியார், மேயொரூல் அல்லது இறை சுவர், ஆராச்சி, கையான், பட்டங்கட்டி முதலியோ ரையும் அமைத்தனர். பறங்கிக்காரர் காலத்திற் போ லவே ஒல்லாந்தரும் யாழ்ப்பாணத்தை நான்கு பிரி வுகளாகவும், முப்பத்திரண்டு கோயிற்பற்றுகளாகவும் பிரித்து அதிகாரம் செலுத்திவந்தனர். நான்கு பிரிவு களுக்கும், தீவுபற்றுக்கும் ஒவ்வொரு முதலியாரும் இறைசுவரும், கிளாக்கும் நியமிக்கப்பட்டனர். யாழ்ப் பாணக் கம்மந்தோருக்குக் கீழ் மன்னார், திருக்கோண மலை, மட்டக்களப்பு என்னும் மூவிடங்களு மிருந்தன. தலைநகராகிய கொளும்பைப் போல, ஒவ்வொரு உத்தி யோகப்பகுதிக்கும் உத்தியோகத்தருங் காரியாலய மும் உண்டு.

தீவுகளெல்லாம் ஒல்லாந்த தேசப் பெயர்களி தீவுப் பெய னால் வழங்கப்பட்டன. காரைதீவுக்கு “அம்ஸ்டெர் டீகன்

டாம்” (Amsterdam) என்றும், ஊராத்துறைக்கு “கைற்ஸ்” (Kayts) என்றும், தண்ணித்தீவுக்கு “லயிடின்” (Leyden) என்றும், புங்குடுதீவுக்கு “மிட்டில்பேர்க்” (Middleberg) என்றும், நயினாதிவுக்கு “ஹார்ளெம்” (Haarlem) என்றும், அனலைதிவுக்கு “ரெற்றர்டாம்” (Rotterdam) என்றும், நெடுந்தீவுக்கு “டெல்த்” (Delft) என்றும், இரணைதிவுக்கு “ஹூண்” (Hoon) என்றும், “என்கயிசன்” (Enkuysen) என்றும் பெயர்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

திஸ்ஸாவை
பின் கடமை
கள்

திஸ்ஸாவையின் கடமைகளாவன:— கோட்டைக்கு வெளியிலிருக்கும் படைப் பொறுப்பும், ரோட்டுகளைத் திருத்துவதும், சேற்று நிலங்களை நீர் போக்கி உலாச்செய்வதும், வேளாண்மையைவிருத்தி படுத்துவதும், நற்குணமும் நல்லொழுக்கமு முடைய ஒருவரால் காலை மாலை பிரசங்கஞ் செய்கிறபதும், உணவுப்பொருள்களின் விலையை நியமிப்பதும், கடைகளை யுஞ் சந்தைகளையும் மேற்பார்வையிடக் கணக்கர்களை நியமிப்பதும், மற்றும் பொருள்பெருக்கும் நன்மைக்கான வழிகளைத் திட்டஞ்செய்வதுமேயாம்.

முதலியாரின்
கடமை
கள்

முதலியாரின் கடமைகளாவன:— தத்தம் பிரிவுகளில் நடக்கும் சங்கதிகளை விசாரித்துக் காலத்துக்குக் காலம் அறிக்கைப்படுத்தும் அனுப்புவதும், அந்தப் பிரிவுகளில் எவ்வெவ்வேலைகள் நடாத்தவேண்டுமோ அவற்றை நடாத்துவித்தலுமேயாம்.

இறைகவரின்
கடமை

மேயொரூல், இறைசுவரின் கடைமைகளாவன:— தோம்புகளின் படி தலைவரி, நிலவரி, நெல்வரி முதலியவரிகளையும், ஊழியத்திற்காக ‘சிக்கோஸ்’ தண்டத்தையும் † அறவிடுவதும் மூன்று மாசங்களுக் கொரு

† இராஜகாரியம் என்னும் ஊழியஞ்செய்யவேண்டியவர்கள் ஊழியத்திற்குப் போகாத ஒவ்வொருநாளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய ஒருபணம் ‘சிக்கோஸ்’ (Chicos) தண்டம் எனப்பட்டது.

முறை, கம்மந்தோரின் உத்தரவுப்படி, தனாதிகாரியிடம் அறவிட்ட பணத்தைக் கட்டுவதும், ஊரார் தத்தம் எஜமான்களுக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளைக் குறைவறச் செய்கின்றார்களா வெணப் பார்ப்பதுமேயாம்.

கிளாக்குமார் மேயொரூல்மாரின் கணக்குகளைப் கிளாக்குமாரின் பதிந்து வைத்துத் தோம்புக் கணக்குகளோ டொப்ரின் கடமை புடையனவோ எனப் பார்வையிடுவதேயாம்.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்தபின் முதல் கம்மர் உயர்தலுதத் தோராயிருந்த “றைக்லொவ் வான் ஹூன்ஸ்” தியோகம் (Ryckloff Van Goens), அரசிறை உத்தியோகங்களும் நீதிப்பிரபாலன உத்தியோகங்களும் சுதேசிகளுள் உயர்ந்த சாதியினருக்கே கொடுக்கப்பட வேண்டுமென, 1658-ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாசம் 31-ந் தேதி வரைந்து வைத்த அறிக்கையிற் கண்டபடியே, வேளாளருக்கு அதிகமாகவும் மடப்பளியாருக்குக் குறைவாகவுமளிக்கப்பட்டு வந்தது. பட்டங்கட்டியென்னுமுத்தியோகம் கரையாருக்கும் முக்குவருக்குமே யுரியன. கி. பி. 1694-ம் ஆண்டில் மற்றைய சாதியாருக்கும் உத்தியோகங்கள் கொடுக்கப்பட்டபடியால், இதையிட்டு அவ்வருடத்து ஜூலை மாசத்தில் வேளாளரும் வன்னியருஞ்சேர்ந்து பெருங்கலகம் விளைத்தனர்.

அதிகாரம் மாசம் 6 இறைசாலும், முதலிமாரும் தலைமைக் இறைசவர்களும் பத்துப்பணமும் ஒருபறை அரிசியும், கிளாக்குமார் 8 பணமும் ஒருபறை அரிசியும் காரர்வேதனமாகப் பெற்றுவந்தனர். கி. பி. 1661-ம் ஆண்டில் சில முதலிமாரைத்தவிர மற்றையோர் வேலைகளினின்றும் நிறுத்தப்பட்டனர்.

சுதேசிகளுக்கு உயர்தாத் தலைமைக்கார உத்தி உத்தியோக யோகங்கள் கொடுத்தபோது, அவர்களுக்குக் கொ வரிசைகள்

தெத்த உத்தியோக நியமனச் சீட்டுகளில், அவர்களுடைய வரிசைகளுங் கூறப்பட்டன. கி. பி. 1758-ல் நியமிக்கப்பட்ட யானைத் தாகனாகிய வண்ணார்பண்ணை வெள்: தொன்பிலிப்பு சிற்றம்பல முதலியாருக்கு அரசஜூழியமில்லாது 12 சிலியார் கொடுக்கப்பட்டது மன்றி, என்னோமும் எவ்விடத்திலுந் தலைப்பாகை அணிந்து கொள்ளலாமென்றும், தண்டுகை பல்லாக் குக்கள் சிலியாரால் காவப்படலாமென்றும், போகு மிடமெங்குங் குடை கவித்துப் போகலாமென்றும் இடங்கொடுக்கப்பட்டது.

மன்னார் முதற் கணக்கப்பிள்ளையாகிய டொன் மானுவேல் இராசகாரிய மானு முதலியார் உத்தியோகம் இளைப்பாற, அவர் மருகனாகிய மானிப்பாய் வெள்: வேலாயுதன் சுவான் இராமநாதன் அவ்வுத்தியோகத்திற்கு, கி. பி. 1761-ல் ஆகஸ்துமீ 10-ந்நாள், டொன் சுவான் இராசகாரிய இரத்தினசங்க முதலியார் என்னும் பெயருடன் நியமனமான பொழுது, சாதிவரிசைகளுடன், அரசஜூழியமில்லாது 6 அடிமைகள் கொடுக்கப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணக் கம்மந்தோரின் முதல் வைத்தியனாகிய மடப்பனி டொன் சுவான் கந்தப்பன் இலங்கைகாவல முதலியார் இறக்க, அவரிடத்துக்கு 1755ம் ஆண்டு செப்டம்பர்மீ 29-ந்நாள் நியமனமான தெல்லிப்பளை வெள்: பூலோகசிங்க முதலியார் பிலிப்பு குமார வேலனுக்கு மாசம் ஒரு இறைசால் சம்பளமும், அரசஜூழியமில்லாது 6 அடிமைகளும் சாதிவரிசைகளுடன் கொடுக்கப்பட்டன.

கம்மந்தோருக்கு உதவியாக, அரசாங்க மாகாண சபையொன்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தது. அதற்குக் கம்மந்தோர் தலைவராகவும், திஸ்ஸாவையும் அரசிறை வருமான உத்தியோகத்தினும், சம்பளக் கணக்கினும்

Zoldy Bockhouder), வர்த்தகப் பரிபாலன உத்தியோகஸ்தனும் (Negotie Bockhouder), களஞ்சியக் கணக்கனும் (Pakhuis Meester), அரசாங்க நியாயவாதியும் (Public Prosecutor), அரசாங்க காரியதரிசியும், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த வன்னிக் கப்பித்தானும் அங்கத்தினராக இருந்தனர்.

கி. பி. 1658-ல் யாழ்ப்பாணக் குடிசனம் குடிசனம் 1,20,000 என மதிக்கப்பட்டது. 1766-ல் மதிக்கப்பட்ட குடிசனத்தொகை 1,87,600.

யாழ்ப்பாணத்திலே, அந்நாட்டுக் குடிசனங்களால் நீதிநிலையம் பலதலைமுறைகளாகக் கையாளப்பட்டுவந்த வழக்கங்கள் எர்ப்படியே, நீதிபரிபாலனம் நடந்து வந்தது. பறங்கியரைப் போலவே ஒல்லாந்தரும் அதனைப் பின்பற்றி நீதி செலுத்தி வந்தனர். கொளும்பிற் போலவே யாழ்ப்பாணத்திலும் நீதிமன்றங்கள் அமைக்கப்பட்டன. “ரூட் வான்ஜஸ்த்ரிஸ்” (Raad Van Justice) என்பது தற்கால ‘ரூட் வான்சுப்ரீம் கோடுபோன்ற ஒருமேற் கோடாகும். இதில் ஜஸ்த்ரிஸ்’ சீதாரிக்குட்பட்ட சுதேசிகளுக்கு 120 இறைசால்களுக்குமேற்பட்டதும், ஐரோப்பியன் வாதியாயினும் பிரதிவாதியாயினும், யாழ்ப்பாணவட்டாரத்துக்குள் எங்கு வசிப்பினும், இத்தொகைக் குட்படவரினும் சிலில் வழக்குக்களும், கிரிமினல் வழக்குக்களும் விளங்கப் படுவதுமன்றிக், கீழ்க்கோடுகளிலிருந்துவரும் அப்பீல்களும் கேட்கப்பட்டன. மாணசாதன வழக்குக்களும், சிலில்கோட்டாலனுப்பப்படும் கலியாணகாரிய வழக்குக்களும் இக்கோட்டுக்குரியன. இக்கோட்டில் வழக்கு விசாரிக்கும் நீதியதிபர் கம்மந்தோரே. இக்கோட்டிலிருந்து அப்பீல்கள் கொளும்புக்கோட்டுக்கும், அதிலிருந்து 300 இறைசாலுக்கு மேற்பட்ட வழக்குக்கள் வத்தாவியா (Batavia)க் கோட்டுக்கும் எடுக்கப்பட்டன.

‘லாண்ட்ரூட்’

அதற்கடுத்த கோடு ‘லாண்ட்ரூட்’ (Landraad) எனப்படும். அதில், சுதேசிகளின் எல்லாக் காணி வழக்குக்களும், சீதாரிக்கு வெளியே வசிப்பவர்களுக்கு, 120 இறைசாலைகளுக்கு மேற்பட்ட கடன் முதலியவழக்குக்களும் விளங்கப்பட்டன. ஆதியில் காணிவழக்குக்களுக்கு மாத்திரம் கோடாயிருந்த இக் கோட்டுக்கு, 1742-ல் மற்றுஞ் சிவில் வளக்குக்கள் விளங்குமுகாரங் கொடுக்கப்பட்டது. அதில் ஓர் ஒல்லாந்த திஸ்ஸாவை நீதியதிபராயமர்ந்து, ஒல்லாந்த காரியதரிசி ஒருவன் உதவியுடனும், தேசவழமைகளை யெடுத்துக்காட்டும், முதலிமார் இறைசாவர்களில் தேர்ந்தெடுத்த நான்குபேரைக் கொண்ட, ஓர் யூரிச் சபை உதவியுடனும் வழக்குக்கள் விசாரிப்பார். இப் போது யாழ்ப்பாணத்திலே ‘டிஸ்திக்’ கோடாகப் பாவிக்கப்படுங் கட்டிடமே ஒல்லாந்தருடைய பிந்திய காலத்தில் ‘லாண்ட்ரூட்’ டாகவிருந்தது. முதலிமார் பாய் விரித்திருந்த மேடை இன்றும் உண்டு. 1696-ல் டொன்லூயிஸ் பூதரும் டொன்டெனிஸ் நிற்குங்கராய நும் அக்கோட்டிலிருந்த முதலிமார். மன்னார் முதலிய சிறைகளில் ‘ரூட்வான் ஜஸற்றிஸ்’ என்னுஞ் சுப்ரீம் கோடில்லாதபடியால், அவ்வூர்களிலிருக்கும் ‘லாண்ட்ரூட்’ டிலே ஐரோப்பியருடைய வழக்குக்களும் விசாரிக்கப்பட்டன.

‘சிவில்ரூட்’

‘சிவில்ரூட்’ (Civil Raad) என்னுஞ் சின்னக் கோடுகளில் 120 இறைசாலைகளுக்குக் குறைந்த கடன் வழக்குக்களும், ஒப்பந்தம் முதலியவற்றைப் பற்றிய வழக்குக்களும் விசாரிக்கப்பட்டன. இவ்வழக்குக்களுக்கு ஐரோப்பியருக்கென வேறு கோடில்லை. இக்கோட்டிலேயே கிறிஸ்தவர்களின் கலியாண அறிவித்தல்கள் கொடுக்கப்பட்டன. விவாதமுண்டானால் ‘ரூட்வான் ஜஸற்றிஸ்’ என்னுங் கோட்டிலே விளக்கம் நடக்கும். இக்கோடுகளில், இப்போதுள்ள முடிக்

குரிய தாணிக்குச் சரியான ‘பிஸ்கால்’ என்னும் உத்தியோகத்தரால் சீதாரிக்குள்ளும், திஸ்ஸாவையினால் சீதாரிக்கு வெளியே மாகாணப் பிறவிடங்களிலும், வழக்குக்கள் விசாரிக்கப்பட்டன. சிறுகுற்றங்களும் இக்கோட்டிலேயே விசாரிக்கப்பட்டன. பாரதூரமான கிறிமினல் வழக்குக்களைப் பிஸ்காலே விசாரித்து, மேற்கோட்டுக்குப் பாரப்படுத்திப், பின்தானே முடிக்குரிய தாணியாகின்று வழக்கை நடத்துவர். இக்கோட்டு விளக்கம் எழுதப்படுவதில்லை. சிவில்வழக்குக்களில், தீர்ப்பின்படி பணங்கொடாத கடன்காரன் கடன்மறியலுக்குள்ள எட்டுநாட்களுக்குச் சிறைக்கனுப்பப்படுவான். பணங்கொடுத்த நோமே சிறை நீக்கம் பெறலாம். சிறையில்நெற்குத்தி அவரவரே சமைத்துண்ண வேண்டும்.

‘ஜோன்மற்குக்கர்’ (Joan Maatzuyker) என்னுங் சட்டங்கள் காலிக் கம்மந்தோர், ஒல்லாந்து தேசச் சட்டங்களைத் தழுவி யெழுதிய ‘வத்தாவியாச் சட்டங்க’ளே இத்தேசத்திலும் பாவிக்கப்பட்டன. ஆனால் தேசவழமைக்குள் அடங்காக் கருமங்களே அச்சட்டங்களாற் தீர்மானிக்கப்பட்டன.

கி. பி. 1707ல், கொளும்புத் தேசாதிபதி ‘கொர் தேசவழனேலிஸ் ஜோன்சிம்மன்ஸ்’ (Cornelis Joan Simonsz) என்பவரின் கேள்விப்படி “கிளாஸ் ஐசாக்ஸ்” (Claasz Isaacs) என்னும் யாழ்ப்பாணத் திஸ்ஸாவையினால், யாழ்ப்பாண வழக்கங்களெல்லாம் ஒருங்கு சேர்த்து, ஒரு நியாயப்பிரமாண நூலாக வெளியிடப்பட்டது. அந்நூலிற் கூறப்பட்டிருக்கும் வழக்கங்கள் உண்மையானவை யென்று, அந்நாள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த முதலிமார் 12 பேர் கைச்சாத்திட்டிருக்கின்றனர். இத்தேச வழமை நூல் 1 சுத்தந்தாங்களும் ஆதன உரிமையும், 2 மஞ்சனீர்ப்பிள்ளை, 3 காணிகள் ஆட்சி, 4

நன்கொடை, 5 ஒற்றியும், ௬டும், 6 கூலிக்குப்பிடித்தல், 7 கொள்வனவு, விற்பனவு, 8 சிறைகள், 9 வட்டிக்குப் பணங்கொடுத்தல், என்னும் ஒன்பது அதிகாரங்களைக் கொண்டது. இந்நூலிற் கண்ட சட்டங்களின்படியும், காலத்துக்குக் காலம் இன்ன குற்றத்துக்கு இன்னது தண்டமென விளம்பரஞ் செய்யப்பட்ட தண்ட விதிக் கட்டளைகளின்படியும் நீதிபரிபாலனம் நடத்தப் பட்டது.

பறங்கிக்
கூப்பும்பா
கையும

தொடக்கத்தில் வந்த ஒல்லாந்தப் படைவீரர் குடும்பங்களுடன் வராதபடியால், பறங்கிப் பெண்களையே மணஞ்செய்து வந்தனர். ஆகையினால் ஒல்லாந்தரும் பறங்கிகளெனப்பட்டனர். ஒல்லாந்தர் 148 ஆண்டுகளாக அரசு செய்திருந்தும், 38 வருடங்களே அரசாண்ட பறங்கிகளின் பாஷையும் வழக்கங்களும் இவ்விவாக சம்பந்தத்தினால் நிலைபெறலாயின. பிறரை நாட்களில் ஒல்லாந்தக் குடும்பங்கள் ஏராளமாக வந்து குடியேறியும், பறங்கிப் பாஷை வழக்கற்றுப் போகமுடியவில்லை.

ஒல்லாந்தர்
குடியேற்
பும்

ஒல்லாந்தக் குடும்பங்கள், பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன் சம்முர்க்குச் செல்லக்கூடா தென்றும், அப்படிச் திரும்பிச் செல்ல நேரிடின் தத்தம் செலவிலே செல்ல வேண்டுமென்றும் பொருந்திக், கப்பற் செலவிலவாற் கொண்டுவரப்பட்டு, இலங்கையிற் பல பட்டினங்களிலுங் குடியேற்றப்பட்டனர். வேளாண்மைக்கு வேண்டிய நிலங்கள் கொடுக்கப்பட்டன. ஆனால், வேளாண்மையில் அதிக நயமின்மை கண்டு, அனேகர் தங்களுக்கு உவந்த வேறு தொழில்களைக் கைக்கொண்டனர். இலங்கையின் வளத்தையுஞ் செல்வத்தையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டும், போவாவுடன் வந்த கம்பனி உத்தியோகத்தார் தங்கள் சம்பளமும் மேல்வருமானமும் தஞ்சீவ

வருவாயும்
ஊதியமும்

னத்திற்குப் பற்றுகெனப் பன்முறையும் முறையிட்டனர். சம்பளமோ அற்பம், வியாபார ஊதியமோ அதிகுதினு மற்பம். கம்மந்தோருக்கு மாதச் சம்பளம் முப்பது பவுண் என்றாலும், மேலுதியம் பெறுதற்கு அநேக இரகசிய வழிகளிருந்தபடியால், சிலர் சிறிது காலத்துள் செல்வாயினர். அரசிறை வருமானத்திற் சேர்ந்த உத்தியோகஸ்தர் சிலரின் களவும், கைலஞ்சம் ஏற்கும் உண்மையும் பிச்சித்தியெய்தின. அரசாட்சிப் பத்திரங்களை யுஞ் சீட்டுகளை யும் மாற்றுவதற்கும் அழிப்பதற்கும் அவர்கள் பின்னின்றால்வர்.

கம்பனி உத்தியோகத்தில் அமராத மற்றும் பறங்கிகளும் தக்கவாறு சன்மானிக்கப் பட்டனர். வேளாண்மைக்கு வேண்டியகாணிகள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. வியாபாரசுதந்தாம் அவர்களுடையதாயிருந்தது. அதனால் சுதேசிகளும் முஸ்லீம்களும் கடைவியாபாரஞ் செய்யவாறு தடுக்கப்பட்டனர். முஸ்லீம்களின் புதுக்குடியேற்றம் தடைபண்ணப்பட்டது. முன்னே குடியேறிய முஸ்லீம்களுக்கு வேளாண்மையுங் கடலோடுத் தொழிலுமே நியமிக்கப்பட்டன. இந்திய முஸ்லீம்களுக்குத் தங்கள் வியாபாரப் பொருள்களுடன் துறைமுகங்களுக்கு மாத்திரம் வருவதற்கு இடங்கொடுக்கப்பட்டது.

பறங்கிகளுக்கும் சுதேசிகளுக்கும் பிறந்தபிள்ளைகள் “துப்பாசி” யென்றழைக்கப்பட்டது போலவே, ஒல்லாந்தருக்குஞ் சுதேசிகளுக்கும் பிறந்த பிள்ளைகள் “மெஸ்ற்றிசீஸ்” (mesteees) என்றழைக்கப்பட்டனர். ஒல்லாந்தபடைவீரர் சுதேசப் பெண்களைக் கலியாணஞ் செய்வது அதிகரித்து வந்தபடியால், அப்பெண்கள் ‘இறைப்பிறமாத’க் கிறீஸ்தவர் என்று பாதிரிமாரிடமிருந்து அத்தாட்சிப்பத்திரம் பெறவேண்டுவ

தோடு, கிழமைக்கொருமுறை கோயிலுக்குப் போக வேண்டியவர்களு மாறார்கள். அவ்வாறு செய்யாது விடின் அவர்கள் கணவர்களின் சம்பளம் பறிமுதலாகப் பட்டது.

சமயமுயற்சி

ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடித்த காலம் தொடக்கம், தங்கள் சமயமாகிய “இறப்பிறமாதா” அல்லது திருத்தியமைத்த கிறிஸ்துசமயத்தையே ஊக்கத்துடனும் வைராக்கியத்துடனும் போதித்துச் சனங்களை முன் கைக்கொண்டொழுகிய கத்தோலிக்க சமயத்தினின்றும் திருப்ப முயன்றனர். சில சிலில் உத்தியோகஸ்தருக்குருமாருஞ் சேர்ந்த “ஸ்கொலாஸ்கென்” (Scholaschen) என்னும் ஒரு சபையாரால் சமயவிருத்திக்காக வேண்டியன செய்யப்பட்டு வந்தன. முன்னிருந்த பறங்கிகளின் ஆலயங்களையே புதுக்கியுந் திருத்தியும் உபயோகித்தார்கள். கோட்டையிலிருந்த கோயிலிலும், பட்டினத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடங்களிலும் ஒல்லாந்த பாஷையிலும், மாகாணத்திலுள்ள 38 கோயில்களிலும், அவற்றைச் சேர்ந்த வித்தியாசாலையிலுந் தமிழ்ப்பாஷையிலும் நான்கு குருமாரால் பிரசங்கங்கள் செய்விக்கப்பட்டன. சனங்கள் திரள்திரளாய் ஞானஸ்நானம் பெற்றாலும், உண்மையான விசுவாசிகள் அல்லர் எனவும் தங்கள் செய்வங்களை வணங்கும் வழக்கத்தைக் கைவிட்டால்லரெனவும், அரசுக்கட்டளைக்குப் பயந்தும், உத்தியோகம் பெறும் நோக்கமாகவும், கிறிஸ்தவர்களாக நடிக்கின்றார்களெனவும், சிறிதுகாலத்துள் அரசாட்சியார் அறிந்தார்கள். அன்றியும் அக்காலத்தில் கத்தோலிக்க பார்க்கத்தினரும் அநேகர் இருந்தபடியால், அவர்களைச் சில “போக்கிலிகள்” குருமாரை நடித்து, இரகசியமாக அவர்களைத் திரும்பவிடாது ஊக்கப்படுத்தித் தடுக்கின்றார்களென நினைத்து, கி. பி. 1689ல் இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்கும் பிரதிகாவல

னாக விருந்த ‘லோட் மைதிறெட்’ (Lord of Mydrecht) என்பவன் எல்லாக் கத்தோலிக்க கோயில்களையும், இரகசியமாயிருந்த மடங்களையும் அழிப்பித்தது, தங்கள் குருமாரைப்பழக்கும் பயிற்சிக்கழகமாகிய ‘செமினேரி’ ஒன்றை ஸ்தாபித்தான். 1690ல் இச் ‘செமினேரி’ 5274 இறைசால் செலவழித்துக் கட்டப்பட்டது. இச்செமினேரியில் எபிரேயு, கிறீக், லத்தீன், ஒல்லாந்து, போர்த்துக்கீஸ், சிங்களம், தமிழ் என்னும் ஏழு பாஷைகள் பயிற்றப்பட்டன. சமய விருத்திக்கான பிரயத்தனங்கள் எவ்வளவோ முயன்று செய்தும், உண்மையாகக் குணப்படுவோர் தொகை அருகிவருவது, தமிழில் தமது சமய நூல்கள் இன்மையாலென எண்ணிக், தமிழிலுஞ் சமயநூல்கள் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டன. குருமார் வசிப்பதற்கு வீடுகளுங் கம்பெனிபாராற் கட்டிக் கொடுக்கப்பட்டன. குருமார் சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்கையில் ஊழியக்காரர் அவர்களின் சாமான்களைச் சுமக்க வேண்டும் என்றும், ஊரார் அவர்களுக்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்கள் உதவ வேண்டு மென்றும் விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

பல்தேயஸ் (Baldens) என்னுங்குரு கி. பி. 1658ம் ஆண்டு தொடக்கம் 1665ம் வருடம் வரை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சமய சேவைசெய்து பல விடங்களுக்கும் பிரயாணஞ் செய்தார். அவர் அக்காலத்திலுள்ள சனங்களின் பழக்கவழக்கங்களைப் பற்றியும், ஒவ்வொரு கோயிற் பற்றிலுங் குறிச்சியிலுமிருந்த சனத்தொகையைப் பற்றியும், அவ்விடங்களிலுள்ள கோயில்களைப்பற்றியும், நாட்டுப்புறத்தாது ஆசார ஒழுக்கங்களைப் பற்றியும் விரிவாய்ப் படங்களுடன் எழுதியிருக்கின்றார். பிராமணர் சண்மார்க்கம், சுத்தம், மரியாதையுடையவர்களென்றார், கிறிஸ்தவர்களானாலும் மாமிச போசனிகளல்லவென்றும், மது

பானிகளாகாரொன்றும், தங்கள் குலத்திலன்றிப் பிற குலத்தில் விவாகஞ் செய்யார்களென்றும், வேளாளர் அரையிலேவேட்டியைத் தாறுகட்டி உடுப்பார்களென்றும், மடியிலே வெற்றிலை பாக்கு வைத்திருப்பார்களென்றும், உறையிலே சொருகப்பட்ட கத்தி தொங்கிய இடுப்புடையவர்களென்றும், அவர்கள் வீடுகளும் வளவுகளுஞ் சுத்தமாயிருக்குமென்றும், தங்களைச்சேர்ந்த குடும்பங்களிலே விவாகஞ் செய்துகொள்வார்களென்றும், ஒருவரோடொருவர் பகைமையுடையவரானபடியால், கோட்டுக்குப்போகவும் வழக்குப்பேசவும் நிபுணர் என்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றார். சிவியாரைப்பற்றிப் பேசுங்கால், அவர்கள் தமிழரசருக்கு மாத்திரமே சிவிகை ஊழியஞ் செய்த படியால், அதுபோல் ஒல்லாந்த மேலுத்தியோகத்தருக்கும் சிவிகை சுமப்பதேயன்றிப் பிறருக்கு அத்தொழில் செய்யார்கள் என்றுங் கூறியதோடு, இந்நாட்டிலே தங்கத்தாலும், வெள்ளி, தந்தம் முதலியவற்றாலும் சித்திரமான றுட்பவேலைகள் செய்யக் கூடிய கைதேர்ந்த தொழிலாளர் உண்டென்றும் எழுதியிருக்கின்றார். பத்தேயஸ் பாதிரியார் நின்று பிரசங்கஞ் செய்தாரொன்ற ஐதீகமுடைய புளியமரம் ஒன்று இன்றும் பருத்தித்துறைச் சந்தைக்கருகே நிற்பதைக் காணலாம்.

சமயநேருக்கடி

தொடக்கத்தில் சமயவிருத்தியைப் பற்றிக் கடுமையாக வற்புறுத்தாத ஒல்லாந்தர், காலஞ்செல்லச் செல்ல, அதன் விருத்தியில் நாட்டம்வைத்தவராய், சனங்கள் சைவசமய ஆசாரங்களை முற்றாக நீக்கி, கிறிஸ்த ஆலயங்களுக்கு ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக்கிழமையும் போகவேண்டும் என்றும், பிள்ளைகள் கிறிஸ்த பள்ளிக்கூடங்களுக்குப் போய்க் கிறிஸ்தசமய பாடங்கள் கற்கவேண்டுமென்றும் கட்டளையிட்டனர். ஆகையினால், சனங்கள் உள்ளுக்கொன்றும் வெளிக்கொன்றுமாக நடித்து ஒல்லாந்தரை முன்னே

யிலும் அதிகமாக ஏமாற்றி வந்தனர். பாலர் துவக் கம் விருத்தர் வரை பலதலைமுறைகளாக இவ்வே மாற்ற வேலையில் சனங்கள் ஈடுபட்டுப் பழகிவந்த தால், இக்காலத்துஞ் சிலரின் ஒழுக்கம் ஏமாற்ற நிலையெய்ன்றி உண்மைநெறியல்லவெனக் கூறுவது மிகையாகாது. கிறிஸ்தமத விரோதியாக ஒருவன் ஒழுகி வந்தது காணப்படின, அவன் கடுத்தண்டனை விதிக்கப் பெறுவான். சைவப் பெண்களை மணந்த கிறிஸ்த ஆடவர் சிலருக்கு மரணதண்டனை விதிக்கப் பட்டதெனப் பத்தேயஸ் குரு எழுதியிருக்கின்றார்.

ஒல்லாந்தர் தங்கள் அரசாட்சியின் பிற்கூற்றில் சமய விஷயமாகக் கொண்டவன்கண்மையைக் குறைத்துக் கொண்டனர். குணபூஷண சிங்கையாரியன் காலத்தில் வரப்பட்ட காருகவினைஞரது தொழில் விருத்தியற்றிருந்தபடியாற் போலும், தென்னிந்தியாவிலிருந்து அக்கைத்தொழிலை நடத்துவதற்குக் கொண்டுவரப்பட்ட சேனியச் செட்டிகள் சமயத் தடையின்றித் தங்களுக்கு வேண்டிய சமய ஆலயமாகிய பெருமாள் கோயிலைக்கட்டி அதில் வணங்கி வந்தார்கள். அவர்கள் சமயக் கொள்கைகளை விலக்கிக் கிறிஸ்து மதத்தைத் தழுவும்படி அவர்கள் மாத்திரம் வற்புறுத்தப்படவில்லை. இதைப்பற்றிக் குருமார் பலமுறைகளில் முறையீடுசெய்தும், அரசிறைவருமானத்திலும் தம் பொருள்வருவாயினும் முட்டுப்பாடுவருமென வறிந்து வாளாவிருந்தனர். சமய போதனைகளுக்கு வேண்டிய குருமாரும் வரவா அருகிவந்தனர். சனங்கள் உண்மைக் கிறிஸ்தவர்களாகாது, உள்ளத்தில் தாது முன்னைய மதப் பற்றையே வளர்த்து வருபவர்களாயிருந்தபடியால், பலவந்தத்தினுற் பயனில்லையெனத் தேர்ந்து பராமுகமாயிருந்தனர்.

சமயபிடிவாத நெருக்கிச்சி

பெருமாள் கோயில்

வண்ணூர்ப
ண்ணைச்சிவ
ன்கோயில்

வண்ணூர்பண்ணையிலிருந்த பெருந்தனவந்தரும் சலாபம் முத்துக்குளிப்புக் குத்தகையைப் பலமுறைகளில் நடத்திவந்தவருமாகிய வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் யாழ்ப்பாணக் கம்மந்தோரின் நண்பரானபடியால், அக்கம்மந்தோரின் உதவி கொண்டு, கி. பி. 1787ம் ஆண்டு வண்ணூர்பண்ணை வைத்திஸ்வரன் கோயிலைக்கட்ட உத்தரவு பெற்று, 1791ல் கோயிலை நிறைவேற்றிக் கும்பாபிஷேகஞ் செய்து, அளவிறந்த மானியங்களும் பொருள்களும் கோயிலுக்காகச் சாசனஞ் செய்துவைத்தனர்.

நல்லூர்க்கந்
தகவாய்
கோயில்

பறங்கிகளா லிடிக்கப்பட்டநல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயில் அருச்சுகரின் சந்ததியோராகிய சில பிராமணர், 1793ல் அரசாட்சியாருக் கோர் விண்ணப்பஞ் செய்து, கோயில் அமைக்க உத்தரவு பெற்று, முன்னே கோயிலிருந்த விடமாகிய யமுனாதிக்குப் பக்கத்தே கிறிஸ்த ஆலயம் அமைக்கப்பட்டிருந்தபடியால், “பிராமண வளவு” என்னுந் தங்கள் உரிமைக் காணியில் சிறு கோயிலொன்றைமைத்துத் தாங்களே வணங்கி வந்தனர். இக்கோயிலிருக்குமிடம் ஆம்பலவாணர் கந்தப்பசெட்டி † பெயரில் தோம்பு பதியப்பட்டிருக்கிறது.

ஒல்லாந்தர்
திருத்திய
கோட்டை
கள்

ஒல்லாந்தர் பறங்கியர் கட்டிவிட்ட கோட்டைகளையே புதுப்பித்தும் பருப்பித்துஞ் செப்பனிட்டனர். கி. பி. 1695ல் யாழ்ப்பாணக்கோட்டை முருகைக்கற்களால் கட்டப்பட்டு முடிந்தது. அகழி மாத்நீரம் தோண்ட வேண்டியிருந்தது. மன்னார்க் கோட்டையும் ஊராத்துறைக் கடற் கோட்டையும் அதற்கு முன் நிறைவேறியிருந்தன. மன்னார்க் கோட்டை அகழியுந் தோண்டவேண்டியிருந்தது. காங்கே

† இப்பெயர் அக்கோயிற் தெப்பத்தின் பெயரைக்குறிக்கும். இதுபோலவே அக்காலம் மறுகோயில்களுக்கும் தோம்பில் பதிவுண்டு.

யன்துறையிலுங் கோட்டையொன்று கட்ட ஒல்லாந்தர் எழுப்பிய அத்திவாரம் இன்றும் இருக்கின்றது. வருடத்தில் எட்டு மாதங்களுக்கு அவ்விடத்திற்குக் கப்பல்கள் வாழுடியாதிருத்தல் கண்டு கைவிட்டனர் போலும். பூநகரி, யானையிறவுக் கோட்டைகளையுஞ் செப்பனிட்டனர்.

இக்கோட்டைகளுக்குக் காவலாயிருந்த படைகளைவிட சேனாவிரிக் கணக்கு

	ஐரோப் பியர்	மெஸ்ற்றி சீயர்	துப்பா சிகள்	தொகை
யாழ்ப்பாணம்	287	56	7	350
மன்னார்	52	2	9	63
கடற்கோட்டை	21	4	1	26
பூநகரி	1	1	21	23
பைல், பெஸ்கு ற்றர் யானையிறவு	11	3	45	59
மறுபணிவிடை	13	10	2	25
மொத்தம்	385	76	85	546

கி. பி. 1696ல் திருக்கோணமலை மட்டக்களப்புக் கோட்டைகளையிடித்து அத்துறைமுகங்கள் இரண்டையுங் கண்டியரசன் வசமாகவிட்டனர்.

கி. பி. 1768ல் யாழ்ப்பாணக் கோட்டைக்குள், கொத்தளத்தின் மீதுருந்த பிரங்குகளன்றி 64 பிரங்குகள் இழுக்கும் வண்டிகளுமிருந்தன. அவற்றில் 25 வண்டிகளில் பிரங்குகள் ஏற்றப்பட்டும் நாலு வண்டிகள் வெறுமையாயும் படைவீட்டில் விடப்பட்டிருந்தன. வெடிமருந்து 57,000 இருத்தல் கோட்டைக்குளிருந்தது.

மேற் சொல்லிய படையுடன், 31 ஆராச்சிமாரும் 4 கண்காணிகளும், 799 லாஸ்கொறின்ஸும் கொண்ட லாஸ்கொறின் படையும் யாழ்ப்பாணத்தில் வைக்கப்பட்டன. விற்படைக்கு ஒரு முதலியாரும் ஈட்டிப்

லாஸ்கொறின்
படை

படைக்கு ஒரு முதலியாரும் கப்பித்தான்களாக விருந்தனர். அப்படையைச் சேர்ந்தவர்களில் 200 பேருக்கு மாதந்தோறும் 7 பண வீதஞ் சம்பளங்கிடைத்தது. இவர்களுக்கரிசி கொடுப்பதில்லை. இவரிற் சிலர் மன்னார், அரிப்பு, கற்பிட்டி, திருக்கோணமலை ஆகிய யாமிடங்களுக்கு ஆறு மாசங்களுக் கொரு முறை மாற்றவும் பெறுவர். மற்றையோர் யாழ்ப்பாணத்தில் பலவிடங்களிலும் வேலையிலமர்ந்திருந்தனர்.

கோட்டைக் கோயில் கோட்டைக்குள்ளிருக்கும் கிறீஸ்த ஆலயம் ஆயிரம் மூன்றரைப் பணமாக வாங்கிய இருபாலேச் செங்கற்களினூற் கட்டப்பட்டு கி.பி. 1706ம் ஆண்டில் முடிவுற்றது.

அனாதைப் பிள்ளைகள் மடம் ஒல்லாந்தரின் அனாதைப் பிள்ளைகளைத் தாபரிக்கும் மடமும் அமைக்கப்பட்டது. இது, ஒருவிசேட நியாயப்பிரமாணத்தினால், இறந்தவர்களின் சொத்தில் உரிமைக்காரரில்லாத பணத்தைக்கொண்டு நடத்தப்பட்டது.

வன்னியர் வன்னியென்னும் விசாலமான நாடு பலமாகாணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, வன்னியர்களின் அரசாட்சியில் விடப்பட்டிருந்தது. தொடக்கத்தில் வன்னித் தலைவர்கள் ஒல்லாந்தரால் மிகவுங் கண்ணியமாக நடத்தப் பட்டார்கள். போர்த்துக்கேயர் காலத்திலே, வரியாக 42½ கொம்பில்லாத யானைகளும், 125 திராந்திகளும் அறவிட்டு வந்தது போலத் தாங்களும் ஒப்புக் கொண்டு, வன்னியரிடமிருந்து திறையாகப் பெற்றார்கள். அதிகமாக அவ்வரியை அறவிட நெருக்கினால், வன்னியர்கள் கண்டியரசனுடன் சேர்ந்து கொள்வார்களென்று பயந்தும், வன்னிவழியாகக் கண்டி சென்று வரும் பொதிமாட்டு வியாபாரிகள் மூலமாகக் கண்டி இரகசியங்களை யறிந்து கொள்ளலாமென்று கினைத்தும், வன்னியர்களை இதமாக நடத்தி வந்தனர். ஆனால்,

பனங்காமத்துக் கைலாய வன்னியன் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு முடன்பட்டானில்லை. அதனால், ஒல்லாந்தர், மற்ற வன்னித்தலைவர்கள் அவனோடு பகைக்குமாறு, சில சூட்சிகள் செய்தனர்.

கி. பி. 1679லும் 1697லும் பின்னாற் கூறப்படும் வன்னியர் வன்ஷி மாகாணங்களில் அதிகாரிகளாயிருந்தனர்.

மாகாணம்	1679ல்	1697ல்	யானைத் திறை
1. பனங்காமம், பரந்தன் வெளி	டொன்பிலிப் நல்ல மாப்பாணன்	டொன்பிலிப் நல்லமாப்பாணன்	13½
2. பேகன்விளாங் குளம்	டொன்கஸ்பார் குஞ்சியனார், இலங்கைநாராயண முதலியார்	இலங்கை நாராயணன்	4½
3. மேற்பற்று, முள்ளியவளை	குட்டிப்பிள்ளை	பெரியமெயினார் உடையார்	8½
4. கரிக்கட்டுமூலை	சேந்தியனார்	டொன் தீயோகு புவி நல்லமாப்பாணன்	7
5. கருநாவற்பற்று, புதுக்குடியிருப்பு	திரிகைலை	அம்பலவாண வன்னியன்	7
6. தென்னமரவாடி	செம்பாத்தை	சேதுகாவல மாப்பாணன்	2
		மொத்தம்	42½

1697ல் புதுக்குடியிருப்பு பேகன் விளாங்குளத் தோடும், கரிக்கட்டுமூலை மேற்பற்றோடும் சேர்க்கப்பட்டு முள்ளியவளை தனியாக அமைக்கப்பட்டது.

வன்னியர் திறைகொடுப்பதற்குப் பலகாலஞ் யானைத் கணக்கியும், சிலகாலம் ஒல்லாந்தரின் மேலாசை ஏற் திறைகாதும் ஆண்மையுடன் நடந்தனர். வன்னி கம்பனியாரின் கைவசமாகி எட்டுவருடங்களுக்குள், 74½ யானைகளும், 1680ல், 313 யானைகளுந் திறைப் பாக்கியாக இருந்து வந்தது. இதனை அறவிடமுடியாதிருந்த

ததைக் கண்டு, பாக்கியை முற்றாய் நீக்கியபின்னும், 1694ல், 18½ யாளைகளும், 1696ல், 70 யாளைகளும் நிலுவையாய் விட்டன.

வன்னியர்
செருக்கு

வன்னியர் செருக்கைப்பற்றியும், கீழ்ப்படியா மையைப்பற்றியும், கம்மந்தோர்களின் அறிக்கை வெளியீடுகளிற் காணலாம். உதாரணமாக, நல்ல மாப் பாணன், நிச்செயசேனாதிராயன், இலங்கை நாராயணன் என்னும் மூன்று வன்னியரும், 1694 தொடக்கம் 1697 வரை கம்மந்தோராயிருந்த ஹென்றிக் சுவாடிசுரூன் (Hendrick Zwaarde Croon) என்பா னுடன் பிணங்கி, கொளும்பு சென்று, அங்கு தே சாதிபதியினால் மிக்க மரியாதையுடன் வரவேற்கப் பட்டதும், யாழ்ப்பாணத்தில் கம்மந்தோரில்லாத கா லங்களில் அரசியற்சபை அங்கத்தவரால் இவர்கள் கணம்பண்ணப்பட்டு வந்ததும், ஒருகால் தேசாதி பதி யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே வந்திருந்த காலத் தில், இவ்வன்னியர்கள் மேளதாளம் முதலிய வரி சைகளின்றி அழைக்கப்பட்டபடியால், அன்று போ காது, பின்னொருநாள் ஆங்குச் செல்ல, தேசாதிபதி அழைப்பைப் பொருட்படுத்தாது விட்டதும், அதைக் கவனியாது, அவர்களைக் கண்டமாத் திரத்தே கௌர வப்படுத்தி யனுப்பியது மாதிரி செயல்களால் கம்மந் தோருக்குச் சீற்றம் பொங்கியது. இதனைத், தன் அறிக்கைப்பத்திரத்தில், “இவ்வன்னியர்கள் பிறப்பால் கம்பனியின் பிரசைகளாக விருந்தும், சாதியில் பொது வான வேளாளராயிருந்தும், காலகதியிலே மிகவுஞ் செருக்குற்றோராய், ‘வன்னியன்’ என்னும் பதவி மிகவும் மேம்பாடுடைய தொன்றென நினைத்திருக்கின் றார்கள். ‘வன்னியன்’ என்னும் பதவி கம்பனியா ரால் அளிக்கப்பட்டதாயிருந்தும், கம்பனியையாவது அதன் மேலுத்தியோகத்தரையாவது கணம் பண் ண வேண்டுமென நினைக்கின்றார்களே. கம்பனி உத்

தியோகத்தாழ்வுன்சென்று தக்கமரியாதையுடன் பணி வு காட்டுவது தங்களுக்கு வேண்டிய தொன்றல்ல வெனவுங் கருதுகின்றார்கள்” என எழுதியிருக்கின் றான்.

அதன் பயனாக 1690ல் மூன்று மாசங்களுக் வன்னியரை கொருவன் மற்ற வன்னியரின் நன்னடைக் அடக்குப் பொறுப்பாக மாறிமாறி யாழ்ப்பாணத்தில் முறை வசிக்க வேண்டுமென்று ஒரு கட்டளை ஏற்பட்டது. கம்பனிக் குறித்தான தோட்டமொன்றில் இப்பிணைக் குரிய வன்னியன் வைக்கப்பட்டான். அவனுக்குச் சங்கை செய்யும் மாதிரியாக வெளியிற் கூறி, ஓர் ஆராச்சியையுஞ் சில லாஸ்கொற்களையும் அவ்வன் னியனுக்குக் காவலாக வைத்தார்கள். எனினும், இவ்வேற்பாடு சில வன்னியரால் அற்பகாலம் மாத் திரங் கைக்கொள்ளப்பட்டுப் பின்னவர்கள் நிராக ரித்து வராதொழிய அது நீங்கிற்று.

வன்னியர், ஒல்லாந்தர் அறியாது, வெகுதூர வன்னியரின் மாக மறைவு வியாபாரம் நடத்திவந்தார்களெனத் கள்ளவியா பாரி தேசாதிபதி ஹென்றிக் பெக்கர் (Hendrick Becker) காலத்தில் (கி. பி. 1714ல்) வெளிப்பட்டது. ஒல்லாந் தரின் காவலில்லாத அளும்பில், கியாவத்தை யென் னுஞ் சிறு குடாக்களிலும், முல்லைத்தீவிலுமிருந்து பாக்கும் யாளைத்தந்தமும் கள்ளத்தோணி மார்க்க மாக இந்தியாவுக் கனுப்பி, அங்கிருந்து புடைவை கள் எடுப்பித்ததை டொன் அந்தோனி குலசேக ரம் என்பான் மூலமாக அரசாட்சியார் அறிந்தார் கள். இக் குற்றத்திற் கஞ்சிய வன்னியர் கண்டி யரசன் துணையை நாடி, அவனுக்கு வெகுமதிகளு கண்டி யரச டன் ஒரு தானுபத்தியம் அனுப்பி, வன்னி நாட்டைக் கண்டியரசனுக்கு ஒப்புவித்து, தாமவ்வரசனுக்குக் கீழ் டங்கி இருப்பதாகத் தெரிவித்தனர். ஆனால் அக் காலத்தில் கண்டியை யாண்ட வரசன் ஒல்லாந்தரு

ட. நட்டிக்கொண்டிருந்தமையால், இவ்வன்னியரின் வெகுமதிகளை ஏற்காது தாபாதிகளைச் சிறையாள ராக்கி, அவர்களைக் கொளும்புத் தேசாதிபதியிட மனுப்பிவைத்தான்.

வன்னியர்
நண்டனை

இச் சதியாலோசனைக்கு மூலகாரணராயிருந்த டொன் தியோகு புவிநல்ல மாப்பாணனையும், டொன் கஸ்பார் நிச்செய சேனாதிராயனையும் தண்டிப்பதற்கு, 1715ம் ஆண்டில், ஒல்லாந்தர் படையொன்றை அனுப்பி, அவ்வன்னியர் இருவர்களையும் கைதிக ளாக்கி, அவர்கள் பொருள்களையும் பூமிகளையும் அப கரித்ததுமன்றித் தங்கள் படைச்செலவையும் அவர் களிடமே யறவிட்டனர்.

துறைமுகக்
காவல்

பின்பு, தங்களுக் குதவியாயிருந்த குலசேகரனை வன்னியனுக்கி, கீழ்க்கரையிற் கள்ளவியாபாரங்கள் நடவாது தடுப்பதற்குச் சேமக் கப்பலொன்றையும் நியமித்து, முல்லைத்தீவில் மாத்தால் கே காட்டை யொன்றியற்றி, 24 ஐரோப்பியரையும் 20 லாஸ்கொ றீன்களையும் கொண்ட படையொன்றைப் படைத் தலைவருடன் அங்கிருத்தினார்கள்.

மாகாண
வன்னியர்

கி. பி. 1716ம் ஆண்டில்

1. டொன் அந்தோனி குலசேகரம்.
2. டொன் பிலிப்பு கந்தப்பு மயிலாத்தை
3. டொன் கஸ்பார் சேந்தையினார் வாரி
4. கந்தப்பர் சிலம்பயினார்.

என்னும் நால்வரும் வன்னிமாகாணங்களுக்கு வன் னியராக நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

1766ல் உள்
எவன்னியர்

கி. பி. 1766ல் இருந்த அந்தோனி மோயாட் (Anthony Mooyart) என்னுங் கம்மத்தோரும் முன் சொல்லிய பிரகாரமே வன்னியருடைய செருக்கைப்

பற்றித் தன்னறிக்கையிலுங் கூறியிருக்கிறான். அக காலத்திருந்த வன்னியர்கள்:-

பனங்காமத்திற்கு - மரியாகதிரிநாச்சி வன்னிச்சி
கருநாவற்பற்று,
கரிக்கட்டுமூலை,
முள்ளியவளை,
மேற்பற்று என்
னும் நாலுபிரிவு
களுக்கும்.

யானைத்
நிறை
16

டொன் தியோகு
புவிநல்ல மாப்
பாணன்
13

தென்னமரவாடிக்கு-பிரான்சிஸ் கோ சேதுகாவல

மாப்பாணன் 1

பின் கூறிய இரு வன்னியரின் பெயர்களைக் கொண்ட வேறிருவர் 1697லும் அவ்வவ்வார்களுக்கு வன்னியர்களாக விருந்தார்களெனத் தோற்றுவதால், பிந்திய இருவரும் முந்தியவர்களின் போப்பிள்ளை களென ஊகிக்கலாம்.

கி. பி. 1765ல் பனங்காமத்து வன்னியனாகிய நிச்செயசேனாதிராயன் இறக்க அவன் மகளாகிய மரியா கதிரிநாச்சி பராமயற்ற பிள்ளையாக விருந்த படியால், இலகுநாதநல்லநாச்சி பராமரிப்புக் காரியாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

மேற்பற்று வன்னிச்சி இலங்கை நாராயணன் மேற்பற்று என்னும் மடப்பளியை மணந்து பெற்ற பிள்ளை வன்னிச்சி னுக்கு வன்னியப்பதவி உரித்தில்லை யென 1765ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மீ 1ந்தேதி அரசாட்சியார் தீர்ப்புச் செய்தபடியால், கருநாவற்பற்று வன்னியனாகிய புவி நல்ல மாப்பாணனே மேற்பற்றுக்கும் வன்னியனா ணன்.

புவிநல்ல மாப்பாணன் மிக்ககர்வமுடையவனுர் யானைத்திறையை ஒழுங்காகச் செலுத்தும் வழக்க மில்லாதவனுமாயிருந்தான். கி. பி. 1766ல் அவனி டம்ருந்து 22½ யானைகள் கம்பனிக்குப் போகவேண்

டிருந்தன. வன்னியரின் முடிவற்ற குழப்பங்களினால், கம்பனியார் வன்னியைத் தாங்களே பொறுப்பேற்று ஆளவேண்டுமென்று ஆலோசித்து, தங்கள் ஆளுகை முடிவுபெறப் பத்து வருடங்களுக்கு முன், கப்பித்தான் நாகெல் (Captain Nagel) என்பவனை வன்னிக்கு அதிகாரியாய் நியமித்தனர். அவனும் பட்டாளத்துடன் போய் அங்கு தங்கினான். இதனால் தங்களதிகாரம் குறைந்ததென நினைத்த அக்காலத்திலிருந்த நல்லைநாச்சி, சிதம்பாநாச்சி யெனும் இரு வன்னிச்சிகளும் குழப்பம் உண்டாக்கினாலும், கம்பனிப் பட்டாளத்துக்குப் பயந்தோடி ஹவாகளானியிற் கார்துறைந்தனர். இதன்பின், கப்பித்தான் நாகெல் உடைய சேள்விப்படி வன்னி இறை வருமானம் வருடம் 10,000 இறைசாலாக அவனுக்குக் குத்தகையாய்க் கொடுக்கப்பட்டது. அவனே வரிகளை அறவிட்டுவந்தான். பின்பு வன்னிக் குழப்பங்கள் அமைதியுற்றன. வன்னிச்சிமாநாடு திரும்பித் தத்தம் ஊர்வந்துறைந்தனர்.

ஊர் அதிகார
மாற்றம்

தொடக்கத்தில் மன்னாருக்குச் சேர்ந்த மாதோட்டம், நானாட்டான், முசலியென்னும் ஊர்களும் வன்னியர் ஆட்சியின் கீழிருந்தன. கி. பி. 1692-ல் பொதுசன விருப்பத்தின்படி, பெருங்கனிப்பற்று, வன்னியர் ஆட்சியினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு, பூநகரி அதிகாரத்தின் கீழ் விடப்பட்டது. ஆனால் அப்பற்றுச்சனங்கள் வருடந்தோறும் இரண்டு யானைகள் நிறையாகக் கொடுக்க வேண்டுமென நியமிக்கப்பட்டனர். மாதோட்டம் முதலிய மூன்று ஊர்களும் வேறொரு அதிகாரத்தின் கீழ் விடப்பட்டன. அவ் ஐர்த் சனங்களும் வருடந்தோறும் 8 அல்லது 10 யானைகள் நிறையாகக் கொடுப்பதற்கு உடன்பட்டார்கள்.

உத்தியோகத்தருங் குருமாரும் பயணம் பண்ணும் வேளைகளில், ஊர்ச்சனங்களே அவர்களின் உணவுப் பொருள்களைக் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. இவ்வழக்கஞ் சனங்களுக்குப் பெரும் இடரை விளைத்து, “மேயொரால்” களுக்கு அதிக வருவாயை உண்டாக்கிற்று. பிற்காலத்தில், உத்தியோகத்தர் தங்கள் உணவுச் செலவைத் தாங்கள் தாங்களே பொறுக்க வேண்டுமென்றும், குருமாரின் பிரயாணச் செலவு ‘சிக்கோ’த் தண்ட இருப்புப்பணத்திலிருந்து கொடுபட வேண்டுமென்றும் ஒரு கட்டளை பிறந்திருந்தும், மேயொரால்கள் அவ்வாறு அறவிடும் பணத்தைக் குடிகளுக்குக் கொடுப்பதரிது.

மன்னாருக்கும் யாழ்ப்பாணத்திற்கும் போக்கு உலாச்சேல வாவு செய்த அரசாட்சி உத்தியோகத்தர் முதலிய வுத்திரத் யோருக்கு உணவளித்து, அதனால் மிடியுற்ற இலாபம் தம் பைக்கடவை பல்லவராயன் கட்டுச் சனங்கள் அரசாட்சியாருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தபடியால், கம்மந்தோர் ‘பைல்’ என்பவர், “கம்மந்தோரின் கைச் சாத்துடைய சீட்டுப்பெற்றவருக்கே உணவு கொடுக்கப்படும்” என்றும், “அவ்வுணவுச் செலவு கம்பனியே பொறுக்கவேண்டும்” என்றும், “அச்சீட்டுகளும் அரசு சபையைச் சேர்ந்தவருக்கே கொடுக்கப்பட வேண்டும்” என்றும், ஒரு கட்டளை பிறப்பித்தார்.

அடிமைகள் மற்றைய பண்டங்களைப் போல விலைக்கு வாங்கி விற்கப்பட்டனர். பணமுடையோர் அடிமைகளை வாங்கித் தங்களுக்கு ஊழியஞ் செய்விப்பார்கள். கம்மந்தோர் ஜுவாடக்குறான் ஓரிடத்திற்குறியபடி “ஒரு அடிமை ஒருபிடி அரிசியின் விலை” யை உடையவனுயிருந்தான். இந்திய நெல்லிலும் பார்க்க அடிமைகளே மலிவாயிருந்தார்கள். நெல்லு வியாபாரத்திலும் பார்க்க அடிமை வியாபாரத்திலே

நயங்கூடிற்று. 1695-ம் ஆண்டில் 3589 அடிமைகள் இந்தியாவிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டு விற்கப்பட்டார்கள். இவர்களே வடசிறைக் கோவியம் எனப்பட்டார்கள். வன்னியிலுங் கண்டி நாட்டிலும் அனேக அடிமைகள் விற்கப்பட்டார்கள். அடிமைகளை விற்கக் கொண்டுபோகுங்கால், மிருகங்களைப்போலக் கத்திற் பிணைத்துக் கொண்டு போவார்கள். கிறிஸ்தவராகு மடிமைகளுக்குச் சில வசதிகளுண்டு. ஆகையால் அடிமைகள் கிறிஸ்தவராகப் படாதென ஒல்லாந்தர் கட்டளையிட்டனர். அடிமைகள் தங்களை மீட்டுக் கொள்வதோ அருமையினருமை. அரசாட்சியாரின் அடிமைகள் அடிமை விலையைக்கொடுத்து நீங்கக் கொளலாம். ஊரவர் அடிமைகள் விலைமீட்சியுடன் அரசினர் உத்தரவும் பத்திரமும் பெறவேண்டும். ஒல்லாந்தர், அடிமைகளின் ஒழுக்கங்களுக்குச் சட்டம் வகுத்து நடத்திவந்தனர். அப்பிரமாணங்களைத் தேச வழமைச் சட்டத்திற் காணலாம். கி.பி. 1824-ல் 15,341 சிறைகள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தார்கள்.

அதிகாரப்
பேட்டி

தலைமைக்காரர் எல்லோரும் வருடம் இருமுறை கம்மந்தோரைக் கண்டு தங்குறை நிறை கூறிப் போக வேண்டும். அப்படிப் பேட்டி காணச் செல்லுங்கால், வெறுங்கையாய்ப் போகாது வெகுமதிகள் கொண்டு சேல்ல வேண்டும். மேயொறல்கள் கோழி ஏந்திய கையினராகவும், சாதித் தலைவர்கள் தக்தம் சாதித் தொழிற்குரிய பொருட்களைக் கொண்டுத் செல்வர். வன்னிப் பிரதானிகளோ வருடமொரு முறையே சமூகஞ்செல்வர். ஆனால் வெகுமதிகளோ ஆண்டுக் கருமுறை அனுப்பவேண்டும். இவ்வழக் கத் தமிழரசர் காலந்தொட்டு நடைபெற்று வந்ததால், இது அரசாட்சியாருக்கும் சீழைமந்து நடக்குங் குணத்தை அதிகரிப்பிக்கும் என எண்ணியே கையா

ளப்பட்டு வந்ததாகத் தெரிகிறது. உத்தியோகத்தர் பல முறைகளிலும் உபகாரங்கள் வாங்கும் நோக்கமாகத், தலைமைக்காரரையுஞ் சனங்களையும் தம்மிடத்துக்கு வாவழைப்பர். இவ் வந்தி வழக்கத்தாலாகுங் கேட்டை யற்றது அரசாட்சியார் இதனைப் பிற்காலத்தே நிறுத்திவிட்டனர். ஆனால், இக்காலத்திலும், ஒருவன் முறைப்பாடு செய்யத் தலைமைக்காரன் முன் செல்லும்போது, “ஏன் வெறுங்கையோடு இவ்விடம் வந்தாய்?” என்று கேட்கும் வழக்கமுடைய தலைமைக்காரரும் உத்தியோகத்தரும் உண்டு.

பறங்கிகள் ‘டொன்’ பட்டம் விற்குது போலவே, விலை ஒல்லாந்தருஞ் சனங்களின் சாதியெதிர்ப்பை அபேற்றசாதி நிந்து, பணங்கொடுத்தவர்களை ‘வெள்’ அல்லது ‘மடப்பம்’ என்றுதோம்பிற் பதிந்தனர். இக்காரணம் பற்றியே, முன் 118ம் பக்கத்திற் சொல்லப்பட்ட ஏழு ஊர்களைத் தவிர மற்றையவர்களுக்கும் ‘மடப்பம்’ வந்தது. தொடக்கத்தில் 100 இறைசாலாக விருந்த விப்பட்டம் வாவாத் தேய்ந்து, 25 இறைசால் வரையும் விற்கப்பட்டது.

ஒல்லாந்தர் வர்த்தகத்தின் பொருட்டே இலங் அரசிறை கையை அடைந்தோராதலால், தமது அரசிறை வரு வருமானம் மானத்தைப் பெருக்குவதிலேயே கண்ணுங் கருத்து மாயிருந்தனர். கம்பனியிலொன்றும் பொறுக்காமல், ஆளுகைச் செலவுகளும் மேல் ஊதியமும் இத்தேச அரசிறைவருமானத்தி லிருந்தே பெறவேண்டு மென்னும் நோக்கமாகவே, ஆரம்பமுதல் அந்தியம் வரையில் முயன்று வந்தனர். வியாபாரப் பெருங்காலும், வரியாலும், சம்பளமில்லா ஊழியத்தாலும் பொருள் ஈட்டிவந்தனர்.

முதலாவது வியாபாரம்.

1. யானை - இலங்கைக் காடுகளில் வசிக்கும் யானைகளைப் பிடிப்பித்தும், திறையாகப் பெற்றும்;

வியாபாரம்

அவைகளை வருடந்தோறும் இந்திய அரசாங்க னுக்கு விற்பதினால் பெரும் பொருள் ஈட்டினர். இவ்வியாபாரமே மிகவுஞ் சிறந்ததாயிருந்தது. வன்னிக்காட்டிலும் தென்மாகாணத்தி லுள்ள மாத்துறை, அம்பாந்தோட்டைக் காடுகளிலும் பிடிப்பிக்கப்பட்ட யானைகளோடு, வன்னியர் திறையாகக் கொடுக்கும் யானைகையுஞ் சேர்த்து, யாழ்ப்பாணத்துக் கனுப்பி, அங்கிருந்து காரைதீவுத்துறையில் கப்பல் மார்க்கமாய் இந்தியாவுக் கனுப்பி வந்தார்கள். வங்காளம், விஜய நகரம், கொல்கொண்டா, தஞ்சாவூர் முதலிய பேரூர்களினின்றும் வியாபாரிகள்வந்து, யானைகளை ஏலத்தில் வாங்கிச் செல்வர். பூநகரியில் ஒரு உபதிஸ்ஸாவை கியமிக்கப்பட்டு, அவன் மூலமாகவும் யானைகள் பிடிப்பிக்கப்பட்டன. கி. பி. 1697ல் டொன் பிலிப்பு நல்ல மாப்பாணவன்னியன் மகன் டொன் கஸ்பார் நீச் செய சேதிராயன் பூநகரியில் யானைவேட்டைத் தலைவனாக விருந்தான். பூநகரி, பல்லவராயன் கட்டு, இலுப்பைக்கடவை என்னுமிம் மூவிடங்களிலும் யானைக்கொட்டில்களிருந்தன. யானை கொண்டு வருபவன் 12 நாட்கள்வரை அக்கொட்டில்களில் யானையைக் கட்டிவைத்தல் வேண்டும். இக்குறித்த நாட்களுள் யானை நோய்வாய்ப்பட்டிற்றப்பின், அதைக் கொண்டு வந்தவனுக்கே நடட்டம் அடையும். பன்னிரண்டு நாட்களுக்குப் பின் சுகமாயிருக்கும் யானைகளைக் கோட்டைக்குக்கொண்டு சென்று, அவற்றை யெல்லாம் அளந்து கம்பனிக்குறி சுடுவார்கள். விற்றுப் பணம் பெற்றுக்கொண்ட பின்னும் ஒரு குறி சுடப்படும். இவ்விரு குறிகளையிருந்தாலன்றி யானைகள் கப்பல்களில் லேற்றப்படமாட்டா. பிற

காலங்களில், இக்குறியை நீக்கி இலக்கங்களேசுடப்பட்டன. யானை ஏலம் அரசாங்கசபை அங்கத்தவர் முன்னிலையில் நடைபெற்று வந்தது. மன்னார்க்காடுகளில் பிடிக்கப்பட்ட யானைகளே விலையிற் குறைந்தன வாயிருந்தன. திம்மாச நாயக்கனும், டொன் பிலிப்பு சங்கரப்பிள்ளையும் யானைத்தாகராயிருந்தனர். 1696ல் சங்கரப்பிள்ளை இறக்க, திம்மாச நாயக்கனையும் வேலையினின்றுமகற்றிக் 'தாகர்' பதவியை எடுத்துவிட்டனர்.

கி. பி. 1696ல், 161 யானைகள் 53,357 இறைசாலாக விற்கப்பட்டன. வருடந்தோறும் 30,000 தொடங்கி, 50,000 இறைசால்கள் வரைக்கும் யானைகள் விற்கப்பட்டு வந்தன. பின்பு, இந்தியாவில் நடந்த யுத்தங்களினாலும், குழப்பங்களினாலும், யானை வாங்குவோர் அருகுவர, வியாபாரமும் குறைந்து வந்தது. 1765ல் 18 யானைகள் 6,700 இறைசாலாக விற்கப்பட்டன.

2. நெல்வேளாண்மை. உணவுப்பொருள் விருத்தியே இன்றியமையாத தெனவுணர்ந்து, ஒல்லந்தர், நெல்வேளாண்மை செய்யும்படி சனங்களை ஊக்கப்படுத்தியும், கம்பனிக்குரிய நிலங்களிலே நெல்விளைவித்தும் வந்தார்கள். யாழ்ப்பாணம், பூநகரி, மன்னார் என்னும் மூவிடங்களிலும் விளைந்த நெல்லு இத்தேசவுணவுக்குப் போதியதாயிருந்தது மன்றி, மிகுதியான நெல் மதுரை, நாகபட்டினம், முதலிய பிறதேசங்களுக்கும் ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டது. திருக்கோணமலையிலும் மட்டக்களப்பிலும் விளைந்த நெல் யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பப்படாதெனக் கட்டளையிருந்தபடியால்,

கொளும்பு, காலி முதலிய இடங்களுக்குக் கேள்
றப்பட்டது. இந்தியாவிலிருந்து ஆயிரக்க
ணக்கான அடிமைகள் வருவிக்கப்பட்டது, கம்
பனிக்குறி யிடப்பட்டு, வயல்வேலைகளிலிருத்
தப்பட்டனர். முன்னே, மாதோட்டம் வளம்
பொலிந்து, சிறப்பும் செழிப்பும் பொருந்தக்
காரணமாயிருந்து, பின் அழிந்து போன
கட்டுக்கரைக்குளத்தைத் திருத்தவும், அதில்
நீர்குறையாது நிறைவுடனிருக்க, முசலியாற்
றுக் கட்டைப் புதுப்பிக்கவும் முயன்றார்கள்.
ஒல்லாந்தர் அக்குளத்தின் விரிவையும் பொலி
வையுங் கண்டு அதை இராட்சதக் குளமென்
றழைத்தனர். இந்தியாவிலிருந்து வந்த அடி
மைகளில் 100 பேர் இக்குளவேலைக் கனுப்
ப்பட்டார்கள். வேலைச்சிரமத்தினால் போ
லும் அவ்வருமையும் பெருமையுமான முயற்சி
நிறைவேறுதொளிந்தது.

யாழ்ப்பாணச் சனங்கள் பூநகரியிற் குடி
யேறும்படி தூண்டப்பட்டார்கள். பறங்கிப்
படையின் உணவினாலும் நோயினாலும் குறை
ந்திருந்த மாடுகளுக்காக இந்தியாவிலிருந்து
மாடுகள் கொண்டுவரப்பட்டன. ஒல்லாந்த
ரால் விளைவிக்கப்பட்ட நெல் ஒருபறை 14, 15
துட்டுகளாகவும், சுதேசிகள் நெல் 10 துட்டுக
ளாகவும் கம்பனியார் வாங்கினார்கள். ஆரம்
பத்திலே அதிக ஊக்கத்தோடு வருவாயை
முன்னிட்டுச் செய்யப்பட்ட நெல் வேளாண்
மை பின் அக்குறைவினால் கைசோலிடப்பட்
டது. விளைநிலங்கள் பணமின்றி ஒல்லாந்த
ருக்கும் பறங்கிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்டா
லும், வேளாண்மையில் அவர்கள் விருப்பம்
வைத்தாரில்லை. அவர்களுக்கு இனாமாகக்

கொடுத்துச் செய்கையற்றிருந்த காணிகள் சுதே
சிகளுக்கு விலையாக விற்கப்பட்டன. 1696க்கு
முன் கம்பனிக்காணிகள் எல்லாம் விற்கப்பட்
டொழிந்தன. சனங்கள் அதிகப்பட அதி
கப்பட, வேளாண்மையுஞ் சுருங்கச் சுருங்க
இந்தியாவிலிருந்தே நெல் வருவிக்கப்பட்டது.

ஒல்லாந்தர் தங்கள் ஆட்சிக்கடைக்கூற்றில்
பின்னும் நெல்வேளாண்மையில் அதிக ஊக்கமெ
டுத்தனர். கரைச்சிப்பகுதிக்காணிகளை அளந்து,
அப்பகுதியிலுள்ள குளங்களைக்கட்டி, ஆங்குள்ள
பார்த நிலங்களில் நெல்விளைவு செய்வதற்கு
22,000 இறைசால்வரை செலவுக்குவேண்டு
மென்றும், அச் செலவை 5 வருடத்துள் அதன்
வாயிதாவருவாயாற்பெறலாமென்றும் கப்பித்தா
ன்பூனந்தர் (Captain Foenander) செய்த அறிக்கை
யைக் கொண்டு, வன்னி அரசிறைவருமா
னக்குத்தகை எடுத்திருந்த கப்பித்தான் நாகெல்
(Captain Nagel) என்பவன், அச்செலவை உட
னே செய்வதற்கு அரசாட்சிபார் ஆயத்தமின்
றேல், வடமாகாண அரசிறை வருமானக் கலக்
டரே அச்செலவைவிட்டுக் குளங்களைக்கட்டி
அறிக்கையின்படி வாயிதாவை 5 வருடங்களில்
அறவிட்டுக் கொள்ளவேண்டுமென்றும், அக்
துணிவு கலட்டருக்குமின்றேல், தானே அந்
நிபந்தனைகளுக்கமைய அக்கருமத்தை முடிப்ப
தாகப் பொருந்திக் கரைச்சியை வன்னி நாட்டு
டன் சேர்த்துவிடும்படி கேட்டான். அக்காலத்
தங்குரித்த அக்கேள்வியின்பயன் 125 வருடங்
கள் சென்று இப்பொழுதே நிறைவேறியிருக்
கிறது.

3. பருத்திச் செய்கை: கம்பனியே இந்தியாவிலிருந்து
துணிகளை வருவித்து விற்பதுவந்தாலும், பறங்கி

யர் காலத்திலும் பார்க்க ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயே, பருத்திச்செய்கை அதிகரித்திருந்தது. மன்னரிலும் பூநகரியிலுமே, மற்றவிடங்களிலும் பார்க்க அதிகமாக விளைந்து வந்தது. சனங்கள் கம்பனிக்கணக்கில், தென்மராட்சியிலிருந்து பூநகரிக்குப் பருத்திச் செய்கைக்காகக் கொண்டு போகப்பட்டார்கள். பருத்திச் செய்கையினால் ஆடை நெசவு தொழிலையும் விருத்திசெய்ய ஒல்லாந்தர் முயன்றனர். ஆனால் நெடுந்தீவிலே பருத்திச் செய்கை குதிரைவளர்ப்புக்கு இடை யூறுதலைக் கண்டு, அதனைத் தடை செய்து இருந்த செடிகளு மழிக்கப்பட்டன.

4. சாயவேர்:- சாயவேர் வியாபாரமும் கம்பனிகை, யிலிருந்தது. இவ்வேரைக் கிண்டிக்கொடுப்பது யாழ்ப்பாணத்தில் வேர்குத்திப் பள்ளருக்கும் மன்னரிற் கடையர்குலமக்களுக்குமுடைய தொழிலாயிருந்தது. கம்பனியாரின் சிறைகளிலும் 348 பேர் சாய வேர் கிளறந் தொழிலில்விடப் பட்டிருந்தனர். இவ்வேர்களில் காரைதீவு வேர் முதலாவதாகவும், மன்னர் வேர் இரண்டாவதாகவும், வன்னி வேர் மூன்றாவதாகவும் விரும் பப்பட்டது. சாயவேர் பிரத்தியேகமாக விற கப்படாதெனவும், வேர்குத்திகள் தங்களை அடைவுவைத்துப் பணம் பெறக்கூடாதென்றும் பிரமாணங்களிருந்தன. ஒரு வருடத்தில் 80 அல்லது 90 பகார் டீ கொண்ட வேர் யாழ்ப்பாணத்தில் அகப்பட்டது. சிலவருடங்களில் உள் ளூர்ச் சாயவேர் போதாமையால் தென்னிந்தியாவிலிருந்தும் வருவிக்கப்பட்டது.

§ ஒரு பகார் (Bahar) 480 ருத்தல் கொண்டது, பாரம் எனப்பட்டது.

மன்னரிற் சாயவேர் கிண்டுங் கடையர் அச் தொழிலைக் கைவிடும் நோக்கமாகத் தங்கள் பிள்ளைகளைச் சாயவேர்க்குண்டாத கடையரின் பிள்ளைகளுக்கு மணஞ் செய்து வைத்தலை அறிந்து அவ்வாறு கலியாணம் முடிக்கும் பிள்ளைகளும், அவர்களின் பிள்ளைகளும் சாய வேர்குத்தும் தொழிலாளர்களாகப் பட்டோலைகளிற் பதியப் பட்டு அத்தொழிலையே நடத்தவேண்டுமென்று கட்டளைபிறந்தது.

5. புடைவை நெய்தல் சாயம் போதேல்: ஆடை நெய்யச் சேணியரையுங் கைக்கோளரையும் சாயம் போடச் சாயக்காரரையும் இந்தியாவிலிருந்து எடுப்பித்து, ஆடையின் போரல் இந்திய நாட்டுக்குச் செல்லும் பொருளைக் குறைப்பதற்கு வெகுமுயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டன. சேணியர் வண்ணார்பண்ணையிலும், கைக்கோளர் நல்லூரிலும், சாயக்காரர் ஆனைக்கோட்டையிலும் நல்லூரிலுங் குடியிருத்தப்பட்டார்கள். சாயக்காரருக்கு ஒரு ஒண்டர் கூப்மன் மேற் பார்வைக் காரனாகவும், ஒரு பிராமணன் கண்காணியாகவும் நியமிக்கப்பட்டனர். நெசவுகாரருக்குச் சாயக் காரருக்கும் முற்பணங்கட்டியே கொண்டுவரப்பட்டது. கி. பி. 1664-ல் ஜுவான் மற்ஜைக்கர் (Joan Maatzuyker) எழுதிய அறிக்கையின்படி நெசவுகாரர் 2873 இறைசாலும், சாயக்காரர் 5820 இறைசாலும் கம்பனிக்குக் கடன்கொடுக்க வேண்டியவர்களாயிருந்தார்கள். அனேக வருடங்களாயுங் கடன்குறையாமை கண்டு, ஆடை நெய்வோருக்கு னூலைக்கொடுத்து, நெசவு கூலியில் ஐந்திலொன்றைப் பழைய கடனுக்காகக் கழித்து வந்தனர். சாயக்காரருக்கு ஆடை, சாய

வேர், நீலம், மெழுகு முதலிய வற்றைக் கொடுத்துக் கூலியில் எட்டிலொன்று எடுத்து வந்தார்கள். ஆனால் கம்பனிக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன் குறைந்த வந்தாலும், அதிலிண்டு பங்கு வேறுஜட்களிடம் கடன்பட்டுக் கடன்காரராயி ருந்தார்கள். களவாகச் சீலைநெசவுகாரரும்சாயக் காரரும் புடைவை விற்பனும் சாயமேற்றிக் கொ டுத்தும் வந்தார்கள். முன்னேகம்பனி முத்திரை பொறித்த சீலைகளே விற்கப்பட வேண்டு மென்ற சட்டமிருந்ததால், அத்துடன் முத்திரை யில்லாத துணிகள் உடுக்கப்படாதென்றுங் கட்ட டனையிட்டனர். அதுவன்றியும் முன்னேயிருந்த புடைவைகளெல்லாங் குத்தகை காரனிடங் கொ டுத்து முத்திரை குத்துவிக்க வேண்டு மென்றும், † நெசவுகாரருக்குஞ் சாயக்காரருக்குங் கடன் ஒருவருங் கொடுக்கப்படாதென்றும், நெசவுகா ரர் ஊவர்களுக்குத் துணி ரெய்து கொடுக்கப் படாதென்றுஞ், சாயக்காரர் சாயம்போட்டுக் கொடுக்கப்படாதென்றும், யாழ்ப்பாணவாசிகள் சாயப்புடைவை தரிக்கப்படாதென்றுங் கட்டளை கள் பிறந்தன. சாயப்புடைவைகள் பெரும் பாலும் இந்தியாவுக்கும் வத்தாவியாவுக்கும் ஏற் றப்பட்டன. சேனியச் செட்டிகளுக்குக் கொ டுத்த கடன் குறையாத படியாலும், அவர்களின் விக்கிரக ஆராதனை மற்றைக் கிறிஸ்த சனங் களின் ஆராதனைக்கு இடையூறுயிருப்பதாக விண்ணப்பிக்கப்பட்டதாலும், அவர்களை இந் தியாவிற்கே திருப்பி அனுப்புவது சகுமென ினைத்தும், கடனை எவ்விதமேனும் அறவிட

† ஒல்லாந்தர் காலத்தில் முத்திரை குத்துமிடம் நல்லூர் முத்திரைச் சந்தையாயிருந்தது.

வேண்டுமென்ற அவாவினால் அவ்வாறு செய் யாது விட்டனர். புடைவைநெசவுக்கும் பருத் திச் செய்கைக்கும் கம்பனியரால் அளவிறந்த உற்சாகங் கொடுக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத் தில் மாத்திரம் ரெய்யப்பட்டபுடைவை வரி வருடாவருடம் 10,000 இறைசால் என்ப.

6. குதிரை வியாபாரம்:—நெடுந்தீவிலே குதிரைகளை வளர்ப்பதற்குப் பறங்கிகளே தொடங்கினர். ஒல்லாந்தரும் அக்தொழிலை நெடுந்தீவிலும் இர ணைதீவிலும் பெருகச் செய்தனர். இத்தீவுகள் ஒவ்வொன்றிலும் ஓர் ஒண்டர் கூப்மன் மேற் பார்வைக்காரனாக நியமிக்கப்பட்டான். ஒல்லாந் தர் பாரசியம் (Persia) சாவகம் (Java) முதலிய தேசங்களிலிருந்து நல்லினக்குதிரைகளை வருவித் து வளர்ப்பித்தனர். கி.பி. 1697ம் ஆண்டில் ஒரு வயசு தொடக்கம் 2½ வயசு வரையுள்ள 500 குதிரைக்குட்டிகள் நெடுந்தீவில் மாத்திரம் வளர்ந் தன. பருவமானபின் குதிரைகளைக் கயிறெறித்து பிடிப்பித்து இந்தியாவுக்கனுப்பி விற்று வந்தனர். இவ்வாறு பிடிப்பதற்குப் பழக்கியவர்கள் பறங் கிகளே. நெடுந்தீவுக்குதிரை யொன்று 25 இறை சாலாகவும் இரணைதீவுக்குதிரை 35 இறைசாலா கவும் விற்கப்பட்டன.

7. முத்து, சங்கு:— கி. பி. 1658ல் தென்னிந்தி, யாவிலும், இலங்கையிலும், போர்த்துகேய ருக்கிருந்த கரையடுத்த தேசங்கள் ஒல்லாந்தருக்காயினபின், மன்னார் முத்துக் குளிப்புத் தூத்துக்குடி முத்துக்குளிப்பும் அவர் களுடையதாயின. ஒல்லாந்தர்காலத்தில் மன் னார்க்கடலில் முத்தருளிப்பு 1668ம் ஆண்டில் நடந்தது. 1768ம் ஆண்டுக்கு முன் பத்து முறை

குளிப்பு நடத்தப் பட்டது. இக்குளிப்புக்களில் குளிப்பவர்களிடமிருந்து கல்லு + வரி அறவிடப் பட்டது. கிறிஸ்தவர்கள் 70⁺ பணமும், முஸ்லீம்கள் 120 பணமும், மறுசமயத்தவர்கள் 94⁺ பணமும் கல்லொன்றுக்குக் கொடுக்கவேண்டியிருந்தது. கி. பி. 1708-ல் தூத்துக்குடி முதலுக்குளிப்புக்குச் சென்ற 528 தோணிகளில் 4321⁺ கற்கள் உபயோகிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு கல்லுக்குங் குளிகாரர் இருவர்.

மன்னார்க்கடற்குளிப்பில் மதுரைநாயக்க வாசனுக்கு 96⁺ கற்களும், இராமநாதபுரம் சேதுபதிக்கு 60 கற்களும், காயிற்பட்டின முஸ்லீம் தலைவனுக்குப் 10 கற்களும், இந்திய பட்டங்கட்டிகளுக்கு 185 கற்களும், மன்னாற்பட்டங்கட்டிகளுக்கு 30 கற்களும், யாழ்ப்பாணத்தாருக்குப் 13 கற்களும், இனாமாக அவரவரே குளித்து முத்தெடுத்துக் கொள்ளும்படியான சலாக்கியங்கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இராமேச்சரம் முதலிய கோயில்தொடிகளின் தங்களுக்கு இனாமாகக் குளிப்பதற்குப் பறங்கியரால் கொடுத்திருந்த சலாக்கியம் போல, ஒல்லந்தரிடத்திருந்துங் கிடைக்கவேண்டுமென்று அவர்களைப் பலமுறை கேட்டும், அப்படிக்கொடுப்பதற்கு ஒல்லந்தர் மறுத்துவிட்டனர். கி. பி. 1732க்குப் பின் சிலவருடங் குளிப்பில்லாதிருந்தது, 1746 தொடக்கம் அடுத்தடுத்து 5 வருடங்கள், வருடஞ் சராசரி 3⁺ இலகஷம் இறைசால் வீதம் குத்தகையாய் விற்கப்பட்டபடியால், இனங்கற்கள் ஒருவருக்குங் கொடுபடவில்லை.

குளிப்பவர்கள் ஒவ்வொருவரும் காலிற் கல்லொன்றைக் கட்டித் தண்ணீரில் முங்குவதனால், அவர்கள் கொடுக்கும் வரி கல்லுவரி யெனப்பட்டது.

இனங்கற்கள் பெற்றகாலங்களில், பெற்றவர்கள் தங்கள் தங்கள் சமயக் கோயில்களுக்குச் சில கற்களைக் கொடுத்து வந்தார்களேயொழிய, அரசாட்சியார் மனங்கொண்டு எப்போவாகுதல் எக் கோயிலுக்குங் கொடுத்தவரல்லர். ஒல்லந்தர் காலத்தில் கி. பி. 1768 க்குப்பின் முத்துக்குளிப்பு நடக்கவில்லை.

சங்கு நயினாதிவுக் கடலிலும், மன்னார்க்கடாக்கடலிலும், கற்பிட்டிக்கடலிலுங் குளிக்கப் பட்டது. ஆனால், அதில் அதிகவருவாய்கிடைத்ததாகத் தோன்றவில்லை. 1697ம் ஆண்டு பெரிய தம்பியென்னும் முகம்மதியன் 3000 இறைசாலாகக் குத்தகை கேட்டும், முத்துச்சிப்பிகள் களவு போகுமென்னும் பயத்தால் கொடுக்கப் படவில்லை. தற்காலத்தைப் போலவே அக்காலத்திலும் சங்குகள் நகைகளின் பொருட்டு வங்காளத்துக்கு ஏற்றப்பட்டுவந்தன.

8. உப்பு:- உப்பும் இக்காலத்திற்போல் அரசினர் பொறுப்பிலிருந்தது. இருந்தும் அவர்களுக்குப் பொருள் வருவாயதிகம் இல்லை. யாழ்ப்பாணத்திலே பலவிடங்களிலும் தன்படுவன் உப்பு அதிகமாக விளைந்ததினால் அதை அரசினர் காவல் செய்து பயன் பெறுதல் அசாத்தியமாயிருந்தது.
9. மரவியாபாரம்:- வன்னிக்காட்டில் நின்ற பெரிய மாங்கனையெல்லாம் வீழ்த்தி ஒல்லந்தர் தம் வீடுகளுக்குங் கட்டிடங்களுக்கு மாகப் பாவித்த தோடமையாது, பிறதேசங்களுக்கும் ஏற்றுமதி செய்து பொருளீட்டினர். அடிமைகளைக் கொண்டும், 'இராசகாரியம்' என்னும் சம்பளமில்லா ஊழியத்தாலும் மிகவுங் குறைந்த செலவில் காட்டு

மாங்களைத் தறிப்பித்தார்கள். மாங்களை வெட்டிக் கடற்கரைக்குக் கொண்டு வரச் சில ஒழுங்குகள் ஆக்கப்பட்டிருந்தனவென்பது 1679ம் ஆண்டு அறிக்கைப்பத்திரத்தினால் தெரிய வருகின்றது. அவ்வொழுங்குகளாவன:—

மாந்தறிக்கும் ஊழியம் ஒரு திஸ்ஸாவையின் கீழ் நடத்தப்படும். இதற்குக் கம்பனி அடிமைகள் 293 பேர் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அஃதெவ்வாறெனில், 145 பேர் 20, 25, 30 பேர் சேர்ந்த கூட்டமாய்க் காட்டிற்சென்று மாந்தறிப்பர். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் மாதந்தோறும் ஒரு பறை அரிசியும், சில கருவாடுகளும், சில வேளைகளில் புகையிலையும் கொடுக்கப்படும். புகையிலை 'சிக்கோஸ்' என்னுங் குற்றப்பணச் சேமந்தியினால் கொள்ளப்பட்டது.

தறித்த மாங்களை 148 அடிமைகள் கரையாருடைய உதவியோடு கடற்கரைத் துறைமுகத்திற்குக்கொண்டு செல்லல்வேண்டும். இவ்வுடிமைகள் முன் பறங்கியர்களுக்கு அடிமைகளாய் இருந்தவாறுபோல் ஒல்லாந்தருக்கு மிருந்ததால் இவர்களுக்கு யாதும் சம்பளம் கொடுப்பதில்லை. அவர்களே தங்கள் உணவுப்பொருள்களைத்தேடிக் கொள்ளவேண்டும்.

ஒவ்வொருவருடமும் 173 கரையார் நாகர்கோயிலில் இருந்தும், 349 பேர் வடமராட்சியிலிருந்தும், 276 பேர் பச்சிலைப்பள்ளியிலிருந்தும், மொத்தம் 798 பேரும் சேர்ந்து மாங்களைக் கடற்கரைக்குக் கொண்டுசெல்வர். இவர்களுந் தங்களுணவின் செலவைத் தாமே பொறுக்குங்கடப்பாடுடையர். மாங்கள் கோடைகாலத்திற் சுக்கிலபக்க காலங்களில் தறித்து மாரியில் ஏற்றவேண்டும்.

பனைமாங்களுஞ் சொற்ப விலைக்குக் குடிசனங்களால் கம்பனிக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. நீன்றும் பல்லாண்டு வீழ்ந்தும் பல்லாண்டுக்கு அழிவின்றிப் பயனுவதுங் கற்பகதருவின் மேன்மையை நன்கறிந்த ஒல்லாந்தர், ஆண்டுகடோறும் பல்லாயிரக்கணக்கான மாங்களை வீழ்த்திக் கொளும்புக்குங் காலிக்கும் ஏற்றி, எஞ்சியவற்றை இந்தியாவுக்கு மனுப்பிப் பெருமுதியம் பெற்றனர். தென்மராட்சியிலும், பச்சிலைப்பள்ளியிலும் முதிர்ந்த மாங்கள் அதிகமாயிருந்தபடியால், அவ்விடங்களிலேயே பெரும்பாலும் மாங்கள் தறிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொருமாமும் கைமாங்களாகப் பிளக்கப்பட்டபின், அக்கைமாங்களை வயோதிபரல்லாதார் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொன்று கடற்கரைத் துறைமுகத்திற்குக் கொண்டு செல்ல வேண்டுமென்றும், வயோதிபர் இரண்டுசலாகைகள் மாதிரம் கொண்டுபோக வேண்டுமென்றும் கட்டளையிருந்தது. 1677ம் ஆண்டில் 50,687 கைமாங்களும், 26,040 சலாகைகளும் நாகபட்டினத்திற்கு மாதிரம் அனுப்பப்பட்டன. இத்தொழிலை நடப்பித்த உத்தியோகத்தார் தங்களுக்கும் இவ்வாறு குறைந்தவிலையில் மாங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கும்படி சனங்களை நெருக்கினார்கள். இந்த அநீத வழக்கம் பிற்காலத்தில் அரசினரால் ஒருவாறு தடுக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் அரசினர்க்கு வேண்டிய மாங்கள் தவிர மற்றவை ஊர்விலைப்படியே வாங்கப்பட்டன.

10. முருகைக்கல்லுஞ் சுண்ணாம்பும்: செங்கற்களினுற் கட்டப்பட்ட சில கட்டிடங்கள் தவிர, மற்றக் கோட்டை கொத்தளங்கள், மன்றங்கள், கோயில்கள் முதலிய கட்டிடங்கள் முருகைக்

கற்களிஞலேயே கட்டப்பட்டன. செங்கல், ஒடு இரண்டும் இருபாலையிற் சுடப்பட்டன. சுண்ணாம்புச் சூளிகள் பருத்தித்துறையிலுங் காங்கேயன் துறையிலு மிருந்தன. செங்கல்லுஞ் சுண்ணாம்புஞ் சுடுவதும், கற்கள் கிளறுவதும் அதிக செலவின்றி ஊரவர்களால் செய்யப்பட்டன. முருகைக் கற்களும் சுண்ணாம்பும் அதிகமாகப் பிறதேசங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டன. 1687ம் ஆண்டுதுவக்கம் 1696ம் ஆண்டு வரையும் 52,950 வெட்டப்பட்ட முருகைக் கற்களும், 4751 லாஸ்தர் சுண்ணாம்பும் நாகபட்டினத்திற் கனுப்பப்பட்டன.

11. மறுவியாபாரம்: கொளும்புப் பகுதியிலிருந்து வருவிக்கப்படும் மிளகும், பாக்கும், பிறதேசங்களிலிருந்து வரும் பித்தளை, துத்த நாகம், பிங்கான், கோப்பை, சீனிமுதலிய சில்லறைச் சாமான்களும் கம்பனியாரால் ஊரவர்களுக்கு விற்கப்பட்டன. 1697ல் 50,000 இருத்தல் மிளகும், 350 அவணம் பாக்கும் மற்றுஞ் சில்லறைச் சாமான்களும் 9000 இறைசாலாக விற்கப்பட்டன. பட்டுதூற் பூச்சி வளர்ப்பதற்கும் பராசிய தேசத்துக் கீர்மன் ஆடுகள் வளர்ப்பதற்கும் எடுத்த பிரயத்தனங்கள் பயன் பெற தொழிந்தன.

இரண்டாவது வரிகள்.

வரிகள்

1. தலைவரி: பள்ளிக்கூடங்களிற் கல்விகற்று விலகும் எவ்வயதுடைய ஒவ்வொரு ஆணும் இவ்வரி கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. வயோதியரும் அங்கவீனருமே நீக்கப்பட்டனர். இவ்வரிக்காக ஆட்டோம்பு மூன்று வருடங்களுக் கொரு முறை எழுதப்பட்டுப், பிறப்பெழுதிய கோயில்

அட்டவணைகளுடன் ஒப்புநோக்கப்படும். தலைவரி வருடத்திற்கு 2 அல்லது 4 பணமும், சிறைகளுக்கு, 1 பணமும், பின் காலத்துக்குக்காலங் கூட்டியுங்குறைத்தும் அறவிடப்பட்டது. 1675ல் குறைத்தும் பின்பு கூட்டியும், 1690ல் குறைத்தும், 1700ல் கூட்டியும் மாறிமாறி யமைக்கப்பட்டது. திருக்கோணமலை மட்டக்களப்பு என்னும் இடங்களிலுள்ளவர்களிடம் “வாயிதா” வரிதவிர வேறு வரிகள் அனேக வருடங்களாக அறவிடப்படவில்லை. ஆனால் அவர்கள், மாங்களைத் தீராந்தி, கைமரம், சலாகைகளாகவும், தேன், மெழுகு முதலியனவும் நியமித்தபடி கொடுக்க வேண்டிய கடமையாயிருந்தது. 1678ம் ஆண்டில் இவ்விரண்டு இடங்களிலும் அறவிடப்பட்டவரி 500 இறைசால் மாத்திரமே.

2. நிலவரி, மரவரி: நிலத் தோம்பும் மூன்றுவருடங்களுக் கொருமுறை புதிதாக எழுதப்பட்டது. தோம்புகளில் நன்செய் நிலங்களும், குடியிருப்புக்கானிகளும் அவற்றின் பெயர்களும், புன்செய்நிலமாயின் அதிலுள்ள பனை, மா இருப்பை வேம்பு ஆதியாம் வான்பயிர் விபாங்களும், அவைகளின் சொந்தக் காரர் பெயரும், பயிர்ச் செழிப்பின்படி விதித்த வரியுங் குறிக்கப் பட்டுவந்தன. இவ்வரிகள் வருமான மதிப்பில் பத்திலொன்றாக மதித்து அறவிடப்பட்டன. இவ்வரிகளை அறவிடும் உரிமை குத்தகையாகப் பலமுறைகளிலும் விற்கப்பட்டது. 1679-ம் வருடத்தில் 40,480 இறைசால் தலைவரி நிலவரி இரண்டுமாக அறவிடப்பட்டது. 1697-ல் யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரம் நிலவரியாக 16,348 இறைசாலும், வாயிதாவாக 8632 இறைசாலும், தலைவரியாக

5998 இறைசாலும் அரசி னை வரும்பொழுது வந்தன.

1679-ம் ஆண்டுக்குமுன் தலைவரித்தோம்பும் நிலவரித்தோம்பும் ஒல்லாந்த பாஷையில் தாளி லும், தமிழ்ப்பாஷையில் ஒலையிலும் எழுதப்பட்டு, † தாளெழுத்துத்தோம்பு அரசாங்கசபைக் கந் தோரிலும், ஒலைத்தோம்பு ஒவ்வொரு வரி அற விடுபவரிடத்தும் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. கா ணித்தோம்பு சரியாக எழுதுவதற்காகக் காணிக ளெல்லாம் மும்முறை அளக்கப்பட்டன. வரி அற விடுவோர் பழமறைகளிலும் தோம்புகளை மாற் றுவதை யறிந்து அவைகளைக் கச்சேரிப் பிரதிக ளுடன் காலந்தோறும் ஒப்புநோக்கும் வழக்கம் இருந்தது. தோம்புகள் மாற்றப்பட்டிருப்பின், அவற்றைச் செய்தோரை விவங்கிட்டகையின ராய் யாவருங்காண நகருக்கு நடுவாகச் செல் லச் செய்து பிறதேசத்துக் கனுப்பப்படுவர். இத் தோம்புகளுடன், ஒவ்வொரு கிராமங்களில் வசிப் போர் பெயர்களும் அவ்வக்கிராமஞ் செலுத்த வேண்டிய மொத்த வரியைக் குறிக்குந் தொகை யும் எழுதிய ஒரு சிறுத்தோம்பும் உண்டு. அதில் ஊழியத்தினின்றும் விலக்கப்பட்டோர் பெயர் களும், அவ்வக்கிராமம் இராசகாரியத்தின் பொ ருட்டு அனுப்பிவைக்க வேண்டிய ஆட்கள் தொ கையும், அவ்வூர்க் குடிசனமதிற்பும் எழுதப்பட் டிருக்கும்.

கம்மந்தோர் 'பைல்' இருந்தகாலத்தில் (க. மி. 1674-1679) வடமருட்சி, தென்மருட்சி, பச்சிலைப்பள்ளியென்னும் பகுதிகளிலுள்ள சனங்

† இதற்குப்பின் 20 வருடங்களுக் கொழுமுறை தோம் புகள் திருத்தி யெழுதப்பட்டன.

கள் இவ்வரிகளைக் கொடுக்க முடியாது கலகம் விளைத்துப், பலர் வன்னிக் கோடிக் கண்டியாச னுதவியை வேண்டினர். ஆனால் ஒல்லாந்தர் அவர்களைச் சமாதானமாக்கித் தமது வரிகளை ஒருவாறு அறவிட்டு வந்தனர்.

3. துறைமுகத்தீர்வை: பெரிய துறைமுகங்களி னின்றும் வெளியே போகவேண்டிய கப்பல் கள் உத்தரவுச் சீட்டுகள் பெற்றே போகவேண் டும். இவ்விடங்களில் ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய் யப்படும் பொருள்களுக்குத் தீர்வை கியமித்து அறவிடப்பட்டது. 1697-ம் ஆண்டில் இவ்வித மான துறைமுகங்களில் அறவிடப்பட்ட தீர்வை 3150 இறைசால் என்ப.

பணியின் பயனாகிய பனாட்டு, கிளங்கு, ஒடி யல், பாய் கயிறு முதலிய பொருள்கள் தென் னிந்தியாவிற்கு அதிகம் தேவையாயிருந்ததால் அவற்றின் விலை அதிகரித்ததமல்லாமல், யாழ்ப் பாணத்துறைமுகங்களுக்குவரும் மாக்கலங்களு மதிகரித்தன. ஒல்லாந்தர் வந்து 40 வருடங் களுக்கிடையில் யாழ்ப்பாணத் துறைமுகங்களு வுங் கப்பல்கள் மூன்றுமடங் கதிகரித்தன.

ஆயவரி: கணவாய்கள் வழியாகவும் ஊடு போக்குகள் வழியாகவும், பருத்திப்பஞ்சு, புடை வை, மிளகு, பாக்கு முதலிய பொருள்களைக் கள்ள மாகக் கொண்டு போகாமலும், சிங்களப்படை யெடுப்பு சிகழாமலும், காட்டு மிருகங்கள் ஊருட் புகாமலும், அடிமைகளைக் களவாய்க்கொண்டு செல்லாமலும் அங்கங்கு காவல்வைத்து, ஆய வரியும் அறவிடப்பட்டது. யானையிறவு, 'பைல்,' 'பெஸ்கூற்றர்' என்னும் மூன்றிடங்களிலும் வன் னிக்குப்போய் வருபவர்கள் சீட்டுப் (Pass) பெற்

றே போகவேண்டுமெனக் கட்டளையிருந்தது. இச் சீட்டுக்கள் ஈர்க்கற்ற பனை யோலைத்துண்டுகளில் எழுதப்பட்டன. ஆனால் பிறதேசப் பிரயாண உத் தாவுச்சீட்டுக்களும் மற்ற அதிகாரச் சீட்டுக்களும் ஈர்க்குள்ள சட்டத்தில் எழுதப்பட்டன. பிர யானிகள் உடன் கொண்டு செல்லுஞ் சாமான் களுக்குத் தீர்வையிறுத்தே செல்லவேண்டும். வன்னிக்குப்போய் வருபவர்கள் ஓர் ஆளுக்கு நான்கு பாக நீளமுள்ள மாநார்க் கயிறும், உடன் கொண்டுவரும் மாட்டுக்கும் எருமைக்கும் ஒவ் வொன்றிற்கு நன்றான்கு பாகமுள்ள கயிறும் ஆயவரியாகக் கொடுக்க வேண்டும். வருடந் தோறும் 10,000க்கு மேற்பட்டோர் நெல் வி தைப்பிற்கும் அருவி வெட்டிற்குமாக யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து வன்னிக்குச் செல்வது வழக் கம். வரியாக அறவிடப்பட்ட கயிறுகள் அா சாட்சியாரின் தேவைபோக, எஞ்சியவை நாக பட்டினத்திற்கு அனுப்பப்பட்டு, ஒரு கயிறு ஒரு துட்டு வீதம் விற்கப்பட்டன.

ஆயவரி கொடாது பறைவிற செல்வோ ரைத் தடுப்பதற்கு இம் முன்று கோட்டைகளுக் கு மிடைப்பட்ட தூரத்திற்கு, நெருக்கமாக வ டலிகளும் முள்வேலிகளும் இடைப்பட்டதோடு, சேமந்திரியுங் காவலாளர்களும் வைக்கப்பட்ட னர். வடலிகள் வளர்ந்து உயரும் வரை, காட் டிப் பன்றிகளால் சேதம் அடையாவண்ணம், ஒவ்வொன்றையுஞ் சுற்றி வேலி கோலப்பட்டி ருந்தது. கொளும்புத்துறை, கச்சாய்த்துறை, பூநகரித்துறையிலும் அவ்வாறே காவல்களமைத் துச் சுங்கம் அறவிடப்பட்டது.

5. தென்னேவரி: தென்னை மாங்களிலிருந்து யா னைக்கு ஒலையும் வரியு மறவிடப்பட்டது. கி. பி. 1696ல் வரி நீக்கப்பட்டு ஒலை மாத்திரங் கொடுக்க வேண்டிய கடமையிருந்தது. சில பகுதிகளில் எண்ணெய்யே வரியாக எடுக்கப்பட்டது.

6. புகையிலைவரி: புகையிலைச் செய்கையை வி ருத்தசெய்யும் நோக்கமாக முற்பகுதியில் வரி யறவிடாது, காலந்தாழ்த்து அறவிடப்பட்டது. துவக்கத்தில் புகையிலை விளையுங் காணிகளைத் தோம்பிற்பதிந்து, பின்பு புகையிலை விளைவியர்து விடினும், உயர்ந்த வரி அறவிடப்பட்டது. பின், சனங்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிப், புன் செய் நிலங்களாகத் தோம்பிற்பதிந்து, புகையிலை விளைவித்தால் மாத்திரம் அவ்வரி அறவிடப்பட் டது. இவ்வரியால் வருடந்தோறும் 7000 இறை சால் வருவாயாயிற்று. பிறதேசங்களிலிருந்து வரும் புகையிலைக்கு 100க்கு 30வீதம் வரி அற விடப்பட்டது.

7. புடைவைவரி: கம்பனிச் சார்பால் நெய்யப் படாத துணிகளுக்கும், பிறநாடுகளிலிருந்து இறக் குமதியாகுந் துணிகளுக்கும், துவக்கத்தில் வரி னாற்றுக்கு இருபத்தைந்து வீதமாயிருந்து பின்பு இருபதாக்கப்பட்டது. வரிப்பண மீந்தபின்பே முத்திரை குத்திக் கொடுக்கப்படும். 1696ல் புடை வைவரியால் வந்ததொகை 4732 இறைசால்.

8. பூணாணி: அக்காலத்தில் கலைவிரித்தாடிய கிகாடிய வரிகளின் இதுவுமொன்று. தற்காலத்து மங்கையர் தம்மையலங்காரப்படுத்த அளவு க டந்த ஆபாணங்களை அணிவதைப்போலவே, அந் நாளிருந்தவர்களும் அதே ஆசைவாய்ப் பட்டி ருந்ததை யறிந்த ஒல்லந்தர், பொன்னாலாய்

நகைகளுக்குப் 'பூராவரி' யெனவொரு வரிவைத் தனர். அதன் பயனாகப் பல்லோர் நகை யணி வதை யொழித்தனர், ஆசையடங்காச் சிலர் வெள்ளி நகைகளை மாட்டி மகிழ்ந்தனர். வரு வாய்க்குத் தக்க வாழ்வு கொண்டு அதற்குத் தக்க வலங்கரிப்பைப் பயின்று கொளாத நகைப்பிக் துப் பிடித்த மாதர் மயக்கிற் பட்டு அல்லலுறும் ஆடவர் பலர், இக்காலத்திலும் இவ்வரி இருந் தாலோவென அவாவுகின்றனர்.

9. விவாகவரி: பண்டை நாட்டொடக்கம், வரி சை வாத்தியங்களுக்கு உரிமையுள்ள சாதியார் நன்மை தீமை வந்த காலத்தில், வாத்தியம் வேண்டி வரி கொடுத்தே பெறவேண்டியிருந்தது. இதன் பலனாகச்சிலர் பிள்ளையார் பூசையுடன் விவாகத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வர். சிலர் ஆபரண வரிக்கஞ்சித் தாலியுங் கொடியுமின்றிக் கூறைச்சேலையோடு மணம் முடிப்பர். இச்சட்டத் தாலஞ்சிய வேளாளர் முதலிய மேல்சாதியார் ஒல்லாந்த அரசுக்கு விரோதமாகச் சதியாலோ சனை செய்யவுங், கண்டியாசன் உதவியை நாட வுந் துணிந்தனர். இவற்றையறிந்த தேசாதிபதி அவ்வரியை நீக்கிப் பண்டுபோலத் தத்தமக்குரிய வரிசைகளை அவ்வச்சாதியார் கொண்டு நடத்த லாமென உத்தரவு செய்தார். பண்டைக்கால வரிசைகளைக் கூறுதல் ஈண்டைக்கியைபுடைத் தாகுமெனல் பற்றிக் கூறுகின்றும்.

பிராமணர்களின் விவாக காலங்களில் மேள வாத்தியமும், வேளாளர்க்கும் அவரோடொத்த சாதியார்க்கும் விவாககாலத்தில் மேளமும் சாவுக் குப் பறையும், இவ்விரு சடங்குகளுக்கும் மேற் கட்டி, நிலபாவாடை, சங்கு, தாரை குடவோ

சையும், அவருள் மேலதிகாரிகளுக்கு மேற்கூறி யவரிசைகளுடன் பகற்றீவட்டியும், ஊர்வலம் முதலியவற்றில் முன்னே கசையடித் தொலி செய்து செல்லும் வரிசையும், கோவியர்க்குச் சாவுக்குப் பறையும், ஏனை மறவர், அகம்படியர், இடையர், சிவியாராகியவர்க்கு, விவாகத்திற்கு மேளமும், சாஹிற்குப் பறையும், பண்டாரங்களுக் குச் சங்கும், கரையார், முக்குவர், திமிலர் இவர் களுக்கு ஒற்றைச் சங்கும், கம்மாளருக்குச் சே கண்டியுங் குடவோசையும், குயவர்க்குக் குட வோசையும், அம்பட்டர் வண்ணருக்குத் தாரை யும் வரிசைகளாக விருந்தன. மற்றைச் சாதியா ளர்க்கு வாத்தியமும் வரிசையும் விரித்துக் கூறப் படவில்லை. தற்காலத்திற் சாதியுந் திரிபுற்று வழக் கங்களும் முறைமறவிட்டன. வாத்தியத்திற் கும்வரிசைக்கு மாகைப்பட்டுக், கானல் நீரை அவாவிச் சென்ற மானினம்போற் சிக்கித், தம் முயிரைக் கொடுத்துஞ், சிறைப்பட்டு முழல்வார் மிகப்பலர் யாழ்ப்பாணத்திலுண்டு. முன்னர் அவாவிய வரிசைகளிலும், பின்னர்க்கிடைக்கும் கரும்பொற் கடசமும் உப்புச்சாத வரிசையும் மிகச் சிறந்தனபோலும்.

10. அதிகாரிவரி:- இவ்வரி அதிகாரிகளுக்கு வே தனமாகும்படி வேளாளர், சாண்டார் (சாணர்), தனக்காரர் என்னும் மூன்று சாதியினரால், ஆளுக்கு வருடமொன்றிற்கு ஒரு பணத்திற்கு மேற்படாது கொடுக்கப் பட்டது. தமிழரசர் காலத்திலே நடந்ததைப்பின்பற்றி இவ்வரி ஏனைச் சாதியாரிடம் அறவிடப்படவில்லை. 1697ம் ஆண்டில் இவ்வரியால் 1178 இறைசால் கிடைத்தன. இதனைப்பற்றி "இவ்வரி பண்டைக் காலந்தொட்

12. மீன்வரி: போர்த்துக்கேயர் காலந்தொடக்கம்
முறையிடப்பட்ட இவ்வரி ஒல்லாந்தர் காலத்திலும்,

1679ம் ஆண்டில்,	
ஊராத்துறைக் கள்ளுக்	
குத்தகை	180 இறைசாவாகவும்
சிதாரிக் கள்ளுக் குத்தகை	50 ,,
சிதாரிச் சாராயக்	,, 500 ,,
ஐரோப்பிய குடிவகை வரி	26 ,,

விற்கப்பட்டன. இவ்விருவிடங்களிலும் அந்நாளிற் குடிவகைக் குத்தகை விற்கப்படு மிடங்களாயிருந்தன. தற்காலத்தில் மதுபானக் குத்தகையால் அரசினருக்கு வரும் வருவாயையும், அந்நாளில் வந்த வருமானத்தையும் ஊன்றி நோக்கும் போது, இந்நாளில் நாம் மதுக்களியாட்டில் அடைந்திருக்கும் பெருஞ் சிறப்புக்கு எதனையும் ஈடுசொல்ல முடியாது.

16. தாகுவரி:- யாழ்ப்பாணத்தில் தாகுவேலை செய்வோர் அதிகமாயும் பெரும் பொருளீட்டுபவர்களாயுமிருந்தபடியால் அவர்களுக்கும் வரி விதிக்கப்பட்டது. 1679ம் ஆண்டில் தாகுவரி யால் வந்தவரும்படி 3150 இறைசாலென்ப.
17. அடிமைவரி:- இந்தியாவின்னும் கொணரப் பட்டு விற்கப்படும் அடிமைகளை வாங்குவோர் ஒவ்வொரு அடிமைக்கும் 11 பணம் வீதமாக அரசாட்சியாருக்கு வரியிடுக்க வேண்டியிருந்தது.
18. மான்தோல்வரி:- யாழ்ப்பாணத்திலும் வன்னியிலுமுள்ள ஒவ்வொருபகுதியும் 10 துவக்கம் 40 வரை மான் தோல்கள் அரசாட்சியாருக்கு வரியாகக் கொடுத்தல் வேண்டும். இப்போது குடிகளினறிக் கிடக்கும் வன்னிநாட்டுப் பனங் காமம் 40 மான் தோல்கள் கொடுத்தது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள வலிகாமம் 15 தோல்கள் கொடுத்தது. பிறவிடங்களும் ஏற்றபடி கொடுத்து வந்தன.
19. மஹவரிகள்:- தலைவரியினின்றும் ஊழியத்தினின்றும் நீக்கப்பட்ட வயோதிகரும் நொண்டிகளும் வரியாத இறுக்க வேண்டியது இவ்வளவென

நியமிக்கப்பட்டிருந்தது. வலிகாமம் தீவுப்பற்று வடமருட்சியிலுள்ள மேற்சொல்லியவர் ஒவ்வொருவரும் குறிக்கப்பட்ட அளவு கதவைகைகொடுக்க வேண்டும். அவ்வாறே தென்மருட்சி பச்சிலைப் பள்ளியிலுள்ளோர் பாய்களுங் கடகங்களும் கொடுக்கவேண்டும். வேறு ஊழியமோ வரியோ கொடாது எஞ்சியிருப்போர் மாதந்தோறும் ஐந்து கூடை ஊமற்கரிசுட்டுக் கம்பனிக் கம்மாலைகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். அதனால் மாதந்தோறும் 1180 பறை கரிசுடைத்துவந்தது. இவ்வரிசெலுத்துவோரின் 'நாமாவலியுள்ள அட்டவணை' அதிகாரிகளிடமிருந்தது. வயோதிகார்திப் பள்ளிப்பிள்ளைகளுந் தகவைகை சேர்த்துக் கொடுக்கவேண்டும். உபாத்தியாயர்கள் இதைப்பற்றிக் கவனிக்கவேண்டுமென எச்சரிக்கை பண்ணப்பட்டார்கள்.

சோனகளும், வண்ணாளும், சேணியருங், கைக்கோளரும், வேறு ஆடைநெய்வோரும், குசவருந், தட்டாருஞ், சித்திரகாரரும் சைவசமயச் செட்டிகளும், கிறிஸ்த செட்டிகளும் தொழில்வரியென்னும் ஒருவரியிறுத்துவந்தார்கள். 1794ல் சோனகர் 554 இறைசாலும், கிறிஸ்த செட்டிகள் 301 இறைசாலுஞ், சித்திரகாரர் 8 இறைசாலுங் கொடுத்தனர்.

மூன்றாவது கைமாரில்லாத ஊழியம்

1. ஊழியம் அல்லது இராசகாரியம்:- கம்பனிக்கு ஊழியஞ் செய்வோருள் சில சாதிகளுக்கெவ்வகுக்கப்பட்டதோம்பில் அவர்கள் பெயர்கள் எழுதப்பட்டன. ஊழியசேவையினின்றும் வி லக்கப்பட்ட வயோதிகரும் அங்கனினும் சிறு

தோம்பிற் பதியப்பட்டனர். ஒவ்வொரு ஊழியனும் மாதமொருநாளாக மூன்று மாதத்திற்கொருமுறை மூன்றுநாள் ஊழியஞ் செய்ய வேண்டும். இவர்களை முப்பதுக்கு மேற்படாத கூட்டமாகப் பிரித்துப், பண்டாப்பிள்ளை யென்றழைக்கப்படும் ஒரு கண்காணிக்குக் கீழ், கட்டுவேலை, கல்லுடைத்தல், தென்னம்பிள்ளை நடுதல், மாந்தறித்தல் வேளாண்மைசெய்தல் முதலிய வேலைகளில் விடப்பட்டார்கள். யானைபிடிப்பதற்கும் இவ்ஊழியக்காரரே பிடிப்போர்க் சூதவியாய் வைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் பதினைந்து நாட்களுக்கு கொருமுறை புதுக்கூட்டத்தாரால் மாற்றப்படுவர். பச்சிலைப்பள்ளியார் யானையிறவில் மாந்தறிக்கவும் தானையத்துக்கு (பட்டாளத்துக்கு) தண்ணீர் சுமக்கவும் விடப்பட்டனர். துவக்கத்தில் ஊவர் அடிமைகள் யானைகளுக்கு உணவுதேடவும், உத்தியோகத்தரையுங் குருமரையுஞ் சிலிகைகளிற் காவிச் செல்லவும், அவர்கள் சாமான்களைச் சுமக்கவும் விடப்பட்டு மிகவுங் கொடுமையாக நடத்தப்பட்டனர். சில காலத்தின்பின் இவ்விதமான அவர்கள் ஊழியம் நிறுத்தப்பட்டது.

ஊழியஞ் செய்யச் செல்லாதவர் பெயர்களை மேயொறாலுங் கணக்கப்பிள்ளையுந் தத்தம் ஏடுகளிற் குறித்து வைத்து, வேலைக்குப் போகாத ஒவ்வொரு நாளுக்கும் மும்முன்று நாட்களாகிகமாக வேலைசெய்திப்பர். அல்லது வேலைக்குப் போகாத நாளொன்றுக்கொரு பணம் 'சிக்கோ'த் தண்டம் இறுப்பினுமாம். தண்ட வேலைக்கெனக் குறித்த நாள் கழிந்தபின் பணத்தண்டமே இறுக்கவேண்டும். 1679ல் ஒரு பணமாயிருந்த 'சிக்கோ', பின் இரண்டு

துட்டாக்கப்பட்டு, 1697ன் பின், ஒருபணமாகப்பட்டது. இக்குற்றத்தால் வரும் பணத்தொகை அதிகரிப்பதைக்கண்ட அரசினர்மேலும் மேலுங் கூட்டிவைப்பதற் கெண்ணினர். சில்லறையான செலவுகளுக்கெல்லாம் இச்சிக்கோப் பணத்திலிருந்தே செலவு செய்தனர். 1695ல் 24,000 பேர் ஊழியஞ் செய்யச் செல்லாது 2000 இறைசால் குற்ற மீந்தனர். 1784 சில்க்கோத்தண்டம் 25,000 இறைசாலாகக் குத்தகையாய் விற்கப்பட்டது. ஒல்லாந்தரின் பிற்காலத்தில் ஊழியஞ் செய்ய வேண்டியவர்கள் அதிகமாய் ஊழியஞ் செய்யாது வருடம் 2 இறைசால் வரியாகக் கொடுத்துவந்தனர், பள்ளநளவ அடிமைகளும் ஊழியஞ் செய்யாது 2 இறைசால் வரிகொடுத்தனர்.

கரையார் கம்பனியாரின் மாக்கலங்களில் மாதத்துக்கு 1½ நாள் ஊழியஞ் செய்யக் கடமைப்பட்டனர். இதுவும் மற்றைச்சாதியார்க்குளதைப்போல ஒருநாளாக்கப்பட்டது. கீழ்ச்சாதிகளுக்கு இராசகாரியலுழியமில்லை. இராசகாரியம் என்னும் ஊழியம் ஆங்கில அரசினர் காலத்திலும் சின்னாள் நின்று 1832ம் வருடத்திலுண்டான ஒருசட்டத்தினால் அது தள்ளப்பட்டது.

2. சிறைகள்:- யாழ்ப்பாணம் ஒல்லாந்தக்கம்பனியின் நாடாயினபோது, பறங்கிகளின் சிறைகள் ஒல்லாந்தர்க்காயினர். 1679ம் வருடத்தில் கம்பனிச் சிறையினரில் 348 பேர் சாயவேர்கிண்டுபவராயும் 293 பேர் மாந்தறிப்பவராயும், 22 பேர் கோட்டையில் வெடிமருந்தரைப்பவராயும், 22 பேர் குதிகைகளின் உணவு தேடு

பவராயும், சிலர் உத்தியோகத்தரின் சாமான்
கள் சுமப்பவர்களாயுமிருந்தனர்.

கம்பனிச் சிறையானொருவனின் மூத்த
ஆண்பிள்ளையே ஊழியத்திற்குரியன். அப்
பிள்ளை கம்பனியார் ஊழிய உரிமை பெறமுன்
இறந்து விட்டால் அப்பிள்ளைக்கடுத்த ஆண்
பிள்ளை அதற் குரியன், கம்பனிக்குச் சிறை
யான பின் மரித்தால், பின்னுள்ளோர்க் கங்
வுரிமையில்தலை. இவ்ஊழியச் சிறையென்னுங்
கொடிய முதலையினின்றும் தப்பவேண்டி
ஆண்பிள்ளைகளை மறைக்கும் வழக்கஞ் சிறையி
னர்க்குளிருந்த படியால், 1679ம் ஆண்டில்
டொன் பிரான்சிஸ்கோ ஆராச்சி யென்னுந்
தலைமைக்காரன் ஒருவன் இதுபற்றிய விசார
ணைக்காக கியமிக்கப்பட்டான். சிறையினர்க்குக்
கம்பனியிலிருந்து ஒருவித வருவாயுமில்லை. ஏனை
மக்களைப் போலவே இவர்களுந் தத்தந் தொழி
லால் உணவும், உடையும், பிறவுந் தேடிக்
கொள்ளவேண்டும். ஆனால் வேண்டிய நேரம்
கம்பனியின் ஊழியஞ் செய்யத் தாமதமின்றி
ஆயத்தமாயிருக்க வேண்டும். வேறு தொழில்
செய்து பிழைக்காது நெடுங்காலமாகக் கம்ப
னிக்கே ஊழியஞ் செய்துவரின் அரிசிமாத்தி
ரங் கொடுக்கப்படும். அந்தோ! இவர்கள் கதி
யிருந்தவாறென்னே ! என்னே!!

தலைமைக்
காரர் அட்
டீயும்.

தலைமைக்கார உத்தியோகங்கள் அதிகமாக வெள்
ளாளருக்கே கொடுக்கப்பட்டனவெனமுன் குறித்
தே மன்றோ ? அவ்வுத்தியோகங்கள் டொன்ஸிலிப்பு
சங்கரப்பிள்ளையின் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்க்கே
பெரும்பாலும் கொடுக்கப்பட்டன. சங்கரப்பிள்ளை
யின்பணியிலா ஒழுக்கத்தின் பயனாக 1690ம் ஆண்

டில் அவனுக்கும் அவன் சண்பர்களுக்கும் விலங்
கிட்டுக் கொளும்புக்கனுப்பும்படி தேசாதிபதியின்
கட்டளைபிறந்தது. சங்கரப்பிள்ளை ஒருவாறு தப்பி
யோடி நாகபட்டினஞ்சேர்ந்து, ஆங்குள்ள பெருஞ்
செல்வரான ஒருவியாபாரியின் உதவியால் இலங்கைத்
தேசாதிபதியின் சீற்றத்தைத் தணித்துப், போற்றப்
பெற்று, முன்னையினு மதிக பெருமிதத்துடன் திரும்
பினன். அவனுடைய நன் மதிப்பால் பள்ளிக்கூடங்
களை விட்டகன்ற வாலிபர்க்குந் தலைமைக்கார உத்
தியோகங்கள் கிடைத்தன. சங்கரப்பிள்ளை இறந்த
பின் அவனுக்கு அடப்பைக் காரனாயிருந்து, பின்
மேயோறான முதலித்தம்பிக்கும், அவன் மைத்துன
னும் தென்மராட்சி இறைசுவருமாகிய டொன் ஜு
வான் மண்டலநாயக முதலியாருக்கும், சங்கரப்பிள்
ளைக்கிருந்தது போலக் கண்ணியமும் அதிகாரமும்
பெருகிவந்தன. இதனையறிந்த அரசினர் வேளாள
ருடைய செல்வாக்கைக் குறைப்பதற்காக, ஓரி
டத்தில் இரு வேளாளரைத் தலைமைக்காரராக கியமி
க்கப் படா தென்றும், மூன்று வருடங்களுக் கொரு
முறை மாற்றப்படவேண்டு மென்றும் கட்டளை உண்
டாக்கினர். 1692ல் வலிகாமத்திலிருந்த இரு தலைமைக்
காரரை நீக்கி வேறுசாதியாரை இறைசுவர்களாக்கிய
படியால், வேளாளர் மனம்புழுங்கி, நல்லமரப்பாணன்
இலங்கைநாராயணன் என்னுமிரு வன்னியர்களைத்
துணைக்கொண்டு கலகம் விளைத்தனர். இக்கலகத்தா
லும், வேளாளரிடையே எழுந்த பரபரப்பாலும், இப்பு
திய மாறுதலைப் பிறவிடங்களிற்செய்யாது விடுத்தனர்.
வேளாளருக்கும் மடப்பள்ளியாருக்கு மிடையேயுள்ள
சாதிப் பிணக்கைப் பற்றிக் கம்மந்தோர்களின் அறிக்
கைகள் பன்னிப் பன்னி முறையிட்டிருக்கின்றன.

பறங்கியர் தங்களுக்கு வேண்டிய ஊனுக்காகத்
தங்கள் செலவிலே மாடுகள் வளர்த்துக் கொண்டு
கோமா மீசும்

உண்டுவந்தனர். ஒல்லாந்தர் துவக்கத்தில் மாட்டிறைச் சிபெற்றுக்கொள்வதற்கு மிகவும் இடர்ப்பட்டனர். ஊன்கடைகள் திறப்பதற்குச் சனங்கள் மாறியிருந்த படியால், திறைவாராகிய சில நெடுந்தீவுப் பறையரைக் கொணர்ந்து கோட்டைக்குள்ளே ஊன்கடை திறந்து, தங்களுக்குரிய மாடுகளையே கொண்டு தின்றனர். பால் குடிப்பதற்கெனப் பசுக்களை வாங்கிக் காளைக் கன்றுகளைக் கொண்டு தின்று வந்தனர். பின் பசுவினங்களை யுங் கொன்றனர். நாட்பல சென்றதின், ஊரார் எண்ணத்தையுங் கவனியாது, சனங்களிடமிருந்து மாடுகளை வலிந்து பற்றி உண்டு வந்தனர். இன்ன காலத்திற்கு இன்னார் இவ்வளவு மாடுகள் கொடுக்க வேண்டுமெனக் கட்டளையுஞ் செய்தனர். இந்தியாவிலிருந்து வளர்ப்பதற்கெனச் சனங்கள் கொண்டு வரும் மாடுகளில் அடிமாட்டுக்கெனச் சில வற்றைப் பறித்தனர். தாம் வளர்த்துப் பிள்ளைகளைப்போல் அன்பு பாராட்டிய மாடுகளை “ஊனைத்தின் றாளைப் பெருக்காமை முன்னினிதே” யென்பதை உணராத அறிவிலிகளுக்கு அளிக்க மனமில்லாத உத்தமர் சிலர், தண்டனை பெறுவதிலும் ஊரைவிட்டுப் பிறதேசம் போவதே தருமமாகுமென நினைந்து இந்தியாவுக்குப் போயினர்.

ஞானப்பிரகாசகவாயிகள்

அவ்வாறு சென்றாளுந் கல்லூருக் கடுத்த நிருநெல்வேலியிலிருந்த ஞானப்பிரகாசர் என்பவரும் ஒருவர். இவர் இந்தியாவிலே தமிழ் சமஸ்கிருதம் என்னுமிரு பாஷைகளையும் அறிவாள்ள அறிவுதூலங்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றுப், போறிவாளியாய்த், திருவண்ணாமலைச் சித்தார்த மடத்திலே ஆதினத் தம்பிரான் பதவியில் வீற்றிருந்து, சமஸ்கிருத பாஷையிற் பல கிரந்தங்களை யியற்றிக் தமிழில் அருணர்தி சிவாச்சாரியரியற்றிய சிவஞானசித்தியார் சுபக்கத்திற்குச் சிறந்த அகலவுரை ஒன்று மெழுதி வெளியிட்டார்.

இன்னும், வரணிப் பகுதியிலே யிருந்த சைவ வேளா தில்லைநாத ளர் ஒருவர் இதனிமித்தம் இந்தியா சென்றுபெரும் தீதம்பிரான் புகழ் படைத்துத் தில்லைநாதத் தம்பிரான் எனப் பெயர் பூண்டு தம்பிரான் பதவியிற் சிறந்து விளங்கினார்.

தாழ்ந்த சாதியார் ஒல்லாந்தர் காலத்திற்குநே சாத்வழக்க தங்கள் வழக்கங்களுக்கு மாறாகத் தலைமயிர் நீளமாக நீக்கம் வளர்க்கவும், பொன் வளையங்களைக் குலக்குறியாகக் காதிலணிவதை நீக்கவும் தொடங்கியதைக்கண்ட வேளாளர் அரசினருக்கு முறையிட, அப்போது (1686ல்) சோதிபதியாயிருந்த “லோறன்ஸ் பைல்” என்பவர் அவ்வாறு அவர்கள் மாறி நடவாது பழையன கொண்டு நடக்கக் கட்டளை செய்தனர்.

இரப்பவர்களும் நாடோடிகளும் இந்தியாவிலிருந் ஒருபாதகா து வருதற்கனுமதியில்லை. வன்னி நாடுகளுக்குச் செல்வ ப்பு தற்கும் உத்தரவுச் சீட்டு (Pass) க் கொடுக்கப்பட வில்லை. முன்னே வந்து தங்கி நின்றோர் எச்சரிப்புடன் இந்தியாவுக்கே யனுப்பப்பட்டார்கள். மன்னர் அதி காரிகளும் இதில் கவனம் வைக்க வேண்டுமென அச்சுறுத்தப்பட்டார்கள்.

கி. பி. 1659ல் கொட்டியாராக் கரையில் வியாபார ஆங்கிலப் நோக்கமாக வந்து தங்கி நின்ற ஆங்கிலேயக் கப்ப பிரயாணியி ன் கதி லொன்றைக் கண்டியாசனாகிய இராசசிங்கனறிந்து, கப் பையும் பிடித்து அதில்வந்தோரையுங்கைதிகளாக்கும்ப டி உத்தரவிட்டான்(அக்காலத்தில் திருக்கோணாமலையுங் கொட்டியாராழ்ந் துறைமுகங்களாகவும், அதவரையு முள்ள நாடுகள்யாவும் கண்டியாசனுட்கிருள்ளிருந் தன). கப்பலும் அதிலிருந்தவர்களுந் தப்பிச் செல்ல, வியாபாரத்திற்கு ஊரினுட் சென்றிருந்த ‘ரொபேட் நொக்ஸ்’ (Robert Knox) முதலிய சிலர் கைதிகளாகிக் கண்டிக்கனுப்பப் பட்டனர். கொட்டியாரத்தில் அவர் கள் அகப்பட்ட விடத்திலுள்ள புளியமரம் இன்றும்

நொக்ஸ் மாமென அழைக்கப்படுகின்றது. கண்டிக்குச் சென்றோர் சில சுதந்தாங்களுடன் அந்நாட்டிற்குநே மணஞ் செய்திருந்து சிலர் இறந்தனர். 'ரெபேட் நொக்ஸ்' 20 வருடங்களாகக் கண்டி நாட்டிலிருந்து பல விடங்களுக்கும் வியாபார காரணமாகச் சென்று சென்று வந்து, தன்னிற் சந்தேகம் கொள்ளாவாறு நடந்து, ஒருநாள் அனுராதபுரம் வரை வந்து நகரிக் கூடாகச் செல்லும் மல்வத்தைஓயா, (இது கடம்பனாறு என்றும் அருவி ஆறு என்றும் அழைக்கப்படும்) கரை வழியே ஒழித்துப்போய்ச் சலாபக் கரையை அடைந்து, மன்னார் மார்க்கமாகச் சென்று கொண்டிருந்தான். கி. பி. 1679ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணக் கம்மந்தோராகிய 'லோரென்ஸ்பைல்' என்பவர் கொளம்புக் தேசாதிபதியாகிக் கொளம்புக்குச் செல்லும் வழியில் மன்னாருக்குச் சமீபத்தில் காந்து வரும் ஆங்கிலேய னைக் கண்டு, விசாரித்துச், சம்பவமறிந்து கொண்டு, அவனை பழைத்துச் சென்று, கொளம்பினின்றும் வக்தாவியாவுக் கனுப்பிவைத்தார். அங்கு கின்றும் இங்கிலாந்து சென்ற 'ரெபேட் நொக்ஸ்' தனது வாலாற்றையுங், கண்டி நாட்டையும் பற்றி ஒரு நூல் எழுதி வெளியிட்டான்.

வெள்ளப்
பிரவாகம்

கி. பி. 1726ம் வருடத்தில் பொழிந்த அதிக மழையினால் உண்டாகிய வெள்ளப் பிரவாகத்தால் பயிர்களுக்கும், ஆடு மாடுகளுக்கும், மனிதருக்கும் மிகவு மழிவு நேர்ந்தது. இதனால் பிந்திய இரண்டு வருடம் வரை நடந்த பஞ்சத்தில் சனங்கள் வாடி, நொந்து, துன்புற ஏதுவாயிற்று. இவ் வற்கட நிலைமையால் 1733ம் ஆண்டு வரை வரிப்பணங்கள் சரிவர அறவிட முடியாது நிலுவைப்பட்டன. கோட்டையிலுள்ளவீடுகளும், நல்லூர் வண்ணார்பண்ணைக் கிழிஸ்த கோயில்களும் இப் பெரும் புயலால் பழுதடைந்து,

நெடுங்காலம் புதுக்கப்படாதிருந்தன. அரசினர் இவ் வெள்ளச் சேதத்தைக் கண்டு, மேலுமில்வாறு நடை நீபோட்ட பொரு வண்ணம், ஏரிகள் குளங்களைச் செப்பணிட்டு வாய்க்கால்கள் வெட்டுவித்து, எஞ்சிய தண்ணீர் சென்று கடலுட் பாயும் படியான நன்முறைகளைச் செய்து வைத்தனர். இவ்வாறு செய்தது இதுவே முதன்முறையாகும்.

கி. பி. 1736ல், 1½ மாசங் கொளம்புக் தேசாதிபதியாயும் அதற்குமுன் யாழ்ப்பாணக் கம்மந்தோரு மாயிருந்த 'ஜான் மக்காரா' (Jan Macara) என்பவரின் கேள்விப்படி, மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் என்பவர் யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்தைக் கூறும் 'யாழ்ப்பாண வைபவமாலை' யென்னும் நூலைக் கத்தியருபமாகச் செய்தனர். ஒரு தேசத்தின் சரித்திரம் அத்தேசத்தவர்களின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத தொன்றென்பதை ஒல்லாந்தர் அக்காலத்தே அறிந்து, அவ்வாறு எழுதுவித்தது, அவர் யாழ்ப்பாண நாட்டில் வைத்திருந்த மதிப்பையும் அன்பையும் காட்டுதற்கு அறிகுறியாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துச் 'செமினேரி'யிற் படித்துக் கொள்ளும்பு சென்று பல பாஷையுங் கற்று வல்லவாகி ஒல்லாந்து தேசத்தில் குரு அபிடேகம் பெற்ற பிலிப்பு தே மெல்லோ (Philip de Melho) என்னும் யாழ்ப்பாணத்தவர் 1753ல், யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போதகராய் வந்தனர். அவரளபிரேயு, கிறீக், லத்தீன், போர்த்துக்கேயம், ஒல்லாந்து, தமிழ் என்னும் ஆறு பாஷைகளில் கற்றுத் தேறி, ஒல்லாந்து, போர்த்துக்கேயம் தமிழ் என்னும் மூப்பாஷைகளிலுஞ் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும்நாவல் லவராயிருந்ததுமன்றித் தமிழ்ப் புலவருமாயிருந்தனர். மானிப்பாய் அச்சுக் கூடத்தில் அச்சிட்ட குடாமணி நிகண்டுன்சேர்க்கப்பட்டிருக்கும் 20 உவமனைச் சங்

கிரகப் பாட்டுக்கள் இவர் பாடியனவே. இவர் கிரேக்க பாஷையிலிருந்து தமிழிலே மொழி பெயர்த்த புதிய ஏற்பாடு 1749ல் ஒல்லாந்தருடைய அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப் பட்டது. இவர் 1790 ம் வரு ஆகஸ்து 18 10 ன்வு இறந்தனர். 1715ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போயிருந்த தேசாதிபதி 'ஹென்ட்ரிக் பெக்கர்' (Hendrick Becker) என்பவர் ஒரு சுதேச பிரசங்கியார் தம்முன்னே ஒல்லாந்த பாஷையிற் செய்த பிரசங்கத்தைப் பற்றி வியந்து எழுதியிருக்கின்றார்.

யாழ்ப்பாணப் புலவரிற்சிலர்

யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழவளர்ச்சிதமிழ் அரசரின் பின் குன்றியிருந்தாலும், தமிழில் உயர்காக்கல்வியை விருத்தி செய்வாரில்லா திருப்பினும், ஆங்காங்கு இலை மறைகாய் போலத் தமிழ்ப் புலவரும் தமிழ்ப் பண்டிதருங் காலத்திற்குக் காலம் உதித்து வந்தனர். சன்னகம் வரதபண்டிதர், மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர், சிற்றம்பலப் புலவர், தெல்லிப்பழை அருளப்ப நாவலர், வட்டுக்கோட்டை கணபதி ஐயர், அச்சுவேலி நமச்சிவாயப் புலவர், மன்னார் கவுரியேல் பச்சேக்கு, வண்ணார்பண்ணைக் கூழங்கைத் தம்பிரான், இருபாலை சேனாதிராய முதலியார், இணுவில் கதிர்காம சேகா சின்னத்தம்பிப் புலவர், சண்டிருப்பாய் வில்லவராய சின்னத்தம்பிப் புலவர் முதலியோர், ஒல்லாந்தர் காலத்திற் பெரும் புகழ் படைத்த பாவல்லோரும் நாவல்லோருமாவர்.

தொற்று நோய்கள்

ஒல்லாந்தர் ஊர்ச் சுகாதாரத்தைப் பற்றியும் தொற்றுநோய்களைப் பற்றியும் அவைகளைத் தடுக்கும் வழிகளைப் பற்றியும் பராமுகமாயிருந்தனர் எனக் கூற முடியாது. முதலாம் பராக்கிரம அரசனால் நயினாதினில் நாட்டப்பட்ட கற் சாசனத்திற் பொறிக்கப் பட்டிருக்கும் துறைமுகச் சட்டத்தினை யொப்பத், தானியங்

கள் ஏற்றி இந்தியாவிலிருந்து வரும் கப்பல்கள் தோணிகள் முதலியன ஊராத்துறையிலன்றி மறு துறைகளில் தங்கவேனும் ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யவேனும் உடாகென்றும், துறைமுகங்களுக்கு மாக்கலங்கள் வந்தால் சோதனை செய்து உத்தரவிடு முன், கட்டு மாக்களாகத் படகுகளாகத் அவைகளின் சபீபத்தே போகக்கூடாகென்றும் கட்டளையிருந்தது. இருந்தும், அம்மைநோயுங் கோதாரியும் பலமுறை களிலுண்டாகி அநேகரைக் கொன்றெழுதித்தன. கி. பி. 1762 தொடக்கம் யாழ்ப்பாணக் கம்மந்தோராயிருந்த அந்தோனி மொயாட் (Anthony Mooyart) என்பவரின் இரு பிள்ளைகளே அம்மை நோய்க் கிரையானொன்றால், மற்றை ஏழைச் சனங்கள் கதி எவ்வாறிருந்திருக்குமென ஒருவாறு ஊகித்துக் கொள்ளலாம். வன்னியிற் சிற்சில விடங்களில் மண்டியிருந்த காட்டுக் காம்பச்சலும் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து யாழ்ப்பாண நாட்டினுள்ளும் நுழையலாயிற்று.

ஒல்லாந்தர் செப்பு நாணகங்களை அடிக்குங் கம் நாணகங் பட்டசாலையை முதன் முதல் தூத்துக்குடியில் வைத்திருந்து, பின்பு 1784ல், கொளும்புக்கு மாற்றினர். இவ்விடங்களிற் செய்த நாணகங்களையே ஊரில் வழங்கச் செய்தனர். அதினால் மறு தேயச் செப்பு நாணகங்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டு வரப்படாதென்றும், நாகபட்டினம் பழையக்காடு (Pulicat)என்னும் ஊர்களிற் செய்த வராகன் அன்றி வேறு வராகன்கள் அங்கீகாரம் பெறமாட்டாதென்றும் கட்டளை செய்தனர். தங்கநாணகங்கள் வியாபாரப் பொருளாகப் பாவிக்கப்பட்டன. 1679ம் ஆண்டில் இலங்கையிலிருந்த செப்பு நாணகங்கள் 66,000 இறைசால் பெறுமதிகொண்டன. யாழ்ப்பாணத்தில் நாணகங்கள் அதிகமாயிருந்த படியால், திருக்கோண

பலை மட்டக்களப் பென்னு மிடங்களுக் கனுப்பி வந்ததுமன்றி, இடையிடையே கொளும்புக்கு மனுப் பப்பட்டன. ஒரு இறைசால் 60 துட்டு அல்லது 12 பணங் கொண்டது. ஒரு பணம் 5 துட்டும், 1 துட்டு 2 காசும், 1 காசு 5 சின்னமுங் கொண்டது. இக்காலத் தில் ஒரு பணத்திலாறிலொன்றாகிய 1 சதமே மிகவும் குறைந்த நாணகமாய் வழங்கவும், அக்காலத்தில் அப்பணத்தின் 50ல் ஒரு புங்காகிய ஒரு சின்னமே குறைந்த நாணகமாயிருந்தால், அக்காலத்திலிருந்த பொருள்கள் எவ்வளவு மலிவாயிருந்தன வென்பதை அறியலாம். ஒல்லாந்தரின் பிற்காலத்தில் இறைசால் விலைகுறைந்து 48 துட்டுக்குச் சரியாயிற்று. ஆகையால் முந்திய கணக்குச் சரியாகும்படி அரசாட்சியார் துட்டுக்களைப் பெரிதாயடித்தனர்.

கி.பி. 1785ல், வெள்ளி நாணகங்கள் குறைந்த படியால் தாள் நாணகங்கள் அடித்து விடப்பட்டன. உடனே தங்கம்வெள்ளி நாணகங்களின்விலை யேறியது.

அ நு ப ந் த ம் .

யாழ்ப்பாணச் சரித்திர ஆராய்ச்சித் துணிபு.

1. உக்கிரசிங்கன் இராசதானியெனக் கைலாயமாலையிலும் யாழ்ப்பாண வைடவமாலையிலுஞ் சொல்லப்பட்ட கதிரமலை யெங்கே? இக்கதிரமலை கதிர்காமம் எனவும், உக்கிரசிங்கன் ஆண்மனை மலைமுழுஞ்சில் எனவும் கைலாயமலை ஆக்கியோன் நினைத்தார். ஆனால் மயில்வாகனப்புலவரோ, அவன் கதிரமலை யில் வீற்றிருந்து இலங்கையின் வடபாகத்தை யாண்டானென் றும், தென்பாகத்தைவேறேரரசன் ஆண்டானென்றுங் கூறி யிருப்பதால், கதிர்காமமென்னுங் கொள்கை தவறென்று நினைத்தார் போலும். கதிர்காமமே கதிரமலையென நினைத்த பின்வந்தோர் கதிர்காமத்திலெக்காலத்திலாவது இலங்கை யா சர் இருந்து அரசாண்டார்களாவென்று சிற்றேனுஞ் சிந்தித் தாரில்லை. கிறீஸ்துவுக்குமுன் ஒரு நூற்றாண்டளவில் நாகவா சர்கள் தானும் திஸ்ஸமகாராமையிலிருந்து அரசாண்டார்களே யன்றிக் கதிர்காமத்திலிருக்கவில்லை. கதிர்காமம் ஒரு இராச தானிவகுத்தற்குத் தகுந்த இடமுமல்ல. வனவேடரைத்தவிர வேறுயாரும் அவ்விடத்தில் வசித்தார்களென்ற ஐதீகந்தானு மில்லை. ஆகையால் கைலாயமலைக்காரர் கூற்று ஆராய்ச்சியற்ற கூற்றேயாம். உக்கிரசிங்கனுக்கு 800 வருடங்களுக்குப் பின் னெழுதிய கைலாயமாலையின் ஆக்கியோனுக்குக் கர்னபார்ப்பா யிலறிந்த உக்கிரசிங்கனுடைய கதிரமலை, அக்காலத்திற் பிரசித்தி யெய்தியிருந்த கதிர்காமமாகிய கதிரமலையேயென நினைவுறுத்தி யது பெயரொற்றுமையேயாகும். அன்றி, அக்கர்னபார்ப்பா யை உண்மையாக்குவதற்கு வடவிலங்ககாலன்றே கதிரமலை யைத்தேடவேண்டும். 14ம் நூற்றாண்டில் சிங்களபாலஷயிலே மூதப்பட்ட ஆரம்ப வகுப்புக்குரிய 'நம்பொத்த' வேண்னும்

பாலர் பாடத்தில், புத்தபள்ளிகளிருந்த நகரங்களைக்குறிக்கும் போது, கந்தரோடையென்றிப்போது கூறப்படும் இடத்தைக் 'கதிகொடை' வெனச்சொல்லியிருக்கிறது. அது இப்போது கூறப்படும் சுன்னாகம், மல்லாகம், உடுவில், வீமன்காமம் முதலியவற்றையுங் கூறி, அவைகளின் அணித்தே கூறியிருப்பதுங் கொண்டு துணியலாம். அன்றியும் அனேக புத்தாலயங்களிருந்து அழிந்த சின்னங்களாலும், பழைய இந்திய ரோம நாணகங்களும் அங்கிருந்து எடுக்கப்பட்டபடியாலும், அது வேரார் இராசதானியாகவும், சிறந்த வியாபாரத்துக்குரிய விடமாகவும் இருந்ததென்பதற்குச் சிறிதேனும் ஐயமில்லை. இக்கதிகொடை வென்னும் பழைய நகர் பறங்கியர் காலத்தில் கந்தர் குடையெனவும், ஒல்லாந்தர் காலத்தில் கந்தரோடையெனவும் வழங்கிவந்தது நினைவுகூறப்படலாம். கதிராமலையென்பது கதிகொடை வென்னும் அச்சிங்களப் பெயரின் திரிபாகும். கதிகு - என்பது எட்டிமாம், கொடை - என்பது பிட்டி, இடம், கிராமம் என்பனவாம். கதிகு - கதிரவாகிப், பிட்டியென்பதையுணர்த்துஞ் சொல் மலை யாகிக், கதிராமலையென நின்றதென அச்சொல் கருதவிடத்தருகின்றது. கதிகொடை கதிராமலையன்றோல், கதிராமலையிலிருந்து உக்கிரசிங்கன் வடவிலங்கையை அரசாண்டான் என்னுங் கூற்றுக்கு, இடைப்பட்டவேற்றரசர் இராசதானிக்கப்பாலுள்ள கதிர்காமத்தை அவன் இராசதானியாகக் கருதுவது அசம்பவமேயாம். பிற்காலத்தில் தலைநகராக இருந்த நல்லூரிலும் பார்க்க அதிகமான அரண்மனைக்கட்டிடங்கள் அழிந்திருப்பதை அங்கேயின் லுங்காணலாம்.

இனிச் கதிராமலையைத்தேடிப் பலவாதாரங்களோடு காட்டிக், கதிராமலை கதிகு கொடையின் தமிழ்ரூபமென்றும், அப்பழைய கதிகொடையே இப்போது கந்தரோடையென்ற வழக்கப்படுமிடமெனவும் நிலையிட்டபின், 'கொடை' யென்பது மலையல்லக் கிராமம் என்றே ஸ்ரீமான் வேலுப்பிள்ளை சொல்லுகிறார், ஆகையினால் கதிர்காமமும் கதிராமலையுமொன்றென வாதப்பவரின் ஆராய்ச்சித்திறனை யென்னென்போம். கதிர்காமமும் கதிராமலையுமொன்றென்றால், கதிராமலையுங் கதிராமலை

மொன்றுதானே. கதிராமலையே கந்தரோடையாய்போது, கதிராமலை கந்தரோடையாகும் என்பது தானே போதரும். நம்பிக்கையும் விசுவாசமும் மனிதனிடேற்றத்திற்கு அவசியமே. ஆனால் சரித்திரவாராய்ச்சிக்கும் விசுவாசத்திற்கும் வெகுதூரமென்பதைக் கர்ணபரம்பரையிற் பள்ளிகொள்ளுவாரறிவாராக, அதலால் நாம் இங்கே குறிப்பிட்ட பிரபல நியாயங்கொண்டு கதிராமலை கந்தரோடையே யென்பது உறுதிபெற நிலையிடப்பட்டது.

2. சின்னாட்குப்பின் உக்கிரசிங்கன் தன்னிராசதானியைக் கதிராமலையினின்றும் செங்கடக நகரிக்கு மாற்றினானென வைபவமாவது கூறும். அது உண்மையாகுமா? அப்படியென்றால் அந்நகரியெங்கே? பிற்காலத்தார் ஏதோ காரணத்தால் கண்டியைச் செங்கடகலெனப் பெயரிட்டழைத்தனர். உக்கிரசிங்கன்காலத்தில் கண்டிக்கப்பெயர் இருந்ததென்பது எவ்வாதாரத்தாலுறுதிப்படுகின்றது? கண்டி அக்காலத்தில் நகராயிருந்தாலன்றோ அப்பெயர் பெறும். கதிர்காமத்திலிருந்து வடவிலங்கையை யாண்டான் என்பதை நம்பத்துணிபவர் சகத்திற்காகக் கண்டிசென்று அங்கிருந்தாண்டான் என்பதை நம்பாது விடுவாரா? இவ்விதமயக்க அறிவினர்க்கு ஆராய்ச்சிதூல்தான் என்னபயனைச்செய்ய முடியும்; ஒன்றுமேயில்லை. பின்வந்த யாழ்ப்பாணத்தரசர் காலத்தில் எழுதப்பட்டதூல்களிலெல்லாம் அவ்வரசர்கள் சிங்கை நகரிலிருந்தாசாண்டார்களெனக் கூறியிருப்பதால், உக்கிரசிங்கன் தன்னிராசதானியைச் சிங்கைநகருக்கு மாற்றினானென்று கூறுவதே பொருத்தமுடைத்தாம். சிங்கை நகரே பிற்காலத்தில் செங்கடக நகரெனத் திரிந்திருக்கவேண்டும்.

இன்னோன்ன வேதுக்களால் கதிராமலையிலிருந்து உக்கிரசிங்கன் மாற்றிய விராசதானி சிங்கை நகருக்கே பென்பது தெளிவாயினதற்கு. இச் சிங்கைநகர் அடியடியாகப்பல வாரியச் சக்கரவர்த்திகளுக்கு மகோன்னத விராசதானியாவதற்கு முதன் முதலடியிட்டவன் இவ்வுக்கிரசிங்கனே. 'பொங்கொலி நீர்ச் சிங்கைநகர்' எனச் சிறப்படை கொடுத்து சித்தீதோதப்பட்டிருப்பதால், சிங்கைநகர் பொங்கியெழும் திரையொலியையுடைய

சமுத்திரக் கரையோரமென்பது நிதர்சனமாயிற்று. அவ்வாறமைந்துள்ளிடம் வல்லைபுரக்கோயிலைச் சார்ந்த கடலோரத்தில் மணற்றிடரீற் புதைந்து, ஆங்காங்கு கிடக்கும் அனேக பாரிய கட்டிடங்களாலும், ஆங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட பற்பல சின்னங்களாலும் வலியுற்று பெலிவற்று உறுதிபெற்றொளிர்கின்றன வென்க.

3. யாழ்ப்பாடிக்குக் கொடுத்த மணற்றிடர் யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு? அந்நாடு முழுவதையும் அவன் காடுகெடுத்து நாடாக்கினான்? என்பவைகள் ஆழ்ந்து சிந்திக்கத்தக்கதொன்றும். யாழ்ப்பாடிக்கு ஆயிரம் வருடங்களுக்குமுன்னே தொடக்கம் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கந்தரோடையாகிய கதிரமலை அனேக நாகவாசர்களுக்கு இராசதானியாக விருந்திருக்கத் தக்கதாகவும், தேவநம்பியதில்லன் முதலிய வரசர்கள் கந்தரோடையிலும் மறுவிடங்களிலும் அநேகம் புத்த பள்ளிகளுந் தாது கர்ப்பங்களும் எழுப்பி யிருக்கத்தக்கதாகவும், யாழ்ப்பாணக் குடாநாடு மணற்றிடராயிருந்ததெனக் கொள்வது அறியாமையின்பாலதன்றோ? யாழ்ப்பாடி காடுகெடுத்து நாடாக்கினானென நம்பினதாலன்றோ சரித்திரக்காரர்கள் உக்கிரசிங்கன் இராசதானியை அக்குடாநாட்டுக்கு வெளியே வைத்தனர். உக்கிரசிங்கனுக்கு முன் வந்த மாருதப்பிரவல்லி யென்னும் அரசி யார்வணங்கு சற்காக மாவிட்டபுரத்திற் கோயிலைக் கட்டினான்? எம்மதத்தினரேனும் ஓர் இடத்தில் ஓர் ஆலயம் எடுக்கப்புகுமிடத்து, வணங்குதற்கரிய அவ்வம்மதத்தினர் ஆண்டுறைகளின்றெனின், ஆயிர மாயிரமாகச் செலவிட்டு எதற்காகச் செய்கின்றார்கள்? பாலை நிலத்திற் கோயிலெடுப்பது எவ்வகாலத்திலுமில்லாவழக்கு. அழிந்து போயிருக்கும் நகரிகளைப்பற்றியேனும், சிங்களப்பெயர்களைக் கொண்ட ஊர்கள் காணிகளைப்பற்றியேனும், அறிந்துகொள்ள முடியாவிட்டாலும், மாவிட்டபுரக்கோயில் கட்டப்பட்டதிலிருந்தேனும் எமது விபரீத சரித்திரக்காரர் சிந்தித்துக்கொள்ளுமிடையே. சரித்திரப் பயிற்சிமிக்குடை யறிஞர்க்கிவை புலனார்.

அரசர்கள் தங்கமப் புகழ்ந்து பாடும் இயற்றமிழ்ப் புலவர்க்குப் இசைச்சமிழ்வல்ல பாணர் விறலியர்க்கும் பொன்னலி.

ஆடை, பொருள், பூமி முதலியன பரிசாகக் கொடுக்கும் வழக்கம் முற்காலத்திற் தமிழ்நாடுகளிலும், மறுதேசங்களிலுமிருந்தது. ஆனால் தமிழ்நாட்டில், அக்காலத்தில் இழிசுவலத்தவரென்றெண்ணப்பட்ட பாணர், விறலியர்க்கு உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் குழுமியுள்ள நன்னுட்டை யாசாளும்படி ஓர் அரசன் கொடுத்தானென்பது கிடையாது. அவ்வாறு ஓர் அரசன் செய்வானாகில் அஃகவற்றோர் ஈனமாய்முடியுமன்றோ? கூழங்கையன் அரசு செலுத்தினென்பதற்கொப்பக் குருடனு மப்பதவியில் வீற்றிருந்தானென வறுதியிட்டு முடித்தனர். அவ்வாறு அரசாண்டானெனின் எவ்விருந்தாண்டானென வறிகல் வேண்டும். ஒருபோது ஜோன் ஆசிரியர் நினைத்தபடி நல்லூரிலிருந்தென முடியுமா? கூழங்கையனே நல்லூரைக் காடு கெடுத்து நாடாக்கி நகரிகட்டுவித்தானென முந்நூல்களிலிருக்கின்றிப் பாணன் நல்லூரிலிருந்தாசாண்டான் என்பதற்கு எவ்வகை ஆதாரங்களில்லையே! யாழ்ப்பாடி அரசாண்டானெனின் அவனுக்கு மந்திரி பிரதானி முதலிய அவைத் தலைவர்கள் இருக்கத்தானேவேண்டும். இருப்பின் அவர்கள் அவன் சுவலத்தவர்கள்ல்லாத உயர்குடிப் பிரபுக்களாயிருக்க முடியுமா? அன்றியும் யாழ்ப்பாணன் இந்தியாவி லிருந்து பல குடிகளைக் கொண்டுவந்தானென வாய்கூசாது சொல்லி விட்டனர். பாணர் சுவலத்தானொருவனுடன் மனைவிமக்களொடு பிச்சென்று துணைவேண்டி மேற்குலத்தானொருவன் அறியாத் தேயம் செல்வது யாண்டும் நிகழா நிகழ்ச்சி. யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பாண்டி மழவன் போன்ற உயர்குடிப் பிறப்பினர் பாணனுக்கு அரசரிமை வழங்கவுடன்படுவார்களா? இதனைப் பறங்கி ஒல்லந்த காலத்திற் றலைமைக்கார வுயர்வு தாழ்வுக்கே கலகம் கொண்டோரின் முன்னோர் தம்மிற் றுழந்தோர் அரசனாதற்குடன்படாரென வறியலாம்.

முன்காட்டியபடி கதிரமலையுஞ் சிங்கைநகரும் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலிருக்கும்போது, யாழ்ப்பாணத்தைப்பிறனொருவனுக்கு முடிசூடி யாசாள எவ்வாறு கொடுக்கமுடியும்? ஆதலால் யாழ்ப்பாணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவிடம் அர்மாபினர்க்குரிய நெய்தல் நிலமேயாம். அது அவன் பெயரினாலுழைக்கப்

பட்ட யாழ்ப்பாணப் பட்டினமாகிய கரையூர், பாசையூர் முதலிய விடங்களேயாம். இப்பாணன் கொண்டு வந்த குடிகள் தன் மாபிணராகிய பாணர் வகுப்பினராதலால், அவர்கள்தொழிலுக்குரிய விடமாகிய கரையோரத்திற் குடியிருத்தினன். அவர்களுந் தங்கள் தொழிலாகிய மீன் பிடித்தலைச் செய்து வருகின்றனர். இவ்விடம் யாழ்ப்பாணம், யாழ்ப்பாணப் பட்டினம், யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துறை, பட்டினத்துறை யென்னும் நாமங்களினால் வழங்கப்பட்டுப், பறங்கிக்காரர் காலத்துக்குப் பின் அவர் கட்டிய நகரியின் பெயராகப், பின் முழுக்குடா நாட்டுக்கும் பெயராகிவிட்டது.

4. பாண்டிமழவன் இந்தியாவுக்குப் போய் உயர்குடி வேளாண் மக்களைப் பற்பலவிடங்களினின்றுங் கொணர்ந்தானென்று முன்னாலாசிரியர்கள் கூறிமுடித்தார்கள். ஜோன் போதகரோ தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருக்கும் கூழங்கையன் ஓலை போக்கி, தூலிற் கூறியுள்ள அவ்வுயர்குடி வேளாண் மக்களை அழைப்பித்தனன் என்பர். இவ்வாறு அடிமை குடிமைகளாலும் செல்வத்தாலும் மேம்பட்ட அவ்வேளாண் மக்கள் பொன் கொழிக்கும் யாற்று வளம் நிரம்பிய தங்கள் தேசங்களை விட்டு, வேளாண் மக்களுக்குரிய வளனற்ற நிலப்பாங்கிளையுடைய வீந் நாட்டிற்கு வருதற்கேற்ற இன்றியமையாத காரணந்தானென்றையோ? பஞ்சமா? அன்றி அந்நாட்டினும் இந்நாடு கவருந்தரத்ததா! இந்நாளிலுந் தமிழர் மலாய் பர்மா முதலிய தூர தேசங்களுக்குப் போய்ப் பணமீட்டிக் குபேர செல்வம் பெற்றிருந்தாலும், தங்கள் தங்கள் ஜென்ன பூமியைக் கைவிட்டார் காரணமில்வழி மிகச் சிலரே. பதினான்காம் நூற்றாண்டில் 'மாலிக்கபூர்' என்னும் முஸ்லீம் படையெடுத்துவந்து தென்னிந்தியாவைக் கைப்பற்றியபின், அவனுடன் வந்த முஸ்லீம் பிரதானிகள் அங்குள்ள உயர்குடி வேளாண் மக்கையரைத் தீண்டத் தொடங்கியதை யறிந்தும், கம்பண்ணன் வில்வநாதன் என்னும் கிஜயநகர நாயக்க வரசர்கள் மதுரையை யாசாண்டிருந்த காலத்திலே, தமிழ் ஆதிக்காரிகளை நீக்கிப் பாளையக்காரரை யமைத்த போதும், பெண்கள் மானபங்கத்துக்குப் பயந்தும், தங்களறி

கார நீக்கத்துக்கு மனமிடிந்தும், "கொடுங்கோல் மன்னன் வாழு நாட்டில் கடும்புலி வாழுங் காடு நன்றே" என மதித்துத், தமது அயல்நாடாகிய இலங்கையை நோக்கி வந்து குடியேறினர் என்பதே சாலச் சிறப்புடைத்தாம். அந்நாளில் சிங்கள நாட்டிற் குடியேறிய உயர்குடிவேளாண் பிரபுக்களை எந்தப் பாண்டிமழவன் கூட்டிவந்து குடியேற்றினான்? இவைகளைச் சிந்திக்கவேண்டாமா? மேலும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்துபோன பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டிமழவன் கொண்டு வந்த அரசகுமாரன், வேளாண் குடிகளாகியவர்களில் பின்னுமொரு பொன்பற்றியூர் வேளாளன் பாண்டிமழவனிருப்பதைச் சரித்திரகாரர்யோசியாது விட்டதென்றோ? இவைகளால் தெரிவது யாதெனின் பாண்டிமழவன் சென்று குடிகளைக் கொண்டு வந்தான் எனக் கூறுங் கூற்று ஆகாய கங்கையில் மலர்ந்த தாமரையோடொக்குமென்பதே.

கி.பி.1933ல், தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளப் பதிப்பித்த திரு: வ. குமாரசுவாமியவர்கள் வேளாண்குடிகளைப் பாண்டிமழவன் இந்தியாவினின்று கூட்டி வந்ததையும், கூழங்கையன் சேர, சோழ, பாண்டியவரசர்களுக்கு ஓலைபோக்கி அழைப்பித்ததையும் நம்பாமல், கூழங்கையனை சென்று முடிக்கொடுவதற்குத், துலாபாரம் நிறுப்பதற்கும், பிறஅரச சின்னங்கள் சுமப்பதற்கும் வேளாண்குடிகளைக் கூட்டிவந்தான் எனநவீன கற்பித்த காரணங்காட்டியதோடமையாது, அக்குடிகள் சேர, சோழ, பாண்டிபதேசங்களிலிருந்து வந்தார்களெனின், இக்காலத்திற் போல வக்காலத்திற் பிரயாணவசதியின்மையால், கூழங்கையன் நாடு நாடாய்ச் சென்று அலைந்து திரிவது இயலாதெனவோர்ந்து, அவன்மீதிங்கி, அவ்வேலையைத் தொண்டைமண்டலத்திலுள்ள மூன்றுஜில்லாக் களுள் அமைத்து, அகற்காக யாழ்ப்பாணம் வந்த வேளாண்குடிகளின் ஊர்களை நலித்தந் திரித்தும் தமது கொள்கைக்குட்பட்ட படுத்த உடம்படுமெய் வருளித்துஞ் சரிப்படுத்துவதுபோற் செய்து, அவர்கள் ஊர்களைத் தொண்டைமண்டலஜில்லாக்களுள் வைத்து மகிழ்ந்தனர். காயில் நகரக் கனகராயன் செட்டியைக் காஞ்சிநகர்க் காலக்காட்டினென்று காட்டுவதற்கு

அவர் சுற்றியலைந்தவிடமோ மிகவதிகம். ஆனபடியால் அதைச் சிறிது ஆராய்வாம்.

தெல்லிப்பழையிற் குடியேறிய வாலிநகர்ச் செண்பக மாப்பாணனும், அவன் குலத்தினனாகிய சந்திரசேகரனும், அவ்வூரின் குடியேறிய காயிலநகர்க் கனகராயன் செட்டியும் ஒருவர்க்கொருவர் எவ்வழியாலேனும் ஞாதியராயிருந்தார்களெனக் கைலாயமாலையிற் சொல்லப்படவில்லை. பிந்திய வைபவமாலையிற் சொல்லியிருப்பதைக் கொண்டு, கனகராயன் செட்டியும் வாலி நகரானே யென நம்பி, வாலி நகரை வலிந்துதேடக் குமாரசுவாமியவர்கள் புறப்பட்டனர். இக்காலத்திலுஞ் செட்டிகள் வைசியரே யென்றும் வேளாளர் சூத்திரரே யென்றும் வாதிடும் அனேகர் இருக்கும் போது, அக்காலத்தில் அவ்வாறு இருக்கவில்லையெனக் காட்டுவதற்காகவா மயில்வாகனப் புலவர் கைலாயமாலைக் கூற்றை மாற்றினர்? கைலாயமாலையில் அவ்வித்தியாசம் நன்றாய்க் தொனிக்கின்றதை எவரும் நன்கறியலாம்.

“வாலிநகர் வாசன் மருள்செறி வெள்ளாமாசன்

கோலமிகுமேழிக் கொடியாளன் மூலமிகு

செண்பக மாப்பாணனையும் சேர்ந்த குலத்தில் வந்த

தண்குலனைத்தார் சந்திர சேகரனும் பண்புடைய

மாப்பாணபூபனையும் மாசில் புகழ்க் காயநகர்க்

பூப்பாண னென்ன வந்த பொன்வசியன் கோப்பாண

சீரகத்தார் மார்பன் செறி கனகராயனையும்”

என்பது கைலாயமாலையில் அப்பகுதியைக் கூறும் அடிகளாகும். இவ்வடிகளில் செண்பகமாப்பாணனும் சந்திரசேகரமாப்பாணனும் ஒரு குலத்தவர்களெனச் சொல்லியிருப்பதேயன்றி, ஞாதியர் அல்லது உறவினர் என இருவரையும் குறிப்பிடவில்லை. குலமென்பதற்கு ஞாதியர் என்னுங் கருத்தும் இரு வழக்கிலுமில்லை. கனகராயனை வேறு குலத்தவனென வெளிப்படையான வித்தியாசம் காட்டியிருக்கும்போது, வைபவமாலையார் அம்மூன்றுபேரும் ஞாதிகளெனக் கொண்டது தவறெனவேற்பதை விட்டுத், தவறை ஆகாமாகக் கொண்டதே, முதற்கோணில் முற்றுங்கோணுமென்னும் பழமொழிப்படி, கனகராயன் செட்டி வாலிநகரானல்லென்பது தேற்றம்.

(2) “திருக்காரைக்காட்டுப்பிச்சன் கையாலித்தேவன்” என்னுஞ் சொற்றொடரைக் காரைக்காட்டுச் சாசனமொன்றிற் கண்டு, “வாலித்தேவன்” “ஆலிக்கைத்தேவ” எனிருக்கலாமென மாற்றுகின்றார். பிச்சன் கையாலித்தேவன் என்னுஞ் சொற்றொடரை நோக்கிற்றிலர். தனது தேவைக்காக நடுகின்ற ‘கை’பென்னும் எழுத்தை வேறிடம் அனுப்புகின்றார். சரி, இன்னொருவர் ‘கைப்பிச்சனாலித்தேவன்’ எனக் கூறின் அதற்கு எந்த ஊரைத் திரிக்கிறது? ஆலிக்கை காரைக்காட்டுக்கு மறுபெயராயிருக்கலாமென ஆசைத்து, அதற்குத் திருவென்னுஞ் சிறப்படைபொன்றை வைத்துக் கட்டினார். ஏனெனில் வகா உடம்படு மெய்பெற்றின் தன் கருத்து வாய்க்குமென நினைத்தே. அவ்வாறே ‘ஆலிக்கை’யைத் ‘திருவாலிக்கை’யாக்கி முடிவெடுத்துப், பின் ‘திரு’வை நீக்கி முன்மொழியைநோக்காது ‘வாலிக்கை’ யெனப் பிரித்து, வாலிக்கை காரைக்காட்டின் மறுபெயரென்கின்றார். ஆலியை வாலியாகச் செய்த உடம்படுமெய்யே திரு: குமாரசுவாமியவர்களினும் பார்க்க வல்லமையுடையது. இச்சிரமமெல்லாம் வாலிநகரைத் தொண்டைமண்டலத்துள் கொண்டு வந்தானே! மற்றும் மண்டலங்களிலிருந்தாற் சிறப்பன்று போலும். சோழமண்டலத்திலுள்ள திருமங்கையாழ்வார் திருவாலி நகரையும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நோக்குதல் இயைபுடைத்து. காரைக்காடு வாலிநகர் அல்லது வாலிக்கை நகர் என அழைக்கப்பட்டதென வேறு ஆதாரங் காட்டாதொழியின், அவர் எடுத்தாரும் மதிவல்லயுகத்தில் இது யுகமாகத்தான் முடியும்.

கனகராயனைக் காயநகர் வேளாண் செட்டி யென்றால் வரும் இழுக்கென்ன? காயில் பட்டினத்தில் வேளாண் செட்டிகள் எக்காலத்திலாகுதல் குடியிருக்கவில்லையெனத் தாபித்த பின்னன்றோ கனகராயனை அவ்வூர் விட்டுத்தூத்தவேண்டும்.

(3) பாண்டி மழவனுடைய பொன்பற்றியூரையும் தென்னூர்க் காட்டிலமைத்தனர். அவனது பெயரிலிருந்து பாண்டிநாட்டினனெனத் தெரிவதால், பாண்டிநாட்டில் அவ்விதவூர் இல்லை யெனத் தெரிந்துகொண்டபின்னன்றோ தொண்டைநாட்டில்

தூக்கிப்போடவேண்டும். தனக்கும் மற்றையோர்க்கும் எவ் குளதெனத் தெரியாத மற்றவர்களையும் தொண்டைமண்டலத் தில் வைத்து மகிழ்கின்றார்.

இந்த முடிவுக்கு வந்தபின், மகம்மதிய வரசும் பாளையக்காரர் அதிகாரமும் தொண்டைமண்டல வேளாளரைத்தானு அல்லோலா ஃலோலப் படுத்தியதென்னுங் கடாவால் எமது கொள்கையை மறுத்தொழித்ததாக வகமகிழ்ந்து, “தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்து” என ஒளவைப்பிராட்டியார் சொல்லியபடியால், “வாய்மையையே ஆபாணமாகப்பிணந்த தொண்டைநாட்டு வேளாண்மக்கள்” முஸ்லீம் அதிகாரிகளின் மறச்செயல்களுக்காகுதல், மானபங்கத்துக்காகுதல், தங்கள்முன்னிலைமை குறைந்த வழமைக்காகுதல், மனமிடிந்து துன்புற்று, “மயிரீப்பின்வாழாக் கவரிமாவன்னார்” வேற்று நாடு புக்காது இருந்தார்களென்றும், முடிதொடுவதற்கும், துலா பாரம் நிறுப்பதற்கும், வரியறவிடுவதற்கும் ஆசைப்பட்டுத் தங்கள் பெண்டு பிள்ளை, சுற்றமித்தீர், அடிமை குடிமைகளுடன் யாழ்ப்பாணம் வந்தார்களெனப் பெரியதோரிழுக்கை அவர்க்கேற்றி, வறிதேகூறி வைபவமாலையார் போக்கையே தழுவியதாகக் காட்டிவிட்டார்.

தொண்டைமண்டலம் முஸ்லீம் அதிகாரத்திற்கு உட்படவில்லையா? பாளையக்காரர் தொண்டைநாட்டில் வைக்கப்படவில்லையா? தொண்டைமண்டலத்து மூன்று ஜில்லாக்களென்றால் சிறு தேசமா? கூழங்கையனுக்குக் காலுனமில்லாதபடியால் பிற மண்டலம் ஜில்லாக்களில் சென்று வேற்றுநாட்டில் குடியேற மறுத்தாலும், முடிதொடுவதையும் துலா பாரஞ் சுமப்பதையும் கூறி, அப்பெருமையை முன்னிட்டுக் கூட்டிச் செல்வதற்கு ஆங்காங்கு சென்றகிடமெல்லாம் வேளாளரில்லாததை யுன்னிக், தொண்டைநாட்டு முவூர் வேளாளரே தக்கோரெனக் கொண்டு போந்தது சரித்திரவாராய்ச்சியில் இதுவுமோர் புது வழிப்பட்டது.

மண்ணுகொண்ட முதலையும் அவன் சந்ததியாருந் தவிர மறுவேளாளர் முடிதொடப்படாதா? சோழவரசன் முடியைந்

தொட்ட மண்ணுகொண்டமுதலி தன்பழமையானஉரிமையை விட்டு, அதே வேலையைப் பிறநாட்டுக்குச் சென்று வேற்றரசனுக்குச் செய்யச் சம்மதித்துத் தன்னாட்டைத் துறந்து செல்லக் கூழங்கையன் சோழனிலும் மேம்பட்டவனா? அல்லது சோழ வரசனால் அவ்வுத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கப்பட்டானா? நிறுத்த லளவையில் வல்லவனான கனகராயன்செட்டி சந்ததியற்றிற் தால் துலா பாரக் கடமையும் அத்துடன் ஒழியவேண்டியது தானே. கனகராயன்செட்டி சந்ததி வளர்ந்திருந்தாலும், யாழ்ப்பாணவரசர் எக்காலத்திலாயினும் துலா பாரஞ் செய்தார் களென்ற சாட்சியில்லையே. ஐயோ! எவ்வளவோ அரும்பாடு பட்டுப் போய் அரசகுமாரனைக் கொணர்ந்த பாண்டிமழவனுக்கு இவ்வதிகாரங்களிலொன்றையாகுதல் கொடுத்தால் ஆகாதா? தெல்லிப்பழை, இருபாலை, மயிலிட்டி யென்னும் மூன்றுக்கு குடிகளும்பிற்காலத்தில் உறவினராயினர்போற்காட்டவே இவ்வாராய்ச்சி எழுந்ததுபோலும். தெல்லிப்பழையில் குடியேறிய செண்பகமாப்பாணன் சந்திரசேகரமாப்பாணனாகிய இருவரையும் விட்டு மயிலிட்டிக்கும் இருபாலைக்கும் உறவுதேடிப்போனது தான் கியப்பு! வைபவமாலையார், தெல்லிப்பழையிற் குடியேறிய மூன்று குடியினரும் தன்காலத்தில் உறவினராய் வந்தபடியாற் போலும், கைலாயமாலையிற் சொல்லியதை மாற்றி மூன்றுபேரும் ஞாநிகளெனச் சொல்லிப் போயினர்.

தெல்லிப்பழை, இருபாலை, மயிலிட்டிக் குடிகளைத் தவிர மற்றுங் குடிகளைக் கொணர்ந்தது, அரசன் பவனி போம்போது விதியிற் கட்டியஞ் சொல்லவும், நிலபாவாடை விரிக்கவும், மேலாப்புப் பிடிக்கவும், முாசறையவும், யானை குதிரை பார்க்கவும் பிறவுக்குமாகுமெனச் சொல்லாததே யவ்வாராய்ச்சியின் குறை.

கைலாயமலை எழுதிய காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் பாணனாற் குடியேற்றப்பட்டதென்றும், அங்கு வேளாளிருக்கவில்லை யென்றும் நினைத்து, அரசகுமாரன் வரும்பொழுது சில வேளா எக் குடிகளையுங் கொணர்ந்தான் எனத் தன் காலத்தில் பிரபல்ய

முற்று யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சில வேளாளரின் முன்னோர்களின் பெயர்களைக் கைலாயமாலை ஆக்கியோன்துறித்துவிட, அதற்குக் காரணங் காட்டக் கங்கணங்கட்டிய குமாரசுவாமியவர்களின் மதியூகம் விபக்கத்தக்கதே. அம்மாலேயிற் சொல்லப்பட்ட குடிகள் ஒழிய வேறு வேளாளர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வரவில்லை பென்பதே அவர் கருத்தாகிறது.

அக்காலத்தில் சிங்களநாட்டிற் குடியேறிய நூற்றுக்கணக்கான வேளாளர் யாருடைய முடிதொடவந்தனர்? எனது ஆராய்ச்சியில் பாண்டிமழவன் அரசனைக் கொணர இரத்தியாவுக்குச் சென்றதையும் கூழங்கையன் என்னுமரசன் யாழ்ப்பாணம் வந்து நல்லூரில் முடிசூடி யாண்டான் என்பதையும் பிரபல ஏதுக்களால் நியாயங்காட்டி மறுத்து கிலைநாட்டியிருக்க, அம்மறுப்பைத் தக்க நியாயத்தால் மறுத்துக்காட்டி, முன் சரித்திரகாரர் கூறியதே உண்மையென்று கிலைகிறுத்தாது, மூன்று குடிகளின் பெருமையைக் காட்டுவதொன்றையே முன்னிட்டு “இராசநாயக முதலியாரும் யாழ்ப்பாணக் குடியேற்றமும்” என அறிகாரம் வகுத்துத் துவங்கியது வெளிற்றரையாயினதே யன்றிச் சரித்திரவாராய்ச்சியோ டொன்றிச் சென்றதாகத் தெரிந்தல்.

மேலும் வரியறவிடுவதற்கு வந்த நாசங்கதேவனின் காவியூராமயிலாப்பூராக்கி அது தொண்டைநாட்டது என்றார். மயிலாப்பூர் தொண்டைநாட்டகையால், சோழநாட்டுக் காவிரியூர் தொண்டைநாட்டி. லெப்படி வருமோ தெரியவில்லை. நாசங்கதேவன் யாழ்ப்பாண நாட்டிற் குடியேறியவிடத்திற்குத்தன்னாட்டுப் பெயரையிட்டு மயிலையென வழங்கினான் என்கிறார். அதற்கு முன் ஒருவரும் அவ்வுரிற் குடியிருக்கவில்லைபோலும். 15ம் நூற்றாண்டில் சிங்களவாசன் யாழ்ப்பாணத்தைவெற்றிகொண்டு அரசாண்ட காலத்தில் அவனுடன் வந்த சிங்களர் சிலர் அதனை மயிலைசிட்டியெனுஞ் சிங்களப் பெயராக்கி விட்டனராம். ‘மயிலை’ யென்னுந் தமிழ்ப் பெயர் ‘மயிலசிட்டி’ யென்னுஞ் சிங்களப் பெயரான காரணந்தான் தெரியவேண்டும். இப்போது சிங்களப் பெயர்களுடனிருக்கும் பல்லாயிர லுர்களும் காணிகளும்

அக்காலத்திலா தமிழ்ப் பெயர்களைவிட்டுச் சிங்களப் பெயர்கள் கொண்டன? சுன்னாகம், மல்லாகம், அளவெட்டி, வீமன்காமம் என்னுஞ் சிங்களப் பெயர்களைக் கொண்ட லுர்களுக்கு முந்தியிருந்த தமிழ்ப் பெயர்களைத் திரு: குமாரசுவாமியவர்களே அறிவர் போலும்.

மயிலிட்டி, மயிலசிட்டி யென்னுஞ் சிங்கள நாமத்தின் திரி பென்பதை ஒத்துக்கொள்ளும்போது, அதன்கருத்தின்னதெனத் தெரிந்தால் மயிலை மயிலசிட்டியாகத் திரிந்ததெனச் சொல்லியிருக்கமாட்டார். மயிலசிட்டியென்றால் மயில (Sinh: mahila) மாம் நின்ற, லுரென்பதே அதன்கருத்தாகும். (சிட்டிய = இருத்தல் அல்லது நின்றல்) மயிலன் இறந்தலுரெனவுங் கொள்ளலாம். மயிலையிலிருந்து வந்த ஒருவன் இருந்தலுர் என்பதை எவ்விதத்திலுங் காட்டாது. தம்பசிட்டி, கையிட்டி, போயிட்டி, மீயிட்டி முதலிய விடங்கள் எவ்வாறு மாப்பெயர் கொண்டமைந்ததோ, அவ்வாறே மயிலிட்டியும் அமைந்துளவென்பது வெளிப்படை. இச்சிங்களப் பெயர்கள் 15ம் நூற்றாண்டில் வந்த சில சிங்களர் வைத்த பெயர்களன்று, கிறிஸ்து பிறக்கப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் அவ்விடங்களில் வசித்த நாகரென்னுஞ் சாதியார் வைத்த பெயர்களாகும்.

5. ஜெயதுங்கனுக்குப் பின்னரசாண்டவன் கூழங்கையனெனக் கைலாயமாலையிற் கூறப்படாதிருக்க, அதனை யாதாரமாகக் கொண்டு எழுதினேன் என்று சொன்ன மயில்வாகனப் புலவருக்கு அப்பெயர் எங்கிருந்து கிடைத்தது? அவர்தான் அவ்வாறு எழுதினொன்பதற்குச் சாட்சியென்ன? ஏதெழுதுபவர் வழக்கமாகச் செய்து வைக்கும் தோன்றல், திரிதல், கெடுதலாகிய விகாரங்கள் இதிலுந் தலைநீட்டி யிருக்கக் கூடாதா? ‘காலிங்க’ வென்னுஞ் சொல்லைக் ‘கூழங்கை’ யெனக் கொண்டு பின்னால் ஏதெழுதியவர் மாற்றிவிட்டார்களென்பது கீழ் வருவனவற்றைக் கொண்டு தெளியலாம். வைபவமாலை ஆசிரியருக்கு முன் கூழங்கையனென வொருவன் இருந்தானென்னுங் கர்னபரம்பரையேனும் நூலாதாரமேனும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. கூழங்

கையன் சக்கரவர்த்தியாயிருந்தானெனில், சக்கரவர்த்திப் பட்டம் பெறுதற்கு, அத்தேசத்துப் பிறவாசர் யாவரையும் வென்று முடிசூட வேண்டியது மாபு. சகாப்தம் 870ம் ஆண்டாகிய கி. பி. 948ல் முடிசூடப்பட்டவனென்றால், அரன் பின் படை யெடுத்துப் பிறதேசங்களை வென்றதற்கு ஒரு ஆதாமுமில்லை. கி. பி. 944ல் சோழ பராந்தகன் வடவிலங்கையை வென்று, உத்தம சோழனை இராசப்பிரதிபதியாக நியமித்துப்போனதாகவும், கி. பி. 1070 வரைக்கும் இலங்கை சோழவாசருக்குக் கீழிருந்ததாகவும், பிறசரித்திரங்களாலுஞ் சிலாசாசனங்களாலும் அறியக்கிடப்பதால், கூழங்கையன் சக்கரவர்த்தியாயிருந்தானென்பது எவ்வாறு பொருந்தும்? பொருந்தாதொழியவே அஃதும் வெற்றுணர்யாறாறு தெற்றெனப் புலப்படும். பிற்காலத்தில் செகராச சேகரன் எனவும் விஜய காலிங்கச் சக்கரவர்த்தி யெனவும் புகழ்படைத்தவாசனொருவனைக் கர்னபாம்பரையாலறிந்த கைலாயமலைக்காரர் செகராசன் எனவும் அவனை ஜெயபுதங்க னுக்கும் பாழ்ப்பாடிக்கும் பின்னராண்ட முகற் சிங்கையாரிய னெனவும் எழுதி வைத்ததை, மயில்வாகனப்புலவர் விஜயகாலிங் கச் சக்கரவர்த்தியென எழுதிவிடப், பின்புறமெழுதியவர்பாரோ விஜய கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தியெனத் திரித்துச் சிருட்டிசெய்து வைக்க, அதுவே உண்மையாகப் பிற்காலத்தில் வேரூன்றி நிற்கலாயிற்று. ஒருபோது கூழங்கையன் என்னுள் பெயரைக் 'கோளுறு காத்துக் குரிசில்' என வையாபாடலிலிருப்பதையறிந் து அப்பொருளுக்கேற்ப அவ்வாறு எழுதினாரே வென நினைத் தால், யாம் முன் சொல்லியபடி, அவ்வையாபாடல் வில்லவராய முதலியாருக்குப்பின் ஆங்கிலேயர் காலத்திலெழுதப்பட்டபடி யால், வையாபாடற்காரரே வைபவமாலையிலிருந்து எடுத்திருக்க வேண்டுமென உறுதிப்படுவதால், வைபவமாலையார் இப்போ திருக்கும் வையாபாடலைத் துணைக்கோடினாலல்ல வென்பது மலையிலக்காம்

மேலே காட்டிய பிரபல நியாயங்கள் கொண்டு ஜெயபுதங்க னுக்குப் பின்னராண்டவன் கூழங்கையனுமன்று, சக்கரவர்த்

தியு மன்று. அவனுக்கு முன்று நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் பிரபலமடைந்த விஜய காலிங்கச் சக்கரவர்த்தியாகிய கலிங்க மாகனையே ஏட்டெழுத்தில் கா-வைக் கூ-வெனவும், லி-யை எ-வெனவும் எழுத்துருவில் மாறுபடக் கண்டு, விஜய கூளங்கைச் சக்கரவர்த்தியென, வைபவமாலையார்க்குப் பின் வந்தோர் நம்பி 'ள'கரத்தைச் சிறப்பெழுத்தாக்கி முடித்துவிட்டாரென்பதே இவ்வாராய்ச்சியிற் தெளிந்து நிறுகிய முடிபாகும்.

வேளாண் குடிகளை அரசுசின்ன வுழியஞ் செய்வதற்காக வேளாசன் கூட்டிவந்தானென்பதை நிலைநிறுத்த அவரவும் திரு வ. குமாரசுவாமியவர்கள் கூழங்கையன் வரவை யிறுக்கிப்பிடித் தாற்றான் தன்னசிப்பிராயத்திற்கு அது இன்றியமையாததாகு மெனக் கண்டு அக் கூழங்கையன்

1. கி. பி. 1428ல் யாழ்ப்பாணம் வந்து நல்லூர் என்னும் நகர்பைக் கட்டுவித்தானென்றும்,

2. கி. பி. 1260க்கும் 1275க்குமிடையில் நல்லூரில் முடி சூ டினென்றும்,

3. அவன் தெலுங்கனுபடியால் அவனும் அவன் பின் னோருந் தங்களை ஆரியரென வழைத்தார்களென்றும்,

4. அவன் யாழ்ப்பாணத்தை நவகோட்டங்களாகப்பிரித்துத் தான் கூட்டிவந்த வேளாண் குடிகளை அக்கோட்டங்களுக் குப் பிரதானிகளாக்கித், தன்னைச் சக்கரவர்த்தியென்றழைக்க வதற்குரிய சிறப்புடைக் காரணங்களின்மையால், தன்னாட்டுச் சிற்றாட்சனிலுள்ள அப்பிரதானிகளையே சிற்றாசர்களாக வைத் துத், தன்னைச் சக்கரவர்த்தியாக மதித்து நடந்தானென்றும் கூறுவர். குமாரசுவாமியவர்கள் கற்பனை சக்தியானது முற்ச ரித்திராசிரியரின் குறிப்புக்களைப்பற்றி மயங்கும் மயக்கத்தை இன்னும் அதிகரிப்பித்தேயன்றிக் தெளிவடையச் செய்தல். ஆகையால் அவர்கள் ஆராய்ச்சியில்லாக் கூற்றுக்கள் சரித்திர நினைவிற்கு வருமுன் ஒதுக்கி விடவேண்டியது ஆவசியமாகும்.

(1.) “இலகிய-சகாப்தமெண்ணுற்றெழுபதாமாண்டினெல்லை
அவர் பொலிமாலை மார்பனும் புலனேகவாகு
நலமிகுந்தியெ யாழ்ப்பாண நகரி கட்டுவித்த நல்லைக்
குலவிய கந்தவேட்குக்கோயிலும் புரிவித்தானே”

என்னும் திக்கற்ற பாட்டொன்றின் முதலடியிற் காணப்படும்
‘எண்’ என்னும் பதம், பேரெண்ணாகிய 1000-த்தைக் குறிக்கும்
எனக்கொண்டு, ‘எண்ணுற்றெழுபதாமாண்டு’ சகம் 1170-ஆகு
மாகையால், கி. பி. 1248-ல் நல்லூர் நகரி கட்டப்பட்டதென்ற
னர் (பக்கம் 32). ஆனால் அவருடைய முந்திய ஆராய்ச்சி மு
டிப்பின்படி (பக்கம் 8) கூழங்கையன் “அரசியல் ஆரம்பம் கி. பி.
1260-க்கும் 1275-க்கு மிடையிலென ஒருவாறு நிச்சயிக்கலாம்”
என்றனர். நகரி கட்டிய பின் 20 வருடங்களுக்குமேல் முடி
குடுவதற்குக் காலஞ் செல்வதற்குக் காரணமென்ன? நகரிகட்டு
வதற்கு மேற் சொன்ன பாட்டை ஆதாரமாக வைத்துக்
கொண்டாலும், முடி குடிய காலத்திற்கு ஆதாரமிதுவென
வொன்றைக் காட்டாதொழிந்தது, சோழவாசரும் அரசுகட்டி
லும் இல்லாதொழிந்த பின்னரே பிறநாட்டரசருக்கு முடிசொடு
வதற்குத் துலாபரம் நிறுப்பதற்கும் வேளாளர் இணங்கி வருவா
ரென வெண்ணியதாற்போலும். சோழவாசர்களிற் கடையோ
கைய மூன்றாம் இராஜேந்திரன் கி. பி. 1264 வரை அரசாண்ட
தாகத் தெரிய வருதலால், அதன் பின் சிலவாண்டுகள் வரை
பார்த்துச் சோழவாச கட்டில் இல்லையெனக் கண்டபின்னன்றோ
வேளாளக் குடிகள் வருவதற்கு உடன்படுவர்! இதற்காக 1275
வரை காலத்தை நீட்டினர். யாழ்ப்பாணன் காடு கெடுத்த
நாடாக்கி யாழ்ப்பாணத்தை யாசாண்டது கி. மு. மூன்றாம்
நூற்றாண்டென வாதிக்கு மிவர், அவன் இறந்தபின் 1500 வரு
டங்களாக அரசரில்லாதிருந்த யாழ்ப்பாணத்திற்கு, கி. பி. 13-ம்
நூற்றாண்டில் கூழங்கையனாகியும் ஓரசன் வருவதற்கு ஏற்
பட்ட காரணந்தான் யாதோ அறிந்திலேம். இதனைத் திரு:
குமாரசுவாமியவர்கள் யாழ்ப்பாணநாடு செய்த தவமெனக்கூறு
தொழிந்தது விடப்பே! ஆனால் ஒருபோது அரசசின்ன ஆழி
ஞ் செய்ய வந்த வேளாண் குடிகள் செய்த தவமாயிருக்கலாம்.

(2) யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய வாசரின் அரசியல் ஆரம்பம்
கி. பி. 1260-க்குப் பிற்படச் சொல்வது தெளிவற்ற ஆராய்ச்சியி
ன்பாற் பட்டதென்பது வெளிப்படை. கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டு
நடுப்பகுதியிலே இலங்கைக்கு வந்த புகழேந்திப் புலவர்,

“பாவலன் வாசலில் வந்திபம் வாங்கப் படிப்புக்குங்
காவலர் வைதும் படிவைத்த வாகண்டி யொன்பதினும்
மேலவர் மார்பினுந் திண்டோளி னுஞ்செம்பொன் மேருவினுஞ்
சேவெழு தம்பெருமான் சிங்கையாரிய சேகரானே”

“அஆ விதிபோ வுடலா ரியர்கோமான்

எவ வலரா லிழந்தநான்-ஒஓ

தருக்கண்ணீ லுங்குளிர்த தண்ணளிதந் தாண்ட

திருக்கண்ணி லுஞ்சுடுமோ தி”

யென்னும் பாக்களை யாரைக் குறித்துப் பாடினாரென்பதைக்
குமாரசுவாமியவர்கள் சிறிது சிந்தித்தாரில்லை. புகழேந்திப் புலவர்
விக்ரமசோழன் காலத்தவரென்பது,

“தூமங் கமழும்பைங் கோதையன் விக்ரம சோழமன்னர்

திபன் புறங்கடை வந்துநின் ருனின் நிருப்புருவச்

சாபங் குனிய விழிசிவப் பத்தலை சாய்த்துநின்ற

கோபந் தணியன்ன மேபெளி கோநங் குடிப்பிறப்பே”

என்னுங் கவியைச் சோழன் தேவி ஊடிக்கதவடைத்தபோது
அரசனுக்காக அவர் பாடியதிலிருந்து அறியலாம். இவ் விக்ரம
சோழனே ஓட்டக் கூத்தரால் உலாப்பாடப்பெற்றவன். அவ
ன் அரசாண்ட காலம் கி. பி. 1118 தொடக்கம் 1143 வரை
என்ப.

புதுவைச் சடையப்ப வள்ளல் இலங்கையிலேற்பட்ட பஞ்
சத்தைத் தீர்க்க ஆயிரங் கப்பலில் நெல்லனுப்பியபோது, அதற்கு
நன்றியறிதலாய்த் தமிழ்ப் பாட்டொன்று பாராச சிங்கன்
என்னும் அரசன் பாடியனுப்பியதாகத்,
“தேனார் தொடையார் பாராச சிங்கப் பெருமான் செழுந்
கானார் நெல்லின் மலைகோடி கண்டி நாடு கரைசேரக் [தமிழ்க்குக்

கூரர் கப்ப லாயிரத்திற் கொடுபோ யனித்த கொடைத்தடக்கை
மாளு கான்சங் கான்சடையன் வளஞ்சேர் சோழ மண்டலமே”
யென்னுஞ் சோழமண்டல சதகப்பாவிற் கூறியிருக்கும் பரராச
சிங்கன் சிங்களவாசனன்று, அவன் யாழ்ப்பாணத்து ஆரிய
வாசன் என்பது வெளிப்படை. நெல்லனுப்பிய சடையப்பவன்
ளல் கம்பன் காலத்தவர்.

ஆகையால் 12ம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியிலே விடை முக்
திரை பொறிக்கும் ஆரியவாசர் சிங்கை நகரிலிருந்து அரசாண்
டார்களென்பது உறுதியாகும்போது, அவ்வாரிய மன்னருக்கு
முன்னேனை கூழங்கையன் கி. பி. 1218ல் நல்லூர் நகரியை
எழுப்பி 1260க்குப் பின் முடிசூடினானெனக் கண்டுபிடித்த
வாராய்ச்சி வந்தி பெற்ற மகன் போலாமென விடுக்கற்பாலதே
யாம்.

கி. பி. 1256ல் இலங்கையை வெற்றிகொண்ட சந்திர பா
ண்டியன் தனது குடுமியமலைச் சாசனத்தில், இலங்கையிலுள்
ள இரண்டாசர்களில் ஒருவனைக் கொன்று மற்றவ்விடம் யானை
த்திறை பெற்றதாக வரைந்திருப்பதால், அவ்வாசர்கள் யாராயி
ருக்கலாம். அக்காலத்தில் தப்பதெனியில் அரசாண்ட இரண்
டாம் பாக்கிரமவாகு வெணுஞ் சிங்களவாசன் கொல்லப்பட்டளி
ல்லை. மற்றவாசன் யாழ்ப்பாணத்திற்கு கி. பி. 1248ல் வந்த
கூழங்கையன்றானே. அவன் 1256ல் கொல்லப்பட்டால் 1260
க்குப்பின் முடி சூடுவசெப்படி?

(3.) யாழ்ப்பாணத்தை அரசாண்டவாசர்கள் தெலுங்காண்
படியால் ஆரியரெனத் தங்களை அழைத்தது தெலுங்கர் ஆரிய
ரானபடியாலா? அல்லது தெலுங்கதேச வாசர் ஆரியரானபடி
யாலா? தெலுங்கருந் திராவிடருளொருவரென்பதே ஆராய்ச்சி
யாளர் துணிபு. ஆரியுக்கலப்புச் சற்றுமில்லாத இலங்கையி
லுள்ள வெரு சாதியார் இப்போது தங்களை ஆரியரெனக் கூறு
வதுபோல அவர்களுஞ் சொன்னார்கள்போலும்.

(4.) கோட்டங்களிலுள்ள பிரதானிகள் சிற்றாசர்களென்றும்
அவர்களுக்கு மேலான வாசன் சக்கரவர்த்தியென்றும் திரு:

குமாரசுவாமியவர்கள் சொல்லக் கேட்டதேயன்றி வேறுதாங்
கண்டிலேம், பிறர் சொல்லவங் கேட்டிலேம். இக் கொள்கை
கிணற்றுத் தவணியின் கதையை ஞாபகப்படுத்துகின்றது.

இப்படியே முன்னொடு பின்முாணித் தலைதொற்றமாய்
எழுதியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது திரு: குமாரசுவாமியவர்க
ளின் ஆராய்ச்சி, தெல்லிப்பளையிற் சூடியேறிய கனகராயன்
செட்டியின் புகழைப் பின்பற்றிச் சென்றதேயன்றிச், சரித்திர
வாராய்ச்சியிற் சென்றதன்று என்பதே முடிபாம்.

6. புலனேகவாகு வென்னுஞ் செண்பகப் பெருமாள் கி. பி.
1450ல் யாழ்ப்பாணத்தை வெற்றிகொண்டு தன்கீழாக்கிய விஜய
பம் எவராலும் மறுக்கமுடியாததொன்று. கூழங்கையன் கி. பி.
948ல் அரசாண்டவன் எனச் சொல்லுவதால், அவனுக்குப்பின்
கி. பி. 1450 வரை வைபவமாலைப்படி அரசாண்டபத்தாசர்களுஞ்
சேர்ந்து பதினொருவருக்கும் தலைமுறையொன்றுக்கு 45 வருட
விசிகம் வருவது ஆராய்ச்சி நிருபணத்துக்கு முானுவதால், 948
முதல் 1450 வரையும் பதினொருவர் அரசாண்டாரென்பதை
யொப்புக்கொள்ளமுடியாது. நாம் முன்பு கூறியிருக்கும் விஜய
காலிங்கச் சக்கரவர்த்தியாகிய காலிங்க மாகன் ஆண்ட கி. பி.
1210 முதல் செண்பகப் பெருமாள் வரையும் 240 வருடஞ்சென்
றிருப்பதால், பதினொரு அரசர்களுக்கும் தலைமுறை விசிகம் பங்
கிட 22வருடம் மாபுக்கொத்து வருதலால் எமது கூற்றே வலி
யுடைத்தென்பது தெளியலாம். இன்னும், ஜெயபதுங்கனுக்குப்
பின்னும் செகராசனாகிய விஜய காலிங்கனுக்கு முன்னும் பல
வருடங்கள் சென்றிருப்பதாலும், அனேக வாசர் யாழ்ப்பாணத்
தில் அரசாண்டாரென்பது உறுதிப்பட ஏதுவாகின்றது. அன்
றியுஞ் சோழசாசனங்களுயிதை யாதரிக்கின்றன. ஆகலால்
யாழ்ப்பாணவாசர்களில் ஜெயபதுங்கனுக்குப் பின் எத்தனையோ
வாசர்கள் அரசாண்டபின், 1210 அளவில் விஜயகாலிங்கச் சக்
கரவர்த்தியென்னு மொருவன் அரச பரம்பரையில் வந்த முடி
சூடியிருப்பதால், அவன் ஆதிக் கலிங்கவாசனாகிய உக்கிரசிங்கன்
வம்மிசத்தவனென்பதும், அவன்சோழபாண்டிய வம்மிசத்த
வனல்லென்பதும் மறுக்கொணு வுண்மையாகும்.

புவனேகவாகு முதலாசனாகிய செகராசனுடைய மந்திரி யெனக் கைலாய மாலையும், அவனே நல்லூர்க்கந்தசுவாமிகோயிலைக் கட்டினானென வைபவமாலையும் கூறும். ஆனால், புவனேகவாகு நல்லூர்க்கந்தசுவாமிகோயிலைக் கட்டினானென்னுங்கேள்வி வழக்குவரை யுண்மையாகலாம். கேள்விப்பட்ட கைலாயமாலையார் நூலெழுத முன்னூறு வருடங்களுக்குள் வாழ்ந்த புவனேகவாகுவை இன்னானென வறியமுடியாமலோ, அன்றிச் சிங்கள வரசனென்பதை மறைத்துவிட வேண்டுமெனக் கருதியோ, யாதினாலோ, அவனைச் செகராசனுடைய மந்திரியென அலங்கரித்துவிட்டார். நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயிற் கட்டியதில் *ஸ்ரீசங்கபோதி புவனேகவாகுவெனப் புகழ்ந்து கூறுவது கேட்கப்படுவதால் அதனை மறைக்க எவராலும் முடியாது! முடியாது!!

7. மயில்வாகனப்புலவர் கூற்றுப்படி செகராச சேகரன் பராசசேகரன் என அப்பெயரினைக்கொண்ட இருவர் மாத்திரம் இருந்தார்களென்னுங் கொள்கையிலும், அப்பெயர்களை மாறி மாறிச் சிங்காதனப்பெயர்களாகக் கொண்ட பலர் இருந்தார்களென யாழ்ப்பாணத் தமிழாசர் (இராமேச்சுரப்பிராமணக் கலப்பின் பின் சூட்டிக்கொண்ட ஆரியவாசர்கள்) சக்கரவர்த்திகளாக முன் வந்த புலவர்கள் கூறிய செய்யுட்களாலும், பிற்காலத்தில் பறங்கியாசிரியர்கள் எழுதிவைத்த நூல்களாலும், ஒருவர் பின்னொருவர் அப்பட்டங்களை வகித்து வந்தார்களெனப் பிரமாண சகிதமாக யாம் நிறுவிய முடிபே வலியுடைத்தாய் உறுதியாயிற்று. இஃது சரித்திர வாராய்ச்சியிற் சிறந்து விளங்கும் ஸ்ரீமான் கொட்ரிங்றன் (Codrington) அவர்களுக்கும், வண: ஞானப்பிரகாசசுவாமியவர்களுக்கும் ஒப்பமுடிந்த முடிபாகும். தமிழ்ச்சங்கத்தை நிறுவித் தமிழாராய்ந்து, தமிழ்நூல்களை யியற்

*ஸ்ரீசங்கபோதியுங் குமணனும் ஒருவனென எமது ஆங்கில நூலில் எம் மால் கொள்ளப்படாதிருப்பவங், கொண்டதாகப் புதுவது புனைந்து புவனேகவாகு தமிழன், அவனோர் மந்திரியென அழங்குப்பிடி பிடிக்கும் மருத்துவ நண்பருக்கு எமது ஆராய்ச்சிச் சிங்களம் தெளிந்து துழைவது முடியாது! முடியாது!!

றுவித்துப் புகழ் படைத்த செகராச சேகரனும் பராசசேகரனையும் கர்ன பரம்பரையாலறிந்த மயில்வாகனப் புலவர் அப்பெயர்களைக்கொண்ட இருவரை மாத்திரம் தமது நூலில் எழுதி விட்டுப்போக, அதை மற்கடசம்பந்தமாகப்பின்பற்றிய ஆராய்ச்சியற்ற சரித்திரகாரர் கூற்றே யுண்மையென வாதிப்போர்க்கு எம் மால் சொல்லத்தீருவது யாதான! ஒன்றுமேயில்லையென்பதாம்.

8. வண: ஞானப்பிரகாச சுவாமியவர்களும் இடப் பெயர் வாலாறு ஆசிரியாகிய திரு: S. W. குமாரசுவாமி யவர்களும் யாழ்ப்பாடியின் கதை புனைந்துரையேயெனவும், இதுபோன்ற கதைகள் வையாபாடலிலும் தக்ஷிண கைலாய புராணத்திலும் மலிந்து கிடக்கின்றனவெனக் கூறியதோடு, அந்தக் கவிவீரர்கவன் உண்மைச் சரிதையை யாழ்ப்பாடி தலையில் வைபவ பாலைக்காரர் கட்டிவைத்தனரெனவும், அப்படியொருவன் இருக்கவுமில்லை யாழ்ப்பாணம் பரிசிலாக ஒருவற்குக் கொடுபடவுமில்லையெனவும், சிங்களர் நல்லூருக்கு வைத்த 'யாப்பநே' 'யாப்பா பட்டுநே' யென்னும் பெயரே பிற்காலத்தில் யாழ்ப்பாணமென மருவியதெனவும், யாழ்ப்பாணன் கதையை எமது புலவர்கள் உருவகப்படுத்தி வைத்தார்களெனவுங் கூறுவர். ஆனால், மேற்சொல்லிய நூல்களில் தக்ஷிண கைலாயபுராணம் 14ம் நூற்றாண்டிலும், கைலாயமலை 17-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும், வைபவ மலை 18ம் நூற்றாண்டிலும், இப்போது வெளிவந்திருக்கும் வையாபாடல் 19ம் நூற்றாண்டிலும் எழுதப்பட்டன. 'யாப்பநே' 'யாப்பாப்பட்டுநே' என்னும் பெயர்கள் 15 ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட 'கோகில சந்தேச' வென்னுஞ் சிங்கள நூலினின்றே முதன் முதற் கிடைத்திருக்கின்றது. அந்நூல் செண்பகப்பெருமாளின் யாழ்ப்பாண வெற்றியைக் குறித்துத் துதுநூலாக வியற்றப்பட்டது. (கோகில சந்தேச = குயில்விடு துது). அரசன் வெற்றி வீரம் முதலியன பேசப்படுவதால் வெற்றியின் சமீபகாலத்திற்குநே நூல் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதற்கு முன்னரே நல்லூர் செண்பகப்பெருமாளால் இராசநாளியாக்கப்பட்டது. கைலாயமலை எழுதிய காலத்தில் யாழ்ப்பாணம்

பாணம் என்னும் நாமம் வழக்கிலிருந்த தென்பதற்கு இராம நாதபுரச் சேதுபதிகளின் சாசனங்களே சான்றாகும். தக்ஷிண கைலாய புராணத்தில் 'வினாகானபுர' த்தைப் பற்றிய பாட்டுக் கள் இடைச்செருகல் என்பது சரித்திர முறையில் யாவர்க்கும் வெளிப்படை. ஆகையால் கோகில சந்தேச வெழுதிய கி. பி. 1450க்குப் பின்னும் முதற் சேதுபதியின் சாசனம் வரைந்த கி. பி. 1604 க்கு முன்னும் யாழ்ப்பாணம் என்னுஞ் சொல் வழக்காற்றி லிருந்திருக்கவேண்டும். நல்லூரென்னுந் தமிழ் நற்பெயர் இற்றைநாள்வரை வழக்கிலிருந்து வரவும், சிங்களப் புலவரொருவர் தங்காலையில் எழுதி வைத்த நூலில் கண்ட 'யாப்பா பட்டுநே' யென்னும் பெயரை யாழ்ப்பாணவாசிகள் எவ்விதமாயறிந்தமைத்துக் கொண்டனரென்பது ஆச்சரியம். 'யாப்பா பட்டுநே'க்கும் 'நல்லூரு' க்குந் கருத்துப் பொருத்த மிருந்தாலும், முந்திய பெயரை நல்லூருக்கிட்டு வழங்கவேண்டிய அவசியமில்லை. நல்லூரென முற்காலத்தில் தமிழர் சிங்கள நாட்டிலிட்டு வழங்கிய ஊர்ப்பெயர்களை இன்றும் அவ்வண்ணமே நல்லூரென வழைக்குஞ் சிங்களர், யாழ்ப்பாணத்திலிருக்கும் நல்லூரெனும் பெயரைச் சிங்களமாக மாற்றி வைத்தனரென்பது விர்தையே! யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சிங்களப் பெயருடைய ஆர்க்கையுங் காண்களையுந் தமிழர் தமிழ்ப்பெயராக்காது விட்டது அதினும் விர்தையே!! இனிப், 'பட்டுநே' வென்பது சிங்கள மொழியா? பட்டினமென்னுந் தமிழ்மொழியின் சிதை வென்பதைப் பள்ளிச்சிறுநு மறிவரே. ஆகையால் யாழ்ப்பாணப் பட்டினம் என்னுந் தமிழ்ப்பெயரையே 'யாப்பாப்பட்டுநே' யெனச் சிங்களர் சிதைத்து வழங்கினர் என்பது தெளிவாகும். பட்டினம் என்பது கரையோரங்களிலுள்ள நெய்தல் நிலஆர்களுக்குத் தமிழ் வழக்காறுடைய பெயரென நூன்முறை நன்கறிந்த எமது நண்பர்கள் உண்ணாட்டிலிருக்கும் நல்லூருக்குப் பெயரிட்டுத் தமிழர் வழங்குவது தமிழ்முறையல்ல வென்பதையறியாததென்னோ? பறங்கியரும் நல்லூருக்குத்தானே யாப்பாணத்துறை, யாப்பாணப் பட்டினத்துறை, பட்டினத்துறையென வழங்கினார்கள்? பறங்கியாசிரியர்கள் தத்தம் நூல்களில் நல்லூ

ரையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் இடத்தால் வேறு வேறுகப் பிரித்தே எழுதியிருக்கின்றார்கள். அன்றியும் இலங்கையில் அரசு செய்த பறங்கியரின் சரித்திர மெழுதிய கைரேஸ் பாதிரியார் யாழ்ப்பாணத்திற்கு யாழ்ப்பாணம் என்னும் பெயர் வந்த காரணம் அவ்விடத்திற்குச் சனங்களைக் கொண்டு வந்து குடியேற்றிய ஒருவன் பெயர் சம்பந்தமாகவே வந்ததென்று எழுதியிருக்கின்றார். அவர் காலத்திலும் நல்லூர் என்னும் பெயர் பிரிந்து பகுதி விசுதிகளாய்ச் சிங்களப் பெயர் கொண்டதென்னுங் கொள்கை மறைந்து, எமது நண்பர்கள் கட்டுக்கதையெனப் பன்னும் புனைந்துரைத்தானே வழக்காற்றிலிருந்து வரநேர்ந்ததென்பது சிந்திக்கத்தக்கது. இவைகளையுஞ் சிறிது யோசித்துச் சொல்லப் புகுந்திருந்தால் முன் கூறிய முடிபுக்கு வந்திருக்கமாட்டார்கள். ஆகையினால், இந்நூல் 30ம் பக்கத்திற் காட்டியபடி யொருது கொள்கையே சரியென்பதைச் சரித்திர வறிஞர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாதினார். அன்றியும், கர்னபாம்பரையான யாழ்ப்பாடிக் கதையையுமிச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒட்டி யறியத்தக்கதாம். மேலும் கி. பி. 9ம் நூற்றாண்டு முதல் 13ம் நூற்றாண்டுக்கிடையே இதுறையில் வந்திறங்கிய மேலைத்தேச முஸ்லீம் பிரயாணிகளும் 'ஜப்பா' 'ஸப்பா' வென அக்தொனிப்படவே கூறியிருக்கின்றனர் என்பதையும் இங்கு நினைவுறுத்துகின்றும்.

இனி யாழ்ப்பாணச் சரித்திரத்திலுள்ள ஆராய்ச்சித்துறையொவ்வொன்றையுமிண்டு விசாரிக்கப்புகின் இவ்வனுபந்தம் மிகப் பெருகிவிரியுமெனவஞ்சிச் சிலவற்றைவிளக்கியும் விளக்காதவற்றை எமது ஆங்கிலநூலிற் கண்டுகொள்க வெனவும் விடுகின்றும்.

இந்நூலுக்கு ஆதாரமாக எடுத்துக்கொண்ட

மேற்கோள் நூல்கள்.

1. ஆங்கில நூல்கள்.

1. Ancient India as described by Megasthenes and Arrian, translated by J. W. Mc Crindle
2. Annual Report of South Indian Epigraphy
3. Annual Report of the Madras Government Epigraphist
4. Archaeological Report of Kegalle District, by H. C. P. Bell
5. Archaeological Survey of South India
6. Archaeological Survey Report (South India)
7. Asia Portuguesa, by Manuel de Faria Y. Sousa
8. Cathay and the Way Thither, by Col. H. Yule
9. Castanheda, Extracts from, translated by D. W. Fergusson
10. Ceilao, The Historic Tragedy of, by Capt. Joao Rebeiro, translated by D. P. E. Pieris, M. A. ; D. Litt.
11. Ceylon, A description of the Great and Most famous Isle of, by Philip Baldeus
12. Ceylon Almanacs
13. Ceylon, An Account of the Island of, by Capt. Robert Percival
14. Ceylon, Ancient, by H. Parker
15. Ceylon, Ancient Inscriptions in, by Dr. E. Muller
16. Ceylon and Portugal or Kings and Christians, by Dr. P. E. Pieris and M. H. Fitzler
17. Ceylon and the Hollanders. by Dr. P. E. Pieris
18. Ceylon and the Portuguese, by do do
19. Ceylon, An Historical, Political and Statistical Account of, by Charles Pridham

20. Ceylon, An Historical Relation of the Island of, by Robert Knox
21. Ceylon Antiquary
22. Ceylon, A Portuguese History of, by Diogu de Couto, translated by J. Fergusson
23. Ceylon, A View of the Agricultural, Commercial, and Financial Interests of, by Anthony Bertolacci
24. Ceylon, by an Officer late of the Ceylon Rifles
25. Ceylon, by Sir Emerson Tennent
26. Ceylon, by Valentyn
27. Ceylon, Christianity in, by Sir Emerson Tennent
28. Ceylon, Eight Years in, by Samuel W. Baker
29. Ceylon, Eleven Years in, by Major Forbes
30. Ceylon Gazetteer, The, by Simon Casie Chetty
31. Ceylon, History of, by H. W. Codrington
32. Ceylon, History of, by Philalathes
33. Ceylon in 1613, Description of, by Manoel Barradas
34. Ceylon Literary Register—Old Series
35. Ceylon Literary Register—New Series
36. Ceylon, Old, by Reginald Farrar
37. Ceylon, Over Lordship of, by Dr. S. C. Paul, M. D.
38. Ceylon, Portuguese Era, by Dr. P. E. Pieris
39. Ceylon, Portuguese Maps and Plans of, published by Dr. P. E. Pieris
40. Ceylon, Rebellion de, by Joan Rodriguez de Say Meneses, translated by H. H. St. George
41. Ceylon, The Dutch Power in, by Dr. P. E. Pieris
42. Ceylon, The Temporal and Spiritual Conquest of, by Padre Fernao de Queiroz translated by Rev. S. G. Perera
43. Ceylon, Travels on Foot through the Island of, by J. Haffner
44. 'Da Asia', A Portuguese work by Joao de Barros
45. Deccan, History of the, by Professor G. Jouveau Dubreuil

46. Dipavansa and Mahavansa, by William Geiger, translated by Ethel M. Coomaraswamy
47. Dutch Records, Report on the, by R. G. Anthonisz
48. Epigraphia Indica
49. Epigraphia Zeylanica
50. Fa Hian, the Chinese Traveller, The Travels of, translated by Professor Legge
51. Forgotten Coinage of the Jaffna Kings, by Rev. S. Gnanapragasar
52. Forgotten Empire, A, by Robert Sewell
53. Francis Xavier, Life and Letters of, by Henry James Coleridge
54. Government Records at the Archives
55. Government Records at the Jaffna Kachcheri
56. Hindu History, by A. K. Muzumdar
57. Hiouen Tshang, History of the Travels of, translated by S. Beal.
58. History of the District of Hughli or the Ancient Rada, Notes on the, by Nandolal Deg.
59. Ibn Batuta, The Travels of, translated by Rev. S. Lee
60. do do do do Albert Gray
61. India, Ancient, by Vincent Smith
62. India, Ancient Geography of, by Sir A. Cunningham
63. India and China, The Accounts of, by Suleyman and Abu Zaid, translated for the Hakluyt Society
64. India, Early History of, by Vincent Smith, 4th Edition
65. India, History of, by Talbhoys Wheeler
66. Indian Antiquary, The
67. Indian Chronology, by Swamikannupillai
68. Indian Shipping, History of by Rhadakumad Mookerjee
69. Indian Culture, Some Contributions of South India to, by Dr S. Krishnaswamy Aiyangar
70. Indian Culture, The Dravidian Element in, by Gilbert Slater
71. Indian Historical Quarterly
72. India, The Coins of Ancient, by Sir A. Cunningham

73. India, The Portuguese in, by F. C. Danvers
74. Instructions from the Governor General and Council of India to the Governor of Ceylon (Dutch) translated by Sophia Peters.
75. Jaffna, Ancient, by Mudr. C Rasanayagam
76. Jaffna, History of, by Simon Casie Chetty
77. Jaffna. Notes on, by John H. Martyn
78. Jaffnapatam, The Kingdom of, (1645), by Dr. P. E. Pieris
79. Jaffna Peninsula, A Handbook of the, by S. Kathiresu
80. Journals of Indian History
81. Journals of the Bengal Branch of the Royal Asiatic Society
82. Journals of the Bihar and Orissa Research Society
83. Journals of the Bombay Branch of the Royal Asiatic Society
84. Journals of the Ceylon Branch of the Royal Asiatic Society
85. Journals of the Mythic Society
86. Journals of the Royal Asiatic Society
87. Mackenzie Collections
88. Malabar and the Dutch, by K. M. Panikkar
89. Malabar and the Portuguese, by K. M. Panikkar
90. Mannar, A Monograph of, by W. J. S. Boake
91. Marco Polo, The Travels of, translated by Col. H. Yule
92. Memoir of Anthony Mooyart (Dutch), translated by Sophia Peters
93. Memoir of Baron Gustaff Wilhelm Imhoff translated by Sophia Peters
94. Memoir of Cornelis Joan Simons translated by Sophia Peters
95. Memoir of Hendrick Zwaarde Croon translated by Sophia Peters
96. Memoir of Jacob Christian Pielat translated by Sophia Peters
97. Memoir of Ryclof Van Goens translated by Sophia Peters

98. Memoir of Thomas Van Rhee, Governor, translated by R. A. VanLangenberg
99. Monthly Literary Register, The
100. Nagadipa and Buddhist Remains in Jaffna, by Dr. P. E. Pieris
101. Nicolo Conti, The Travels of, translated for the Hakluyt Society
102. Nights, Thousand and One, translated and annotated by Lane
103. Numismata Orientalia, by T. W. Rhys Davids
104. Numismatics, Ceylon, by H. W. Codrington
105. Pallavas, The, by Prof. C. Jouveau Dubreuil
106. Pallavas of Kanchi, History of the, by R. Gopalan
107. Pandyan Kings, Some New Dates of, by Swamikannupillai
108. Periplus of the Erythrean Sea, translated by Vincent
109. do do do do J. W. Mc Crindle
110. Periplus of the Erythrean Sea, translated by W. H. Schoff
111. Pliny, Natural History of, translated by J. W. Mc Crindle
112. Portuguese Manuscripts found in the Hague, by E. Reimers
113. Portuguese Period, The Kings of Jaffna during the, by Rev. S. Granapragasar
114. Portuguese Records, by F. C. Danvers
115. Ptolemy, Geography of the World by, translated by J. W. Mc Crindle
116. South Indian History, Lectures on, by Dr. S. Krishnaswamy Aiyangar
117. South Indian Inscriptions, edited by Prof. H. E. Hultzsch
118. South Indian Inscriptions, edited by Rao Bahadur V. Venkayya
119. South Indian Inscriptions, edited by Rao Sahib Krishna Sastri

120. Tamils 1800 Years Ago, by A. Kanagasabapillai
121. Tamil—English Lexicon, by Rev. W. Winslow
122. Tamil India, by M. S. Puranalingampillai
123. Tamil Saints, Ten, by do
124. Tanjore Gazetteer, The
125. Taprobanian, The
126. Thesavalame, translated by H. F. Muttukistna
127. Travancore Archaeological Series, The
128. Vijayanagara, The Aravidu Dynasty of, by Rev. H. Hera s
129. Vijayanagar History, Sources of, by Dr. S. Krishnaswamy Aiyangar
130. Voyages of Francis Pyrard of Laval, The, translated by Albert Gray
131. Wanni, A Historical Sketch of the, by J. P. Lewis.

2. தமிழ் நூல்கள்.

1. அகநானூறு
2. அங்காதிபாதம்—செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூலின் பகுதி (எட்டுப்பிரதி)
3. இடப்பெயர் வரலாறு, S. W. குமாரசுவாமி இயற்றியது
4. இரகுஷிசம்
5. இலங்கைச் சரித்திரம், S. ஜோன் ஆசிரியர் எழுதியது
6. இறையனார் அகப்பொருள்
7. ஐங்குறு நூறு
8. கடலோட்டுக்காதை, (எட்டுப்பிரதி)
9. கந்தபுராணம்
10. கம்பராமாயணம்
11. கலிங்கத்துப்பராணி
12. கலித்தொகை
13. கிள்ளை விடு தூது
14. குறுந்தொகை
15. கைலாயமலை
16. சங்கராசோழன் உலா

17. சரசோதிமாலை
18. சர்ப்பசாஸ்திரம், செகராசசேகரம் என்னும் வைத்திய நூலின் பகுதி (ஏட்டுப்பிரதி)
19. சிலப்பதிகாரம்
20. சிறுபாணாற்றுப்படை
21. செகராசசேகரம், சோதிட நூல்
22. ,, ,, வைத்திய நூல் (ஏட்டுப்பிரதி)
23. செந்தமிழ் (மாச சஞ்சிகை)
24. சோழமண்டல சதகம்
25. சோழவம்ச சரித்திரம்
26. தகழிணகைலாய புராணம்
27. தண்டிகைக் கனகராயன், பள்ளு
28. தமிழ் நாவலர் சரிதை
29. தமிழ் வரலாறு, K. S. ஸ்ரீநிவாசபிள்ளை எழுதியது
30. ,, ,, ச. பூபாலபிள்ளை எழுதியது
31. தனிப் பாடற்றிரட்டு
32. திருக்கோணமலைக் கோணேசர் கல்வெட்டு
33. திருக்கோணசல புராணம்
34. திருக்கோவையார்
35. திருப்புகழ்
36. திருவாசகம்
37. திருவாதவூரடிகள் புராணம்
38. திருவிளையாடற் புராணம், பரஞ்சோதி முனிவர்
39. ,, ,, , புலியூர் நம்பி
40. ,, ,, , வசனம்
41. தேவாரம்
42. தேவையுலா
43. தொண்டைமண்டல சதகம்
44. தொல்காப்பியம் (இளம்பூரணருரை)
45. நற்றிணை
46. நன்னூல்
47. நான்மணிக்கடிகை
48. நெடுநல்வாடை
49. பதிற்றுப்பத்து

50. பழமொழி
51. பாவலர் சரித்திர தீபகம்
52. புறநானூறு
53. பெரிய புராணம்
54. பெரும்பாணாற்றுப்படை
55. பொருநராற்றுப்படை
56. மகாபாரதம், (வியாசபாரத மொழிபெயர்ப்பு) ருமானுஜாசாரியார் பதிப்பு
57. மணிமேகலை
58. மதுரைக்காஞ்சி
59. மதுரைமான்மியம்
60. மலைபடுகடாம்
61. மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் சரித்திரம், கா. சுப்பிரமணியபிள்ளை எழுதியது
62. மாணிக்கவாசகர் வரலாறுங்காலமும், சுவாமிவேதாசலம் எழுதியது
63. மாந்தைப்பள்ளு, சிதம்பரதாண்டவ மதுரகவிராயர் எழுதியது
64. முத்தொள்ளாயிரம்
65. முல்லைப்பாட்டு
66. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், S. ஜோன் ஆசிரியர் எழுதியது
67. ,, ,, , டக்ளர் D. ஜோன் பதிப்பு
68. ,, ,, , ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை எழுதியது
69. யாழ்ப்பாண வைபவகௌமுதி
70. யாழ்ப்பாண வைபவ மாலை
71. யாழ்ப்பாண வைபவ விமர்சனம்
72. விஜயதர்ம நாடகம், வண்ணார்பண்ணை இ. இராமசுந்தரன் எழுதியது (ஏட்டுப்பிரதி)
73. விஸ்வ புராணம், கிளியனார் சிதம்பரகவிராயர் எழுதியது (ஏட்டுப்பிரதி)
74. வையாபாடல்.

3. சமஸ்கிருத, பாளி, சிங்கள நூல்கள்.

1. Atanagalawansa (Sinh)
2. Dambadeniya Asnā (Sinh)
3. Dipavansa, Upham's translation
4. Kavyasekaraya (Sinh)

5. Kokila Sandesaya (Sinh)
6. Kurunegala Vistaraya (Sinh)
7. Kustantinu Hatane (Sinh)
8. Mahavansa (Pali), Sumangala's edition
9. do , Mudr. Wijesinghe's translation
10. do , Geiger's translation
11. Mahabharata (Sans), Manmatha Nath Dutt's translation
12. do , Pratap Chandra Roy's translation
13. Nampota (Sinh)
14. Nikaya Sangrahava (Sinh), translated by C M. Fernando
15. Paravi Sandesaya (Sinh)
16. Parangi Hatane (Sinh)
17. Peracumba Sirita (Sinh)
18. Pujavaliya, translated by Gunasekara Mudr.
19. Rajaratnacari, Upham's translation
20. Rajavaliya, translated by B. Gunasekara Mudr.
21. ,, , Upham's translation
22. Ramayana, (Sans), translated by Manmatha Nath Dutt
23. do , metrical translation, by Griffith
24. Saddharma Ratnakaraya (Sinh)
25. Seruwawila Vistaraya (Sinh)
26. Suda Samhita (Sans)
27. Vishnu Puranam (Sans), translated by Wilson.

பிழைதிருத்தம்.

பக்கம்	குறிப்பு	பிழை	திருத்தம்
1	கீழ்க் குறிப்பு †	7 பட்டன,	பட்டன.
3		10 காலத்துக்கு	காலத்திற்கு
3	கீழ்க் குறிப்பு †	1 ஸ்தானம்	ஸ்தானம்
4		9 இவ்வியாழ்ப்பாண	இவ் யாழ்ப்பாண
	கீழ்க் குறிப்பு †	2 நாகவரசனின்	நாகவரசரின்
6		4 பாலித்தாக	பாலித்து
7	கீழ்க் குறிப்பு †	2 மாந்தைப்பன்	மாந்தைப்பன்ரு
9		1 ஏமது	ஏமது
13	"	3 குடும்பத்தை	குடும்பத்தை
13		23 வந்திறங்கின.	வந்துதங்கின.
14		7 சம்புகோவனத்	சம்புகோவனத்
15	பக்கக்குறிப்பு 1		அடுத்த பிரகாணத்தி
	" 2		லமைத்துக்கொள்
			பிரகாணமுடிவிலமைத்
			துக்கொள்
16		9 வாசற்கார	வாசற்காவற்கார
18		21 கொற்றைக்	கொற்றக்
19		3 என்னுந்	என்னுந்
		13 சோர்ந்தது	சோர்ந்தது
		18 மகிழ்ந்து	மகிழ்ந்து
20	பக்கக்குறிப்பு 2	2 தொழிலும்	தொழிலும்
21		7 யிருந்திருக்கு	யிருந்திருக்கு
28		5 என்று	என்றுந்
29		4 ஆலய	ஆலயச்
30		3 அவ்வியாழி	அவ்வியாழி
30		14 மாக்கள்	மக்கள்
31		13 ஆராச்சி	ஆராய்ச்சி
32		28 கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி	கூழங்கைச் சக்கரவர்த்தி
36	கீழ்க் குறிப்பு †	3 சோதகராகிய	சோதகராகிய
38		19 ஒற்றுமை	ஒற்றுமை
40	கீழ்க் குறிப்பு	3 இராஜா திராஜ	இராஜா திராஜ
41	பக்கக்குறிப்பு 4	1 பராகிரம	பராகிரம
	" 5	1 கீர்ப்பாய்ச்சல்	கீர்ப்பாய்ச்சல்

பக்கம்	குறிப்பு	வரி	பிழை	திருத்தம்
44	1க்கக்குறிப்பு 3	1	கரையேராத்	கரையேராத்
45	"	2	பிரயாணிகள்	பிரயாணிகள்
53	"	11	மகிழ்ந்து	மகிழ்ந்து
53	3ழக்குறிப்பு 1	1	பிரொடெறிக	பிரொடெறிக்
55	"	9	அரசனுக்கு	அரசனுக்கு
55	1க்கக்குறிப்பு 3	1	அரசனுக்கு	அரசனுக்கு
56	"	23	ஒன்றாயிருத்தல்	ஒன்றாயிருத்தல்
56	"	25	அரசாண்டிருந்திருந்த	அரசாண்டிருந்த
57	1க்கக்குறிப்பு 2	1	லிக்குரம்	லிக்குரம்
57	"	3	கிடக்குமெனக்	கிடத்ததாகச்
63	3ழக்குறிப்பு 1	20	சமஸ்கிருத	சமஸ்கிருத
68	"	18	திரிபுகழ்	திரிபுகள்
70	"	15	கோழமை	கோழமை
79	"	6	ஒருவனே	ஒருவனே
81	"	10	இராச்சியதைக்	இராச்சியத்தைக்
81	"	3	கினைத்து	கினைத்துத்
81	"	5	அருள்வசத்தாற்	அருள்வசத்தாற்
82	"	5	எழுதியிருக்கின்றார்	எழுதியிருக்கின்றார்
83	"	12	தேர்ந்தவன்	தேர்ந்தவன்
88	1க்கக்குறிப்பு 2	2	வியாபார	வியாபார
89	"	3	மயாதுன்னை	மயாதுன்னை
90	"	1	மயாதுன்னை	மயாதுன்னை
92	"	1	பிரான்சிஸ்கு	பிரான்சிஸ்
92	"	1	3யாழ்ப்பாண	3யாழ்ப்பாண
101	3ழக்குறிப்பு 1	7	தங்கள்	தங்கள் தங்கள்
103	"	25	வெடித்துச்	வெடித்துச்
103	"	25	பறங்குகளிறக்க	பறங்குகளிறக்க
110	1க்கக்குறிப்பு 3	1	மன்னார்	மன்னார்
121	"	4	இராச்சியப்	இராச்சியப்
122	"	7	(Joao de Cruz Girao)	(Joao de Cruz Girao)
125	"	29	செய்யப்பட்டன	செய்யப்பட்டன
133	1க்கக்குறிப்பு 4	1	சங்கிலி	சங்கிலி
136	"	2	சிறீஸ்து	சிறீஸ்து
143	"	16	Ouvdor	Ouvdor
156	"	27	பணம்	பணம்
		34	16,192.7.0	15,192.7.0
		35	38,850.3.14	37,850.3.14

பக்கம்	குறிப்பு	வரி	பிழை	திருத்தம்
156		36	77,700	75,700.
162		13	தூண்டியனதாகும்	தூண்டியனவாகும்
168		17	குண்டுகள்	குண்டுகளைச்
173		10	யிருந்தனர்	யிருந்தனர்
181	1க்கக்குறிப்பு 1	1	நீபந்தனைகள்	நீபந்தனைகள்
181		30	இரைப்பிறமாத	இரைப்பிறமாத
183		32	போசனிகளல்லவென்	போசனிகளல்லவென்
184		5	பார்க்கென்றும்	பார்க்கென்றும்
200		17	தொளிந்தது	தொழிந்தது
202		13	கம்பனிகை,	கம்பனிகை
218		19	மில்லை." என்று	மில்லை"யென்று
221		3	கதவைவிதை	கதவைவிதை
223		8	1784இல்	1784ல்
231		7	யிருந்தது	யிருந்தது.
240		20	காயநகரம்	காயநகரம்
247		13	1428	1248

